

Menyhei József

Agyaggalambok

AGYAGGALAMBOK

Menyhei József

AGYAGGALAMBOK

Írta: Menyhei József

Tördelte: Boros János

Borítóterv és grafika: Istvánffy Ilona

Copyright © Menyhei József, 2014

Minden jog fenntartva!

**A könyv bármely részének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges!**

ISBN 978-963-12-0889-4

Kiadja: BOROS-Kontír Bt.

A könyvet készítette:

DS Bt.

www.dsprint.hu

A könyv megrendelhető az alábbi e-mail címen:
menyheijozsef@gmail.com

A könyvben szereplő nevek, élő- vagy holt személyek, vállalatok, szervezetek, helyek és események vagy a szerző képzeletének szüleményei, vagy írói szabadsággal vannak kezelve. A valóságos, akár élő, akár holt személyekkel, vagy tényleges eseményekkel való bárminemű megegyezés pusztán a véletlen műve.

Prológus

A mai korban, naiv módon, mesébe illően ragaszkodom a tanyasi lét erőfeszítéseinek igazához. Meglett koromban volt szerencsém ilyen meseszerű káprázatban a Bajor tartományban, meg Dániában, de szerte másutt Európa boldogabb vidékein is, ahol az integráció nem totális rendszert, vagy a feudalizmust idézi fel.

Az Agyaggalambok című kisregény egy vidéki közösség útkereséséről szól és, mint a borító is szimbolizálja a tágabb értelmezés lehetőségét, módunkban áll a befejezést kedvünkre tovább gondolni időben és térben szabad képzettársítással.

Segítségnek ajánlva Weöres Sándor versét:

Rejtvény

Jövök egy erdőből,
ahol sose voltam.
Kerülök egy erdőt,
pedig benne élek.
Megyek egy erdőbe,
hová sose érek.

1. *Agyaggalambok*

Bandi egy félvér pej hátán ülve megigazította magán a mellényt a rövid vágta után és hátranézett, hogy a fia tudja-e követni a pónival. A puszta szélén, egy nagy mezőn jártak már és úgy gondolta, hogy próbára teszi a gyereket. Már többször voltak lovaglőleckét venni egy trénerától, akivel egy ismerősük tanyáján találkoztak. Nyolc-tíz kilométert is ereszkedtek a dűlőutakon és mezőkön keresztül az oktatás bázisára a Pagony tanya felé. Bandi miután meggyőződött, hogy a gyerek szorgalmasan követi a pónival, ránézett az órájára és megnyugodott az időt illetően.

Már régóta, szinte a gyerek pólyáskora óta a vágyai között előkelő helyen tartotta az álmot, hogy a fiával lovagoljanak a pusztán a szélben. Nem gondolt a csikósokra, a hunokra, az indiánokra meg a cowboyokra sem, csak szabadon a tiszta fuvalatok között képzelte el, hogy kószálnak az alföldi sztyeppén, vagy mint a szél fiai vadulnak egy kicsit a rekettyések közötti tisztásokon. Magában néha elbizonytalanodott, hogy a gyerekekbe miként neveljen tartást. Mikor megtehetette, vitte magával templomba, kocsmába egyaránt. Piacon és vásárokon együtt fedezett fel vele sok-sok új csodát. Megtanította titkot tartani, no, nem az elvakult formátumok szerint, mert igen jókat nevettek, mikor kellő helyen kikotyogtak valamit, mikor már úgy gondolták, hogy szabad a gazda.

A gyerek a pónival gyorsan utolérte, sőt egy kis kört is bejárt a találkozáskor a Forszás nevű, alacsonyabb termetű póni keverékkel. A félvér, ahogy az imént megmozgatta magát, most hogy a póni utolérte kissé topogni kezdett. Bandi érezte a ló testében feszülő erőt és tudta, hogy most megmutatná magát a vágtajában is, ezért erősebb tartással fogta kezében a szarát.

- Minden rendben fiam? – kérdezte a fiút.
- Aha. Király ez a mező – mondta a gyerek.
- Forszás hogy bírja? – kérdezte Bandi.
- Van benne nafta, de túlzottan nem engedtem meg, csak ügettünk – válaszolta a gyerek.
- Jól van, kényelmesen odaérünk – mondta az apja.

- Na, gyerünk Sári – szólta aztán a lónak, miközben megengedte a szárát és lábbal is jelet adott az induláshoz.

A kanca vigan indult, de kissé magasabbra emelte a lábait, ahogy érezte a zabla helyzetét a nyelvén.

- Hő-hő... - szólta a lóhoz Bandi - a Forszás is vegye fel a lépést – mondta a lónak, csakúgy maga elé, aztán mikor látta, hogy a fiú is megindult az új foreszti keverékkel engedte Sárit, hogy hosszan nyújtsa ki a lépéseket.

A zuzmós, mohás homok elnyelte a mozgás zaját. A paták a talajt behálózó lágy növénytakarót hangtalanul taposták és csak a szerszámok meg a nyereg körüli zörejek és a halk szusszanások hallatszottak a csendben. Változatos növények sokasága bontakozott elő a tavasz és a nyár egymásba váltó hullámvásában. Bandi gondolataiba szöveget ütött a különös csend ereje. Hiányoztak a méhek, mert ahogy akkor átgondolta már dongani kellett volna a rét körüli határnak, de mintha a Marson jártak volna a csend birodalmában.

- Na, egy kis vágta! – szólta a fiúhoz, aztán megengedték a pihent lovaikat. –Élet! – mondta Bandi. –Élet! - és az egyik kezét az ég felé tartotta, mint hajdan a huszárok a karddal, aztán a másik kezét is felemelte, mint valami kaszkadőr.

A gyerek is megpróbálta utánózni, de gyorsan visszakapta a kezét, mert úgy érezte, hogy kibillen a nyeregből. Aztán az apja visszafogta Sárit ügetésbe, így ő is lépést váltott Forszással és kicsit kocogott a feneke a nyergen, mintegy egy fedő a lábason, mikor emelgeti a gőz, aztán visszaesik. Lassan azért felvette a ritmust és dicsérte a lovát. Elhagyták a rétet és egy dűlőúton átkeszegeltek, majd egy nádas szélén kanyarogtak tovább.

- Figyelted a nyulakat? – kérdezte Bandi a fiút.

- Láttam egy párat, de fáciánt azt nem.

- Meg foglyot sem, de nézz fel! – mondta az apa. - Látod, hogy körözik a barna réti héja?

- Az is megfogja őket? – kérdezte a gyerek.

- A gyengét igen.

- A többi hova lesz? – kérdezte a gyerek.

- Sok a róka, a kóbor kutya meg főleg a macska, de a rabsicok is megteszik a magukét, meg a vegyszerek. A mérgek igen hatékonyak és alattomosak.

- Disznó nyomok apa! – kiáltott fel a gyerek a nádas szélére mutatva.

- A disznó a nagy túlélő, fineszes állat – mondta Bandi, majd visszafordította a lovát és a nádas mellé oldalazott.
- Ez egy kondának a nyoma, majd visszafelé megállunk és megnézheted a nyomokat közelebről is – mondta a gyerekeknek, aztán előre ugratott.
- Gyerünk tovább! – mondta. - A pusztá nagy és végtelen.
- Nemsokára ott vagyunk – mondta a gyerek, utalva arra, hogy mindennek van vége.
- Nemsokára - hagyta helyben az apja.
- Nézd! - kiáltott a fiú. - Láttad a komát?
- Gyorsan beváltott a nádba – mondta az apja, jelezvén, hogy látta a hosszú lompos farkú öreg rókát.

A fiú csupa figyelem lett. Beavatottnak érezte magát, elsőnek látta meg a komát. Vuk jutott az eszébe, amiről az anyja olvasott neki annak idején, most meg hirtelen nem is tudta, hogy kinek a pártján áll. Régen a rókakölyökökért izgult, összeszorított marokkal dukkolt neki, most meg botlott a lóva és alig bírt megkapaszkodni, ki sem bírta ejteni a Forszás nevét. Kihúztak oldalra, hogy a zsombékokat kikerüljék.

- Mindig készen kell állnod – mondta az apja.
- Figyelek – mondta a gyerek. - Ez ugyan váratlan volt, de azért fennmaradtam apa - vigyorodott el, ahogy lóva Sári mellé ért.
- Jól csináltad- mondta az apja, ahogy ránézett és a szemeivel biztatást adott, hogy előzze meg csak nyugodtan.

Legalább lesz alkalma elfigyelni, ahogy a gyerek próbált boldogulni. Még emlékezett rá, ahogy kiskorában leesett, mert ráfélázott valami csodára. Nem is tudni, nem-e madarakat nézett, amiket ők észre sem vettek, mert az ember néha vak is, süket is és csak arról akar tudni, amit a fejébe vesz. Felnézett az égre és a távolban mintha varjakat látott volna. Kicsit közelebb meg néhány szarka hetvenkedett. Erdei, meg vízi vonulókat nem látott, meg golyát és fecskét sem. Legyek, böglyök sem ostromoltak, csend volt, mély csend, apró neszekkel főként avval, amit ők vertek maguk körül.

- Na, gyerünk, lépünk ki! Legfeljebb csutakolunk a tanyán, ha nagyon megizzadnának – mondta az apa, így hát ügetésbe, majd vágatába váltottak.

Az öreg Bandi meg volt elégedve a póni járásával, meg, ahogy elnézte, bírta szusszal is a tempót. Szerényen és bensőséges derűvel figyelte Forszás hátán a fiút, a kis Bandit, aki immár tudtán kívül is cselekvő

közreműködője lett a felnőtté válásnak. Aztán az apa fejében egy dallam hajladozott a „Megkötöm lovamat” ritmusára.

- Apa! – szólt hátra a fiú.- Mintha jeleket látnák a tanyánál.

Bandi a fiú mellé ugrott, majd lelassultak lépésbe, aztán meg is álltak.

- Te, az füst. Mit füstölne a Máté bátyád a háznál?

- Már nem is füstöl annyira – mondta a gyerek.

- Ott ég valami. Na, gyerünk! – mondta az apja és megeresztették a lovaikat.

A tanya közelében meg fához kötötték őket.

- A kutyák? – kérdezte a gyerek.

- Maradj a lovakkal – mondta az apja és elviharzott, mert már látta, hogy a nádtető a kémény mellett hosszú lángra váltott.

Pillanat alatt az épülethez ért, a kutyákat nem is látta, vagy csak észre sem vette a feszült figyelemben.

Pagony Máté éppen akkor ereszkedett volna le a tetőről, de a létra elcsúszott alóla és a lába a levegőben kalimpált, támasztékot keresett. Egy vödör esett le az eresz alá. Bandi egy gyors mozdulattal visszahelyezte a létrát és tartotta, amíg a gazda leereszkedett.

- Hiába locsolom ez kevés. Szólj a tűzoltóknak! – mondta rekedten Bandidnak és rohant a kúthoz.

Ország András a zsebébe nyúlt, de keze hiába kotorászott, a telefon helyett bicskát, zsebkendőket, aprót, fejrózsát meg csavarokat talált. A másik kezével is kereste a mobiltelefonját, de aztán, ahogy reménytelennek látszott még végigtapogatta magát a nadrágzsebeiktől egészen a mellény felső rejtékéig. Igyekezete hiábavalóságba torkollott.

- Hordom a vizet, telefonálj bentről – szólt Bandi. Pagony Máténak, akit egymás között a tanyán Vésnöknek hívtak, a faluban Parasztvésnöknek, a városban meg Művész úrnak.

- Az asszony próbálkozik, de még nem jelzett, hogy sikerrel járt volna.

- Ürítsd a tanyát! A kis Bandi majd telefonál – mondta Ország András és a gyerek felé rohant a ló-kikötőhöz. - Add a lába! – mondta a gyereknek az apja. - A Sárival mész. Felsegítelek. Ugorj be a Zsírosékhöz, ők közel vannak, nézd, itt vannak mindjárt – mutatott egy tanyára. - A tűzoltóknak telefonáljatok 105. El ne felejtsd, 105. Sürgős! – mondta Ország András, de akkorra már a kis Bandi a Sári nyergében is ült, a kötőféket a ló nyakába dobták és farka felvágva pár lépés után a gyerekekkel a ló át is csapott vágta.

Mire az öreg Bandi visszaért a kúthoz Ilona a szája elé tett kezével nézte szörnyülködve a tetőt, ahova a Vésnök kapaszkodott felfelé a nagy vödör vízzel. Ez a született erős ember könnyedén öntötte ki a vödör tartalmát a lángokra, de a víz a nádszálak mentén gyorsan le is szaladt.

- A gyerekek? – kérdezte Ilonát Bandi.

- Nincsenek – mondta.

- Akkor a ház üres? – kérdezte.

Ilona csak a fejével intett, hogy igen.

- Edény kellene még – mondta Bandi, és amit csak talált hordta benne a vizet, amit a Vésnök rálocsolt a tűzre, de már az eresz alján is folyt a víz, a tető meg egyre jobban égett.

- Menteni kellene az értékeket! – kiabált Pagony Máténak Ország András fel a tetőre és nyomatékosan ismételte. - Menteni kell Máté! – amire Pagony Máté elhajította a már üres edényeket a kezéből és leereszkedett a földre.

- Gyerünk! – mondta és futtában visszaszólt az asszonyának, hogy ő a jószágokat engedje ki az istállókból.

Ilona az istálló felé már a Bajusz Sanyival a trénerrel együtt szaladt, aki a kerítést átugorva a legrövidebb úton futott a tanya, majd az istálló irányába.

- Maga az apraját, a lovakat bízza rám – szólt oda Bajusz Sanyi Ilonának, aki lépést váltva a disznóólak felé vette az irányt és a birkákat kereste a szemével.

Remélte, hogy azok kint fekszenek valahol a keskenylevelű olajfák alatt. Mikor az akolajtókat kitartha úgy tűnt, hogy a hodály mindkét végén nyitott. Fellélegzett és a baromfi ólak felé szaladt. A lakóépület teteje ekkor már tele tűzzel égett, toronyszerűen fel-felcsaptak a lángok és a szikrák a magasba örvénylettek, kavarogtak, egyre messzebb-messzebb, míg az energiájuk tartott, aztán fekete üszökként elszállingóztak a távolba. A lángok egyre magasabbra emelkedtek, nyúltak és terebélyesedtek, a szállingózó üszkők meg sűrűsödtek a környékbeli térben. Csendes szellők lengedeztek, az események viszont viharos gyorsasággal kavarogtak. Az emberek rohanguk az épület felé meg vissza, hangok hallatszottak mindenfelől, vagyis inkább röpke kiáltások. A tűz oltását már csak zsigerből próbálta Pagony Máté is folytatni, de a többiek az értékmentés felé sodorták őt is.

- A szobrokat! - kiabálta Ilona. – A présházból is vigyük, amit tudunk!

Minden erejüket össze kellett szedni, hogy a robusztus famatuzsálemekből faragott pásztorokat, betyárokat és parasztokat kigörgessék a szabadég alá a többiek közé.

- A gázpalackot és a ruhákat! Szobrot faragok másikat – kiabálta Máté, de Ilona a már megfaragott mozdulatokat, a kezeket, lábakat és fejeket bennük rezgő indulatok súlyával együtt görgette a szabadég alá a gyöpre.

Bajusz Sanyi segített neki, aztán a két Bandi, de a gyereket az apja elküldte a lovakra vigyázni.

A Zsíros tanyasiak a lakóépületből mentettek Mátéval kitartóan, de idegesen kezdtek futkorászni, így hát időnként már egymást is akadályozták és bukdácsolva léptek ki a küszöbön kívülre a kiszemelt holmival a kezük között. Zsíros Misi is keményfából faragott tanyasi gyerek volt, de vendéglátósnak tanult és pincérkedett is, a gravitáció azonban visszazippantotta a gazdálkodás centrumába. Ahogy a kis Bandi beállított a tanyájukra és megcsörrentették a segélyhívást már is pattantak a segédjeivel együtt, akikkel az imént még tárcsákat szereltek egy dixtillerre. Semmi perc alatt Máté mellett teremtek, akár egy népmesében. Ahogy rohángáltak a holmikkal kifelé az udvarra, az ösztönök egyre inkább fokozták a tempót, és ahogy sűrűsödött az épületben a füst, kívülről meg nőttek a lángok a rohanásban egyre többet hibáztak, vagyis már-már alig vélték biztosan, hogy mi is az érték és mi az elhanyagolható, amit veszni lehet hagyni. Szavakat kiabáltak egymásnak, amiből csak foszlányok érkeztek célba, de ösztöneik és izmaik egyre csak erősödtek és a bátorságuk is csak nőtön nőtt. Máté, ahogy kirohant valamivel a gyepre a tekintete erejéig mérlegelte a helyzetet. Egy villanás, akár egy fényképezőgépnél elég volt, hogy rögzítse a képet és vizionálja a következő percek eseményeit. Tekintete forrósodott, fázott és egyszerre melege is volt, rázta a hideg és folyt róla a veríték. A fejében minden töményen gomolygott, mint a füst, a tárgyak, az emberek, az élet és a megsemmisülés.

Egyszer csak megállt az épület előtt, kiejtett a kezéből egy rádiót és egy képet. Ha ezen múltott volna az élete, akkor sem tudta volna rekonstruálni hogy került a kezébe pont ez a két tárgy az asztalról és a falról. Megállt a ház előtt, melynek lángok fedték a tetejét és mintha folyt volna a tűz az eresztéknél csöpögött, mint ahogy az eső szokott, csak nagyobb cseppekben és ünnepélyesebben. Még nem terítette le a szomorúság, inkább csodálta a látványt.

- Hihetetlen, de hol itt a rendező erő? – motyogta, ahogy a másik épület felé nézett, melynek a tetején már hajlottak a nádszálak, ahogy végigfutottak rajta a hosszú lángnyelvek sűrű, izzó csapásai.

A fuvallatok ritmikusan, ütemváltásokkal táplálták a fényarcú sodrást, melynek energiája a fékezhetetlen szabadságra tört. A kivedlett energia zöme az ég felé tornyosulva az eget nyaldosta, kisebb részét meg a gravitáció a földre kényszerítette. Lent a porban a lehullott szikrák zsaránokoltak, aztán feketére fürödték ki magukból a fényt. Máté nagy kupac holmi közül kitúrt két kis fiókot, amivel a mező felé szaladt, elkerülve a lovakat, hátra egy betongyűrű felé. Megkönnyebbült, mikor beletette az életük kulcsait és értékeit a védelmet jelentő kádba. Egy pillanatra két kezével nekitámaszkodott még a beton peremének. A füstmentes levegőből mélyeket lélegzett, az inget a nyakánál megengedte, köhögött egy párat és kiköpte a szájából az összegyűlt koszos nyákot. Áthelyezte a testsúlyát és még mindig köhögve, most a fenekével dőlt a kádnak és előre hajolva próbálta felkráogni a lenyelt kozmót. Annyira erőlködött, hogy néhányszor a csizmája sarkával a betonba rúgott. Nyálat gyűjtött és a felköhögött salakkal együtt köpött egy nagyot. Így megkönnyebbülve felemelte a fejét és próbált összbenyomást érezni. Az ismétlődő köhögési rohamok között látta Ilonát a szobrokkal meg Bandit, ahogy rohan. Bajusz Sanyi meg a lovak felé rohant, ahol a kis Bandi az oszlopnál összezsuklott, mellette meg a fekete nóniusz mén ágaskodva nyakon csapta az új fakó csődört. A gyerek változatlanul a csődörök mellett az oszlopnál a földön hevert. Bajusz Sanyi a fekete csődörét sietett megfékezni és sebtében egy távolabbi oszlophoz kötötte Alexet. Aztán rohant vissza a gyerekekhez, lehajolt a kis Bandihoz és úgy érezte, hogy a gyerek elájult. Valamelyik csődör patájával keményen zördülhetett a gyerek, gondolta Bajusz Sanyi. A gyereket arrébb húzta egy védett sarokba és megnyugodva észlelte, hogy a lélegzés folyamatos. Elájult. Innen nem lehet elmenni, gondolta és kezelésbe vette a fiút.

Madár, a fakó csődör a kancák mellett tisztes távolságra fejét kissé lehorgasztva beállt, majd a többi ló is, farral a tűznek és a füstnek. Félkörben álltak kellő távolságra egymástól is. Alex az oszlopnál nyerítve fel-felugrott, de ahogy Bajusz Sanyi hangját ismét meghallotta megnyugodva figyelt a gazdája irányába.

- Nyugi, nyugi Alex, nyugi – szólt a tréner a csődörnek, de közben a kis Bandit tartotta a keze között.

Pagony Máté izgalmaiban a lakóház felé nézett és próbálta számba venni, hogy a Zsíros Misiék hányan is jöttek segíteni. Figyelni kezdte, hogy meg van-e mindenki, mikor a műút felől már a szirénák hangja vijjogott. A művész Paraszttvésnök minden mozdulatot újra könnyűnek vélt, ahogy kiköhögte magát és kiértékelte az események folyását magában. Már nem futott, de lendületes lépésekkel a lakóház felé iparkodott.

- Misi! A lovakhoz menjetek! A kis Bandi körül zűr van. Valaki Ilonára nézzon rá, én maradok a lakóháznál – kiabálta, miközben már a piros tűzoltókocsik elé szaladt a nagykapuhoz, hogy navigáljon.

A kapun simán átfért a két piros tűzoltókocsi, melyeken még villogott a kékszínű lámpa.

- Melyiknél kezdődött? – kérdezte az egyik tűzoltó, akin látszott, hogy már a látványtól tisztában van mindennel, de biztosra akar menni. Máté rámutatott a lakóházra és a kocsik dübörögve továbbhajtottak, hogy beálljanak a megfelelő állásokba. A parancsnok az összehangolt támadás előtt levezényelte a stratégiát.

- Gázpalack? – kérdezte hangosan Mátét.

- Nincs bent – válaszolta.

- Még jönnek kocsik a szomszéd városból is, menjen a kapuhoz – szólt a parancsnok.

Máté elindult a bejáró felé.

- Katasztrófa, katasztrófa – mondta.

Persze teljesen mindegy, hogy ő miket gondolt, mert a tűz volt itt a kemény dió, csak hogy ő már elkönyvelte, hogy ma vesztett. Nem hogy latolgatta volna a szerencsét, incselkedne a lehetőségekkel, vagy, hogy véleménye lehessen, hanem sokkal inkább elborította a tudat, hogy lepadlózta. Mindig is ez a beállítottság uralkodott a lelkén, hogy előre döntött a veszteségről meg a győzelemről is. Ennek nem örült, de nem is tiltakozott ellene, mert a realitás talaján szerette megvetni a lábát. Küzdött, de a határokat nem feszegette. Hadakozott, ahogy tőle tellett, de légvárakat nem épített. Ment a kapu felé a poros, piszkos csizmájával, lépkedett, de nem érezte a teste súlyát, és az izmait sem érezte, mintha magától működött volna minden, csak a vállain érzett mázsás súlyokat. Már hallotta a műúton szirénázó tűzoltókocsikat, de már akkor a kapunál volt és tudta, hogy ahogy azok beérkeznek, neki már futnia kell a lovakhoz, mert legfőképp a gyerekért aggódott. Azt felfogta, hogy az állatok nincsenek összeszokva, hogy még nem társak

és itt főleg a csődörökre gondolt. Rangsor még nem alakult ki és a stresszes helyzet kihozhat váratlan fordulatot. Nyugtatta magát, hogy a tréner látta intézkedni, de mindenért magát okolta és a portán felelősséget érzett az ott történekekért. A tűznél neki már nincs dolga, gondolta. A lángolavagok megszállták az udvart és a két sugárcsőből már lövellt a víz, hogy birokra kelljen a hosszú piros nyelvekkel, közben dúsult a füst a falak környékén. Az eseményeket a lakóháznál nem követte tovább már azt sem érzékelte, hogy összpontosítottak-e az oltással, vagy már a másik épületet is ostromolják a vízzel. Innentől a tűzoltóknál volt a labda, átvették az intézkedés jogát és a cselekvések sorát ők szabták meg ezután. Máté hát futott a lovak felé, az óriási szobrok mellett haladt el és meglepetten vette észre, hogy Ilona öntözi a fából faragott alkotásait.

- Gondolod, hogy ez segít? – kérdezte az asszonyt.

- Tudom – mondta a felesége olyan természetességgel, mint ahogy a szomjas ember ivás után mindkét oldalról megtörli a szája sarkát.

A Zsíros tanyasiak is arra keringtek már a szobrok környékén. Jöttek Ilonához, hogy segítsenek, mert a háztól el kellett jönniük.

- A lovakhoz gyerekek! – szólt Pagony Máté. - Innen el kell vezetni őket – mondta, aztán ahogy arra nézett már látta a kis Bandit az apja mellett kóvályogni és megható volt látni, ahogy az apja a karjával segítette a fiát a továbbhaladásban, de úgy, hogy a gyerek megőrizze az önbizalmát. Bajusz Sándor a tréner a lovaknál maradt, de odaszólt a többiekhez:

- Ezekkel távolabbra kell menni.

- Vezessük át hozzánk – szólt Zsíros Misi, úgy hogy közben Pagony Mátéra nézett.

Mikor a művész rábólintott elindultak a szomszéd tanyára és ők ott maradtak szemlélődni hárman. Ilona, a gyerek és őket átölelve Pagony Máté és nézték a remegő levegő táncoló életét, miközben Ilona meg-megszorította az emberét a vállán, hogy érezze, biztosan a valóságban van-e, vagy csak érzéksalódás kegyetlenkedik velük. A művészt, a faragó embert a paraszt vésnököt megnyugvás szállta meg, ahogy átölelte Ilonát és a kis Bandit, miközben a természet erői dolgoztak és iparkodtak volna gyorsan bevégezni, de a tűzoltók már fojtogatták a lángok gátlástalan habzsolását. A háromdimenziós valóság egy pillanatra csodálattal és bizonytalansággal töltötte el Máté lelkét. Nem érezte a félelmet, pedig az asszonyán szinte lázas remegés lett úrrá, a gyerek Bandinak meg néha megkoccantak a fogai. Ő erősen szorította őket és

néha nyugtatóan meglapogatta a vállukat, hátukat, aztán végigsimítva újfönt átölelte mind a kettőt. Születéstől ismeri a kis Bandit és kötődés volt köztük.

- Apádék elhelyezik a lovakat. Veled mi történt, mert egy pillanatra kiestél a látótérből?

- Egyszer csak Alex két lábra állt és az első két lábával a levegőt kapálta, bár a célpont lehet, hogy a Madár lett volna, de a patája engem talált és hát kiütött, de semmi az egész, kissé elájultam – szólt a gyerek.

- Még jó, hogy nincs rajta patkó – mondta Máté.

- Majd lekonzultálom ökelmével, hogy mi is történt vele – mondta a gyerek.

- Mindent érzékelsz már? – kérdezte Máté.

- Hát hogyne, miért kérdezi?

- Engem egyszer egy kugligolyó talált homlokodon, de onnantól se kép, se hang nem volt, elsötétedett és mikor már felébredtem csak vigyorgó embereket láttam magam körül, akik részegek is voltak, meg egymással is gonoszkodtak.

- Mit kerestek ott? – kérdezte a gyerek.

- Kugliztak volna, én meg a golyószedő voltam. Az felpattant, ez meg most lecsapott rád.

- Túl vagyunk rajta – mondta a gyerek bátran és bölcselkedve.

- Ha visszajönnek Apádék, elmegyünk a birkák után és a pulikat sem látom – szólt Máté.

- Azok a birkákkal vannak – mondta Ilona.

- Legyen úgy – mondta Máté, majd folytatta. - A süldőket a gyepen látom, de nincs ott mind, bár nem érdekes csak megmeneküljenek, az a lényeg.

- A hízók te! – kiáltott Ilona és kibontakozott Máté keze alól.

Máté csendben megfontoltan megfogta az asszony karját.

– Ott is oltanak, mi oda már nem mehetünk – mondta.

- Ott vannak a hízók az égő házban, igaz? – kérdezte a gyerek.

- Mi oda már nem mehetünk, bár bízhatunk is, mert a Misiék szaladtak ám jócskán – mondta Máté és Ilonához fordult.

- Beszélék a parancsnokkal, ti meg maradjatok, vagy menjetek távolabb – mondta, és elindult a tűzoltók felé, akik nyomatták a vizet, de a ház egy része már-már tűzgömbbé állt össze.

A forró levegő szinte Máté elé ment, mikor egy őrmester ráripakodott.

- Mi nem jut eszébe, megőrült!? – mondta.

- A hízók a túloldalon vannak – mondta Máté.

- Egy lépést se közelebb! - szólt a tűzoltó. - A ruha beleég a bőrébe ember, ha közelít. Felfogja? Mindent megteszünk, ne csinálja a feszítvált! Vette?

Majd mikor már megállította Mátét, a társainak jeleket adott és még erősítést kért. Ilona nézte a férjét és utána szólt:

- Ne menj tovább Máté! - közben átkarolta a gyereket a vállánál és hátrébb, hátrébb húzta, így lassanként távolodtak, de a szemét a férjéről le nem vette, amit a kis Bandi megérezett és átvette az irányítást, innentől ő húzta az asszonyt hátrább-hátrább, nehogy a férjéhez rohanjon. A tűzoltó visszanézett rájuk és ismét kurjantott:

- Távolodjanak, itt maguknak már nincs dolguk, megértették. Távolodjanak! - jött még egyszer az utasítás, szótagonként keveredve mindenféle zajjal és hanggal.

- Jöjjen, kutassunk a birkák és a süldők után! – mondta kis Bandi Ilonának és a kezét fogva, húzta maga után.

- Megvárjuk a Máté bátyádat és öntünk még vizet a szobrokra, bár arra várni se kell. Gyerünk! – mondta Ilona és sietősen a slag felé ment a csaphoz, kiszabadítva a kezét a gyerek fogásából.

- Add fel – mondta Máté, ahogy közelített. - Minden víz a házhoz megy, már átváltottunk – mondta.

- Akkor rakjuk még tágasabbra őket, ne adjunk esélyt a szikrának meg a lángnak.

- Szétszórátok már őket eléggé – mondta Máté. - Mint a csatatér. Az élet a fontosabb, nézzük a többi állatot és elindult egy távoli szín felé, ami a rét mellett volt. A kutyák a körbálák mellett ültek, a szín túlsó oldalán a birkák álltak és felálló füllel neszeltek.

- A kutya mindent figyel, látod – szólt a kis Bandihoz Máté. - A birka meg száznolcvan fokban lát, arról is tud, ami a háta mögött történik. Ne zavarjuk őket és reménykedjünk, hogy a bálákba nem esik eleven zsarátnok. Láttam már kazaltüzet, a maradéka még hónapok múlva is füstölt, pedig csicsogott a víztől.

Ilonka maga elé meredt és próbálta feldolgozni a látottakat. Máté szavai el sem értek hozzá, csak azt érezte, hogy a kis Bandi újból fogja a karját és vezeti maga mellett.

- Mi lesz itt? – mondta maga elé.

- Hát igen, valami elromlott körülöttünk, de neked tudnod kell, hogy mindig mindent újra kezdünk – mondta Máté. - Igaz öcsém? - és a kis

Bandi vállára csapott. - Megnőttél fiam. Meg aztán fel is nőttél, ahogy felálltál az Alex előtt.

- Hát ő a nagyobb – mondta a gyerek.

- Tudod, nem tudja mondani, hogy bocs, de a szeméből olvasni lehet.

- Én az orrát is nézem – mondta a fiú. - Ha mérges, az orrlyukak kikerekednek.

- Meg nagy levegőt is vesz, hogy erőt gyűjtsön – folytatta Máté.

- Itt ma semmi sem hétköznapi. Az indulatok a félelem falaihoz csapódtak - szólalt meg Ilona és előrenézett a távolba, ahol a nyugodt erő uralta a tájat.

- Sokan kifejtették itt, hogy ma már traktort kell tartani, minek a ló.

- Meg minek a racka – folytatta Máté.

- A galambok! - kiáltott fel Ilona. – Nézzétek, a galambok a mező felett köröznek.

- Látod, és őket nem kerestem, szégyellte el magát Máté.

Mindhárman nézték az eget, ahogy a falka körözött. Nem sietettek. Néha ráfeküdtek az áramlatokra és úgy tűnt innen a földről, hogy figyelnek. Mind együtt körözött. Köröztek és aztán ráfeküdtek az áramlatokra, amiből a három ember semmit sem érzett.

- Mióta lehetnek fent? – kérdezte kis Bandi.

- Szerintem, ahogy elkezdődött.

- Annak mennyi ideje?

- Nem tudom.

- Ha agyon ütnének, sem tudnám megmondani, hogy mikor kezdődött – szólalt meg Ilona. - Galambot még nem faragtál – szólt Mátéhez és a szemébe nézett.

- Galambokat agyagból szoktak önteni, de azok földhözragadtak, - felelt az ember - meg festik a békegalambot.

- A városban meg irtják őket – mondta a gyerek.

- Ígérd meg, hogy faragsz egyet – szólt Ilona és odabújt Máté testéhez.

- Majd ha megérik bennem – mondta Máté.

- Jó, addig meg formázok egyet agyagból – szólalt meg az asszony és érezte, hogy a gyerek megszorítja a kezét.

- Én festenék egyet, de csak fényképezni tudok.

- Még telefonálni sem tudunk, nemhogy fényképezni – mondta Máté és a galambok szárnyalását nézték szinte megszállottan.

Az evezőtollak látszólag a semmit lapátolták és a galambok bravúros dinamikával lebegtek.

2. *Telihold*

A góré lécei között a Hold sugarai éles csíkokban fénylettek. Máté mintegy kalickából bámult kifelé a világos éjszakába és bár tudta, hogy a Holdnak nincs önálló fénye, annál misztikusabbnak látta maga körül a világot. Azon medítált, hogy a Hold ugyan gyönyörű, elbűvölő, de becsap. Az életét, a fényeit a Naptól kapja. Ahogy figyelte, figyelte, mintha tévútra vezetné. Idegen tájra, azaz meg is csalja varázslataival, a visszfényeivel és a szétoszló sugárnyalábokkal. A lécek közül nézte az idegen tájat, és ha nem hallja a kutyaugatást, azt is hihette volna, hogy egy sötét eldugott bányató veszi körül a komor feneketlen gőzölgő gejzirjeivel. A tanya épülete körül még fel-felcsaptak kis füstpamacsok, aztán eltűntek. Mintha a víz is gőzölgött volna az épületből, vagy a környékéről. Az üszkös sötétszürke és fekete romok között a fehér faldarabokról visszaverődött fények megbotlottak az újabb és újabb füstcsóván és az árnyékok szellemeket idéztek meg a tónusok fátylai közé, mint nyakatekert sántán bicegő lídérceket, melyek táncoltak volna, de beleszédültek a falak romjaiba, ahol megsemmisülve foszlottak az éj örök titkai közé. Neszek kísértettek a góré alól közléről és a távolabbi mezőről is, de a denevérek szélesebb, sötét villanása elragadta Máté gondolatait más dimenziók sztrádáira.

A góré léceivel becsíkozott mindenség végtelen terében, mint egy kimerült kalicka lakó szemlélődött és fülelt elheverve a gyapjús zsákokon, lábai mellett a viselt poros csizmáival. Nem tudta, hogy hány óra lehet, de úgy érezte, hogy jó, ha hajnalig rendezni tudja a gondolatait az átélt események kapcsán. A lovak a szomszéd tanyára lettek bekötve, az apró jószágot meg behajtották a megmaradt ólakba, meg a hodályba. Ilonát sikerült rábeszélni, hogy elmenjen az Ország Andrásékkal, azaz Bandival meg a kis Bandival, a gyerekek meg haza sem jöttek. Őket már szárnyaira vette a bizonytalan szellemű sors és egyre bentebb csalta őket a sűrűbe, ahol a városok és világvárosok újabb és újabb arcai kísértettek, adtak biztatást, vagy éppen törték le a zsenge ambícióikat.

Az ifjak megtanulták az alkalmazkodást és egyszerű földönfutóként sem mondtak csődöt. Hazudott volna, ha azt mondta volna, hogy már nem félti őket. Innen a góréból is a Hold sugarai közül hányszor gondolt már rájuk, pedig most volt min morfondírozni.

- Jó fából faragtuk őket – forgatta a szavakat magában, és olyan jól esett ezt kimondani.

Haladtak a céljaik felé, legalábbis úgy gondolták, és ha tévelyegtek, meg időnként elbizonytalanodtak, valahol újra észlelték a fényt, hogy rányissanak a világosságra. A család már nemzedékek óta az áldozatokat, mint kóros szenvedélyt könyvelte el, amit hol pénzben, hol beszolgáltatásban, hol kobzásban, vagy kisajátításban, időnként meg valamelyik életével, vagy csak idegrendszerével, esetleg egészségével hazardíroztak ide-oda. Egyszer egy hosszú idő után egy villámlátogatásra újra együtt voltak mind a négyen, még a szavakkal is úgy bántak, mint a hímes tojással, mintegy hallgatólagosan arra vigyáztak, nehogy szomorúságot okozzanak egymásnak, vagy fájdalmat, keserűséget, sajnálatot, vagy bénító féltést, majd az örömöket is apró adagokban próbálták megélni, hogy ne roppanjanak meg az érzelmi sokkok váratlan viharainak súlyától.

Melegedett a lelkük a családi tűzhelynél ott a tanyán, ahova közös megpróbáltatások sodorták őket és ahova akkor a gyerekek is hazataláltak, de a legújabb kori pusztaságból ők nap, mint nap a városban kerestek bizonyosságot az életigenlésről.

Máté felült az egyik óriási zsákon és csizmaszárait feszegetve próbálta a bedagadt lábaira igazítani a lábbelit. Mikor felerőltette a passzos csizmákat, kinyújtotta a lábait, mozgatta a bokáit, a lábfejét és a vádlóján az izmokat hadd igazodjon a zokni, a nadrágszár meg a csizmaszár a test végtagjaihoz.

- De jó lett volna beáztatni őket – nézett a lábaira, aztán legyintett egyet, majd végignézett a góréléces holdfényes éjszakán. - Uram! Mivé lett az otthonom melege? – nézett fel az égre és azonnal megértette, hogy a párbeszéd már le is zajlott mindenféle köntörfalazás nélkül és csak annyi hozzáfűznivalója maradt, hogy félhangosan elmotyogja: - Segíts ezt megérteni nekem.

Egy pillanatra maga elé meredt és ez a némaság vetekedett egy fohással, aztán felemelkedett és elhagyta a megfigyelőhelyét, a górért, ami a pihenőtere is volt egyben. Megfogott egy tartóoszlopot és rugózott egyet, hogy az elmacskásodott lábait bejárassa. Kormos, füstös, szurkos métely kavargott a levegőben és a mező felé fordulva elindult a kitárulkozó táj felé, hogy mély levegőt vegyen és feltöltődjön a távolságok magával sodró erejével, magával a létezéssel. Az Alföld tengerének sima hajnali tükre felett vékony ködcsík sűrűsödött és a

dimenziók megoszlottak alsó és felső régiókra. Jelenségeket kirúszozó háttér előtt katartikus fényviszonyok rendeződtek át pillanatról pillanatra a hajnali újrászületés víziójában Máté az ég felé nyújtotta mindkét kezét, hogy részese lehessen a változásoknak és megérinthesse a mágneses tér sziporkázó derengését. Az örök változás érzékelhető metamorfózisában szinte fürödni lehetett volna ezen a hajnalon is, ha Máté gondolatai nem rángatták volna vissza a lelkét is a kiégett valóságba, ahol elnyelte a fényt a leült hamu hordaléka, ahogy állt ott a határban a kinyílt távlatok előtt és tele tüdőre szívta a frissítő levegőt.

Egy-egy apró légies fuvallat a háta mögül meglebegtette a súlytalanná vált perjét, mintha az enyészet apró darabját szórta volna orvul a nyakába a gallérja alá. Derengett. Elindult a hodály felé. Az épületben még sötét volt és a rackák szemei csillogtak, ahogy az ajtó felé néztek. Máté visszacsukta az ajtót és az ólak felé indult az aprójószágokhoz. Szösszenő neszek mellett, alig hallható nyüszögéssel Fickó leheletfinoman a csizmaszárhoz simulva mellészegődött. A puli azonos tempóban haladva lépkedett Máté mellett fel-felpillantva rá.

- Gyere Fickó! Nézzünk szét, majd ravancsot tartunk! - szólt a kutyához, de a góré felé vette még az irányt, hogy lajbit terítsen magára, mert fázott.

A zsákokra dobált motyók közül kitért egy régi katonakabátot, magára terítette, csakúgy a vállára akasztotta, mintegy öreg obsitos. Fickó meg előre szaladt a kapu irányába és vakkantott néhányat. Onnantól rázendítettek a házörzők, Hajnal, Bajusz meg Burkus is.

Egy kocsi közelített a bejárón alacsony orrával rásimulva a dűlő útjára. Lelassulva lépésben haladt beljebb, de Máté számára továbbra is idegen maradt a cabrio szerű sportjármű. Elébe indult, mert úgy gondolta ezeket könnyen elnyeli a tűzoltókocsik nyoma, ha ráoldalaznak. A kocsi a kapu előtt megállt.

- Ezek eltévedtek – gondolta Máté, de aztán látta, hogy az autóból kiszálló ember, mintha a fiára hasonlítana és Fickó is örömmel vakkantva, golyóként közeledett a sportautó felé.

- Andor! – mondta maga elé Pagony Máté, ahogy a fiát meglátta.

Mentek egymás felé a nyomvonalas úton hangtalanul, mígnem a testük összeért és átkarolták egymást szótlanul.

- Na, nem mondd, hogy mi a pálya öcsém!? – szólalt meg az apa.

- Nem vagyok eszemnél még, mi történt itt? – kérdezte a fiú és Andor testén érezte a tehetetlen és tanácstalan bénultságot.

- Tudod fiam, Ikarus próbálgatja a szárnyait, Prométheusz meg az erejét és a mi tanyánk ennek nem tudott ellenállni, elszállt a felgyorsuló atomok élbolyával, fel, fel a magasba.

- Apa! Jól vagy? – kérdezte a fiú.

- Láthatod öcsém. Határban aludtam és a kutya mellett vannak. Bicska van a zsebemben és csizma van rajtam.

- Anya? – kérdezte Andor.

- Az Ország Andráséknál – mondta Máté.

- Tudtam volna segíteni? – kérdezte Andor.

- Semmit - nyugtatta meg a fiát az apa.

- Várj meg itt! - szólt hátra Andor a haverjának és Zénó intett, hogy vette az adást.

- A kócerájokat nem építjük vissza, annyival is könnyebb lesz – mondta Máté.

- Milyen zsákok azok ott Apa? – kérdezte Andor és egy kiegészítő melléképület maradványára mutatott, amit ellepett a hamu és zsákszerű szürke tárgyak heverték szerte, megtörve a síkot.

- A szűzmáriáját – suttogott Máté magában. - Tudod mi ezek? – akadt a szó a torkán.

- Mik? – nézett rá Andor.

- A hízók fiam, a hízók.

- Benn égtek? – kérdezte bizonytalanul.

- Öregszem fiam – mondta Máté és megdörzsölte a szemét. - A körkörös figyelmem megtört a lángokon. Ezek meg itt már a füsttől megfulladhattak.

- Megfulladtak? – nézett maga elé Andor a hamuba a szürke, puffadt felismerhetetlen testekre.

- Nem zajongtak, bár mikor a kocsik is itt voltak már, fokozódtak az események. Nem hallottam erről semmit – motyogta maga elé Máté. - De, hogy ekkorát kihagytam - csóválta a fejét, majd elgondolkozva, merengve bámulta a halmokat, aztán fogta az első karót, ami a keze ügyébe került és belegázolt a hamuba.

A fadarabbal a lába előtt meg-megpiszkálta a kotut, bár a csizmája nyújtott némi védelmet a lappangó parazsaktól. Egyik kinyúlt testen megpiszkálta a pernyét, ami alatt keményre puffadt a bőr és az élettelen testen a bot végén is érezte a feszültséget, melyet a természet erői indukáltak.

- Sok bába közt elvesz a gyerek. Látod, pedig mindenki úgy rohant, mintha begyakorolta volna.
- Mi lesz velük? – kérdezte Andor.
- Mély gödröt ásunk, aztán leöntjük mésszel, vagy formalinnal – mondta Máté és mentek tovább a virradat elé, maguk mögé taposva a sötétséget.
- Apa! – szólt Andor és érezni lehetett, hogy valami fontos dologról lesz szó.
- Hallgatlak – mondta Máté tele várakozással.
- Sajnálak benneteket – mondta Andor.
- Majd talpra állunk – válaszolt biztatóan Máté.
- De nekem el kell mennem, le van foglalva a helyem a repülőn.
- Hova?
- Tudod, hogy volt erről már szó.
- Hát igen, beszéltünk sok mindenről.
- Gyorsan kimondom, hogy ne idegeskedj - majd vett egy levegőt Andor. - London – mondta.
- Mátét, mintha megvágta volna egy kés, de nem szúrta szíven.
- London – mondta ki ő is a szót. - Még elérhető távolságra van, mégsem Amerika – gondolt bele és ízlelgette a gondolatot.
- Mondanom kellett valamit, tovább nem lehetett húzni – szólalt meg újra Andor.
- Mi lesz a művészettel? – kérdezte Máté.
- Festeri ott is tudok – mondta Andor.
- Lakás, megélhetés - ejtette ki maga elé a szavakat Máté.
- Kis segítség azért kellene, vagy eladom a számítógépemet – mondta Andor.
- Még jó, hogy az a városban van – nyugtázta Máté.
- Zénó, az apja corvette-jével hozott ki, megveszi a gépet, ha eladom.
- Van még annyi pénzünk fiam, szükséged lesz arra a gépre - csapott Andor vállára az apa. - Valamilyen cabrio-t néztem ki a szürkületben abból a kocsiból – folytatta.
- Korvett, lényegében versenyautó – nevetett Andor.
- Nálunk mit lehet egy ilyenrel kezdeni?
- Mondjuk, lemész Szegedre egy kávéra, és megjárom egy óra alatt.
- Én nem bánom, – mondta Máté - csak te ne ülj benne olyankor.
- Én a repülőre ülök apa és felőlem nyugi van, okés?

- Van itt min idegeskedni, láthatod, rád már nem is maradna időm - ölelte át fél karral a gyereket az apja. - Anyád szomorú lesz - mondta.

- Felnőttem és te látod, hogy milyen lehetőségek vannak itt. Keresnem is kellene, meg tanulni. Ez a filmipar Apa, meg kell próbálnom.

- Computeres grafika? - kérdezte Máté.

- Persze és hátha nekem is megy. Egyáltalán, beleszívok a levegőbe, aztán majd meglátjuk - mondta Andor és óriási súly esett le a válláról, hogy kitárgyalta ezt az ügyet az apjával.

Néha idegesítette, hogy az öreg már előre mindent tud, mindent lát, ismeri a hátulütőket, mintha a vesékbe látna röntgenszemeivel, meg tartott az aggodalmaskodástól, bár önmagának is voltak fenntartásai. Ezeket azonban leküzdötte a fiatalság heve és átütő erővel apró gondokon egyszerűen csak fogta magát és átsétált, mintha a közértbe menne egy kifliért.

Túl vagyunk rajta, megtettem, gondolta, de ebben a helyzetben ez örültség volt ismerte el önmagában is a hazard lépéseit, azonban, ahogy látta az apjáék háttérének és támaszának a romjait a faszenes csomkok, mintha még löktek volna rajta egyet. Nekem már nem ezt kell újraépítenem, nekem kinyílt egy kapu és át kell lépnem azt a küszöböt, nyugtatta magát és ránézett az apjára.

- A szobraid? - kérdezte.

- Anyádék a két Bandival meg a Bajusz Sanyival, tudod a trénerrel kitudskolták őket a mezőre, szerteszét hevernek a gyepon.

- Okos - szólalt meg Andor aztán még rákérdezett. - Mit tehetnék? - nézett az apjára.

- Építsd fel magad. A korosztályod a kenyérharcot vívja. Az esélyt meg kell adni - nyugtatta az apja.

Aztán végignézett a fián, hogy milyen szerény gyerek ez. Semmi extravagáns allűr, egyszerű szerelés, majdhogynem puritán, ami értéke van, azt a fejében hordja. Nem lesz könnyű megmutatni, amúgy is nehezen tárulkozik ki. Lehet, hogy az idegen környezet majd megoldja a görcsöket, vagy gátlásokat, vagy csak egyszerűen mód lesz a kiteljesedésre - agyalt Máté, miközben a szobrok felé mentek.

- Mintegy csatamező, csak éppen a vér nem folyik - szólalt meg Andor.

- Mit fogsz most tenni? - kérdezte az apjára nézve.

- Összeszedett állapotba kell még kerülnöm. Anyáddal majd megoldjuk, Vera jobban izgat.

- Úgy tudom, vissza akar menni Franciaországba.

- A múltkor még nem döntötte el – jegyezte meg Máté.

- Kapott üzenetet, hogy legalább egy pár hónapra segítsen még be, csak ez még friss, nektek nem mondhatta. Lili szüleihez mentek a Tősbé. Tudod, akivel még az általánosba járt, ő meg Olaszországba gályázik. Nem mindenkinek megy az angol.

- Itt meg a német a favorit, ők vettek tanyákat, de most pauza van, meg délre veszik az irányt a tengerre. A magyar tenger átjáró ház lett, könnyen épülnek a sztrádák a rónán – mondta Máté. - Ám az áruk is a végtelenbe kúszik – tette hozzá.

- Ti még az oroszokkal voltatok kibélelve mi? – nevetett Andor.

- Da - mondta Máté. - Amit a markunkba köptek, de azt gyorsan le is mostuk, mielőtt a demagógiákkal ránk sült volna.

Ez a szó aztán visszazökkentette őket a valóságba.

- Ígéretésekkel tele volt a padlás meg a zacskó – toldotta meg Máté.

- A faragásban megtisztultál apa – veregette meg Andor az apja vállát.

- Kibontattam ezt is egy cseresznyefából, amelyiknek virágában olyan sokat gyönyörködtem, sőt még a gyümölcséből is ettem - nézett egy szoborra Máté. – Meséltek egy történetet egy lányról: „Megy az égen a csillag, az a sánta lány, viszi a csobolyóba a vizet, vállán a kuka, ballag, bicög a kaszás után.” Ezt a csillagot én is megfigyeltem, nézte a saját alkotását. Tényleg ugrál, vibrál, aztán megfaragtam a lányt és megbabonázva ott állt a szobra. A mondanivalója határvonalánál állt tovább némán, korszakok és nemzedékek ütközőpontjának fókuszában. Addig-addig állt az ígézetben Máté, míg csak a virágzó cseresznyefát újra meg nem látta, majd könnycsepp jelent meg a szeme sarkainál. Most már csak hallgatta a fiát, Andort és a két könnycseppet az új módik pörgésének szele sebesen a közlések kiteljesedése előtt felszárította és tekintetével beleveszett a reggeli távolság reményeibe.

Andor kissé tanácstalanul állt az apja mellett. Ő is megpróbált a távolsággal kommunikálni, próbált elvonatkoztatni, majd metaforákkal kísérletezett, de gondolatait a jelenbe rángatta vissza a leégett tanya valósága, amiből az apja egy pillanatra kilépett. Itt állt egy leégett tanya udvarán, apja maradék művészeti alkotásai között. A gyepe menekített hevenyészve lerakott formák és mozdulatok között a kézzé, lábbá, fejfé faragott évgűrűktől megerősödött monstrum szobrok között. A finomabban kimunkált babonás történetek, garabonciás diákok meg táltosok, betyárok, asszonyok és kisdedek vonásai belefaragva a fába, puhába és keménybe, szerteszét hevenyésztek körülöttük. Valószínűtlen

történet közepén állt és tudta, hogy neki innen mennie kell. Küzdött és kapaszkodott a lehetőségei vélt bástyái felé, amiről egyre nehezebb volt megbizonyosodni, hogy a valóság várainak a tartozéka-e, vagy csak a hiszékenységek és megtévesztés meredélyének szakadéka között haladva omlásveszélyes tornyok lidércei csalogatják.

- Na, gyere' – mondta az apjának Andor a lelki merengést lezárva - Elviszlek anyához.

Máté szó nélkül felvette a lépést a fia mellett, és maguk mögött hagyták a szív és lélek teremtményeit, ezeket a véső és baltavágásos ígézeteket.

- Majd Zénó itt marad addig – szólt Andor az öregéhez.

Máté ránézett a fiára, de nem szólt.

- Figyeld! Zénó minden városban tudja, hogy hol a bank, hol a szálloda és a koncertterem. Legalább elgondolkodik egy leégett tanya romjainál. Ennyi neki is jár, vagy mondjam, hogy kijár?

Zénó tekintete még követte a távolodó járművet, majd újra az átfogó képet szívta magába az élet és a pusztulás találkozásával. Anélkül, hogy járkált volna végigfűrkészte a részleteket, majd az összbemérés terhével felnézett az égre, ahol egy szétzúllott, elárvult galambrajt látott tanácstalanul kóvályogni. Néhányuk még tanácstalanabban, kiválva a falkából magukra maradva kalimpáltak az ég és föld közötti térben.

Ennyi a történet, gondolta. Ott állt a megsemmisülő tanya vonzásában és szomorúan nézte az átvedlést a pusztulásba. Szeretett itt egy-egy pillanatra levegőt szívni. Nagy ritkán, mikor Andorral befutottak ő itt percek alatt feltöltődött, érezte, hogy minden van, ami az élethez kell és csodálta a mestert, néha hosszasan elnézve, ahogy dolgozott. Nézte, nézte, hogy vajon mi lehet még a fejében, itt a lombok alatt, vagy a színek békéjében, ahol újraszülettek történelmi tettek, meg azok szimbólumai. Mítoszok üzenetét hozta a lenge szellő és ha a vihar jött, érezni lehetett, hogy ők maguk is itt lent egy erőterben állnak. A fák alatti disznófürdő pocsolyából is a békés ellazulás nyugodt és elégedett rőfögése dalolt. Halk bugyborékolással hagyta játszani a sors az agyagiszapos víz közepén dagonyázó, turkáló testeket. Zénó maga is meglepetten, hogy minő képek elevenednek meg a múltból, de aztán megnyugodott, hogy nem elmebeteg, mert a tűzről logikusan csakis a víz juthatott az eszébe az ösztönök jogán is. Aztán meg szinte látta Ilonát, ahogy a forró tepsiben hozza a sülteket, máskor meg a kalácsot és eszébe jutott, hogy mindig azért aggódott, nehogy a rongy lángra

kapjon, amivel a tepsit fogta az asszony. Ilona egymagában is egy intézmény volt. Ebben a gondolatforgatagban, ami itt hajdanában volt, megállni sem volt egyszerű, de ő soha nem zuhant szét és szóval tartotta a környezetét. Mindenről tudott, ami történt az ólak, a konyha és az asztalok környékén, egyedül az itallal nem foglalkozott, azt Mátéra hagyta meg Andorra, de néha Verát is biztogatva volna, de neki elszálltak a füle mellett az ösztökélő célzások.

Ahogy a gyerekek megnőttek Ilona már direkt módon nem kommunikált velük, csak kért, vagy kérdezett, esetleg célzásokat tett, netán utalást intézett a fent forgások dicséretére, vagy hiányosságaira nézve.

Zénó csak hébe-hóba, nagyritkásan, ahogy megfordult itt minduntalan feltöltődve távozott egy-egy rövid ittlét után. Olyan természetes volt itt élni, ahol nem kellett viselkedni, hanem a földön jártak mindannyian és a tekinteteik nyíltan találkoztak akkor is, ha vad dolgokkal hozakodott elő. Nála pedig ez nem volt ritkaság, de érezte, hogy az itteniek nem pusztá udvariasságból kíváncsiskodnak tovább, hanem érdekelte őket a dolgok eredője. Pagony Máténak még a nézése is megnyugtató volt és Zénó visszaemlékezett, hogy hányszor mosolyodott el az ő zűrzavaros zagyaságain, ami persze csak a korosztálya természetéből, mint új divat fakadt.

A legkülönbélebb teremtmények váratlanul is összefutottak itt és ilyenkor az új megnyilvánulások szükségét Zénóék befutóra tették és már rutinosan vevők voltak egymás túlszárnyalására is. A legritkábban éppen ő koptatta itt a küszöböt. Ő a világban kuncsorgó zenész, aki azért haza-hazatért a honi időbe, hogy extrém extázisba edzett lelkét csillapítsa a vidéki harmaton. Milyen egyszerűnek tűnt itthon minden és mégiscsak alattvalóként lélegezhetett.

Csak a szerelem, gondolta Zénó, na meg az a néhány barát, a szűk család és megbecsült ismerősök, akik az idő próbájában a tisztelet szőnyegére léptek és tartották benne a lelket. Andor apja, Máté is képzetének kitüntetett helyén volt tartópillér, mindez persze a saját titka volt. Zénó nem gyöngülhetett el, mert az örök induláshoz erősnek, vitálisnak kellett lennie, csupán a húrokon adagolta kellő arányban az örömet és a bánatot. A koncerteken adott teret az érzelmeknek, melyek ilyenkor robbanásig feszült kurzusokkal követelték a decibelt. Önkívületben, egzaltált csapzottságban néha belekiabált a mikrofonba. -

Húszezer wattot a cserpákoknak! - és a környezete rögtön tudta, hogy már hol is jár érzelmileg.

Zénó továbbra is ott állt még és nézte az átalakulás torzóit, a felfordulást, a szétszórattatást és hallgatta a csend alól feltörő apró pattogásokat. Nagy sötét foltként éktelenkedő épület színeiben belekeveredett egy kis fehérség a falakból, ami szinte világított a hamuszürke és koromfekete folyamodványokba.

Idegennek érezte a leégett tanyát, bár tudta, hogy ő itt csak egy ritka vendég. Azon gondolkozott, hogy mitől is távolodott el érzelmileg. Mitől idegenkedett volna, aztán rájött, hogy az ő kifejezésmódja a zene. Ezt az érzést megfogalmazni ..., hát fogalmazza meg más én majd lekottázom és a fejében már lüktetett is egy dallam, valamiféle átalakulásról.

- „Megugattuk már a Holdat , leugattuk már a Holdat, a fekete szárnyak is a porba hulltak” – dúdolgatott összefüggéstelenül egy-egy dallamfuvalatot. - „Veszélybe kerültek az álmok. Ráhullottak a fekete árnyak. Az érzések ellobognak. Veszélyesek vagyunk önmagunkra”....

Rakosgatta a dallamokat és a szavakat Zénó a virradatban a tűnő hold árnyékában. Az előtte álló góré lécei között már nem folytak éles csíkokban a sugarak, hanem mintegy avas színű szürkesség összefolyt az ősi épület kontúrja a katasztrófa lényegével.

-Idegen ez a leégett tanya, akárcsak egy idegen kapualj, vagy utca, egy távoli ismeretlen ködös félhomályban.

Aztán beleborzongott az emlékekbe, ahogy eltévedt az első igazi magányos külföldi útján egy ismeretlen helyen félelmetes falak között és mintegy kalitkába zárt madár topogott, pedig hát szabadon repülhetett volna. A bénaság mozdulatlan ólma húzta a betonra egy kapualja oltalmába, és ahogy felfelé tekintet ott is csak falat látott. Mintha agyagba tapasztották volna, dermedő testén már homloka izzadt a várakozás és a tanácstalanság állapotában. Itt tanulta meg, hogy a gravitációt jószerével csak a gondolataival küzdheti le, és ahogy az idegrendszere szabad pályára állt, kilépett a sikátor kapualjából és csak hajszálon múltott, hogy nem sodorta el egy nyitott ajtóval száguldó autó. Kereste a szavakat, de csak a magyar káromkodás buggyant belőle elő. Aztán jó megcifrázta és már ott megfogadta, hogy neki még jó ideig a szálloda és a bank közelében kell maradnia még dörzsöltebbé nem válik.

Itt viszont nem leszek dörzsöltebb, csak szomorúbb, gondolta, aztán megfordult a dűlő felé, leste, hogy jön-e már valaki. A repülő, kóválygó galambok lassan elfogytak az égről, mert a héjatámadásoktól tépett idegállapot és dermesztő ólomsúlyuk a földre kényszerítette őket, mert már veszélyt éreztek körös-körül.

Zénó elindult a kocsí felé, hogy a csokoládék közül kitúrjon egy cigarettát, amit már kezdett hiányolni. Még csak az első lépések lendületénél tartott, mikor leesett, hogy kocsi nincs és a kutyák is csak érdeklődve néztek, hogy min tört meg a lendület. Fickó elébe állt és tette készen figyelt, majd elvakkantotta magát. A többiek tekintete körbejárt és az ismerős embert a szobrok felé kísérték, amik szerteszét heverték, mintha az égből hullottak volna alá.

3. *Az érzések ellobognak*

„Veszélybe kerültek az álmok.

Ráhullottak a fekete árnyak

Az érzések ellobogtak

Lángparipán lovagoltak...”-

dúdolta a fel-feltörő szavakat a zenész és mint valami dominót rakosgatta a szótagokat egy dallamfüzérre, mely belerezgett az álmosan szunnyadó csendbe.

„Véssétek kőbe, fába a dallamát

Mielőtt végképp elhagynátok

Az álmok dalát, az álmok dalát...”

énekelt Zénó halkán a pislákoló térben a heverő szobrok között.

Körülötte Fickó ügyeskedett, fel-felpillantva vakkantott néha a refrénekre. Hajnal, Bajusz meg Burkus mint régi alkalmi ismerősök pózolván figyeltek. Viselkedtek. Hajnal néha felnyűszített, fejét félrebillentve jelezte a közreműködését. Bajusz a hodály felé fordult, arrébbvonult, végigpásztázta a terepet, aztán lefeküdt, fejét a mellső lábára téve figyelte tovább a rockert. Burkus egy távolabbi pont felé vette az irányt, ahonnan heverve is szemmel tarthatta a határt.

Zénó testén még jó néhányszor átvonult a dallam és addig ismételte, tisztogatta a szavakat még a lelki kohézió besűritette és csokorba rendezte azokat.

- Bingó! - mondta, aztán odaszólt az ebeknek, hogy kerüljenek vele egyet a csend határán a tanya körül.

Ahogy lépkedett a tanya és a puszta találkozásánál a kerítés mellett, a mezsgye tájékán, olyan valószínűtlennek tűnt minden, hogy nem tudott rátapintani, hogy a sors, vagy a véletlen vetette-e itt partra a tájon. Ő, a virtigli, nagyvárosokhoz szokott underground rock figura magányosan, kutyák társaságában sasszézik egy leégett porta körül, ahol váratlanul a dal csordult ki belőle, szinte zsigerből.

- Az érzések ellobognak, az érzések ellobogtak – ismételte, miközben a Hold sugarait számúzta a felkelő Nap fénye.

A horizonton a Nap óriási vörösen aranyló fényekben teljesedett ki a látóhatáron és pásztázva szóródó sugaraival osztotta a reményt. A felkelő Nap küldte a biztató erőt, amit Zénó a városokban nem

észlelhetett. Kapualjak, tornyok és tűzfalak árnyékában bandáztak ilyes tájt haza jó mámorosan, rugóra húzva, vagy szárazon bukdácsolva.

- Mit keresek én tulajdonképpen? – kérdezte magától, ahogy a Napba nézett. - Mit mondhatok én és miről is zenélünk?

Megingott a gondolataitól és megtámaszkodott egy kerítéslécen, felnézett a Napba, látóterét beragyogta a sziporkázó csoda és a lelke körül halk zene kezdett bizseregni. Az impulzus, a ritmus képzetét fény felé emelte. Mintha készen állt volna a mindenséggel való kapcsolatra. Itt ebben a csendben a kelő Napnál érezte meg a zene lényegét, amit addig ösztönösen, inkább csak erőből csinált. A képzelt hangok szétszóródtak a térben, mint a fény. Tekintetét szép lassan a táj testére terelte és máris megérezte a lüktető életet, amit egyenként nem tudott volna megnevezni.

A Nap nyitánya pásztázta végig a határt, lágy derengésével és a neszek is erőre kaptak a csendes rögök környékéről. A lesújtott tanya romjai közül halk percenések hallatszottak és kis füstjelek szürkéltek fel itt-ott, mintha pipából pőfékeltek volna kalandor parázslakók. Nézte a haldokló tanyát, mely sebezhetőbbnek tűnt most, mint virradatkor.

Egy varázslat ez, gondolta, de az ő világa a nyüzsgés, a sűrű. Házak, terek, utcák, termek, stadionok. A városi népek kavalkádjából kiválva rúgja a port a színpadokon. Fejéből, kezéből nyomulnak a kották és a dalok röpítik a lelkét a sűrűbe az izzó érzelmek káoszába és akkor még rátesz egy lapáttal a forró hangulatra. Mozdonyként zakatolnak vulkáni kráterek mélységeibe. Olykor meg kirobbannak az idegszálakkal összevarrt kötelékek csúszdáira. Varázsos utazáson nyomulnak a béke, a szerelem és a fájdalom vonatain. Gerjed a feszültség, robban a kimondott szó, sűrű a veriték, sűrű a könny, lábak dobognak, karok hajladoznak, zsong a kaptár, öröm száll és száll a hang. Foszlányként hullnak a lelkek bilincsei és a szabadság látomásaival, inspirálják egymást tovább mindhalálig. És ilyenkor még nem hiányzik a hajnal, hadd aludjon még a reggel, ráérnek minél később csörömpölni a holnap bilincsei. Egyeseknek a munka, másoknak meg csak a robot, a többiek meg továbbszállnak az eufóriát keresni. Csokoládé, mobiltelefon, internet, alkohol, vásárlás, amiben szállnak ágról-ágra. Ma meg már nem is kell díler, van internet és a pizza mellé hozzák a cuccot, ami aktuálisan legális. Eufória, rágtá a szót magában Zénó, mint a bagót. Ezért kereste ő a csokoládét, mert már lyuk lett benne, üres lett a csendtől és támaszkodott a kerítés lécben, mert Andor elvitte a kocsit,

nincs hát mankó, benne volt a cuccos. Sokszor kifacsarta már magát, aztán újra felszívódott, mint a szívacs. Ha rövid a botod told meg egy lépéssel, és ahogy elszállt a kotta, elszálltak a wattok, kell egy csík, amit felszippantasz. Itt a sík mezőn még ugrani sem lehet, hát hogy dolgozhat itt az adrenalin bungee jumping nélkül. Kávé sincs. Zénó a zsebébe nyúlt noradrenalin keresett, ami orvosság, de csak egy pengetőt talált, aztán elkezdte dúdolni Mick Jagger dalát a morfiúmról, ami heroinná magasztosult. Eszébe jutott Bubu, akinek a nevét a kocsmákban állandóan továbbfejlesztették; Bokszos Bubu a kalóz gladiátor, aki mellesleg morfinista is. Egyszer aztán Bubu egy magányos délutánján beburkolt egy doboz asztalon felejtett tablettás koffeint. Ettől aztán szétmárgolta a fotelt, majd az ágyneműt, de legjobban lehet, hogy a paplant élvezte szagatni, mert tele lett vatelinnel a szoba, aztán mikor kiszabadult az utcára pattogott mintegy futball labda, úgy belötte magát. Ez a boxer aztán fagyalattal hűtötte magát, majd a csoki mellé sört is ivott.

Zénót az emlékekből Fickó csipogó ugatása zökkentett ki. A többiek is vakkantottak és farkcsóválva futottak egy érkező alak felé, majd leálltak. Szinte a semmiből lépett be a kitárt kapu között a jövevény a portára. Némán lépkedett, lassan haladva a botját a testéhez ölelve bocsánatkérően tekingetve. A kutyák nem támadtak csak továbbra is vakkangattak, mintha egymásnak felelgettek volna. Egyedül Fickó csipogása sűrűsödött barátságos csaholássá. Többiek továbbra is megbúvólva farkukat csóválták, a jövevény meg mintegy kíváncsi barlanglakó araszolt tovább előre a fénybe. Fején a parókaszerű rongysapkával sokáig őrizte az inkognitóját Zénó előtt.

- Emlékszik még? – kérdezte rekedt hangon, mikor bábuszerűen megállt a kutyák között.

- Csak nem? – motyogta Zénó és mintha találós kérdésre tippelne. – Albin? – mondta ki a nevet két szótagban a zenész.

- Na, ugye! – szólta a jövevény és állt továbbra is a kutyák között a botját a testéhez ölelve. - Az egész határ tudja, hogy mi volt itt. Gondoltam megnézem – mondta csendesen. - Még az őzek is megszelesedtek, szinte suttozta a pusztát: Tűz van, tűz van.

- Nem mondja? – szólta újra Zénó.

- Na, nem mondom, a szirénákat jobban hallottam. Itt kongattak, vagy nem? Nincs igazam? – válaszolt Albin.

- Én csak beestem ide, Andort hoztam haza – mondta Zénó.

- Most?
 - Kicsit előbb.
 - Hol van?
 - Elmentek Ilona mamához elköszönni.
 - Elköszönni? Minek?
 - Elutazik.
 - Sosincs itthon.
 - Vagy csak maga nem látja – mondta Zénó.
 - Hallok ezt-azt – jegyezte meg Albin és közelebb lépett.
- A kutyák szóltanul helyezkedtek.
- Mit hall?
 - Hát, hogy idegenbe vannak.
 - Kikről beszél most? – kérdezte Zénó.
 - Hát Vera és Andor is.
 - Valahol lenni kell – mondta Zénó lakonikusan.
 - Itthon is lehetnének.
 - Mit csinálnának itt?
 - Nem nekem kellene fogdosni a birkát nyíráskor.
 - Ehhez nem értek – mondta Zénó.
 - Maga is játszhatna a falusi dalárdában. Még emlékszem, mikor a klarinétot fújta. Pünkösd volt, jó sokan voltak itt. A templom után meg akik lovas kocsikkal mentek a Daruhátra, mind betértek ide.
- Zénó közelebb lépett a jövevényhez és mint régi ismerősnek a kezét nyújtotta és megveregette Albin vállát.
- Jó' leharcolta akkor magát – mondta nevetve Zénó.
 - Hát igen, beszoptam egy kicsit.
 - De mi nem engedték, hogy elvigyék kocsival. Andorral lefektették a szénakazal mellé.
 - Ki is aludtam magam, bár reggelre csípős volt az idő.
 - De mi betakartuk Tatám – nevetett Zénó.
 - Rendes volt maguktól, de ez nem nagy ügy, tudja.
 - Mi lenne a nagy ügy? – kérdezte Zénó.
 - Hát, ha most megkínálna cigarettával – hunyorgott Albint a sapka alól.
 - Ha visszaérnek Andorék, ez lesz az első. A kocsiban van mindenünk – mondta Zénó.
 - Addig én átmegegyek a Zsírosékhoz – nyugtalankodott Albin.
 - Ennyire függő kend? – nevetett Zénó.
 - Maga ne nevéssen, hallottam, hogy maga rág is valamit.

- Ártatlan dolgokat – nevetett megint Zénó.
- Tudja mi az ártatlan? A madárdal. Nem kell, hogy szépnek fesse magát – morgolódott Albin.
- Én rock zenész vagyok drága bátyám, és ha megint berúgunk majd, elbeszélgetünk ezekről a dolgokról, de most egy leégett tanyán vagyunk ember.
- A többi is bármikor így végezheti, meg ez is csak újraépül majd, csak egy kicsit munkás lesz – mondta szemrebbenés nélkül Albin.
- Benyeli majd a lóvét a helyreállítás – intett nagyívben a kezével Zénó. - Maga mit csinál mostanság Albin? – kérdezte.
- Elvagyok, mint a befőtt – mondta rezzenéstelenül. - A birkák megmaradtak? Látom a hodály áll – jegyezte meg.
- Lehet, hogy ki kellene engedni őket. Jöjjön, engedjük ki őket – mondta Zénó.
- Én inkább átmegyek Zsírosékhoz, hagyjuk ezt Mátéékra – mondta Albin.
- Segíteni kéne nekik – szólt Zénó.
- Segítek én is, de annak sora van – mondta Albin és elindult a kapu felé, hogy cigarettát tarháljon Zsíroséktól.
- Ez vadember, zombi, vagy hülye? – kérdezte félhangosan a kutyákat Zénó.

Tudta, hogy Albin egyedül él a pusztában egy leépujt tanyán, de hogy ekkora roncs lett, nem gondolta volna. Bár lehet, hogyha felcsillan egy üveg bor, elindult volna a hodály felé segíteni a megmaradt állatok körül. Pedig itt még csak gályázni sem kellett volna, gondolta Zénó és megszólította a kutyákat, majd elindult velük a kert felé. Az állatok már zajongtak az épületben, hiába, hogy mozgalmas napot hagytak maguk mögött. Az ösztönök beindították az új kezdetet és a biológiai óra a hajthatatlan követelésre becsörgött. Zénó ösztönösen cselekedett, ahogy a hangos követelésre kinyitotta az ajtó egyik szárnyát. Akkor rögtön felfogta, hogy hibázott, mert mindkét szárnyat ki kellett volna tární. A juhok, ahogy csak bírtak törtek egymás hegyén, hátán kifelé az épületből. A kutyák is félreálltak, csak Fickó nyüzsgött és csipogott oldalazva a nyáj körül.

- Na, most mit csináltam? – kapott a fejéhez Zénó és tehetetlenül állt tovább, mintha gyökeret vert volna.
- Tán karót nyelt, hogy így lecövekelt zenész úr? – szólalt meg egy hang váratlanul a háta mögött.

Zénó hirtelen azt sem tudta, hogy ki-kivel van. Aztán megfordult mintegy kibicsaklott szélkakas.

- Á, szomszéd úr! – mondta megnyugodva, ahogy meglátta Zsíros Misát egy quad-dal huszárkodni.

- Jöjjön a karám felé! Majd a Fickó meg én tereljük a falkát a háremeztetőbe – szólt hangosan az állatok zaját túlkiabálva Zsíros Misa. Avval leállította a motort és jó lendülettel már a falka felé haladt.

- Gyerünk Fickó, hajtsd! – intett bot híján a pusztá kezével. – Az anyját a birkának, hova megy már!? Hajtsad Fickó!

A birkák meg makacsul csak ki akartak törni más irányba.

- Igyekezzen zenész úr! – kiabált Zsíros Misa. - A k.... anyját a birkának, ezek mindig mást akarnak - kiabált a szomszéd és hadonászva a kezével addig szentségelt, még nem a juhok beléptek a háremeztetőbe. Zsíros Misa rájuk csukta a kaput, aztán barátián Zénó vállára vert egy jó nagyot.

- Maga mindig akkor van itt, mikor nagy események vannak – mondta Zénónak.

- Nem így terveztük ezt sem – mondta Zénó. - Nálunk heppi volt, irány az út, a nagyvilág. Andor még engem is túlszárnnyal majd, Londonig meg sem akar állni. Tudja Misa, a mai ember folyton úton van és kaland, kalandot követ.

- Gondolom nemcsak jó emlékek.

- Vannak durva dolgok is.

- Maga már edzett, meg fel van rá készülve, de a mieink ... – mondta ki félig a mondatot, aztán elhallgatott.

- Attól kell rinyálni, ami itt van ember. A görcsöktől, az alattvalóságtól, a provinciális feudalista léttől.

- Én parasztzállok. Mint kellene csinálnom maga szerint, Zénó úr?

- Mindenesetre el kellene hagyni ezt a szót, hogy úr, aztán meg azt is, hogy zenész, ismerjük egymást, Zénó és kész.

- Mi mindig megadtuk a tiszteletet, még egymást is megsüvegeztük a dűlőúton meg a faluban is, vagy megemeltük az égnek az ostor nyelet.

- Én ostort is csak itt láttam már, meg azt hiszem kalapot is, meg a színpadon. Mindent elnyelt a világ falánkságában. Ennyi – tárta szét a kezét Zénó.

- Tudjuk mi azt. Csak hát ragaszkodunk, a hajtásnál is vannak protokollok.

- Milyen hajtásnál? – kérdezte Zénó.

- A fogathajtásnál, ahol fel kell tenni a kalapot, de a terepen már a baseball sapka a módi.

- Mi is hajtunk sűrűn, csak nem lovakat – nevetett Zénó.

- Itt sincs ám akkora sötétség, ahogy gondolja. A faluban is már a hastánc a módi, az erotika, úgyszólván van hajtás, meg elszáll a pofon, ha elszakad a cérna. Na de megyek vissza, mert a lovak nálunk vannak. Mondja meg Máténak, hogy jövök nem sokára, majd találkozunk. Szomorú itt most minden. Ha akar, jöjjön át Zénó – mondta és azzal elindult a négykerekűvel a Zsíros tanyára.

A kutyák egy darabig követték a robogást, aztán lelemaradozva megfordultak és leálltak a porta határánál, hogy elfoglalják a figyelőállásaikat. Várták a gazdát az elárvult lepusztult fészek maradványai mellett. Így hát a kutyák figyeltek, a torzó meg mintha élő organizmus lett volna néha, meg-megmozdult. Egy-egy felkapott száraz perjefelhővel kósza fuvallatok, mint ördögi játékkal szórakoztak.

- Ennyi, – suttogetta Zénó a térbe - ennyi az élet.

Aztán ismételten körbenézett, de mielőtt gondolatainak lavinájáról leszakadt volna egy görgeteg a kutyák izgatottak lettek és a dülőút felé szaladtak.

A távolból egyenletesen közelített a corvette, megközelve a mélyebb nyomvonalat. Zénó megkönnyebbült, már nyomasztotta a magány. A felelősség még a romok között is agyonnyomta, már-már érezte a kezét a kormányon, lábát a gázpedálon. Csak el innen, el, és bele a sűrűbe, ahol szétterülnek a gondok, belepnek a vágyak, a csajok taktikáznak és a színpadokról érzelmek trombitálnak. Fények, hangok, színes füstök, mámor és sikítások. Mintegy kábító ütés járta át a lényét a nosztalgia és egy pillanatra a lábai előtt hevert a város szíve, a tomboló erő, mely pazarlóan hullámzott a térben, mintegy végtelenített akarat. Aztán érezte, hogy a ritmus halkul, majd akadozik és a fejéről is már folynak a kották, a hajszálaíró is szakadnak le a fények és ellepte a csurgalék, a test tömény párája, ahogy már az izzadságban tocsogott. Az átöltözés, az átöltözés, - dacolt magában - és ahogy lépett egyet, visszazökkent a portára, ahol már a corvette-ből kiszálltak Andorék.

- Mi a pálya haver? – ütött a vállára Andor.

- Elkalandoztam egy csöppet. Semmi, semmi – mondta, aztán meglátta Mátét, mellette meg Ilonkát, aki Andorról le sem vette a szemét, nem a tanyát a nézte, nem méricskélte a kárt.

A fiát nézte, a gyereket, az Andort, aki közben felnőtt, akiben mindig bízott, akiben mindig reménykedett, aki támasza volt lelkileg még akkor is, amikor gyámolítani kellett, meg különböző módokon támogatta, lehetőleg úgy, hogy észre se vegye, ahogy ezt az ő köreikben szokás, csakúgy természetesen, mint ahogy az eső hull az égből. Ebben a pillanatban is azt tette volna, csakhogy most földönfutók lettek, a gyerek meg nyakába vette a lábait. Már el volt kötelezve, az élet hívószava felülmúlta a kötelékeket, meg a kenyérharc, mert erre már csak a nyomor leselkedik egyre kihívóbban és gátlástalanul. Ugyan néhány bátya tartja még magát a gyepűn, de már a környék boldog szegényei is nyúlcipőt húztak és elindultak integrálódni a mesésen új ígéretek fellegvárai felé.

Máté elégedetten nézett végig a két fiatalemberen. Ügyes gyerekek ezek, meg bátrak, mert a mai világban már a hamuba sült pogácsa morzsának is kevés. Sokmillió idegen nagyvárosok dzsungeljába új készségek kellenek, ami itt nem bontakozhat ki. Racionálisan gondolkodott, nem úgy, mint az asszony. Úgy vélte, hogy a sors játéka gördülékenyebbé tette a kirepülést a fészekből, ami már szinte nincs is. Elnézett az üszkös romok felé, pillanat alatt a látókörébe került minden. Mindig is ilyen volt, nagy léptékben élt, a szobrokat is legtöbbször baltával alkotta.

- Látom, kiengedted a jószágot – szólt Zénóhoz.
- A szomszéd segített – mondta Zénó.
- A Miska öcsém? Egymaga volt?
- Villámgyorsan bevágódott egy quad-dal.
- Ez a legújabb szerzeménye, egy hét múlva eladó lesz, lefoglalja őt a traktor, hét végén meg a lóhajtás.
- Azért jó, hogy gyorsan bevágódott, mert engem a birkák majdnem falhoz állítottak – mondta Zénó. - Nem nekem való ez Máté bátyám, mindig is városi voltam. Kottahuszárnak tartottak a focisták meg a kosarasok, de azért szerették, amikor a szájherflivel romantikáztunk.
- Te, meg a romantika - derült ezen Máté. - Te született rocker vagy édesapám.
- Na jó, azért nekem is volt gyerekkorom Máté bátyám. Az őseimet így is kiidegeltem. Szegények, néha lehet, hogy inkább letagadtak volna. Mi már az undergroundot nyomattuk, mikor mások még piroskáztak meg kislányoztak. Még a tűrt kategória is kényeztetésnek számított az esetünkben.

- Igen ritka vendég voltál nálunk – szólt közbe Máté.
- Elkeveredtem Norvégiába, igencsak koncentrálnom kellene a múltat illetően. Fátylat rá. Most viszont indulni kellene – fordult Andor felé Zénó.

Andor lelkében mintha összefolyt volna a víz és az olaj. Gondolatai a működésképtelenség tehetetlenségével küzdöttek, erősen kötődött érzelmileg az anyjához, az apjára meg mindig támaszkodhatott, ha kellett. Képzetében az otthon jelentette az őseit, a házat, a tanyát, az állatokat és a szobrokat. A konyha illata állandóan az orrában volt, a szobák békéje, apró kis tárgyai, a képei, a próbálkozásai, a könyvek néma rendje, az esti fények, a farönkök illata, a félig kész művek titokzatos mozdulatlansága, a felsejlő élet atombiztos csendje és egy magával ragadó archaikus lenyomaton nyugvó közeg biztonságos várfala védte ez idáig rendületlenül. Innen kellett kilépnie a világba, amihez már praxist váltott, de ezek kisléptékű kalandozások voltak, vagy az időben, vagy a térben. Mostani tervei szándéka szerint nagyobb lélegzetűnek ígérkeztek. Ránézett Zénóra és most hálás volt neki, hogy a rocker mivolta húzza őt is bele a nagyvilágba és ahogy megszűrte praktikumokkal a lelkét, erőt gyűjtött a búcsúzásra. A corvettel még a dűlőúton tatabatáztak és máris úgy érezte, mintha a lábaiból elillanóban lenne az erő. Ahogy a mondás tartja: Mintha érezte volna, hogy kicsúszik a föld a lábai alól. Ezt az állapotot meg kell haladni, gondolta és lelkileg tuningolta magát kalandos vágyakkal meg az akarat, aminek nem volt híján. Vágyainak csapodár tekergései csábításra inspirálták ugyan, de a céljai mindig biztos kapaszkodót adtak a jövő becserkészéséhez. Most azonban egyszerre sokat, nagyon sokat veszített. Mint akit kivéreztettek, úgy érezte magát a gördülő luxusban.

Zénó átérezte Andor válságát. Benyomott egy cd-t a lazításról. Andor rögtön kapcsolt, találat érte.

- Underground – mondta elszántan. - Válts valami ütősebbre! – szólt Zénónak.

Zénó matatott valamin, és megszólaltak a Jimi Hendrix nóták.

- Ezt még Kerouac sem ismerte – mondta.

Andor fiatalabb korosztály volt, Zénó viszont kortalan, és mint ilyen rezzenéstelenül fölényes. Nem szemtelenül csak annyira, hogy érződjön látszatra egy vízió róla, mintha részese lenne a vízen járásnak, vagy csak illuzionistaként jegyeznék kiváltságos műsorokhoz. A betonon rálépett a gázra és már csak ők léteztek, ahogy belepreselődtek az ülésbe, és

mintegy nyílhegy fúródtak az egyenes szakaszon akadálytalanul előre egy távoli tér felé.

– Ember! Mit tud még ez a verda? – ámuldozott Andor és önkéntelenül is ujjai rászorultak a biztonsági övre.

A táj először csak állóvá merevedett, majd lemaradt, mint a múlt egy foszladozó emlékezetből. A sebesség az idő minden kis egységet delejzve egyesítette a száguldás végtelenjét a testében. Andor úgy érezte, mint aki fizikailag is új minőségben érkezett volna meg egy időcsík mágnesén. Szorongó mámor itatta át benne az életerő lüktetését. Előzéskor mintha a vidámpark szellemvasútjának alagútja szippantotta volna magába sokkoló kanyarokkal.

– Faszikám! Csodálkozom, hogy országútra engednek egy ilyen rakétát – szólt Zénóhoz egy csendes szakaszon.

Erre Zénó még nyomatékot küldött a lábával a gázpedálra, rögtön tökre bele is tapadtak az ülésbe.

– Erről ennyit – mondta, aztán kis kifutás után visszavett a tempóból. – Megtankolunk – mondta és a város bevezető szakaszánál letért egy benzinkút felé.

Még Zénó a kútfejnél értékelte a minőségeket, Andor az épületbe ment és rendelt két kávét.

Hangos veszekedés hallatszott a shop kijáratánál, ami feltűnő lett a gyér forgalom mellett. Andor látta, hogy az egyik utas karonfogva vezet ki egy ürgét a tolóajtónál.

– Jó’ be van nyomva – mondta a nő a presszógép mellől, miközben ő is az ajtó felé nézett.

– Ilyenkor? – kérdezte Andor.

– Szerintem már ráivott a delíriumra, totál tele van a fickó. A kollegám a fejébe vette, hogy rábírja egy kis alvásra, a kocsival már félre is állt a parkolóba. A fickó a menő fajtából való, nem egy könnyű eset.

– Ismeri? – kérdezte Andor.

– Az apja ismert ember, rendfenntartó politikus.

– Rendfenntartó, vagy politikus? – kérdezte Andor.

– Ma már azt hiszem vállalkozó - húzott a vállán egyet hanyagul a nő.

– Kifizetem, hagyja csak ott, szólok a társamnak – mondta Andor és a pénzt a pultra tette.

– Rendben – mondta a nő és végezte a dolgát.

Andor élvezte a járás szabadságát, kiment az ajtón és a corvett felé indult.

- Kihűl a kávé édesapám. Mit tökölpsz? – mondta és látta, hogy Zénó már a csomagtartót túrja.

Közben felhörgött egy motor és csupán egy csattanás hallatszott. Andor a betonra esve egy kukának csapódott.

- A k... anyját! - ordította a kutas és a kocsí után futott, de mégis a kuka felé vette az irányt. - Az állatja – mondta és Andor mellé guggolt, megfogta a kezét, amiben nem érzett erőt csak a tehetetlenség súlyát emelgette.

Végignézte a fejétől a talpáig egy áttekinthető pillantással, vérzést nem látott. Zajokat hallott az út felől, mintha kocsik csapódnának, csikorgás, durranás, fojtott hangok, csend. Mély csend, aztán egy kerék gurult a kútfejek felé, mögötte egy leszakadt csomagtartó baromfikkal megrakott ketreccel, mely mintegy lassított filmen éppen abban a pillanatban esett szét és a kihulló csirkék a betonon szédelegtek.

- Már csak ez hiányzott – mondta Zénó maga elé, ahogy Andor fölé hajolt. Megfogta a kezét, melyet tehetetlennek érzett, aztán óvatosan a fejéhez nyúlt, majd gondolt egyet és levette magáról a kapucnis pulóvert, amit Andor feje alá húzott. Lélegzik, nagy baj nem lehet, gondolta. Felállt, de akkor már többen körülállták, a kútfejeknél kocsik sorakoztak, elindult a corvett felé, hogy keressen valamit, amivel Andort betakarja.

Az úton már feltorlódtak a kocsik a csókolódzó karosszéziák mögött. A baromfiak meg tanácstalanul és tétován lépkedtek a betonon, ahogy felborult velük a világ. Bent az épületben a kutas letette a telefont a pultra.

- El kellett volna vitetni a zsarukkal – mondta a pénztárosnő.

- Elvettem a kulcsát – nyúlt a zsebébe a kutas. - Mi a szarral indította be azt az ótvart? - aztán a kulcsot a szemetesbe dobta. - A k... anyját az ilyennek – mondta és kiment a mentők felé.

Zénó fogta Andor kezét és halkán nyugtatóan beszélt hozzá. A mentőt a kutas odanavigálta az elgázolt férfihoz. Zénó fel sem nézett csak beszélt tovább Andor lelkéhez halkán, suttogóan.

- Megkérném uram – szólt a mentős, és Zénó hónalja alá nyúlt utalásszerűen, hogy álljon fel.

Zénó elindult az épületbe, hogy rendezze a számlát.

- Ezt a megállót is kihagyhattam volna – mondta a pénztáros nőnek. - Még nem jönnek a zsaruk, ott maradok a verdával – mondta, miközben

lehúzta a kártyát. Egy tyúk állt a kijáratnál és félrehajtott fejjel figyelt. Zénó lehajolt, felvette.

- Nem a te világod ez – mondta és megsimogatta a tollát. - Na gyere, elindulunk a többiek felé - és hóna alatt a tyúkkal megállt a mentőnél.

- Magához tartozik? – kérdezte a mentős.

Zénó hang nélkül csak bólintott.

- Mindig történik valami uram. Míg élünk van remény! Érti?

- Mi a diagnózis? – kérdezte Zénó a mentőorvost.

- Tud követni minket? – kérdezte.

- Hogyne – mondta Zénó.

- Akkor bent találkozunk. A többit beszélje meg az ügyelettel – mondta az orvos, és ahogy behúzta magára az ajtót már el is indult a mentő és az útra szírénezve kanyarodott ki.

Ott kikerülte a két roncsot, a másik mentőt meg egy érkező tűzoltókocsit és vijjogva, felgyorsulva haladt tovább a kórház felé.

Zénónak a közúti baleset miatt még várakozni kellett a továbbhaladásra. Nem messze tőle a széttört baromfiketrec hevert az útszéltől pár méterre.

A félreszegett fejű tyúk meg ott ült a mellette lévő ülésen és bóbiskolva egyensúlyozott. Zénó miközben nézte a katasztrófavédelem katasztrófa elhárítását, dilemmázott, hogy mit tegyen a madárral, de arra jutott, hogyha kiteszi a szűrét nem olyan biztos, hogy meg is ússza és kapirgálhat még valaha. Így hát ezzel a megszeppent tojóval folytatta az utat a kórház felé. A portánál félreállt a parkolóba, a kabin felé ment hóna alatt a tyúkkal.

- Jó helyen parkolok? – kérdezte.

- Kifelé majd kifizeti a díjat – mondta a portás.

- Ismer tyúktartót a közelben? – kérdezte Zénó.

- Hogyne, én magam is baromfizok, de csak családi szükségletre – mondta a portás.

- Akkor vigye haza ezt a madarat. Lehet, hogy sokkos egy kicsit, érte némi stressz a jó előbb.

A portás átvette a tyúkot, Zénó meg elindult a sürgősségi felé. Az épület elnyelte a barátját és még csak a mentőt sem fedezte fel első nekifutásra, mert az egészen beállt a bejáratú folyósókhoz és a mellvéd az elejét eltakarta a külvilág elől. A mentősök már kifelé jöttek a vizsgálóból.

- Ide ért? – kérdezte megállapításként a mentőorvos, aztán visszament az ajtón és egy nővérrel jött elő.

- Ő, Krisztina nővér – mutatta be az orvos a fehérköpenyes leányzót. - Felírja a maga adatait, meg segítsen tisztázni a sérült azonosságát – mondta és már lépett is tovább a mentő irányába.

A szoláriumtól barnult asszisztens sorba tette fel a szükséges kérdéseket, miközben villámgyorsan feljegyzett ezt-azt és már el is tűnt az ajtó mögött.

Peregnek az események, gondolta Zénó, miközben becsukódott a kezelő ajtaja Krisztina mögött. Elnézte volna még ezt a macát, a fehérköpeny alól sokat mutató barna bőrével, de csak néhány savanyú arccal várakozót látott maga körül, akiket megállított a sors. Elindult a folyósón, hogy keressen egy büfét valahol az épülethalmazban. Minimum egy kávé, gondolta, hogy közben átértékelje a helyzetét egy rosszul végződő különös látogatás után.

4. *Földönfutók*

A gyeper szélén leállított gépjárműből hirtelen ajtónyitással kipattant Ország András fia, a kis Bandi.

- Jó helyre álltál apa, már látok is nyomokat – mondta az apjának jó hangosan a gyerek.

- Azt mondd. Akkor lássunk neki! – mondta az apja. - Hátha szerencsénk lesz.

Becsukta a kocsiajtót és a fia után eredt, miközben erősen figyelte a földet a nyomok körüli látómezőben. Sári lábnyomát gyorsan felfedezte a mezőn és némi keresgélés után Forszás patanyomait is megtalálta, közben a fiúra is rá-rápillantott és nyugtázta magában, hogy nem alszik meg a szájában a tej.

- Lóversenyen vagy öcsi!? – kiabálta utána. - Ne csak a nyomot kövesd. Nézz szét a fű között, hátha megtaláljuk azt a bunkofont. Jó nehéz készülék a motorola meg elég vékony is, nem lesz könnyű észrevenni a fűben – mondta maga elé csakúgy, hogy a fia is hallja.

- Idáig biztosan nem esett ki – mondta a gyerek.

- Ne légy szeles! Nyugi, nyugi. A nyomok néha keresztezik egymást.

- Nem vagyok vak apa. A Sári nyomát felismerem.

- Legyen úgy – mondta Ország András és felnézett a mező végtelenségére, de emlékezett, hogy a nyárfáknál átsaptak a sarkon a csatorna felé. - Hát bogarásszunk csak – mondta magának is biztatásul.

- Láttad? – kiabált kis Bandi.

- Ott a fészke biztos – mondta az apja, ahogy nézett a futó nyúl után.

- Gyorsabb a rókánál? – kérdezte a gyerek.

- A róka ravasz állat fiam, felülmúlja a képzeletet is.

- De a kis Vuk szeretetre méltó – mondta a gyerek.

- Hát persze – mondta az apja és nem tudta hova tenni a gyerek szájából a szeretetre méltó kifejezést. – Persze, hogy szeretetre méltó – ismételte.

A nyulat már alig látták, úgy elhúzott.

- Látod a madarat? – szólt az öreg Bandi.

- A telefont keresem apa – mondta a gyerek, de azért felnézett az égre.

- A kis nyulakat az is elviszi.

- Az öreget nem?

- Avval nem bír. A nyulaknak ezért kell jól futni, meg ügyesen rejtőznie, mindenütt ellensége van, meg jönnek a gépek is.
- A gépek? – kérdezte a gyerek.
- A munkagépek sokat lekaszabolnak, a fűkasza mindent tarol és gyorsan halad.
- A nyúl is gyors – témázott a gyerek.
- De ez nem versenyfutás, tudod, olyan ez mint egy rajtaütés.
- Hanyatt homlok menekül szegény, mint a viccben, amit meséltek.
- Hát igen, ha van rajta sapka azért, ha meg nincs hát azért hibás. Nyomon vagy még? – kérdezte az öreg Bandi, miközben egy bottal piszkálgatta a fűvet reménytelenül.
- Helyenként alig látszik nyom, telefon meg sehol.
- Mintha tűt keresnénk a szalmakazalban – válaszolt az apa.
- Nem is biztos, hogy itt hagytuk el – mondta a gyerek.
- A nyárfáig elmegyünk, jó?
- Aztán feladjuk? – kérdezte a gyerek.
- Nem is tudom – mondta az apja.
- Tudod mit? – szólt a gyerek feldobódva. - Hozzunk másik telefont, vagy többet is és hívjuk, hátha meghalljuk, hogy becsörren.
- Igazad lesz, – mondta az apja - még forró nyomon vagyunk.
- Szúrd le a botot apa – mondta a gyerek - jelzésnek jó lesz, hogy idáig jutottunk.

Az öreg Bandi leszúrta a botot egy pocoklyukba.

- Na, gyere te feltaláló - nézett a fiára. - Ez jó ötlet volt. A fene se sajnálná, de benne van a sok adat és nincs már telefonkönyvem se. Tudod régebben a regiszteres füzet megőrzött mindent, ha kell tíz évre is elő veszem a számokat a régi időkből. De most nézz fel az égre, vetélkedni akarnak a Jóistennel, fentről a műholdról most is tudják, hogy hol van a mi mobilunk.

- Csak mi vagyunk tehetetlenek? Majd keressük saját magunkat – nevetett a gyerek. - Ma már mindent lehet apa.

- Akkor a mi titkainkkal mi lesz? – kérdezte az öreg Bandi.

A kis Bandi meg tanácstalanul nézett rá.

- Nem arra értettem – szólalt meg aztán.

- Akkor jó – mondta az apja. – A mi kis ügyeinket ne szellőztessék mások – tette hozzá.

- Te látod azt a foltot? – mutatott a kis Bandi a koci irányától jobbra.

- Még nem áll rá a szemem, de a kocsival arra mehetünk – mondta az apja.

- Jó - mondta a gyerek.

Mikor már az autóban ültek, a szemét akkor is rajta tartotta a mozdulatlan távoli halmon. Kikerültek néhány kátyút, féloldalt a gyepen mentek és már nem lepődtek meg, hogy egy újabb szeméthalommal találkoznak. Az öreg Bandi káromkodott egy jó nagyot és látszott rajta, hogy szinte betege a tehetetlen szemlélésnek.

- Idehordják a sítet a k... anyjukat a mezőre, tele van a határ vakolattal, gipszkarton hulladékkal, cseréppel, csempével meg törött lécekkel, dróttal meg szöggel, üveggel, wc csészével meg mosdókagylókkal.

- Menjünk apa – szolt a gyerek. - Ma nem ez a dolgunk, keressük inkább a mobilodat.

Elindultak és már látták a tanyájukat, mikor a gyerek újra megszólalt.

- Az iPhone-t mikor nézzük meg? – kérdezte.

- Ha megtaláljuk ezt a motorolát, hamar sort kerítünk rá, de ez egyelőre maradjon közöttünk. Oké? Van már légpisztolyod, fényképeződ, lovad, ott van a montenbike is.

- Segítek mindenben, húzta ki magát a gyerek.

- Segítesz, nem panaszkodtam, csak a rávalót kell megkeresnünk, meg tudnunk kell, hogy meddig ér a takarónk.

- A Máté bácsiékkal mi lesz? – kérdezte hirtelen váltással a kis Bandi.

- Ez már a felnőttek dolga öcsém - nyögött fel az öreg Bandi a gyerek buzgóságán.

- Csak segíteni akartam a lovak ellátásában – mondta átélt önérzettel a gyerek.

- Még semmit nem tudok, a jövő zenéje még ismeretlen, a csődör is okozhat némi gabalyt, meg egyébként is a Pagony családot keményfából faragták, nem okoskodhatunk helyettük. A munka egyébként is az anyádra hárulna. Még egy család a háznál nem kis teher ám, Bandikám.

- Én csak a lovak miatt kérdeztem, hogy a Sárít meg a Forszást hogy kössük.

- Ahogy szoktuk fiam, ahogy szoktuk.

- Na jó, akkor nem pakolászok – mondta a gyerek.

- Most a mobilokra koncentrálj, rögtön megyünk is vissza két telefonnal. Na, takarodó – mondta a kutyáknak az öreg Bandi és már ment is az épületbe a készülékekért.

Katinka a felesége már húzta is ki a töltőt a konnektorból, de a másikat nem találta.

- Add ide – mondta Bandi, majd rácsörrentek.

Az asszony elnevette magát.

- Mit nevensz? – kérdezte a férje.

- Régen az ostorral csörrentettél, haladunk a korral.

- Látod, hogy elfáradtam, minden hülyeséget átveszek. Nem is olyan rég még vagyont adtunk egy vonalas telefonért a városban és csak vállalkozáshoz adták, most meg mobilokat szórunk szét a mezőn és töltjük őket, mint a robotokat. Ha nem lenne rajta a lista, a fene se keresné – utalt a hiányzóra Bandi, aztán megszólalt egy induló a kredencfiókban.

Katinka kivette a készüléket és nyújtotta a férje felé.

- Lassan ez lesz a társad nem én.

Bandi elengedte a megjegyzést a füle mellett.

- Ilonával meg Mátéval mi van? Tudsz már valamit? – kérdezte.

- Semmit – mondta az asszony. - A biztosító okvetlen napirenden van náluk - jegyezte meg meg.

- Van nagyobb baj is.

- Na ne mondd, mi jöhet még!?

- Andor kórházban van.

- Andor? Honnan tudod.

- A kocsmában hallottam és ott azt hitték, hogy én többet tudok.

- Biztos ez? – kételkedett Katinka.

- Nagyon úgy tűnt, hogy friss a hír és nem is erősítette meg senki. Mindenesetre mi a gyerekekkel kimegyünk még a nyomra és hívjuk nonstop a motorolát. Ha szerencsénk lesz, rábukkanunk.

- Siessetek haza, nem jött a segítség.

- Nem-e? A rohadt életbe, akkor pattognunk kell - mondta már-már megszokásból Máté és elindult ki a házból a kocsira felé.

- Ennyit már régen beszélgettünk, de most aztán hajrá, mert a segítségem felszívódott – mondta a fiának és döngetett a szekérrel a gyep felé.

- Segítek én apa – mondta a gyerek.

- A magad módján igen, de tudod, hogy nekünk ez a kenyerünk. Ha a lovak körül elvégzel, nekem az is segítség.

- Oké. Na, nézzük! - és már szállt is ki a kocsiból a kis Bandi, ahogy megállt az apja a gyep szélén. - Arra menjünk a bot felé – mondta és

bekapcsolta a hívást a kezében lévő mobilon. – Te még hagyd! - mondta az apjának - Majd felváltva.

Aztán mentek a gyepen, követték a patanyomokat, majd túlhaladtak a pocoklyukba szúrt boton is. Haladtak a nyárfás irányába.

- Nincs kapás – mondta az öreg Bandi és némi hallgatás után újra megszólalt. - Én már kezdem unni ezt a technikát.

- Nem vagy hozzászokva, nincs türelmed.

- Nekem haladnom kell, nem alhat meg a tej a szánkban.

- Nézd, mintha Albin jönne a szemét felől – kiáltott fel a gyerek.

- Örökké kujtorog a pusztában, mintegy félkegyelmű. Most te csengess, vagy én következek? – kérdezte.

- Majd én hívom, most csak hallgasd, meg nézd.

- Azt mondják téreőr itt szarásig van, bár én tornyokat csak a faluszélen tudok.

- Apa, már megint káromkodsz ám.

- Ezer bocs, meg az anyamedve, csak engedem ki magamból a gőzt.

- Akár egy gőzmozdony, mi? – nézett az apjára a gyerek és nevetett.

- Látod, hogy vonat sincs már, nem volt gazdaságos, azóta a kamionok préselik szét az utat.

- A nagy csőrös kamionoknál úgy húzzák meg a kürtöt és szól mintegy mélytorkú hajó. Filmeken láttam már olyat.

- No, ezek erre nem csőrösek és akkor szólnak nagyot, mikor becsattannak a Kapusék házába. Tudod ott a kanyarnál az öreg Kapus állandóan kerítést csináltat.

- Motor is kötött már ki a konyha előtt – mondta a gyerek.

- Ma ez szórakozás. Filmezik is magukat, azt mondják, felmegy az adrenalin.

- Mi csak a pusztában vadulunk. Igaz apa?

- Mi csak néhanapján rugdalódzunk, mint a kisbaba a pólyában.

- Hát azért mikor a bikákat hajtottátok, nem mondanám.

- Az ember nem keresi a veszélyt feleslegesen, fiam. Látod, hogy jön magától is. A Máté bátyád is nyugodtan faragott, aztán jött a vesszőfutás a tetőre.

- Hogy mitől gyulladt ki? Fel nem foghatom – jegyezte meg a gyerek.

- A kémények tele vannak titkokkal, ki tudja milyen ártó szellemek kóvályogtak aznap.

- Mikor megfaragott tököt tesznek a kéménytetőre tényleg úgy néz ki.

- A biztosító majd utánanéz a szellemeknek – mondta az öreg Bandi.

- A nádtető nem veszélytelen - jegyezte meg a gyerek közben. Felváltva nyomták a hívásokat, követve a nyomokat.
 - Nem veszélytelen, de szép és praktikus. Nekünk még nem tellett rá, mert baromi drága lett a nád, meg, voltak fontosabb dolgaink, a magunk rabszolgái vagyunk, és nádasunk sincs.
 - Ha lenne?
 - Akkor nádtetőnk is lenne – mondta a fiának az öreg Bandi.
 - De azért csináltál zsupptetőt fűből – mondta a gyerek.
 - Hát persze, a szamaraknak meg nyári szállást a birkáknak.
 - Nem sajnáltad a fűvet?
 - Csupa dudva volt, dzsuvás, megülte úgy a lécet, hogy a vihar sem viszi el, na látod.
 - Honnan tanultál ilyeneket apa?
 - A szükség okít bennünket, már úgy értem, hogy nem pont engem és más kárára meg példájára is lehet tanulni.
 - Beszélnek hatodik érzékről is – mondta a gyerek.
 - Persze, meg a láthatatlan kézről, de ez nem az a kategória, ott másról van szó.
 - Miről? – kíváncsiskodott a gyerek.
 - Messzire vezetne, ha most ebbe belefognánk. De tudod mit? Te menj tovább én visszamegyek a kocsihoz és jövök érted, hogy haladjunk is.
 - Oké, menj csak – mondta a gyerek és maga előtt tartva a mobilt hol a nyomot figyelte, hol a kijelzőt a készüléken.
- Ország András, ahogy elindult a kocsival gondolt egyet és a szemét felé ment, hogy szót váltson Albinnal.
- Adjon Isten! – mondta, ahogy a pusztalakóhoz ért.
 - Fogadj Isten! – mondta az, érdeklődően és várakozón.
 - Maga mit csinál itt, ahol a madár sem jár? – kérdezte Ország András.
 - Nincs egy ásója? – kérdezte Albin.
 - Minek az?
 - Vánszorgott ez a pára már régóta a határban, de most a szemétnél fejbekölíntottam – mondta a pusztalakó és egy kutyára mutatott, amely odébb hevert a gyepek szélén.
 - Nem kellett volna.
 - Gyógyíthatatlan volt meg rühös is. Itt a szemétnél keresett valamit.
 - Biztos éhes volt – mondta Ország András.
 - Időnként én is az vagyok – mondta Albin.
 - Mostanság hol eszik kend?

- Tudja, van az amerikai orvos, akinek tanyái vannak, öregek laknak ott.
- Azok a szomszéd határban vannak – szólt közben Ország András.
- Na, onnan kapok ebédet, mikor viszik nekik. A dűlőút végén leteszik az én élelmemet is.
- Nincs ásó nálam – jegyezte meg Ország András.
- Akkor majd visszajövök, – mondta Albin - legalább megnézem, hogy a Barnáéknál kihúzták-e a kamiont.
- Miféle kamiont? Még traktoruk sincs.
- Majd lesz.
- Miből gondolja?
- Óriási bálákat pakolnak le már, körbe van a tanya, mintha vár lenne.
- Milyen bálákat?
- Tán a németektől hozzák, mindenféle műanyag, meg ki tudja mi van bele préselve.
- Az udvarra rakják? – kérdezte Ország András.
- Körbe az egész tanyát, olyan lesz mintegy erődítmény.
- Körbálás?
- Nagy, kocka bálák, felrakva három-négy magasra. Azt mondja a Barna Sanyi, hogy jól megfizetik.
- Na, a kutyára visszatérve, mert dolgom van, az állatorvosnak szólni kellene, az is lehet, hogy veszett, ha már rühös is.
- Jó mélyre kellene elásni – mondta Albin.
- Akkor klórmentet, vagy formalint is kellene ráönteni – mondta Ország András.
- Maguk mit sétálnak itt a mezőn? Ha nem haragszik.
- A mobiltelefont keressük, erre mentünk lóval és valahol kiesett a zsebemből.
- Magamtól rá nem jöttem volna.
- Na, Isten megáldja! – mondta Ország András, nekem mennem kell.
- Na Isten áldja! – mondta Albin is és elindult a Barna tanya irányába.

Fején még a rossz gyerekcsináló díszelgett, az is lehet, hogy női sapka volt, de mit számított már ez, akkor mikor a nők nadrágban jártak meg baseball sapkában, a faluban is.

A magányos pusztalakó rőtta a végtelen lépteivel a pusztát, keresztül a mezőn a csatorna felé, a Barna tanya irányába. Szürke ruhája még mélyebb színt vet fel a rárakódott, beleégett portól és már Ország András is alig látta, mikor visszanézett, ahogy haladt a fia felé a csendesnek tűnő mezőn. A fiú felé vetődő tekintetével az öreg Bandi

nyugtázta, mintegy elégedetten összegezte magában a látványt. A végtelen égbolt alatt a tengerként szétterülő mező horizontja felé a kis Bandit látta megfontoltan haladni, aki néha lehajolt, időnként meg körülnézve megállt. Megbízható a gyerek, nem adja fel, mondhatná azt is, hogy bakfitty és elszórakozna valamelyik ketyerével, mint a legtöbben, de úgy néz ki, hogy ő így született. Ilyen bevállalósnak, mintha hajtaná az időt, akár a lovat a felnőtté válás felé. Mikor ideköltöztek a tanyára, többször is az istállóban akart aludni Sári mellett a priccsen. Nemrég meg Mátét vette célkeresztbe, hogy megvegye tőle a Hajnalt. Ad, vesz, cserél, dolgozik, de az iskolában sincs gubanc, persze tudja, hogyha ott csorba esik kisebb lesz a mozgástér is. Hát most van mozgástér, ironizált magában az öreg Bandi, ahogy nézte a gyerek felé közeledve, ahogy az lassan lépkedve halad, megáll, le, lehajol, majd újra elindul, figyel. Mára lehúzzuk itt a rolót nemsokára, gondolt bele a helyzetébe Ország András, miközben agyában már futkorászott a mobillista, amit a készülékkel együtt elnyelt a határ. Nem árt megújulni, gondolta, frissíteni. Némelyik cím már akár az avas szalonna, amit már nem is tud az ember, hogy mikor akasztotta a gerendára. A régmúlt idők emlékei, a telefonkönyvek, amik egyre vastagodtak. Kapcsolattartásra otthon külön füzet őrizte a számokat, aztán, ahogy berobbant a mobilvilág, ezeket elnyelték a fiókok. Aki nem dobta mind szemétre, mára már a helytörténet csurgalékaivá váltak.

Ország András agyilag visszaneézett a több ezer ismerős pókhálójára és megdöbbsent, hogy a közeli ismerősök száma mára leapadni látszott.

A mobillistán lévő számos név és szám mögött szerényen bújt meg néhány jó barát, vagy bizalmas hozzátartozó. Nem kezelte konzekvensen a gépet a lista, csak nőtt és nőtt, most meg rádöbbsent itt a mezőn, hogy a számára fontos nevek egyre fogynak és elkeveredtek, mint ocsúba néhány szem tiszta búza. Ilyen képzelgések nem akárhol vetik felszínre magukat. Itt még annyi zavaró tényező sem volt, mint a csenderesek környékén. A mező lakói távolságtartó módon éltek az életet és a madarak is többnyire csendben voltak, hisz vadászni jöttek ide nem csevegni meg replikázni. Ehelyett a tér tágult és a halandó magát is egyre kisebbnek vélte.

- Megyünk haza - tökélt el magát Ország András. – Holnap még kijövünk, később meg sok értelme nem lesz, mert kimerül az akkumulátor, legalábbis rácsörögni felesleges lesz, egyébként meg

újíteni kell, majd apránként és idővel bepötyögiük a fontosabb számokat.

Már akkor megfogadta, hogy kíméletlenül szelektálni fog és nem hagyja, hogy elkapja a gépszíj. Mikor megvette a földet a szomszédok listáját nyilván, hogy elmentette, de azok közül is jóformán alig jön már valaki haza látogatóként. Mintha hobbira járnának, egyre ritkásabban, távolabb az erdők között egy örömtanyán meg itt-ott néhány lovas tanyán van még mozgolódás. Az elhagyott, később meg már lepusztult liánnal benőtt dzsumbuj, ahonnan a fákat is kilopták már, reménytelenül árválkodva roskad magába, mintegy kifosztott magára maradt lezüllött szerető. A szomszédok is egyre távolabb kerülnek egymástól, mintha tágulna a tér és akkor hol vannak a rokonok, barátok, ismerősök, ügyfelek, a sok telefonszám, hovatovább csak egy adat, teljesen érdektelen számhalmaz. Ország András úgy döntött magában morfondírozva, hogy majd kontroll alá kell venni azt a sejtést, miszerint egyre bővül a személytelen számok köre. Egy ügy, egy szám, egy név, akit már nem is ismer személy szerint. Közben zökkent egyet a kocsí és orral előrebukva lepadlózott. A kormányt ösztönösen markolva kapaszkodott, de így is vitte a lendület, és a tehetetlenség kimozdította az ülés kagylójából. A motor lefulladt, a kocsí karosszériáját meg rabul ejtette a leszakadt rókavár járata.

– A rohadt életbe, ez hiányzott – morogta magában, aztán megkönnyebbült, hogy nem harapta el a nyelvét, meg a szélvédőt sem fejelte le.

Kikászálódott a kaszniból és körbejárta, hogy felmérje a terepet. Nyugtázta, hogy nincs az a motor, ami innen kivigye a gépet. Hiábavaló reményként körbetekintett, hogy van-e a környéken valami használható tárgy, esetleg egy oszlop, amivel megemelhetnék a kocsí orrát. A fiát látta közeledni.

- Ezt jól beszoptam – mondta neki és megtörölte a hirtelen leizzadt homlokát.

Felnyitotta a csomagtartót és megnyugodva pillantott az olajemelőre, amit, ha nem kérnek tőle kölcsön, mindig hordott magával, aztán az első ülés mögül kivette a tuskót, amivel a háttámla volt kitámasztva.

– Ha annyit elérünk, hogy megemeljük, akkor már jók vagyunk. Bandika, te meg nézz valamit, amivel betöltjük majd a gödört! – mondta és nekilátott, hogy elhelyezze az emelőt és odakészítette a tuskót mellé, közel a karosszériához.

Aztán talált egy darab deszkát, amivel alátámasztotta a hévért, és lassan emelni kezdte a kasznit. Mihelyt tudta, a merevítés alá helyezte a tuskót és megnyugodva felállt. Megnézte, hogy hova jutott egyáltalán evvel a manőverrel.

- Jó lett apa. Nézd, már lóg a kerék a gödör felett.

- Még nem elégé. Keressünk még egy támasztékot, mert emelni kellene még egy csöppnyit.

Mivel mást nem talált már a pótkerék lett a másik támaszték, amire rápakolta a csomagter merevítő lemezét. Emelt még a kocsin, a gyerek meg két kezével túrta a földet a kerék alá. Az öreg Bandi a csomagtartóhoz ment, ahonnan elővette a mentődobozt, kiöntötte a tartalmát és merített bele földet.

- Meghordjuk ezzel – mondta a fiának. - Keress valami döngölőt tömöríteni – mondta és vágta a földet, dobálta a kerék alá töltésnek.

Többszöri nekirugaszkodás után leküzdve az akadályt az öreg Bandi kiszállt és még egyszer körülnézett.

- Jelöld meg, hogy meddig jutottál és gyerünk – mondta a gyerekeknek.

Ő meg bedobálta a szerszámokat a csomagtartóba és követte a gyereket, aztán ahogy a kis Bandi bejelölte a helyet, beugrott az apja mellé és elindultak haza.

A nyárfás felé vették az irányt. Ország András a kormányt, szinte ösztönösen abba az irányba húzta. Az erdőnek vonzása van és úgy gondolta, hogy a mellette lévő dűlőúton majd kihúznak a kőre. Ráálltak a nyomra, közben az öreg Bandi a bakancsát ráengedte a gázpedálra. Gondolta, a kőig kihúzatja a terepen a gépet, erre szinte a semmiből, de nem is a semmiből egy fa mögül kilépett Albin a nyomra.

- A szentségit az anyjának! – kiáltotta el magát Ország András és berántva a keziféket jobbra fordított a kormányon, hogy kiforogjon a nyomvonalról a tragacs.

Csakúgy vágta a földet a kerekek, mintha rodeón lettek volna.

- Hogy került ez ide? – nézett a kis Bandira az apja csodálkozón. – Albin a pusztá kísértete – mondta aztán, hogy a gyerektől nem jött válasz és a tehetetlenség lendületében elkapott kesztyűtartó fedelet szorongatta még mindig tovább, ami már félig leszakadt.

- Lazíts ki. Semmi gond - szólt az apja, ahogy látta a fiú görcsét.

- Ez durva volt apa – mondta a fiú.

- Láttad, hova lépett ki a vadember - magyarázkodott az öreg Bandi és kiugrott a kocsiból.

- Megörültél egykomám, tényleg ekkora seggfej vagy?
 - Csak mutatni akartam valamit – mondta nyugodtan Albin.
 - Mit? – kérdezte az öreg Bandi.
 - Pár lépést menni kellene – mondta Albin.
- Mint a mesében lépkedtek bentebb-bentebb, az út menti ritkás felől a sűrű cserjés irányába.
- Ott, ni! – mondta Albin és kezével a szétterülő halomra mutatott.
- Ország András hirtelen meg sem szólalt a nagy halom lim-lom és rengeteg ruha láttán.
- Valaki mindenét kidobálta – morfondírozott félhangosan magában.
- Lábai a földbe gyökereztek és nézte a holmit, amiben a kabátoktól a cipőkhöz, a fehérneműtől az ágytakarókig, a gyerekholmiktól a felnőtt holmiig egyaránt békés széljelségben heverték a fák törzsei körül. Albinra nézett, aki szétárt kezével utalt a valóságra.
- Látja, – mondta, és az egyik kezével egy nagy ívet rajzolt a levegőbe – ezek minden irányból jönnek.
 - Céltudatosan vagyunk – nyugtázta Ország András. - Ezeket meg lehet, hogy kilakoltatták, mert itt egy komplett családi motyó hever a földön. A zsebeket átnézte már?
 - Nincs itt érték Ország úr, csak néhány régi újság. Hivatalos huzavonák papírjai, jegyek, számlák meg ilyesmik.
 - Akkor a cím is megvan, nem? – kérdezte Ország András.
- Albin elővett egy köteg papírt.
- Ez lakótelepi ám – mondta Ország András, ahogy elolvasott egy címet.
 - Én nem tudom – mondta Albin.
 - Ezeket lehet, hogy kilakoltatták, és utánuk hányták a cuccost, mire az itt landolt. Tökig jár mindenki mára már az adósságban ember.
 - Merre mennek haza? – kérdezte Albin.
 - Fontos ez most? – nézett rá Ország András.
 - Csak a faluba mennék, bevinnének?
 - Jöjjön! - mondta a pusztalakónak Ország András és nagy léptekkel megindult a kocsi felé. - Lépkedjen, mert sietnénk ám – mondta és kinyitotta az egyik hátsó ajtót Albinnak.
 - Kik lehettek ezek? – kérdezte a gyerek, aki eddig egy szót sem szólt.
 - Földönfutók fiam, földönfutók.
 - Otthon sok munkánk lesz még, – szólt a fiú - meg lehet, hogy Mátéék is ott vannak már – mondta, közben elfoglalta a helyét a kocsiban.

- Sajnos ők is földönfutók lettek – mondta röviden a fiának az öreg Bandi, aztán rácsukta az ajtót Albinra, beült ő is és elindultak a falu felé. Már látszott a helységtábla, mikor megszólalt Albin:

– Nincs egy kis bora?

Ország András ránézett a fiára és elnevette magát. Aztán kis Bandi is derült az apja melletti ülésen látván, hogy az öreg nem kapta fel a vizet.

- Nincs – mondta határozottan az öreg Bandi. - Majd a kocsmá felé megyünk – tette hozzá.

Közben Albin a zsebéből előhúzta a kezét és a markában szorongatott valamit.

- Nem ezt keresték? – kérdezte és előrenyújtott egy készüléket nyitott tenyerén a kis Bandi felé.

- Apa! – kiáltott fel a gyerek. - Itt a motorola! Bingó! - harsogta vidáman.

Az öreg Bandi oldalt nézett Albin kezére, elmosolyodott és a kocsmá felé vette az irányt.

5. *Ég a víz*

Zénót nem hagyták nyugton gondolatai. A fejében párbeszéddek és képek kavargtak. Kezében, lábában mozgások kényszerei sűrűsödtek. Roppanás, robbanás, dobbanás hangzatú szavak ütköztek tudat alatt, mint golyók a biliárdasztalon. Nyilván a karambol szó gonosz dáiái úzték kised játékukat az értelem mellékvágányain. A mikrofon előtti megszokott mozdulattal lendült Zénó keze és már repült is a kávéspohár egy fél adag feketével a színtelenül fehér térbe a megfáradt szürke félelemmel teli ingerlékeny emberek asztalai közé.

- Semmi, semmi. Sajnos repült, pedig a kávénak folyni illene – mondta és balkezevel a homlokához kapott. – Nincs baj ugye kispajtások? – nézett szét egy néhány ülő és álló ember között, azok még szóhoz sem jutottak, mire Zénó felkapta az elszállt poharat a földről és érthetetlen szavak kombinálása közben visszavitte a pulthoz és ott duruzsolt még a presszós nővel, aki felettébb együttműködő lett, majd a fejével többször is bólogatott.

Zénó a cetlire írt telefonszámot a zsebébe tette és elindult a lépcsőház felé a fogyasztók ámulatára.

- Nincs már meg a Hárshegy – mondta az egyik.

- A pszichiátriára gondolt? – kérdezte egy másik.

- Arra, arra az intézetre, ha még emlékszik valaki – folytatta az egyik festett vörös hajú.

- Az ilyenek tényleg ott lenne a helye – mondta a másik, akin a húszéves, de tiszta, vasalt ruhája próbálta követni az alakját.

- Semmi baj, semmi baj – szölt közbe a presszós lány.

- Ne mondja, hogy ez normális – válaszolt vissza a vörös hajú.

- Sokfélék vagyunk – mondta egy újságolvasó, aki egy zsemlét harapdált időközönként.

- Életveszélyes az ilyen – mondta a vörös hajú és felállt, a pult felé topogott, szénézett, majd visszament és letette a fenékét a székre.

- Erről ennyit – mondta és szemeivel tűz alá vette az újságolvasót, aki épp a zsömléjébe harapott.

- Maga beteg, vagy látogató? – kérdezte tőle.

- Időpontot kérek – mondta az, két harapás között.

- Lehet, hogy egy helyre megyünk – titokzatoskodott a vörös hajú.

- Hát, hogy velem jön-e, azt döntse el maga - és felállt, majd letette az újságot, a zsemléje meg elfogyott közben.

- Hova iparkodik?

- A toalettbe hölgyem, konkrétan pedig a vízellátásba.

- Tudtam, hogy maga sem könnyű eset – mondta a vörös hajú és elkezdte igazgatni a sálját.

Közben a presszós lány kitette a „rögtön jövök” táblát és egy tálcával elindult a lépcsőház felé.

Az osztály előtti folyósón Krisztina és Zénó állt egymással szemben.

- Itt van, amit kértél – mondta a presszós lány, ahogy a két ember közelébe ért.

- Köszí, – mondta Zénó - tedd csak le, majd jön a fiú anyja, apja, hadd foglalják le magukat.

- Az üdítőkkel?

- Hát persze – mondta Zénó és Krisztinának is a kezébe adott egy üveget.

- Majd jövök vissza, jelentkezem – mondta és a presszós lánnyal elindult kifelé a büfé irányába.

- Élőzene már alig van – mondta még sietve a presszós lány Zénó után, aki egy fordulóban éppen eltűnni készült.

Zénó a portán fizetett a parkolásért, majd ahogy kifordult tempósan hazafelé vette az irányt.

Beállt a garázsba, aztán már kapcsolta is be a számítógépet, Markót kereste, meg a bázisát. Ezt az örült embert, aki mindenben üzletet szimatolt. Még nem tudta, hogy elérje így, vagy döngessen-e egyből a tetthelyre megtudni, hogy igaz-e a hír. Kinek jutna eszébe, hogy kilátót vegyen ott, ahol nincs miben gyönyörködni, hacsak nem Markónak, rögtön az átrendeződésnél. Mert hát ugye, egy víztorony csak kilátó lehet, ha már nem funkcionál a város vízellátásában. Kiiktatták oszt annyi, mint egy viselt cipőt. Markó fintorogva kérdezett rá az arra, amit elosztott kettővel, hogy ajánlatot tegyen. Ez nem tegnap volt. Markó mindig időben lépett, csöpgötetett egy keveset a léből, egy- két simlis érdeklőzőnek és máris bent volt mindenki a sűrűben. Néhány hónap múlva már engedélyekkel a zsebében lokál üzemelt az alsó szinteken és a csúcsra vezető csigalépcsők zugaiban Kerké osztotta a delejt, aztán sokáig melléjük szegődött a szerencse. Persze voltak előjelek egy-egy égetően fájdalmas pillanat okán, mint mikor a flex levágta Borza Csaba kezét, meg mikor a lézer megigazította a recehártyát, szinte kihívás volt

az orvosoknak visszavarni egy végtagot, amit már csak egy bőrdarab tartott a levegőben. No persze, amikor a két csaj levágta a szatír péniszét, már nem volt ekkora siker, mert többé nem tudott az úriember háromlábra támaszkodni. Ám amikor Olga az itt maradt orosz lány kizuhant az antennák alól, betelt a pohár. Vég nélküli nyomozások, vizsgálatok, szőrözések, próbálkozások, provokációk, újabb és újabb revíziók követték egymást. Mindennek persze csak a visszhangja érte utol Zénót a messze koncertek szüneteiben. Zénó a computerrel nem sokra jutott, ám néhány csöngés után megszólalt egy hang a markából.

- Itthon vagy öreg lókötő? – kérdezte Markó.

- Már nem sokáig pajtás, elszállt az idő, közben meg Andort a kórházba kísértem. Nem tudom, emlékszel-e még rá?

- Ne hülyéskedj. Ő csinálta a weboldalakat, azt hiszem még adósa is vagyok.

- Te nem szoktál ilyenekkel dicsekedni – hökkent meg Zénó.

- No de, ez a csávó egy mágus öcsém. De mondd, mi a kő tyúkanyó?

- Leírod a tornyot? – kérdezte Zénó.

- Lekötnek más üzletek, meg kifürdöm magam a bolhákból, mert nem győzők vakaródnizni, rám szálltak, persze inkább én vagyok a szálla, nem is a torony. Érdekel ez téged?

- Talán megérne néhány percet. Magam sem tudom, hogy mi érdekel.

- Én ebből most kiszállok pajtás.

- Hol rúgod tovább a bőrt? – kérdezte Zénó.

- Cukor, öcsém, cukorkereskedelem. Szabad a pálya, bezárták a gyárakat, s én a nádcukrot is benavigálom. Az öreg csókák kellőképp leleményesek.

- Nagy ász vagy Markó, fussunk össze – mondta Zénó.

- Bármikor bepattanhatsz, csak egy szavadba kerül – mondta Markó.

- Nekem most is jó – mondta Zénó.

- Negyedóra és ott vagyok a Karib pultjánál, oké? – mondta Markó.

- Rendben, hello – mondta Zénó és kinyomta a mobilt.

Összeszedte magát és elindult, elfordította a zárban a kulcsot és a mercedeszbe ült, cuccal a csomagtartóban. A forgalom folyamatosan pulzált a lámpák között, aztán még emlékezett rá, hogy a körforgalomból mikor kell kifordulnia. Ámulattal nézte, hogy a szokott helyén parkolt a nagy fehér mamut limuzin, ami mellett volt is egy karcsú hely a leálláshoz. Zénó centizett, fél kerékkal a járdán, de benavigálta magát közel a bejárathoz. Az azúrkék hátteret átfedő

pálmafák között pácolt barna ajtókon feltűnt a computer. Zénó belenézett. A pultrészt pásztázta, Markót nem látta, miközben átsétált a lengőajtók között is, kitárult előtte az álomvilág, felette a csillagos éggel, annyira, hogy a szemét egy pillanatra fent is felejtette a ledek ökrösszekerén. Szétnézett, persze tudta, hogy az ilyen helyek az éjszaka közepén telnek meg, de hogy egymaga sasszézzon itt a fapadlón, kicsit durva, gondolta. Leült, kinyújtózott egy bőrfotelben, a két kezét összekulcsolta, a tarkója alá tette és kissé megfeszítette az izmait. A lábait kinyújtotta és mozdított a lábfejein előre-hátra. Némi reccsenés hallatszott a csontjai közül. Öregszem, ez már meszesedés, vagy csak kopás, üsse kő, gondolta és a pult felé nézett, ami ugyanúgy néptelen volt, mint eddig. Aztán felállt, kiment a kocsinhoz, a csomagtartóban turkált, néhány holmit zsebre tett és visszaballagott. Bement a toalettbe, mikor kijött egészen fess volt, még a haját is megigazította. Gondolta visszaül a fotelba, még várnia kell Markóra. A szomszéd asztalnál már egy lány ült és szívószalazott. Zénó leült és elnézett az ajtó felé. Megint kinyújtotta a lábait, karját a tarkója alá tette és a pultra, majd a lányra nézett. Nyugodt volt. Az Andor-féle családi események, meg a történesek felzaklatták ugyan, de ahogy az imént is felszippantott egy csíkot, megnyugodott. Markó meg nem szokta átvágni, bár ha jól belegondolt itthon rendszeresen érték már meglepetések. Páran elkurvultak, mások eldurvultak, gengsztert játszottak, a hivatalok meg mindent ellenkező szándék ellenére visszatérően és egyre durvábban packáztak. Úgyhogy azt a pár szívós lelkét, akik őriznek a személyiségük javából is valamit, igen meg kell becsülni gondolta és közben a lányra nézett.

- Te kiben bízol? – kérdezte a lányt, miközben végignézett rajta és találkozott a tekintetük.

- Hát... bízhatok benned is, bár nem tudom jól tenném-e?

- Kivel vagy itt? – kérdezte Zénó.

- Én pesti vagyok, csak itt ragadtam tegnap, és ha már így alakult, lehet, hogy leugrok Szegedre – mondta készségesen a lány.

- Gondolom, nem egymagad kalandozol erre bébi, mert ilyen bőrökre, mint te vagy, utaznak néhányan.

- Tudok magamra vigyázni – mondta kihívóan a nő.

- Iszol valamit? – kérdezte Zénó.

- Mindjárt hozzák – mondta a lány.

Zénó meg beletúrt a zsebébe és elővett egy csokit.

- Kóstold meg! – nyújtotta a lány felé - Ez minőségi.
- Honnan való? – kérdezte a lány.
- Látogatóban vagyok itthon.
- Amúgy merre dekkolsz?
- Skandináviában meg a németeknél.
- Oda én is elmennék – mondta a lány.
- Mindenkinek van sorsa – mondta Zénó.
- Mit akarsz ezzel? – kérdezte a lány.
- Csak azt, hogy lehet, hogy jobb neked itthon.
- Miből gondolod? – kérdezte visszafogottan a lány.
- Milyen nyelven beszélsz? – kérdezte Zénó.
- Magyarul, de pár szót vágok innen-onnan.
- Akkor jobb, ha maradsz.
- Mert? – kérdezte a lány.
- Mert téged így egy pillanat alatt eladnak.
- Na, na! – nevetett a lány - Én választok – mondta.
- Hány éves vagy? – kérdezte Zénó.
- Mindjárt húsz leszek.
- Ne röhögtess, lehet, hogy még tizenhat sem vagy madaram – nevetett Zénó.
- Hol van az már – legyintett a lány.
- Na jól van, te tudod – mondta Zénó, és felállt és elindult a pult felé.
- Hova mész? – kérdezte a lány.
- Várom egy barátomat – mondta Zénó.
- Elviszel magaddal? – kérdezte a lány.
- Mondtam, hogy egy barátomat várom.
- Majd utána, ha elmegy – mondta a lány.
- Még meg sem érkezett picinyem.
- És ha nem is jön? – kíváncsiskodott a lány.
- Te ehhez kevés vagy, netán jósnő lesz belőled?
- Lenne tehetségem hozzá – nevetett a lány.
- Gondolod?
- Persze van, amihez jobban értek.
- Mihez? – kérdezte Zénó.
- Gyere, ülj ide mellém – mondta a lány.
- A pultnál van dolgom, de majd néha rád pillantok – mondta Zénó.
- Remélem is – mosolygott Zénóra a lány és rácuppant a szívószálla.

Zénó a pultnál kért egy rostos őszit, aztán mégis csak odaszólt a lányhoz.

- Iszol valamit? – kérdezte.
- Egy kis gyorsító nem ártana.
- Hallotta – szólt Zénó a pultos nőnek.
- Hogyne - mosolygott az.

A lány felállt az asztalától az emeletes tűsarkúban. A nadrág ülepe a térdhajlat felett lógott róla és a dereka teljesen pucéran megvillant a ledes égbolt alatt. A köldökét piercing dekorálta és egy kilométer sál volt a nyakára tekerve. Úgy ült le a bárszékre, hogy a tetkók jól mutassanak a hasán meg a kezén is.

- A nyakadon is van? – kérdezte Zénó.
- Mire gondolsz?
- Tetoválásra – mondta Zénó.
- Egy kevés, de olyan trendi, nem? Ugye te nem szivárvány vagy?
- Micsoda? – kérdezte Zénó.
- Hát meleg – mondta tétován a lány.

Erre Zénó leugrott a székről és elkapta egyik kezével a lány combját a másikkal átölelte és megkínálta egy nyelvessel, aztán a fenekére vágott.

- Erről ennyit. Jó kis kanca vagy, de a haveromat várom, érted. Téged meg lehet, hogy figyel valahonnan a barátod kicsim, úgyhogy viselkedjél kislány, mert kapsz apukától egy körmöst.

- Miket beszélsz? – kérdezte a lány.

És Zénónak el kellett mesélnie milyen volt a körmös régen, mikor még nem voltak felépítve az emeletes műkörömök.

- Tudod mi ez? – kérdezte a lány.
- Hallgatlak.
- Ez az élő szobrászat, a pasik meg izmot építenek. Te meg elég nyápicnak tűnsz.

- Sokat engedsz meg magadnak – szólt Zénó, mikor megszólalt egy hang a háta mögött.

- Te, világ csavargója, a láthatatlan legenda, hát itt vagy!? – csapott egy kéz a vállára és Markóval jól megdönggették egymás hátán a dongát, mint két jó barát.

- Vagy nem magad vagy? – nézett a lányra Markó.

- Téged várt – mondta a lány és Markónak már be is ugrott, hogy ezt a spinét futtatták a toronyban is, nem is olyan régen.

- Milyen figyelmes vagy nyuszikám, de csak iszogassál tovább, bár korán van még ehhez – mondta Markó, aztán Zénóhoz fordult. - Gyere, dobd le magad - mutatott egy fotelt Zénónak és leültek az egyik asztalhoz. - Mondd, mi a pálya öcsém? Brummognak-e még a jegesmedvék a zord világban.

- Hát elég zordnak tűnt, mikor egy napot vesztegeltünk egyszer egy hídon a hófúvásban. Erről jut eszembe, van itt forralt bor? – kérdezte Zénó. - Tudod ez az egyik legjobb gyógyszer és ma kint voltam Andoréknál a tanyán, vagyis a tanyaudvaron és mintha kaparna a torkom.

- Andorral egy kiállításon futottunk össze, de utána az árverésen már nem láttam sehhol – mondta Markó.

- Te örült, Andor nem kereskedő. Mit keresett volna ott? – mondta Zénó.

- Mert az ő képeiből is volt ott kettő apukám és segítettem is feltornászni az árát.

- Baj van – mondta Zénó.

- Miről beszélsz? – kérdezte Markó.

- Egy töketlen elgázolta a benzinkútnál, a kórházban fekszik – mondta Zénó. - Én vittem ki a corvetta a tanyára, hogy tomboljunk egy kicsit, de tudod mire futottunk rá, a leégett romokra, kigyulladt a Máté-tanya apukám és rendesen leamortizálódott a viskó.

- Na ne - hökkent meg Markó.

- Már lenyomták a lángokat mikor mi odaértünk. Végül meg én lettem a tanyás, akarom mondani az udvaros, vagy mi a kő, mert már mindenki lelécelt, végül még Andor is elment Mátéval az anyjához az Ország tanyára.

- Őket nem ismerem, de jól hangzik. Ország tanya - forgatta a nyelvén a szót Markó.

- Máté barátai, ott a pusztán – mondta Zénó.

Aztán elmesélte a történetet egészen az idevezető útig, a Karib küszöbéig. És most? – kérdezte Markó.

- Majd visszamegyek a kórházba, mihelyt kiengedek itt egy kicsit.

- Már közel álltál hozzá – mondta Markó nevetve.

- Menj már, ismered nem? – csapta vállon Zénó Markót.

- Avval a kis csinos bombázóval mi van, aki sokáig futott veled? – kérdezte Markó.

- Dominika? – kérdezte Zénó aztán egy pillanatra felnézett a ledes égboltra és széttárta a karjait. - Látod mekkora a világ, elférünk benne mind, ő meg akart állni én meg született menős vagyok. Férjhez ment, és ahogy hallom jól megy neki.

- Mi megy jól? – kérdezte Markó.

- A lángos, meg a palacsinta – mondta Zénó.

- Jó olajszagú lesz a haja – nevetett Markó.

- Vannak segítségei – mondta Zénó.

- Akkor gyorsan lepadlózik, mert nem lesz benne a személyes varázs, de térjünk a mi ügyünkre – mondta Markó.

Aztán elmesélte az utóbbi idők történeteit nagy átéléssel és vehemenciával körítette a dolgokat, ahogy szokta.

- Szabad a pálya testvér, neked engedményt is adok, vagy átveszed megőrzésre a bázist?

- Neked akkor mi az üzlet ebben? – kérdezte Zénó.

- Az, hogy köddé válok és a kopók jégre futnak, alapjáraton a te neveddel meg elkezdődhet a reklám. A bizniszt kiszervezzük, a céget meg elsüllyesztjük.

- Mi ketyeg a nevemmel? – nevetett értetlenül Zénó.

- Kapsz megbízást és a reklámbevételek menetrendszerűen csorognak. A könyvelő intézi ezt, a kapcsolatot vele kell tartani. Az ügyvédeknek is lesz mivel szórakozni, mert vannak tartós szerződések is.

- Akkor én csak hunyó leszek faszikám - kapcsolt Zénó.

- A nevedet megfizetjük, jó az ügyvéd, jó a könyvelő, mi kell még, neked mozdulni sem kell.

- Azt mondtad, kiszállsz – mondta Zénó.

- Te meg olyat sottogtál, hogy magad sem tudod, mi érdekel – emlékeztette Markó Zénót.

- Valójában ez áll közel az igazsághoz, de van egy kis tőkém, azt hittem eladod azt a betontorzót.

- Torzót? – hüledezett Markó.

- Nálam ez művészeti kategória pajtás. Nyugi, nyugi, figyelj! – folytatta Zénó - Itt van ez a szalvéta, ide írok egy összeget és majd, csörögj rám, amennyiben eladó lenne.

- Mintha említettem volna, hogy vannak tartósan eladott kontraktusok a fedélzeten barát – mondta Markó.

- Gondolom az adókról van szó, az antennákról, sínen vagyok? – szólt Zénó.

- Tűz, tűz, de amit itt leírtál, kevésnek tűnik és még a kisujjadat sem kellett mozdítanod öregem – nevetett Markó. - Olyan vagy, mint régen – fűzte a szót tovább Markó. - Világi haver vagy, ezer éve ismerjük egymást, akkora a szíved, mintegy a ház, de ha üzletről van szó, begörcsölsz, de tudod mit, ötven százalékot eladok annyiért, amit ideírtál és én csendestárs leszek. Lelépek a cukros bácsik közé apukám, vakon bízom benned.

- Én is elutazom cukros bácsi, – nevetett Zénó - úgyhogy vis-maior.

- A nagy túróst, majd az embereim intézik ezt az ügyet tovább, de a te neved lesz a jöke.

- Engem is képvisel majd megbízott, hogy a te embereid ne unatkozzanak – mondta Zénó.

- Ez jó társaság lesz, mindketten kámfort játszunk, a megbízottak meg gondolod boldogulni fognak? Mi van, ha lenyúlnak minket?

- Az előbb azt mondtad én görcsölök – nézett rá Zénó.

- Megfogtál nagyuram. Nyomulás az ügyvédekhez, ne tököljünk. Az embereket megfizetjük, ha meg valaki próbálkozik, azonnal a farkára lépünk, szorgos igavonókat fogunk a kocsink elé, de olyanokat ám, hogy közülük dobhassuk a gyepelót.

Zénó ivott egy korty limonádét, nyelt még egyet, felnézett az égboltra és némi csend után megszólalt.

- Az jár az eszembe, – mondta - hogy ebben a posztkommunista országban úgy jár az agyatok, mintegy valóságshowban. Zseniálisan rendezed te is a káoszt és megforgatod a szerencsekereket a semmi felett. Beindultunk, hogy megveszem a tornyot, erre mostanra már társak leszünk, meg körbebástyázzuk magunkat ügyvédekkel, könyvelőkkel és igavonókkal, akik éjjel-nappal szerszámban típródnak majd miközben én a színpadokon izzítok a szabadságra.

- Egyszer téged is leszorítanak onnan a deszkákról Zénó és nézz körül, mára már hányan koncsorognak mintegy számkivetett a te köreidből is.

- Itthon érdekszövetségek vannak, több nemzet és megannyi nemzedék, a kultúrharc a szekértáborok mocsarává vált, ezért álltam tovább vadnyugatnak haver. De most úgy tűnik, visszavágtam magam a kis úttörők közé, kiváló segedelmeddel Markó.

- Hagyd az ideológiát Zénó. Csapj a húrok közé, meg üzletelj, a szennyest hagyd a bejárókra, a kijárókon meg hadd csorogjon a nyakkendő, a nadrágjukra meg csöpögjön a csurgalék.

- Tudod mi tűnt fel nekem itthon? – kérdezte hirtelen Zénó.

- Na mondd!
- Az öltönyös, csipesz nyakkendőös elit, a krém, aki gengszterként vigyorog tar kopaszon és újabban szakállasan, pólóban, mint aki a filmgyár környékén kuncsorog egy kis beugrásért.
- Ők mindennap új lehetőséget keresnek haver, sokan vannak, akik megállíthatatlanok, mint a szű, szétrágják a gerendát is. Itt ez nem a filmipar édesapám, ahol az alvilággal tetszelegnek tükörképként. A gazdasági maffiát ötvözi az alvilág a politikai elmebajjal, ezért leszek cukros bácsi öcsi. A gyárakat bezáratták, a földeken a nagyüzem zakatol, én meg beférek most a kereskedelembe, a szabadáramlásba, az áruk, a tőke és a személyek szabad áramlásába. Feküdjünk rá az áramlatokra. Enged el magad – mondta Markó, miközben Zénó szemébe nézett, majd feltette a kérdést. – Akkor hát meglökjük a golyót az élet asztalán haver? Mi legyen?
- Ez is csak egy játszma, legyen miért hazajönnöm. Az ősökre is egyre sűrűbben rá kell néznem, akkor legyen, egy feltétellel.
- Mire gondolsz?
- Csak arra, hogy később is legyünk rugalmasak.
- Legyünk – mondta Markó és a levegőben összecapták a tenyerüket.
- Az jó, ha holnapra összetrombitálom az ügyvédek? – kérdezte Markó.
- Legyen, legalább marad egy éjszaka szövegezni a jövőt – mondta Zénó és az órájára nézett. - Találkozzunk holnap. Most indulok Andorhoz.
- Szorítok én is, add át valahogy – mondta Markó sebtében.

A kórházban Zénó Krisztinát kereste, valahogy a tapasztalata ösztönözte az ápolókkal, nővérekkel való viszonyok ápolására. Az orvos a megmondó tudóst sugallta számára, a nehezen hozzáférhető, az elérhetetlent. Vakarózni kell, hogy hol is kezdődik a protokoll, attól függetlenül, hogy ő simán ledokizta mindegyiket beosztását és címét figyelmen kívül hagyva. Ez a Krisztina meg egyébként is figyelemreméltónak tűnt már az első látásra. Ez a szimpátia, na meg rögtön magas lett nála a tetszési index.

Zénó a büfé felé vette a kanyart, a büfés lányt nem látta, az asztalok meg üresen árvázkodtak. Irány az osztály, de melyik osztály, aztán lement a sürgősségre és teljesen váratlanul Krisztába botlott, aki a liftajtónál bővölte a gombokat.

- De jó, hogy látlak! Mi van a barátommal? – kérdezte, miközben alig bírt megállni a lány előtt és lendületből majdnem átölelte.

- Ho-ho-ho-ho! Távollágtartás uram! – szólalt meg Krisztina nem túl barátságosan. – Pagony Andor most alszik még, a szülei a másodikon várakoznak, keresse meg őket.

- Csak annyit mondjon ... – kezdte a mondatot Zénó, de nem tudta befejezni, mert Krisztina közbeavatkozott.

- Kielégítő az állapota, de azt az osztályos orvossal kell megbeszélniük, mást nem mondhatok.

- Maga mindig itt ügyel? – kérdezte Zénó.

- Többnyire és köszönjük a desszertet – mondta Krisztina, és már el is nyelte a lift, amely egyébként is beteget szállított és az asszisztens éppen, hogy beékelődött a többiek közé.

Derűs tekintettel nézett Zénóra, mielőtt a lift ajtaja végképp összezárt volna.

Vége a jelenetnek, gondolta Zénó és elindult felfelé a lépcsőn. Szimpatikus ez a lány, vagy csak egyszerűen jó bőr, merült fel a kérdés, de mivel az utóbbit sem kellett kerülgetnie és a szimpátia is erősen felkavarta egészen megnyugodott, hogy az ösztönei ébren őrködnek és létezik még sokat ígérő találkozás ezen az elrettentő helyen is. Ahogy a lépcső végére ért megállt egy lélegzetre. Áttapogatta a sok zsebet a kabátján, és mikor érezte, hogy helyen vannak az igazolványok, kulcsok meg a telefon, megindult a folyosó mélysége felé. A nővérpulznál megállt és érdeklődött, mire az egyik nővér odamutatott egy zugos helyre.

- A hozzátartozók már itt vannak egy ideje – mondta és papírokkal ment tovább az orvosi felé.

Zénó megindult az egymás mellett ülő két ember felé, akik némán nézték a maguk előtt szétterülő mozaikkövek ritmikus folytonosságát egészen a beletörődésig, a semmiig és úgy érezték, hogy a kifacsart életükből az utolsó cseppek most párolognak el a tér útvesztőibe. A nő és a férfi egymás mellett ültek egyenesen. Nem szóltak egymáshoz, szó nélkül néztek maguk elé. Mindkettőjük keze összekulcsolva az ölükben pihent. Mintha egy virrasztásos szertartáson lettek volna, nem támasztották egymást, inkább mintha indulásra készen vártak volna egy jelre, amire már régóta várnak. Amiről tudják, hogy bekövetkezik, amit mindennap várhatna az ember, csak megfelelkezik róla, mert esendően botladozik a napsütötte oldalon. Az ember végzi a munkáját, lassan,

vagy gyorsan, hasznosan, vagy eredmény nélkül, iparkodik, aztán belefárad, feladja, és ha nem vigyáz magára, elmerül a disznóságokban. Meg, nyomják is bele mások, más érdekek, akiknek útjában áll, sokszor észre sem veszed, hogy mennyit nőtt az ellenségeid száma, mikor meg már a barátaidban is csalódni kényszerülsz, csak a mindenható marad és a vakszerencse, amitől függsz, vagy a szerencsétlenség. Igen, a szerencsétlenség, így lehet ezt nevezni, vagy balsors, a balszerencse meg mit is takar? – gondolkodott Máté, miközben rendületlenül a követ nézte. Megdörzsölte a szemét, mikor úgy látta, hogy a kövek beizzottak. A hideg burkolóköveket izzónak látni ..., gondolt bele; lehet, hogy nekem is orvosra van szükségem, de aztán átnavigálta valóságérzetét a térbe. Végigfutatta tekintetét a csempefalon, aztán fel a mennyezetre, de a lámpatestről gyorsan levette a szemét és Ilonkára nézett.

- Te mire gondoltál, mikor azt kiabáltad, hogy ég a víz? – kérdezte.

- Mondtam volna ilyet?

- Lehet, hogy álmodban, de mondtad.

- Nem álmodtam, csak forgolódtam, meg az égő tanyát láttam.

- Akkor öntudatlanul az álom helyet szövődtek a képek.

- Szavakból?

- Szavakból.

- Nem álmodtam, de leizzadtam.

- Pszichésen. Égett a lelked – mondta Máté.

- Mintha fáztam volna – mondta lecsukott szemmel Ilona.

- Idegen helyen voltál.

- Országék nem idegenek.

- Mi pihenni csak otthon tudunk.

- Már nincs otthonunk – mondta maga elé nézve suttogva Ilona.

- Karolj belém – mondta Máté, de az asszony csak ott ült mellette továbbra is mozdulatlanul, aztán kissé átölelte, de nem húzta magához.

Hagyta, hogy az asszonyt is erősítse a tartás, ne omoljon össze.

- Voltak már nehéz helyzeteink – mondta.

- Voltak, csak Andor ne lenne itt – mondta Ilona és nem könnyezett, nem rázta meg a testét a lelke, sem az érzelmei, csak nézett előre a szemközti falra, mintha a semmi közepe tartaná fogságban a figyelmét.

Tűzön-vízen át ..., hallotta Máté szavait, de csak ennyi maradt meg belőle. Ott ült az ember mellett továbbra is mozdulatlanul a lenullázott gondolatai zárt világában.

- Jönnek segíteni – folytatta Máté.

- Kik? – kérdezte az asszony.
- Az egyesület – mondta az ember.
- Mit segítenek?
- Elpakolni a sok rom közül.
- Mikor jönnek?
- A biztosítótól függ, mikor ők elmennek.
- Most is ott vannak? – kérdezte Ilona.
- A kéményre gyanakodnak – mondta Zénó.
- Mi van vele?
- Azt mondják kátrányos szurokkal volt tele és az már régóta izzott ott.
- A kémények titkait mi nem ismerjük.
- Nem, de ők azt mondják, hogy nem kezeltük eléggé.
- Jó huzatja volt – mondta Ilona.
- A kéményajtót kettétörve találták meg.
- Ilyen események után ugyan mit számít az?
- Majd felkeresik a vállalatot is.
- Milyen vállalatot?
- A Filantropot, a kéményeseket.
- A kéményseprők ma már öltönyben meg nyakkendőben járnak.
- Ez a kérdés, hogy nálunk mit csináltak – mondta Máté.
- Kiállította a számlát és nyúlcipő – mondta Ilona.
- Akkor nem tudom, hogy mi lesz – mondta Máté aztán elhallgattak.

6. *Kocsmahivatal*

A faluban a kocsmá előtt lépésben haladt a kocsí és elfordult a vakvágányok felé, hogy a benne ülők a kiszállást követően nyugodtan magára hagyhassák. Az utcarész, ami egyben kitérőként szolgált, mára zsákutcává csendesedett. A falu vasútállomása üresen kongott, az épület ablakain a pókhálókát a helyenként frissen kitört üveg szétszaggatta. Néhány ajtó kilincsre zárva, néhány meg félig, vagy teljesen kitárt állapotában, akár életszerűnek is tűnhetett volna, ha jöttek-mentek volna az emberek. Mintha elűzött volna valamiféle veszedelem onnan mindennemű emberi életet. A sínek a régi időkre emlékeztetve egy ideig párhuzamosan haladtak, majd a végtelenbe összefutni látszottak. A tüzetes szemlélődés során lehetett észrevenni a foghíjakat. A kilopott síndarabok még csak imitt-amott éktelenkedtek. A sűrű növénygaztengeren látszott a totális gyomirtás perzselő hatása, mely szürke ázott, kusza mozdulatlanságában olybá hatott, mint összezsugorult felkiáltójelek. A foghíjas sínekbe nem kapaszkodott többé mozdony, nem gurultak a személyszállító kocsik és az áruszállító vagonok, nem hallatszott már jó ideje mozdonyfűtő a határban, nem gúnyolódtak a baktérrel és nem csilingelt a visszajáró forint a jegypénztárak ablakainál. A működő valóság enyészett a silányított objektuma kilehelte magából a párat és összerogyni készülődött. A kocsit orral az állomás felé fordítva állította le Ország András a kocsmá oldalsó falánál.

- Táblát avattak – mutatott a sarok felé Albin.
- Láttam, hogy nagy a mozgolódás az ajtónál – mondta az öreg Bandi.
- Maradjak a kocsinál? – kérdezte a kis Bandi.
- Gyere öcsi, majd találunk valami neked valóat is – mondta az apja.
- Igaz, egy sportszeletet megennék – mondta a gyerek.
- Van még olyan? – kérdezte az apja.
- Különben nem mondanám – válaszolt a gyerek.
- Mit avatnak? – fordult Ország András Albin felé, aki élénken megindult az utcafront felé.
- Új siltet tesz fel az új bérlő – mondta Albin.
- Hallottam, hogy az öreg Szántó bedobta a törülközőt, gyors a tempó mostanában, régen voltam már a hivatalban.
- Milyen hivatalban apa?

- A kocsmahivatalban te - csapott a kis Bandi fenekére az apja, vidámra véve a dolgot.

Szinte libasorban haladtak el a kerítés mellett, majd az épület oldalfalánál. Az udvarról bégetett egy birka, az utca felől meg sűrű duruzsolás hallatszott, időnként éktelen nevetéssel. Ahogy az épület sarkát meghaladták, rögtön egy gyülekezet közepén találták magukat, ahol éppen dőlt a nevetés. A heterogén öltözködésű és beállítottságú embereket összekovácsolta az esemény. Egy címfestő még éppen adatokat írt a táblára, melyen egy komondor nézett farkasszemet napszemüvegben a körülötte állókkal.

- A vak komondorhoz - olvasta kis Bandi és az apjára nézett.

- Új bérlő, új név ezek szerint – mondta az öreg Bandi.

- Ország úr – mondta jó hangosan egy fiatalember, és kézfogásra nyújtotta a kezét Ország András felé.

Látszott rajta, hogy ő itt fontos szerepet játszik.

- Rég láttalak Csaba – mondta Ország András, és kezét fogtak.

- Én vagyok az új tulaj – mondta Csaba. - Éppen az új siltet avatjuk majd.

- A vak komondorhoz? – kérdezte Ország András, miközben nézte a bizarr képet, ahogy összeforrt a napszemüveg a komondor fejével.

- Lecsaptam a sztorira – mondta Csaba.

- Csak nehogy bepereljenek – mondta Ország András.

- Jók az ügyvédek Bandi bátyám. Tudod, hogy ebben a telekommunikációs marketing világban nyakon kell ragadni a kihívásokat.

- Jól megszáladt veled a csikó – jegyezte meg Ország András.

- Adtak pénzt a projektre, amit a ceruza elbírt.

- Milyen áron?

- Semmi különös, csak legyen fedezeted – mondta Csaba.

- Mekkora? – kérdezte az öreg Bandi.

- Legalább háromszoros, többszörös értékbecsléssel.

- Bátor gyerek vagy.

- Menni fog, ne aggódj. Ma már a többség bevette, hogy az élet napos oldalán van a helye. Semmi nehézség, érted, semmi nehézség.

- Hogyne érteném.

- Majd beszélünk még eleget. Légy szíves fogd meg ezt az üveget, - adta oda a pezsgőt Csaba a kis Bandinak - majd ezt vágjuk a falhoz – mondta és nekilátott, hogy a tábla körül nyüzsgjön a fotósok előtt.

- Tegyétek a falra, mert a végén még úgy jártok, mint Gerda, akit felbuktatott a vak komondora – mondta jó szeszesen Dodi.
 - Pontosabban a társáé – kiabált valaki jó borgőzősen.
 - Elloptad a sztorit Csaba? Tudod, hogy miben szeretnénk felbukni haver? A boroshordóban komám, a boroshordóban – kiabált B. Kiss.
 - Jó lesz nekünk a sör is – szólt megint Dodi.
 - Lesz pálinka is? – kérdezte Albin tág szemekkel kíváncsian.
 - Biztosan nincs levédve a név – erősködött B. Kiss.
 - Mitől ez a nagy védelem? – kérdezte Tollas.
 - Te nem tudod? – kérdezte B. Kiss.
 - Mit kellene tudnom? – csodálkozott Tollas.
 - Fentebb, fentebb – kiabálta közben Csaba Szikkadtnak, aki a táblát rögzítette volna a falra.
 - Lezuhansz baszki – kiabált fölfelé Szikkadtnak Narkó.
 - Narkó, meg a Markó, üvöltözzöl Kopasz! – rivallt rá Flaska, miközben leütötte a fejről a sapkát.
 - Mire rázod magad haver? – kezdett ágaskodni Narkó és kezével felpöckölte kissé Flaska állát.
 - Anyádat simogasd hülye gyerek! – szólt Flaska és megfogta Markó fél kezét, megszorította, tört rajta egyet, de nem engedte el.
 - Szívózni akarsz öcsi? – kérdezte, de a választ már nem hallhatta, mert Fabók úgy nyakon csapta, hogy lecsuklott a keze és bizonytalanul megbillent.
 - Fogd meg, ne zuhanjon össze – szólt Flaskanak Fabók, közben hátul összefogta hosszú haját, hogy legumizza.
 - Ne durvuljatok, ne durvuljatok! Nyugi, nyugi – szólt Csaba. - Ismeritek a vak komondor történetét, az is ártatlan mulatozással kezdődött.
 - Itt még az sincs – mondta Ország András, mikor szemével már megtalálta a kis Bandit.
- Ügyes a gyerek, gondolta, érzi a veszélyt, beállt közel a falhoz, így hátulról nem is érheti meglepi, tudja védeni magát ha kell és még marad menekülési út is.
- De most már lehet – mondta Csaba, ahogy Szikkadt lejött a falról és a kutya a silten napszemüveggel a fején szimbolizálta a vak komondort. - Uraim, a jelszó az ártatlan mulatozás, odabenn a hordó csapra verve – kiáltotta Csaba és sasszézva haladt lógófűzőjű tornacipőjével az ivó

belseje felé és a kis Bandi kapta el, ahogy a cipőfűzőbe bukdácsolt át a küszöbön. - Na, gyere öcskös egy pikolóval tied az első Kaiser.

A biliárdasztal körül is leállt a játék, innentől csak egyetlen komoly dolog lehetet; az avatás.

- Mostantól vesére megyünk - kiabált Egér, ahogy a Feró a csapos már húzta le a habot a korsók pereméről.

- Te meghibbantál? – szólt Egér, ahogy meglátta, hogy Pompás belök egy féldecit a pult végén árválkodó pohárból.

- A gyorsítóval ütős, ez az én teóriám – mondta Pompás rekedten az ötvenegy fokos torokkaparótól.

- Öli a baktériumokat, – mondta Egér - csak egy baj van.

- Mi? – kérdezte Pompás.

- Az, hogy ez a pohár a Csekóé volt - de még ki sem mondta, mikor Pompás, mint a kuglibábu elterült a pult előtt, ahogy Csekó nyakon vágta a sudrival.

- Ezt a harácsolást kispajtás be kellene fejezni! - mondta a föld felé Csekó, majd a többiekre nézett. - Mostanában nagyon bekavart a csávó, legutóbb megdobbantotta az akkutöltőt, előtte meg a black& decker-t.

- Pompás, – mondta Bojsza - nyúlkál a gyerek, mindent lenyúl, de most elnyúlt egy csöppet.

- Én azt sem bánnom, ha kinyúl. Hulljon a fergese. Hát nem lenyelte a pálinkámat, egyébként is már a kocsi után kellett volna kötnöm, oszt végighúzni a dülőúton az ilyen férget.

Közben Bojsza lehajolt, megmozdította a földön fekvő Pompást, aki nyöszörgött valami anyádnak hallatszó szóvirágot.

- Te jobb, ha hallgatsz és mostantól Nyúl Pista lesz, mert mindent lenyúlsz – mondta és egy mozdulattal ülőhelyzetbe rántotta, majd odatámasztotta a pult sarkához.

A biliárdasztal felől Lódöntő lépkedett a pult felé, hogy le ne kesse a friss csapolást. A sarkon megbotlott a földön üldögélve merengő Pompás lábaiban.

- Hosszú lábai vannak mi? – ingerelte Bojsza.

- Van hely, ahol nyújtózkodhat – mondta Lódöntő és hatalmas tenyerével rámarkolt Pompás gúnyájára, megemelte azzal az ajtó felé dobta.

Pompás fekvé összegömbült mintegy kifli és kicsit nyöszörgött, de nem sok ideje maradt ábrándozni egy szebb jövőről, mert Lódöntő máris utána lépett.

- Legalább a sörömet hagyta volna elfogyasztani ember – mondta, aztán újból megemelte Pompást és beültette a sarokba a fal mellé. - Innen csak akkor állj fel, ha én már elhagytam ezt a becsületcsökkentőt! Megértetted? – nézett rá a tehetetlen emberre.
- Pompás meg állt mert felnézni a mennydörgésre.
- Nem hallom! – mondta Lódöntő.
- Igen, igen – mondta Pompás rekedten.
- Akkor jó – mondta Lódöntő és elindult vissza a pulthoz.
- Már azt hittem nem iszol – mondta Csaba a vendégnek.
- Viccelsz? Csak egy kicsit túl sűrűn voltunk itt – mondta Lódöntő és ahogy a szájához vette a korsót egyvégtében lassú kortyolással elnyelte a tartalmát, majd a végén a jobb alsó karját végighúzta a szája szélén és már le is törölte az odatapadt fehér, kissé kesernyés habot.
- Állítsátok talpra! – szólt a Szabó testvéreknek Baski, aki Csaba mellett állt, miközben Pompásra irányította a tekintetét, aztán arrébb lépett és Lódöntő hatalmas vállára tette a kezét. - Igyunk egy kriglivel testvér, ezeket meg hagyjuk, itt nem kell csicskáztatni. Csabi velünk tartasz? – kérdezte Baski.
- Persze, de hívjuk a Bandiékat is.
- Mi van a barátoddal? – kérdezte Csaba.
- Máté nagy bajban van. Szétzuhant az otthona, de még nagyobb baj, hogy Andor a kórházban van.
- Szorítunk értük – mondta Csaba és megemelte a korsóját. - Vészeljék át, minél könnyebben. Egészségükre! – mondta, és mind a négyen fenéig kiitták a korsókat.
- A fiad mióta löki a golyókat? – kérdezte Csaba az öreg Bandit.
- Amióta a dákót a kezébe tudta venni és felérte az asztalt.
- Látszik, minden mozdulatán – mondta Csaba.
- Meg az is, hogy megszűnt számára a külvilág – szólt közbe Baski.
- Hát igen, innentől ő már minket nem lát, nem hall és a zöldposztó a világ, rajta a színes golyókkal – mondta Ország András, közben Baski vállára tette a kezét.
- Tévedsz apa – szólt a kis Bandi, miközben levette a szemét az asztalról és a társaság felé nézett.
- És miben? – kérdezte az apja.
- „Nem lát, nem hall és csak egy posztó a világ” – emlékeztetett a gyerekek.
- Zöldposztó fiam, zöldposztó, rajta a színes golyókkal.

- Kellett nekünk az almát kóstolgatni, onnantól tehetetlenül kóválygunk időnként karambolokkal, mint a golyó az asztalon.
- Miről beszél a gyerek? – kérdezte Baski.
- Hagyd, te nem jársz templomba, az első bűnbeesésre céloz, hittanra járt.
- Már nem jár? – kérdezte Csaba.
- Megszökött a pap – mondta Ország András.
- Jól hallok? – kérdezte Lódöntő.
- Hallottam én is, – mondta Baski - pedig én nem is itt lakok.
- Ez a református lelkész, valami otthont akar, nem? – szólt közbe Galamb Laci.
- A katolikusról van szó – mondta Ország András.
- És? – nézett érdeklődve Mihály Mihály, aki csendesen iszogatót mellettük.
- Szóval ez a fiatal gyóntató pap Rómából érkezett, de a Parciumból való. A János atya halála után őt helyezték a plébániára. A hívek azt hitték, hogy ránézett az Isten, hogy hazakerülhetett, de ő már nem egészen érezte, hogy mi is a haza. A Parciumba vágyott volna, de oda már semmiképp nem vezetett út. Rómát szerette, de neki az is idegen maradt. Nyugtalan lett és vágyott a családja után is, akiket már réges-rég elhagyott, főként az édesanyja hiányzott minduntalan, imák előtt és imák után egyaránt.
- Én nem értek ehhez, de hát miért nem az Istent kereste? – mondta Baski.
- És? – kérdezett változatlan tőmondattal Mihály Mihály.
- Mikor már a miséken a közösség énekei felszabadultan szálltak, a hívek megnyugodtak, megbíztak új pásztorukban és újra őszinte hittel gondoltak Istenükre, a papot elkapta a gyengeség és egy titokzatos napon az elcsendesült parókiából szabályosan megszökött.
- Na hát – szólalt meg Lódöntő.
- Még ilyet! – mondta Csaba sípoló hangon, mintha egy sápítózó öregasszony szólt volna megdöbbenve. - Én itt dzsúdózok, ezért a kis koszfészekért, a lélek embere meg elszáll más éghajlatra – mondta és elővette a cigarettát. - Még most rágyújthatunk és körbe megkínált mindenkit látótávolságon belül.
- Jókor nyitottad a krimót, ki leszünk tiltva, ha tönkremész, jöhetsz hozzám, nyitunk egy bögrecsárdát valamelyik tanyán.
- Merre? – kérdezte Csaba.

- Hát Kurjantóba – mondta Baski.
 - Ott is volt templom, nem? – kérdezte Mihály Mihály.
 - Harangláb volt, de hát hol van az már, önkiszolgálók lettek a gyűjtőgetők – mondta Baski.
 - Öcsém, akkor már nem jársz templomba? – szólt a kis Bandihoz Csaba.
 - Dehogynem, elhoztam a biciklimet a parókia udvarról, de van már új pap is.
 - Őt hogy hívják? – kérdezte Csaba.
 - Nem tudom, mert előtte már volt más is.
 - Avval mi lett? – kérdezte Lódöntő.
 - Nem tudni, otthagya a kocsiját az udvaron és úgy eltűnt, hogy többet sose látták.
 - Ilyen csak a mesékben van – nevetett Mihály Mihály.
 - Erről ennyit – mondta a kis Bandi emberesen, röviden, majd úgy érezte eljött az idő, hogy elővezesse a pezsgősüveget a rejtékéből. - Állj már arrébb Csoszi – mondta egy illuminálnak és Csabához szaladt. - Nem avattad fel a krimót Csaba, igaz jó tele vannak ezek, a pezsgőt betettem a pult alá.
 - Jó a szemed Bandi – mondta Csaba. - Este lesz tűzijáték, majd akkor jól megrázzuk azt az üveget. Kösz a segítséget, kérsz egy kólát?
 - Inkább egy kanyart biliárdoznánk még – mondta kis Bandi.
- Csaba meg elindította a gépet, kiengedte a golyókat az asztalból.
- Feró! Az Albinnak két nagyfröccsöt, nekünk meg kávé légy szíves – szólt az öreg Bandi a csaposhoz.
 - De felkarolod az Albint, – szólt Mihály Mihály - párba kapja a fröccsöket.
 - Ma nagy ász volt a játékos – mondta az öreg Bandi.
 - Mi volt az a nagy durranás? – nevetett Baski.
 - Még a tűz előtt lovagoltunk a Barna gyepeken és valahol arra szórhattam el a telefonomat. Még ma is azt kerestük, folyvást rácsörögtünk, de semmi, persze nagy a pusztaság, ám egyszer csak arra vetődött a pusztalakó.
 - Mármint Albin, de biztosan nem vizet keresett – mondta Mihály Mihály.
 - Vizet? – nevetett az öreg Bandi.
 - Elég mosdatlannak néz ki most is – mondta Mihály Mihály.

- Megtalálja ő a fröccsöt, még az a víz is sok, ami abban van – nevetett Csaba. - Igaz Albin? – nézett a pusztalakóra a kocsmáros.
- Ha maga mondja, biztos – mondta Albin.
- Iszol egy fröccsöt? – kérdezett rá Csaba.
- Kettőt! Egyet nem – mondta mogorván Albin.
- Mi bajod van? – kérdezte Baski.
- A szellemek, a szellemek, utolértek – mondta Albin.
- Milyen szellemek?
- Lelőttem egy gerlét meg egy verebet, pusztá szórakozásból a vadőr légpisztolyával.
- Hány közül? – kérdezte Baski.
- Volt ott vagy száz, vagy mit tudom én, de a macskának se kellett.
- Mivel szoktad etetni.
- Fog ő magának egeret, meg vadászik a mezőn, elvan.
- Akkor még nem szokott hozzá, nincs az étlapján – mondta Mihály Mihály.
- Mi köze ennek a szellemekhez? – kérdezte Ország András.
- Másnapra a menyét kiirtotta a falkát, a szellem intézkedett, igaza van, én kezdtem el.
- Hány galambod volt Albin? – kérdezte Lódöntő.
- Csak néha számoltam – mondta az.
- Hány Miska van a faluban? – kiabálta Zsíros Misa, ahogy meglátta a még józan társaságban Mihály Mihályt.
- Hallgatjuk Albint, ne kiabálj – mondta Ország András.
- Mit hazudik már megint a lókötő?
- A szellemek, a rontó szellemek kártevését meséli.
- A galambokat? – kérdezte Zsíros Misa.
- A falkáról faggatjuk, hogy mekkora a kár.
- A falkáról? Hagyjuk már. Tengődött vagy öt-hat díszposta, mert a múltban a parlagiakat részegen mind kilövéldözték.
- Ki szórakozik ilyenekkel? – kérdezte Mihály Mihály.
- Szórakozás? Hát igazad van, szórakozás, egy vadászat végén ott maradtak egy páran a városi sutyerákokból jól leittasodva.
- És? – kérdezte Baski.
- Elkezdtek fogadásból aprítani a parlagi falkát, hányból hányat.
- Mi az, hogy hányból hányat? – kérdezte Csaba.

- Hány lövésből hányat találsz, rendeztek maguknak szórakozást. Nem koronglövészetre mentek, egészen egyszerűen ott voltak a gyors röptű parlakiak.
- A korong ezer darabra száll, nem rossz érzés ott a találat – mondta Ország András.
- Hogy azok ott mit élveztek, csak ők tudják, Albintól lényegében megvették a falkát.
- Megvették? – kérdezte Mihály Mihály a falusi, aki a határban csak ritkán járt-kelt.
- Volt náluk szeszko bőven, még viszki is, úgymint a rodeósoknál.
- Rodeósoknál? – kérdezte Mihály Mihály.
- Hát igen, de az egy másik történet. Szóval a végén három állásból lőttek minden irányba, érkezőre és elmenőre egyaránt. Sima lögyakorlat volt, mészárlás. Ott vihogtak, a vadászat nem volt elég, mert ott viselkedni kell, az egyik a puskáját dicsérte, a másik meg szidta, az automatás meg mintha háborúba leledzett volna. Ilyen egyszerű volt. Akkor este Albin nálunk húzta meg magát. A viszkit kihányta az udvar közepére, azt hittem a kutyák is berúgnak a gőztől. Aztán a következő héten kapott a Mátééktől galambokat, hát most meg a természet mutatta a rosszabbik arcát, egy-kettőnek lerágja a fejét, majd kibebezi, de a többi csak lefojtja a görény.
- Ilyen görény a görény – mondta Mihály Mihály.
- Egyre vadabb az élet a pusztán – mondta Baski.
- A bomlás mindig csak csirájában jelenik meg, amit nem veszünk komolyan, később meg már tarol – mondta Ország András.
- A szellem – szólalt meg változatlan Albin. - Én tudom, hogy a veréb meg a gerle, én tehetek róla, visszavágott.
- Mi vágott? – kérdezte Lódöntő.
- Mi vágott? A szellem, a szellem. Leste az alkalmat és végzett a madarakkal, nem húzta az időt, nem vitatkozott, az éj leple alatt intézkedett. Igyunk! – mondta, de már csak a két üres pohár tekintett vissza képzelgő ábrázatára.
- Feró! – szólt Csaba a pultosnak. - Az Albinnak dönts egy pohárral.
- Kettőt szoktam – mondta akadozva Albin.
- Ezek nagy poharak haver – mondta Csaba.
- De hát kettőt szoktam – mondta Albin.
- Adj neki annyit, ami belefér – mondta Ferónak Csaba és legyintett egyet.

- Én hoztam ide – mondta Ország András.
- Hagyjuk ezt, inkább nézd a fiatalokat, ők már most megvernének bennünket, bár most jó az asztal, új a posztó, jók a golyók meg a dákok is.
- Csinálják is jól, amihez hozzákezdenek, ne úgy mint mi, hogy mindent csak messziről ugatunk – mondta Ország András.
- Ahogy tudom párszor te is újra kezdted – mondta Csaba.
- Élmény volt öcsém, élmény. Előtted meg még lebeghet a jövő.
- Egy bérelt krimóval, ne röhögtess Bandi bátyám.
- Figyelj pajtás, a mérnökök java volt anno lángossütő is, mindenkit nem bírt el az akadémia csucsu.
- Figyusz Csaba! A k... anyjukat, odanézz! – mondta Lódöntő.
- Ki az a faszi? – kérdezte Csaba, de már lendülni is kellett, mert egy új jövevény, mint a cséphadaró vert szét egy széket közvetlen a belépő mellett.
- A kutyautónek elment az esze – álmélkodott Mihály Mihály, aki Lódöntő utáni úrben nyomult tovább.
- Hát ez Frodó, az erdélyi meggymag, öcsém – mondta Galamb Laci, aki csendesen iszogatót addig a többiek mellett, de akkora már Lódöntő megemelte ezt a rozsomákot, aki mindent pusztított maga körül és a nyaka mögött úgy fogta rajta a ruhát, amin lógott, mint amikor a nyúl szőrét marokra fogja az ember és kalimpálnak a lábai. Egy ember a földön hevert, páran a fal mellett topogtak még a feldőlt asztalok és székek mögött.
- Ki ez a kártevő? – kérdezte Csaba Galamb Laci felé fordulva.
- Frodó, a többi románnal együtt a Nyárfás-tanyánál dekkol.
- Ember az ilyen? – csodálkozott Csaba, aki semmi indokot nem látott a történetekre.
- Engem akart ütni – szólalt meg Konrád nyöszörögve, aki még félig a földön heverve nézte Lódöntőt, aki a levegőben tartotta a rúgkapáló veszedelmet.
- Tedd csak le – mondta egy hang az ajtóból, aztán még megtett néhány lépést, hogy az élő szoborcsoport közelébe érjen.
- Ez a személy már többször meglopott és mindig egérutat nyer, persze nem egyedül, de ő a főkolompos, másfelé szétvert már egy-két berendezést, persze nem így kezdte. Először a mézesmadzag, hogy dolgozni akarnak, aztán folytatódik a kölcsönnel, később meg rád töri a házat. Lódöntő letette Frodót a földre, de a kezét rajta tartotta a karján.

- Adjuk át a körzeti megbízottnak – mondta Csaba.

Fabók még folytatta a történetet avval, hogy legutóbb a láncfűrészt is ellopta ez a himpellér, mire Frodó kicsúszott Lódöntő keze alól és az ajtó felé siklott. Fabók utána fordult és felrúgta az egyik lépésváltásnál. Frodó csúszott a kövön és kinyújtott kezével elkapott egy széklábat, amit magához rántott és már is volt fedezéke. Már állt fel, fogta a széket, mire Cucu, mintha a falból lépett volna elől, jól tarkón vágta, majd kirúgta a lábait. Frodó, mintha művégtagra esett volna a zörgő székekkel viaskodott.

- Elég ebből! – szólt Lódöntő és elkapta Frodót, felemelte, majd a pult elé dobta.

- Na, ott megvárod a rendőröket! Értsünk szót ember, mert baj lesz! Neked nem szabadna otthonról kimozdulni, bár gondolom, hogy ujjongtak mikor megszabadultak tőled, mi? – beszélgetett Lódöntő még a bajkeverőhöz, aztán a többiekre bízta az őrzést, akik körülállták.

- Nekünk menni kell – szólt Csabának Ország András, ahogy letette a telefont. - Magunk vagyunk, a Jóska Pista lelépett, Katinka már ideges, meg az állatok is. Gyere fiam! – szólt a fiához és sűrű kézfogások mellett kiléptek az ajtón és egyből fürgébbre fogták a lépteiket a kocsi felé.

A mindenféle járművek között átvágták magukat, és ahogy beröfönt a motor már húztak is ki a falu néptelen utcáin átsuhanva a tanya felé, ahol Katinkra egymaga állta a sarat az állatok között. A dűlőúton is húzósan pörgette a motort az öreg Bandi és a kanyarokban sportosan meg is billent velük a kaszni.

- Anya már ideg lesz – mondta a kis Bandi.

- Ne is mond - szólt az öreg Bandi, aztán már nem is szóltak egymáshoz még haza nem értek.

Ott meg rögtön a kutyákhoz kellett beszélni, ahogy lerohanták őket örömben.

- Csizmát húzok – mondta az öreg Bandi. - Ha ellátod a lovakat az jó lesz én meg megyek fejni, mert anyád már biztosan nekilátott.

A kis Bandi az istálló előtt csak ránézett a kutyákra és azok már is eloldalogtak az ajtó környékéről. Szerette őket, de a lóistállót tiszteletbe kellett tartani. Ahogy belépett a Forszás felnyerített, Sári meg topogott és sűrűn váltogatva hol a kis Bandira, hol meg a saját kötőfékére nézett. Szeretett volna attól megszabadulni, hogy az ember felé menjen.

- Szevasztok! Kissé megkéstem – szólt a két lóhoz kis Bandi.

Azok meg egyre sűrűbben topogtak, topogtak, horkantottak, a Forszás meg fel-felnyihogott.

- Nyugi, nyugi – szólt feljűk kis Bandi, majd elővette a villát, hogy először levegye a trágyát az alomról, majd mikor ezt kupacba dobta az állás végéhez egy villa friss szalmát szórt szét a lábaik köré. Itt nem voltak boxok, csak simán, régi szokás szerint jászolhoz a karikába voltak kötőfékezve a lovak. Semmi úri allűr meg semmi passzió. A legkisebb helyen jól kihasználva az istállót, hagyományos paraszti robottal próbáltak érvényesűlni. A kis Bandi már azt is királynak tartotta, hogy elindultak ezen az úton és távlatokban már ábrándozhatott, hogy itt egy lovas tanya oázisába érjen. Ebbe a gondolatérbe belefértek a vágyairól szűlő képzelgések. A szép lovak, a velűk való foglalkozás, a szerelések, a vendégek és a csajok, álmodozott kalandos lovaglásokrűl és hosszú túrakocsizásokrűl, számtalanszor ilyen és ehhez hasonlű jűvűkűpekkel aludt bele a legszebb álmaiba.

Letisztűtotta a rácsot, kikotorta az izéket a jászolból, aztán két fánglival a lovak közű állt és mivel sietett egyszerre abrakoltatta meg őket, miközben erősen kellett tartani az edényeket, hogy ki ne verjék mohóságukban a kezébűl a cserpákokat.

– Jűl van Sári! Jűl van Forszás! - dicsérgette őket, aztán kijűtt közűlűk a már űres fánglikkal és már újra a villa volt a kezében, hogy feladja a szénát a rácsokba.

A két lű megelégedve csapkodott a farkával és ropogósan fogyasztották a szénát. A kis Bandin kissű úrrá lett a kapkodás, szaporán indult a vűdrűkért, hogy megitassa őket. Kivárta még a sűű nyelések után pihennek egy csűppet, s mikor már látta, hogy elég, kivitte a vűdrűket, amikbe alig lűtyűgűtt némű víz és a csap melletti szűgre akasztotta azokat. A kefével meg egy kaparűval tért vissza, hogy ha már nem is a szokásos alapossággal, de azért lekefélje a port a két lűrűl és megtisztűtsa a lábaikat a rászáradt kosztűl.

Közben az öreg Bandi már a kecskűket segített fejni Katinkának.

- A tehéntej már bent van – mondta az asszony.

- Űgyes voltál – jegyezte meg Ország András.

- Vártalak egy darabig, de tudod, hogy hajnalban piacra is kell mennem és még a sajtok nincsenek elkészítve.

- Haladunk, nyugi. Betértűnk a kocsmahivatalba, meglett a telefon, Albin megtalálta, aztán bevittűk egy lűketre, de ott úgy elszállt az idű, hogy magam is meglepűdtem. Csabáék meg azon, hogy már el is

jövünk. Mondtam, hogy lelécelt a Jóska Pista és sok még a munka, kiszámíthatatlanok ezek a románok.

- Románok? – kérdezte Katinka.

- Az igazi székelly otthon marad, feji a tehenet, úgy mint mi.

- Tudod mi történt közben, hogy valami jót is mondjak? – kérdezte az asszony.

- Mi? – kérdezett rá az ember.

- A százezer forintos kecskénk kidöntötte a közfalat a hátsó épületnél.

- Menj már, majd félméteres az a fal.

- Majd nézd meg. Leverte egészen a plafonig.

- Nem mondod, és most hol van?

- Kikötöttem az eperfához.

- Láncon van?

- Láncon.

- Majd csinállok neki egy másik helyet, most nem engedjük még a falkához. Abrakot nehogy adj neki.

- Intézd te, nekem ez is elég volt, a méteres szarvaival a frászt hozta rám, gondolhatod.

- Tudod, hogy nagyobb hozamra van szükségünk, genetikailag ő a megoldás.

- Hát ha féken tudod tartani – nevetett Katinkra. - Aztán meg majd megtudod, miket csinál.

- Miket? – kérdezte Ország András.

- Hát ilyeneket, ledönti a falat, meg szétveri az ajtót, nem elég ez?

- Majd adok a pofájának – mondta beletörődve Ország András, aztán azon gondolkodott, hogy a mostani munkájuk mellett hogyan is fog itt elindulni a lovas turizmus meg a tanyasi vendéglátás, mit bírnak majd el, és mi fér bele a nap huszonnégy órájába, majd fogott két kannát és elindult a tejház irányába.

7. Vakrepülés

Két ember botorkálva kószált, keresve a kocsit a zsúfolt parkolóban, majd megfogták egymás kezét jó erősen, hogy biztassák egymást a kitartásra. Állt mindenütt a víz, ők ketten meg csak áztak, amit szinte nem is érzékeltek. Az eső Mátéra úgy hatott, mintha a jó Isten mosdatná ki a szennyből. Nem szólt semmit Ilonához, csak a kezét fogta, és ahogy meglátta az autójukat, szinte húzta abba az irányba. Az asszony szó nélkül megadta magát a tehetetlenségnek és csak lépkedett öntudatlanul arra, amerre Máté navigálta. Nem siettek, csak monoton kerülgették a tócsákat, néha megálltak tanácstalanul, bár csurom vizek voltak és Máté, ha látta is a kocsit nem sietett csak lassan lépkedett az esőcseppek halk zajában. Leheletfinoman húzta az asszonyt és néha meg-megbotlott a kátyúk egyik-másikában. Ahogy odaértek a ford mellé Máté elengedte asszonya kezét. Ilona a csomagtartóba kapaszkodott és visszafelé nézett a kórház kimagasló épületére, ami néma ablakaival, mint valami sokszemű árva torzó tekintett vissza rá. Nem érzékelte az időt, csak ázott és nézte az épületet és egy fehér lepedős ágyat látott, melynek síkját Andor feje törte meg, ahogy a párna megtámasztotta. „Katonadolog ez egy ilyen fiatalembernek, a stressz súlyosabb, mint az összes többi. Gyorsan talpra áll a fiatalúr”, emlékezett az orvos szavaira Ilona, de még mindig azon tépelődött, hogy akkor miért kellett annyi ideig várni a folyosón. Örökkévalóságnak hitte, amit bizonytalanságban, kétségbeesve rostokoltak ott a folyosón.

- Ez nem igaz – mondta Máté indulat nélkül, megadva magát a sorsnak.
- Gond van? – kérdezte Ilona.
- Látod, hogy egyfolytában más sincs.
- Én úgy érzem magam, mint akit kiűztek. Mit vétettünk?
- Nincs meg a kulcs – mondta Máté.
- A kulcs? – nevetett fel Ilona. - Mi az nekünk már? Egy kulcs, egy kulcs, ha csak ennyi lenne. Azt se tudjuk merre, hova – mondta már félig magának, ahogy fogta a csomagtartót és nézte a kocsit tetején az esőtől szétfolyó sárgás port, amit ki tudja honnan hozott az éghajlat folyama.

Mi is sodródunk most már, mint ez a sárga por, ami szétfolyik a tócsákban, gondolta és a férjére nézett, aki reménytelenül tapogatta a

zsebeit. Megmagyarázhatatlanul, teljesen ösztönösen megfogta a kilincset, és ahogy húzott rajta, kinyílt az ajtó.

– Máté! – mondta - Ez nyitva van.

Mikor beültek az ülésekbe egy pillanatra, még nézte a kulcsokat az ember, ahogy ott lógtak békésen a kormány melletti zárban.

- Érdekes, hogy ezt nem vitték el – mondta Máté.

- Gondolod, hogy nem áll meg a rontás? – kérdezte Ilona. – Most aztán merre?

Nem nézett az urára, nem akarta, hogy még nagyobb nyomatékkal nehezedjen rá a nyomás. Előre nézett a motorháztetőre, ami alatt már duruzsolt a négyütemű.

- Katinkákhoz kellene mennünk – mondta.

- Jó, de Misiékhez betérek előtte, megnézzük, hogy a jószágok merre bitangolnak – szólt halkán, szinte magának Máté és benyomta a kuplungot, hogy sebességbe tegye a kocsit.

Kilavírozott a zsúfolt parkolóból és besorolt az áradatba, ahol mindenki feltartóztathatatlanul sietett céljai felé. Az autókról meg a közlekedésről Zénó jutott eszébe. Valójában nem is tudta, hogy mit beszéltek a kórház folyosóján, csak arra emlékezett, mintha Zénó is ott lett volna, mint valami jelenés.

- Zénóval miben maradtunk? – kérdezte Ilonát Máté.

- Én nem is tudom, ha nem hozza ki, vagy nem viszi el a városba, ez az esemény egyszerűen nincs. Érted? Nincs.

- De megbeszéltünk valamit vele? – vágott közbe Máté, mielőtt az asszony tovább folytatta volna az évődést.

- Én semmit, – mondta Ilona - ám szót váltottunk az biztos, de arra viszont nem, hogy miről. Beszélt orvosról, asszisztensről, valami büfésről meg toronyról, meg Andorról is, de csak ilyen foszlányokra emlékezem, meg arra, hogy elköszönt. Ezek a barátok sosem jelentenek jót, látod mi történt most is – mondta Ilona.

- Hogy mi történt? Leégett a tanyánk, ott kezdődött minden.

- De ha Zénó nem viszi vissza Andort semmi baj, semmi baj – mondta Ilona.

- Téged is vizsgálni kellene. Az események egymásból következnek, próbáld megérteni. Momentán én is kihagytam egy csöppet – mondta Máté kissé ingerülten, miközben sodoródott a forgalommal, ami állandósulni látszott az utóbbi időben a vidéki városban is. - Londonnak

egyenlőre lőttek – mondta aztán a csendben, mikor már elhagyták a várost.

- Budapest jobb lett volna? – kérdezte Ilona.

- Ki kell, hogy próbálja magát, a világ már más, mint a mi időnkben – jegyezte meg Máté.

- Azt érzekelem én is, de hogy miről szól, még idő kell neki, hogy megemésszem – mondta Ilona.

- Én már alig boldogulok vele, láthatod te is – mondta az ember.

- Veled semmi baj és Andor épüljön fel, akkor újra boldog leszek – jegyezte meg szűkszavúan Ilona.

- Csak Vera nehogy haza rohanjon a hírekre – mondta Máté.

- Egy lánynak nem szabadna ilyen messzire menni, kihez fordul majd ott, annyi minden történhet. Neked nem szoktam mondani, de mindennap imádkozom érte, hogy segítse őt az Isten.

- Nem mondtad, de jól teszed. Hál' Istennek van benne kitartás, szívós, meg puritán. Ha tudná, hogy ez vallási meg politikai mozgalom volt.

- Miről beszélsz? – kérdezte az asszony.

- Az ellentmondásról, hogy Vera életfelfogása, meg az ideológia nem ugyanazt célozza.

- Te mindig belekeveredsz az ilyen sehova vezető mondandóba – nézett Mátéra Ilona.

- Így születtem, ismersz már régóta.

- A gyerekeink már mások – mondta Ilona.

- Mások, csak nőjenek fel – jegyezte meg Máté.

- Látnod, hogy az iskolákba parkoltatják őket harmincévesen is.

- Addig se munkanélküliek, de ez minket nem érint. Vera meg Andor előbb-utóbb elébe megy a kihívásoknak – magyarázott magának is Máté, legalábbis szerette volna hinni, hogy ez lehetséges, vagy esetleg így is van.

- Ehhez világgá kell menni? – kérdezte Ilona.

- Így nem lehet feltenni a kérdést – mondta Máté.

Mindketten tudták, hogy nyújtják ezt a beszélgetést, mert maguknak is nehéz volt szembesülni a valósággal és a tanácsstalanság is elhatalmasodni látszott rajtuk. Fáradtak voltak. Nem kicsit. Nagyon. Vízre vágytak, mosdani, fürödni, de leginkább az ágyra, leheverni és mély álomba zuhanni, ahova most talán nem is kellenek álmok.

Máté megkönnyebbülve fordult le a dülőútra, megszabadult egy kamiontól, ami nyomta-nyomta, előre és mindig a koci seggében volt.

- Ezeknél nincs se féktávolság, se más veszélyérzet. A nagyság a király. Nyomulnak, mint az állat – morgolódott magába.

Ilona kissé magához tért, ahogy bevették a kanyart, bár tudta, hogy mi vár rá, cseppet sem bánta, hogy a tanyájuk felé iparkodnak. Ránézett a férjére, aztán a két kezét végighúzta az arcán, megtapogatta a haját, megigazította, majd összekulcsolta a két kezét, hogy érezze a fizikai létezést. Néha meg-megszorította egyik kezét a másikkal, hogy érezze a pillanat valóságát, de fejében a valóság turbolenciája egyre fokozódott. Ahogy lecsukta a szemét, rögtön valóságos lángokat látott. Káoszt, meg rohanást vizionált. Nem félek a valóságtól, gondolta és rögtön kinyitotta a szemét. Balkezét Máté balvállára tette, a jobbra meg odahajtotta a fejét.

- Megmondtad előre – szólt az emberéhez.

- Mire gondolsz? – kérdezte Máté.

- Még össze sem házasodtunk, mikor jóslatokba bocsátkoztál.

- Mint például? – kérdezte a férj.

- Hogy nem fogunk unatkozni – mondta röviden Ilona.

- Ilyeneket szoltam volna?

- Ilyeneket. Meg olyat, hogy lehetnek még idők, mikor számárháton fogunk járni.

- Akkor jól feldobtalak.

- Na, nem csak erről szólt az életünk – szabadkozott az asszony.

- De jól megjegyezted – szólt Máté.

- Csak a fülembé maradt – mondta Ilona és a férjére nézett.

- Megtestesülnek a dolgok.

- Nem, nem a dolgok kedvesem, hanem a jóslataid, úgyhogy melletted veszélyességi pótlék járna ilyen magamfajtnak.

- Magadfajtnak? Nem vagy hátrányos helyzetű.

- Nem arról van szó, hanem a veszélyekről.

- Milyen veszélyekre gondolsz? – kérdezte Máté.

- Amiket megjósoltál és időről-időre bele is futunk valamibe.

- Ez csak annyi, hogy nem unatkozunk.

- Ha ez neked csak annyi, akkor te beteg vagy.

- Úgy gondolod?

- Úgyis gondolhatnám, nem? – évődött Ilona.

Közeledve a tanya felé így csürték-csavarták a szavakat, hogy elhessegezzék a konkrét szóképeket és lenyelték a gondolatok sűrűjét. Eltakarták a fájdalmakat és közömbösíteni igyekeztek gyengeségeiket.

Ezt tették az évek, egymáshoz nőttek, mint levél az ághoz, hogy elválaszthatatlanul egyszerre ringjanak a szélben, a viharban. Még ezidáig rendre állták a sarat. A kutyák már messziről szaladtak a kocsi elé és láthatóan meglegedetten és boldogan kísérték őket a porta felé. Fickó a kocsi előtt sepregette az utat és büszkén csaholt, ahogy érezte a háta mögött a gazdáit. Burkus és Hajnal egymással vetélkedve futottak versenyt, bele-belemarva a másik nyakába, marjába, felcsigázva a nagy bizonyításvágytól. Bajusz lemaradva a kocsi hátulját biztosította, mint legöregebb tapasztalt házőrző, de mikor megálltak, elvárta a többiektől a behódolás apró kinyilvánítását. Máté mindegyiket megsimogatta, Ilona meg beszélt hozzájuk, mint a gyerekekhez.

- Nem látom a galambokat – mondta Máté.

- És a birkák? – kérdezte Ilona Fickót, aki folyvást ugatott és mesélte a történetet. Hajnal egyik első lábával kapáló mozdulatokkal provokálta a figyelmet, Burkus érdeklődve tartotta fejét, hol felállt, hol leült, Bajusz meg mindezt néhány méterről ülve figyelte.

Máté már nem rettent meg a tűzkár megnyilvánulásán, a pokolbéli maradványokon, mert a lelke még mindig a kórházban formálódott. A szobrok előtt azonban földbegyökerezett a lába. Majd olyan gyorsan feltöltődött, mintegy szódásszifon és a feszültség majd szétvetette, ahogy a műveit szétdobálva az udvaron látta szerteszt heverni.

- Teremtő Atyám! Mi van itt? Végítélet! - összegezte.

Néhány rönk és a szobrok szerteszt heverték a gyepen, mintha fentről odahajította volna őket egy erő. Mintha csak aláhullottak volna az ismeretlenből önön torzójuk gyanánt. A készre faragottak furcsa helyzetekben, a félig készek, meg mint vásott rosszasságok szerteszt fíntorogtak lebénulva, nélkülözve mindennemű perspektívát.

Ez nem teremtés, ez keserűség, ami magában hordozza a halált. A megfaragott arcok a földbe bukva nézik a füvet meg a port, néhol beletemetkezve egy-egy gödör hajlatába.

– Hova lett a lelkük? – suttogetta Máté, miközben a faragott arcokról így elbukva elmosódott a jellemük.

A vonásokat benyelni készülődött a szörny, mely a fekete perjével sodródott, örvénylett, mint valami kiszámíthatatlan pusztulás. Máté egy pillanatra meghökkenve állt, mikor végigfutott rajta a felismerés, mint a villám, hogy ezek is a gyermekei.

- Elment az eszem!? – mondta Ilonának - Szólj rám, nem mondhatom, hogy végítélet.

- Nem – mondta röviden Ilona, majd halkán hozzátette. – Az már a teremtő Isten ügye.

Közben a kutyák a szobrok közé poroszkáltak és végigszimatoztak a terepet.

- Látod apus, ez miatt ne bánkódj. Megmentettük őket, csak átrendezés alatt áll a hely. Provizórikus.

- Ez a mi állapotunk folyvást – mondta Máté.

- Min csodálkozol, hisz megjósoltad.

- Tévedni is lehet néha - jegyezte meg Máté és körbetekintett az ingatlanon, mely átrendeződtől találkahelylyé.

A kezdet és a vég feszítette egymásnak a vállát és ők ketten, mint áldozatok együttérzést vártak volna, ám kimondatlanul is csak magukban kereshették a hibát.

Máté még benézett a hodályba. Ilona meg agyilag egyfolytában Andort támogatta, küldte az erőt, ahogy csak egy anya küldheti, aztán elindultak a szomszéd tanya felé.

A kutyák kísérték őket, csak az öreg Bajusz ült le a kapufélfánál és hol a hodály felé nézett vissza, hol meg az elmenők felé fordította vágyakozóan tekintetét. Máté lelassított, majd megállt.

- Vissza! Vissza a tanyára! – mutatta az utat a kutyáknak, a bázis felé.

Azok meg nyakukat összehúзва, fejüket leszegve kényszeredetten lassan topogva megfordultak, de tanácstalanul vissza-visszatekintetve várták a csodát, hogy hátha elhangzik egy hívó szó, vagy egy biztató jel a maradásra. Ehelyett azonban Máté elővett egy botot és égne emelte a nyomaték kedvéért. Rájuk kiabált és újra megmutatta az utat a hajlékuk felé. Fickó és Burkus csontjai szinte nyikorogtak, de kényszeredetten csak-csak megindultak visszafelé, de Hajnal lefeküdt és csak könnyörgőn tekintett a gazdájára, hontalanul lapult, várva a feloldozásra. Máté megmutatta a botot, majd közel a kutyához a földre sújtott. Hajnal teljesen a földhöz lapult, vizelt egy parányit és még inkább a gazdája felé kúszott.

- Hajnal bejelentkezett személyzetisnek – mondta Máté Ilonkának.

- Mindig is ragaszkodó volt – mondta Ilona és kiszállt a kocsiból, megsimogatta Hajnal fejét, megpaskolta és beszélt hozzá. - Visszamegy a kutya szépen, visszamegy! – mondta, aztán beszálltak Mátével a kocsiba.

- Majd csak elindul – mondta Máté és a gázra lépett.

- Bízom hozzá – mondta Ilona és a visszapillantóba látta, hogy a kutya ott áll a dűlön és hol utánuk néz, hol meg a tanyájuk felé fordítja a fejét.
- Mind külön egyéniség – mondta Máté.
- Hajnal különösen érzékeny és úgy tűnik, hogy ezt már nem is növi ki, pedig már közel van a mázsához.
- A kis Bandi kedvence – mondta Máté.
- Figyeltem néhányszor, hogyha nem lovazott, akkor a Hajnallal mulatták az időt és jó néhányszor kifésülte a szőrét a rézfésűvel, amivel a lovak sörényét szokta leápolni.
- Elleste tőlem a Bandika. Tanulékony.
- Ne mondd neki, hogy Bandika, erre már érzékeny, egyszerűen Bandi, esetleg a kis Bandi. Ő már elvárja, hogy felnőttként kezeljék. Érzékeny az ilyesmire.
- Ha érzékeny, akkor még nem nőtt fel.
- Miért, a felnőttek érzéketlenek? – kérdezte Ilonka.
- Viharedzetté kell válni és az érzelmeket tudni kell kezelni – mondta Máté, különben ilyen elbaszott művészlélek lesz, mint én.
- Miről beszélsz? Durvulsz mostanában, az öreg Bandinak a stílusa ez.
- Nem értem min háborogsz.
- Káromkodsز mostanában.
- Ne haragudj. Megfeledkeztem magamról, amúgy meg rám ragad, mint a kosz.
- Főleg mióta sokat lógtok az öreg Bandival.
- Hagyd már szegényt, ő az egyetlen, aki az óriási rönkökkel küszködik, hogy nehogy tűzifa legyen belőle, mire megmozdít egy ilyet persze, hogy elkáromkodja magát, néha engem is szid, mikor emelünk egy nagyot.
- Tudom, hogy szponzorál, de úgy látom egyre nehezebb neki is.
- Mostanában egyre többet dolgozik és egyre kevesebb marad. Lassan mindent maga csinál, meg a kis Bandi.
- És Katinka? – kérdezte az asszony.
- Katinka a ház körül meg sem áll. A piacra készülés néha éjszakáig tart, hajnalonként meg irány a piac, ahol közelharcot kell vívni a fennmaradásért. Rengeteg a cíhelés, sok a hatósági papírmunka, meg ellenőrzés, amit nehezen visel. Az apró jószágáról, meg a háztartásról ne is beszéljünk.
- Figyelj! Ismerjük mi is, csupán a piac helyett legeltetek, a portán meg ellátom a vendégeidet.

- Vendégeinket - módosított Máté.
- Rólád azt hiszik, hogy a parasztművésznél minden magától terem.
- Hát igen, magától – nézett Ilonára Máté és elnevette magát. – Isten adta. Van. Ennyi az egész – mondta.
- Szerencsés fickó vagy te - nézett az emberre vissza Ilona.
- Legyünk mindketten szerencsések – indítványozta Máté.
- Vagy mind a négyen – javított Ilona.
- Megegyeztünk, osztom a nézetet. Fején talátlad a szöget – válaszolt Máté és a Zsíros Misiék nagykapujánál leállította a kocsit.
- Ott van Madár – mutatott Ilona egy karám felé.

Máté is arra nézett és a fakó csődör már kinyújtott nyakkal, felemelt fejjel nyelésbe kezdett, ahogy meglátta a kocsit. A többi ló is ott ahol volt megállt és felkapta a fejét.

Máté útja egyenesen a karámhoz vezetett. Már Ilona is hiába beszélt hozzá és hiába ugattak a kutya. Válaszolatlan azért menetközben ezt-azt, de csak amúgy félvállról, szinte ösztönösen. Madár már les-fel járkált a karám oldala mentén. Magas lábemeléssel, magasan tartotta a fejét és nyelésekkel, öröm horkantásokkal, jelezte a vizontlátás örömét, aztán kitört egy rövid vágára a többiek közül. Ahogy leróta a kört, szütyével a karámfához simult és kinyújtott nyakkal a gazdája felé prűszkolt.

- Mi van kis griff madaram? – szólt hozzá Máté, és ahogy odaért megpaskolta a nyakát, megsimogatta a homlokát, majd átnyúlt a karám között és meglapogatta a ló szütyét. - Jól van, jól van, semmit sem változtál, csak több csajod van – még néhány pillanatig a ló és az ember osztottak a vizontlátás örömében. - Nyugi, nyugi, most jó helyen vagy, majd sűrűn látogatlak – mondta a lónak, ahogy simogatta.

A többi ló is odasereglett a karámfához és érdeklődve tekintettek a jövevényekre.

- Muci! – szólt egy kedvenc dereséhez Máté és odalépett hozzá, hogy megveregesse a sörényénél.

Azt mindig szerette, főleg, ha a díszét egy kicsit ki is fésülte, aztán felvágta a fejét és futott egy kört. Most azonban Madár féltékeny lett és jó beleharapott a nyakába. Muci felrúgott, de evvel csak azt érte el, hogy a csődör a marjába is beleharapott.

- Hő, hő! Nyugi, nyugi kispajtások! - mondta Máté és még beszélt hozzájuk egy kicsit, majd megfordult, mert meghallotta Lúcia hangját, aki a kutyaikat dirigálta erőteljes hangján.

- Csiba te! - kiabálta a kardos mediterrán fekete hajú asszony a tanya kutyáinak.

- Eltakarodjatok – szólt még egyszer a kutyáknak harciasan.

Ilona meg csak becézgette őket.

- Na, menjetek, menjetek! Itt láb alatt vagytok, irány a helyetekre - és Lúcia kezével mutatta az irányt.

Nehezen és kellenlenül a három kutya elindult visszafelé az istállókhöz.

- Misa nincs itthon – mondta Lúcia rekedt hangon.

- Mi már találkoztunk, ő meg a feleségem – mutatott Ilonára Máté. - Ő Lúcia – mondta Ilonának Máté a kreol asszonyra mutatva.

- Misa elment a traktorral. Reni meg a gyerekekkel ment valahova, de ő egyébként sem sokat van itthon mostanában.

- Hát hol van? – kérdezte Máté.

- Árul valamit, üzletel. Én nem tudom, ő tudja – mondta az asszony.

- A lovakat nézem, a csődör hogy viselkedik? – kérdezte Máté.

- Karámban vannak, látja – mondta Lúcia.

- Madár – mondta a lónak Máté, aki csak nyújtotta felé a fejét és várta a simogatást, majd horkantva az orrával piszkálgatta Mátét, néha a fogai is kivillantak.

- Harap ám – mondta Lúcia.

- Nem mondhatja komolyan?

- Én a közelébe sem megyek – mondta Lúcia.

- Maga mit csinál itt? – kérdezte Máté.

- Látja, ilyenkor én vagyok a gazda – mondta pajkosan az elég természetes asszony. - Gardírozom a szőlő munkásokat, van velük baj elég, főzők is rájuk, mikor kell.

- Ma nem főz? – kérdezte Máté, mivel látta, hogy a nő ráérősen trécselne, újszerű szabadidő ruhájában.

- Most hideget esznek. Misa hozott valahonnan kenőmájast meg disznósajtot. Vittek üdítőt is eleget, ma felügyelek.

- Szóval maga most a mindenes – szólt Máté.

- Hát igen, valahogy így.

- Na, mi is megyünk tovább. Mondja meg Mihálynak, hogy itt jártunk. Isten megáldja!

- Magukat is – mondta Lúcia és meg sem várta, hogy Mátéék elinduljanak, megfordult és elindult a lakóépület felé.

- Van itt már gazdaasszony elég – mondta Máté már a kocsiban Ilonának.

- Ezek szerint Reni kiokoskodott valami üzletet magának - jegyezte meg Ilona.
- Fialatok, ügyesek, de előbb-utóbb itt ez a Lúcia lesz a gazda.
- Bolondokat beszélés – mondta Ilona. - Miska kemény gyerek.
- Majd ez megpuhítja, úgy látom lesz rá módja, legyen az ő dolguk, mi meg menjünk az Országékhoz.
- Remélem Katinka otthon lesz – mondta Ilona.
- Én meg remélem, hogy az öreg Bandival kiokoskodunk majd valamit.
- Jó ráragasztottátok a jelzőt.
- Hogy öreg? Hát valami különbséget tenni kell, ha két Bandi van a faluban – mondta Máté és nyugodt tempóban lassan, kikerülve a kátyúkat haladtak tovább az Országék tanyája felé.
- Tudod, most is, ahogy a tanyánknál voltunk, úgy éreztem magam, mint az orvosnál, mikor újra felnyitják a sebet, csak a lelkemet is tépi a fájdalom – mondta Ilona.
- Te egy hős vagy – mondta Máté.
- Gyenge senki vagyok, csak igyekszem magam tartani – mondta halkán Ilona.
- Mindegy, hogy mit mondasz, engem is kikészíthetnél volna. Nem estél össze, nem vetted el az erőm. Én sem mondhatok mást, mint te, csak igyekszem tartani magam. A gyerek miatt sem okolhatok senkit, magunkat sem, meg őket sem. Rosszkor voltak, rossz helyen. Az orvos biztatott, hogyha nincs különösebb belső sérülése, pár nap és hazajön.
- Azt mondta, de hova jön haza?
- Azt akartam mondani, hogy helyre jön.
- Hát a bordák meg a repedések? – aggódott Ilona.
- Százszor elmondtam már – fordult felé Máté. - Nincs törés, szerveket nem szúrt át semmi, kis agyrázkódás van, meg zúzódások. Tudod olyan ez, mintegy kiütés. Na jó, egy kissé sokkolóbb, de mindig álltuk a sarat.
- Most Andor állta a sarat drágám, nem mi és a tanyáról ne is beszéljünk, még élünk, de az emlékeink felszívódtak, az otthonunk eltűnt, a fészkünk szétzuhant.
- De béke van, csak gondold bele, a többi rajtunk múlik. Csak a tett, helyesebben a tetteink menthetnek meg bennünket, bár tudom, hogy így ez túl banálisan hangzik.
- Istenre is szükségünk lesz – mondta Ilona.
- Isten bennünk van, ha nem sértjük meg nagyon – jegyezte meg Máté.
- Látod, a sok káromkodás nem válik a javunkra.

- Te nem káromkodszt drágám – szólt az asszonyra Máté.
- De te néha igen.
- Olyan ez, mint a drog. Pillanatnyilag könnyebb, aztán felmérhetetlen a következménye, egyszerűen kicsúszik az ember száján, s bár tudom, hogy nem vezet sehova, mégis megesik – témázott Máté.
- Azaz, hogy vezet, de nem veszed számításba – mondta Ilona.
- Én nem számításból élek drágám, szenvedélyből, különben meg tudhatnád, hogy imádkozom is.
- Én is – mondta Ilona, aztán egy kicsit csöndbe voltak.

Máté kíméletesen engedte a kocsit, most nem sietett, a bajok elől nem tud elmenekülni, a csodát meg igen távol gondolta. Vívódott magában, rágódott a történéseken, az egybeeséseken. Az esendőség megnyilvánulásai szinte már keringtek a szervezetében is, áramlott a testében felismerhetetlenül és átította lelkét a fájdalom és a bizonytalanság. A keserűségtől félt legjobban, attól óvakodott, hogy nehogy megszállja az érzelmeit. Úgy érezte, hogy ismeri magát, hogy ura a gondolatainak, meg hogy van lelkierője. Mindig is talpon tudott maradni nehéz helyzetekben, néha ez is volt a baja, hogy elébe ment az eseményeknek. Saját sorsát is kihívta, és sűrűn megkísértette. Másokkal nem igen húzott újat, és most sűrűnek találta, ahogy időről-időre keletkeznek az újabb és újabb konfliktusok. Nem súlyosak, de nyugtalanítóak, ami miatt nehezebben alszik el az ember. Ilyenkor jobb volt, ha fizikailag is kimerül. Úgy tapasztalta, hogy könnyebb átvészelni a sötét látomásokat aktív közreműködéssel és nehezen merült ki, csak belenyújtózott a jóleső fáradtságba. Eddig ez bevált, de a mostani traumával még nem tudott leszámolni, csak mindig egy kicsit távolabbra lökte magától, hogy ne érintkezzenek folyamatosan, hogy ne lehessen megszokni, mert a beletörődés, még úgy érezte nem hozza meg a békét. Az csak tüneti gyógyír lehet, de ő épp lélekkel akarta megúszeni a dolgokat és tiszta fejjel, bár tudta, hogy az nem mehet csak csont nélküli számításból, valahol áldozatot is kell hozni. Áldozatot viszont csak saját kárára hozhat meg az ember. Most viszont nincs támasza. Az asszonyával csak sodródni és nehezen találnak kapaszkodót. Mintha vékony jégen járnának, recseg, ropog alattuk minden, és mintha nem találnának kapaszkodót, hadonásznak és kapkodják a levegőt mindketten, és ezt tudja Ilona is. Mátét kissé bántotta, hogy gyengének látszik. Most jót tett volna neki, ha a baltájával egy jó nagy rönk mellett állt volna, és fejében már formálódna a gondolat, melyet a kezének csak

követnie kell. Ehelyett itt kóvályognak tanyáról-tanyára és lassan a környezete is bepánikol az érthetlenségtől, mert a szerencsétlenség elől mindenki menekül. Még az állatok is megérzik ezt, neki meg úgy kell tennie, mintha ura lenne a helyzetnek és tudná, hogyan fognak rendeződni a körülmények. Az is lehet, hogy ezt hívják érzékenységnak vagy csak fogékonyság ez? Már régen nem tatabatáznék, ha kezemben lenne a szerszám és az a diófa rönk a sokat mondó évgyűrűvel, gondolta. Igen, azok a néma jelzések, a sokat mondó köreikkel mennyi mindent rejtenek magukban, a fába zárt fájdalom örökre néma marad, és a jobb idők hangtalanul simulnak bele a szövetekbe. Nehezen vallanak, csak a beavatottak hosszú-hosszú idők után értenek ebből következtetni elmúlt idők viszontagságaira. Napfényes, békés időkre, meg a viharral vert villámmal sújtott cudarságokra, a szomjazásra és a bőségre utaló jelzések mintegy turistaút vezetik a szemlélődőt. Milyen ingatag vagyok én ehhez a hangtalan világhoz mérten, gondolta Máté. Vakrepüléseink tévedéseiben törődünk, mint most is, ahogy tanyáról-tanyára koncsorgunk, egy egyszerű hajlék után egy szerény kapaszkodót keresve. Együttérés után futkosunk, közönséges barátságra vágunk, esetleg befogadásra. Miket gondolok itt magamban? – méricskélte Máté elmékedéseit, hiszen ezért megyünk az országos barátomhoz is, hogy hajlékot kínáltak. Jobb lesz, ha beszélgetek Ilonával, mielőtt eltévednék a gondolataim sűrű erdejében – ismerte fel Máté a vakrepülés veszélyeit és az asszonyra nézett.

- Vera lehet, hogy a tengerparton szaladgál – mondta.

- Most lehet, hogy jó helyen van – válaszolt az asszony és meghökkent Máté gyors váltásán.

Úgy tűnik, rendezí a család sorait, gondolta.

Máté nem válaszolt.

- Tudod, aki most nincs itt, jó helyen van, kivéve Andort - duplázott rá az asszony és eszébe jutott, de nem mondta ki a nehézségeket, amivel Verának is küzdenie kellett idegenben.

- Nézd már – szólaltak meg szinte egyszerre, mikor egy tehenes fogat kikeszegelt féloldaldalvást a dűlőút szélére.

- Tudod ki ez? – kérdezte Máté.

- Én ilyet már csak festményen láttam – mondta Ilona.

- Ő a Timót bácsi, aki tehenes fogattal jár. Felteszi a jármot és kiballagnak ide a földjére nap, mint nap.

Máté lelassított, aztán megállt, de a motort nem állította le.

- Messzi-e a messzi, Timót bácsi? – szólt ki a lehúzott ablakon Máté, majd hozzátette - Adjon az Isten jó napot!

- Hát maguknak messzi-e? – kérdezte az vissza. - Hallottam mi történt. Sajnálom magukat, kapaszkodhatnak – mondta.

- Repdesünk most ágról-ágra rendesen Timót bácsi.

- Megrázza az ember üstökét néha az Isten – mondta Timót bácsi.

- Most mondott valamit - gondolkozott el hangosan Máté.

- Arra gondolsz, amire én? – kérdezte Ilona.

- Nem tudom, sok minden szóba jöhet – mondta Máté.

- Naponta történik valami, és hogy reagáljuk le...? Nem biztos, hogy helyesen, Timót bácsi – jegyezte meg Ilona.

- Ne vegye készpénznek asszonyom, mi csak ki jövünk ide nap, mint nap Zsemlével és gondolok ezt azt.

- Minden nap? – kérdezte Ilona.

- Minden nap.

- Mit csinálnak? – kérdezte Ilona.

- Én dolgozgatok, ő meg legel. Persze ő is dolgozik a járom alatt, meg még tejet is ad.

- Timót bácsi, maga mellett a hagyományőrzők kismiskák.

- Ne higgye. Nézze meg a kordét, rajta van a motorom, ha a szükség hozza, napközben avval elugrok ide-oda, mint a szöcske.

- Látod? – szólt Máté Ilonához.

- Felül a motorra? – kérdezte Ilona.

- Fel én asszonyom, odaadjam egy körre?

- Köszönöm, de van nekünk most elég bajunk – mondta az asszony.

- Én is úgy gondolom – mondta Timót bácsi és egy kavics darabbal megkopogtatta a kapáját.

A vas jól csengett a határban, még a tehén is odakapta a fejét.

- Isten megáldja Timót bácsi! – mondta Máté és odalépett a gázra.

- Visszontlátásra! – mondta Ilona.

- Legyenek nagyobb szerencsével, Istenáldással! – mondta Timót bácsi, majd a tehén felé fordult és hangosan a nevéen szólította, hazaindultak a falu felé.

A kocsival Mátéék az Ország tanya felé folytatták az útjukat a fákkal, cserjékkel szegélyezett dűlőúton, melyet már jó kimélyített a használat és a szél. Helyenként az árokpart, mintha gátként futott volna mellettük, mintegy egy folyómedernél. Az elhanyagolt állapot és a besűrűsödött allé tükrözte a gazdálanság állapotát. Ilona nézte a magára

hagyott burgyingokat, melyek áthatolhatatlan szövetté sűrűsödtek, de a fejében időről-időre Andor lénye vibrált, mintha a levegő is vibrált volna körülötte, meg a növények, de még a por is, mintha pulzálva nyomult volna a térbe. A fény, mintha a kozmikus jeleket szórta volna át a sűrűn és apró sugarak kévévé dagadtak, majd pattanásig hízva hangtalanul szétdurrantak újabb és újabb vékony aranyban izzó fénycsíkokra. Elengedte magát, és az ülés támlájára eresztette a vállait, majd a háta is belefeküdt a kagylóba. Becsukta a szemét és érezte Máté lényét maga mellett. A motor zaját viszont már nem hallotta, csak a fény pulzáló izzását látta, ha kinyitotta a szemét, aztán Andor képét, mikor leeresztette a szempilláit, aztán éles fájdalmat érzett a fejében. Összeszorította a fogait, száját szorosra zárta, orrlyukait kitágította és jó nagy levegőt véve, kereste az egyensúlyát. Jó párszor megismételte ezt és az éles fájdalom eltompult ugyan, de továbbra is belecsimpaszkodott. Eltűnt Andor arca is meg a hullámozó rezgések és csak a kiszolgáltatott esendőség rabja maradt lelki és testi fájdalmában. Nem volt az a szenvedő fajta, de mintegy egy nő, néha nem is bánta, ha elgyengül, hogy táplálhassa a reményeit valamiféle megnyugtató segítség eljöttében, egy lovagias erőben, vagy még egyszerűbben egy csodában, ami képes előtörni a semmi végtelenségéből is.

Kezeit felemelte az arcához, kinyitotta a száját, jó nagy levegőt vett, kissé bent tartotta és lassan, ahogy kiengedte, kinyitotta a szemeit is. Kezeit a hajába túrta, megint jó nagy levegőt vett és, ahogy haladtak a fények, árnyak játékában ezt még elismételte néhányszor. Most kellett volna, ha valaki átöleli, magához szorítja, és halk szavakkal nyugtatgatja, aztán belegondolt, hogy ez az egyszerű igény milyen lehetetlen vágyakozás. Megállni egy kis időre, feltöltődni, erőt gyűjteni egy kis segítséggel, egy kis öleléssel, egy pár vigasztaló szóval, már mintha a lehetetlenség határát súrolná. Súrolja? Mára már elsikálták a körülmények. Körülmények? – rágódott ezen a szón egy kissé. És nem is tudta honnan törnek elő ezek a gondolatok, mert azt látta, gondolta és érezte, hogy szinte állandóan vágják maguk alatt a fát. Úgyhogy nincs min csodálkozni, a mindennapok monotonása elnyomja ennek a veszélynek a látványát, pedig ő aztán nem panaszkodhatott. Józanésszel is belátta, hogy Máté mellett nem volt sivár az élet, meg a tartalomra sem panaszkodhatott és mégis, mintha magára maradt volna. Elbizonytalanodott, megijedt a saját gondolataitól, a legrosszabb ebben talán az volt, hogy most semmiféle kevéség nem hajtotta, ha hajtotta

volna is valami, nagyobb boldogságra vetett volna szemet, az már a bűnbeeséssel parolázna. Ilona megigazította a haját, előrenézett és eltökélte, hogy megszabadul a gondolataitól. A sugarakat a remény pásztáinak látta már és nem szépült bele a pulzálásba. A tűzre gondolt, meg az események sorozatára és akkor ráeszmélt arra a határtalan fáradtságra, ami rátelepedett és az önkívületi gondolatait, mint valami hamis terméket félresöpörte a tisztánlátás reményében. A férjére nézett, a gyerekei apjára, aztán előretekintett, nézte az utat és megfogalmazódott belül egy hang – a terhek nem hibák, csak próbák. Ahogy hallotta a hangot felébredve a vakrepülésből, hallotta újra a motor zaját, ami egyenletesen zúgott és Mátéra nézett, akinek lelecsukódtak a szemei, ahogy a fáradtság súlya ránehezedett a szempilláira.

- Nemsokára odaérünk. Kibírod? – kérdezte.

- Nem nézed ki belőlem? – kérdezett vissza Máté. - Nézd! – mutatott egy mókusra, ahogy átszaladt az úton és eltűnt a bokrok között. - Mintha fürgébb lenne nálunk – mondta és egy kissé a gázra lépett. - Tudod, min agyalok? – kérdezte ismét Máté.

- Ugyan min?

- A városban ömlött az eső, álltak a tócsák a gödrökben, itt meg tiszta az ég. Ilona felnézett amennyire csak tudott az égboltra.

- Mintha egy oltár előtt lennénk – mondta. – Mitől van ez? – kérdezte.

- Mi? – kérdezett vissza Máté.

- Hát hogy néha ugyanazt gondoljuk – mondta Ilona és Mátéra nézett.

8. Szállásadók

A kis Bandi a sötétben arról álmodozott, hogy egy komondor kölyökkel vonul a lóistálló felé, ahol Sári és Forszás már várja a reggeli ápolást. A kölyökkutya már nagy volt, valójában Hajnalt látta, amit már kiszemelt magának, de még nem mert előhozakodni a vágyaival. Várta a reggelt, akkor már ráfoghathja, hogy szükségei vannak, aztán megy az istállóba. Iparkodni kell, hogy időben végezzenek. Ma apa visz az iskolába, gondolta. Az iskola gondolatát próbálta kissé leegyszerűsíteni. Tudta, hogy a tanulás kötelező, de nem is a tanulás, csak az iskolába járás, csak az iskolába járás. Voltak is afférjai ebből adódóan, de ezek az ő titkai voltak. Az apjáék erről mit sem tudtak egészen addig, míg az egyik tanárnője ügyet nem csinált egy jelenetből. Azt mondta az apjának, hogy az már a sokadik erőfitogtatás és neki pedagógiai kötelezettsége megvédeni a többi, a kisebbeket. Már mentek hazafelé hárman együtt, mikor az anyja elkezdte a kérdezősködést.

- Most kik a barátaid fiam?
- Fontos ez? – kérdezett vissza a kis Bandi.
- Hogy fontos-e? Csak beszélgetünk.
- Hát a Vizi, meg mondjuk a Deli.
- Milyen Deli?
- Hát a Deli Feri – mondta a kis Bandi.
- Mindig együtt vagytok?
- Inkább ritkán.
- Ritkán? Egy osztályba jártok.
- Igen, de szétültetek bennünket.
- Valami oka csak volt – mondta Katinka.

A kis Bandi az apjára nézett, ő tanította meg a titoktartásra. Az apja arca viszont nem árult el semmit, nézte az utat, vezetett.

- Úgy is kiderül – mondta Katinka.

A kis Bandi morfondírozott még egy kicsit, nézett kifelé az ablakon, nyújtotta az időt.

- Az Olga néni valami verekedést is emleget – mondta Katinka.
- Ja! – mondta a kis Bandi. – Az úgy volt, hogy a Béla kivette a kezemből a telefont.
- Milyen telefont? – kérdezte az anyja.

- Az okos telefont – mondta a gyerek.
- Megbeszéltük, hogy az iskolába azt nem viheted, így volt? Most itt van az apád is, erre pontot tettünk, hogy csak a régi telefonodat viheted, mások fizetése nincs annyi, mint a te géped, fiam. Persze, hogy meg akarta nézni a Béla.
- Vissza akartam kérni, de ő elindult, aztán elgáncsoltam, de nem akartam Anya, így sikerült.
- Hát mit akartál? – kérdezte az anyja.
- Vissza akartam venni a gépemet, meg akartam állítani, ennyi – mondta a kis Bandi.

Elhatározta, hogy mindenki orrára csak annyit köt, hogy ne tűnjön makacsnak, ám a titkait bezsákolja magának. Mehetett volna motorral is az iskolába, de a jogosítványa még nem volt a zsebbe, akkor nem kellene, hogy a szülein lógjon a bejárással, de lehet, hogy azt sem engednék a feszültségek miatt. Azért szeretett kint a tanyán, mert ott nem keletkeztek feszültségek. A környéken már nem is volt hasonló korosztály. A Vizi meg a Deli is falusiak voltak, de azok jó fejek, gondolta. Már megbeszélték, hogy a városban együtt fognak járni, lehetőleg egy iskolába is. A faluban tőlük tanult gördeszkázni, meg a montenbike-kal is zsonglörködtek már.

Nem volt nála óra, de az ablakon beszűrődő fényből következtetett az időre. Felkelt és lassan, hangtalanul a ruháit próbálta összeszedni, hogy ne csapjon zajt, mert a másik szobában Máté és Ilona pihent. Egy közlekedő folyosóról külön bejárata volt a szobáknak, de a parketta benyikorgott és ez idegesítette, mert attól tartott, hogy felzavarja őket. Szerette mind a kettőt, mert felnőtt számba nézték már őt. Főleg Mátétól tanult sokat, még a késdobálást is gyakorolta. Azon nevetgéltek, hogyha másol nem, hát a cirkuszban már kereshetné a helyét. „Tudod, ha nagyon szép a nő, akkor az attrakciót bekötött szemmel kell bemutatni, nehogy túlzottan lázba hozzon”, nevetett rajta Máté és ki is próbáltatta vele jó néhányszor.

A harmatgyöngye próbálkozások után nekiállt és hajalta a rönköket, hogy valami hasznát vehessék a jelenlétének, persze az utóbbi időben lovazni jártak át a legtöbbit. Az apjának nem tudtak fizetni, erre ő elhozta Sárít és Forszást az adósától. Más volt a számítása, de ha már így alakult hát lovazzunk, mondta. Máténál egyébként is mindig elgyönyörködött az öreg a fakó csődör megjelenésében, akkor cimboráltak össze a trénerrel, Bajusz Sanyival. Ő meg arra jártatta Alexet, mindig a tanyabejáró

végénél vezetett a járásuk. Madár és Alex már messziről jeleztek egymásnak és kinyújtott nyakkal magasan tűzött fejtartással, dobogtak, prüszköltek. Az ismeretségből barátság lett és Bajusz Sanyi leckét adott nekik lovaglásból. Most meg itt alszik a szomszéd szobában Ilona és Máté, mint a mesében, ahol az egyik pillanatról a másikra történnek az átváltozások és a csodák. Mire a kis Bandi összeszedte magát és az istálló felé indult az apja már befelé jött a tehéntejjel és a hűtő felé tartott.

- Megyek a lovakhoz – mondta a kis Bandi és kezével intett az apja felé jókívánság gyanánt.

- Jó reggelt a fiatalúrnak! – mondta az apja, de nem hangoskodott, mint ahogy szokott, vigyázott a vendégeik zavartalanságára. - Anyád már rég a piacon van, igyekezzünk, hogy el ne késs fiam – mondta.

Különösebb események nélkül a szokásos rutinnal és a kialakult tempóval elvégezték a reggeli teendőket és egy gyors mosdás és öltöztetést követően elindultak a falu felé. Minden ismerősnek köszöntek, vagy intettek, ahogy haladtak az iskola felé.

- A kocsmások közül érdekes mód senkit sem látok – mondta egykedvűen az öreg Bandi.

- Most fordulnak a másik oldalukra – mondta a kis Bandi.

- Elpárolgott a virtus fiam, mint a kámför.

- Vagy nem erre van dolguk – mondta a kis Bandi. - Ez egy másik opció.

- Vagy már bent vannak a pultnál, az is egy opció nem? – nevetett az öreg Bandi. - Az ott a Vizi Ernő – mutatott egy zselés hajú, csöves nadrágot viselő fiatalemberre az öreg Bandi.

- Jó a memóriád – mondta az apjának a kis Bandi.

- Á, dehogy, csak jó táncolt a bálban, még brékelt is, az apja meg mellettem itta a sört üvegből. Őt ismerem, nagy lókötő.

- Nem tudom, hogy csinálja, de mindennap bejut a városba – mondta a kis Bandi.

- Nyilván otthon nem kell fát vágni, vagy állatot etetni.

- Apa! - szólt hirtelen a fiú - Te is tudod, hogy ilyen már csak a mesében van, meg nálunk.

- Jól van fiam, meg is érkeztünk. Vigyázz magadra, próbáld odafigyelni – mondta az öreg Bandi és ahogy a fiú kilépett az út menti fűre, már startolt is tovább.

Írány a tanya, amúgy az utcák csendesek voltak, mintha kihalt volna a falu. Nem látott munkába siető embereket, akik hoznak, vagy visznek valamit, vagy egyáltalán sietős léptekkel igyekeznének céljaik felé. Akik dolgozni jártak, már a korai buszokkal elhagyták a települést, a többieknek meg nem kellett tépni az istrángot, a falu csendes volt, jóformán nesz nélküli. Ország András úgy érezte, hogyha valaki becsapná a kaput, vagy a huzat az ajtót, visszhangként hullámozna végig a zaj a házak között. A kutyák nem ugattak, kakashangokat nem hozott a szél, sem tehénbőgést, disznót sem lehetett látni, azt a pár családot meg ismerte, akik fáradoztak még ilyesmivel. Hobbiállatot is csak néhány megszállott tartott. Néhány kószáló kóbor kutya viszont rendre a falu körül tekergett, amit kitettek az átutazók, mert szabadulni akartak a nyűgtől. Egyszerűen elillant az akarat, elszállt a kíváncsiság meg a szeretet és a felelősségnélküli énjüket szabadsággá magasztalva lenullázott lelkiismeretük salakjaként hagyták hátra megtévesztett társaikat. Szegény párák gazdái elsomfordáltak, elsunnyogtak a magukra maradt állatok meg félelmükben tanácstalanul botladoztak és a hirtelen kiábrándulásukat követően kujtorogva lopakodva tekeregtek a semmi határán. Ország András kocsija lefutott a betonról és a homokos földúton már nem duruzsoltak tovább a terepgumik. Az öreg Bandi az órájára nézett és csendes tempóban ereszkedett tovább hazafelé. Az állatokat ellátták, Katinka elvitte az árut, a gyerek az iskolában, a pásztoresmbere viszont kámfort játszott. Jóska Pistának hívták néha egymás között a legeltető bojtárt, mert akik erre jártak többnyire ugyan már láttak birkát, vagy kecskét, de nem voltak juhászok. Turza Pista is ezek közül való volt, akit időnként Homoródszentmártonból a neje kiebrudalt az itóka végett. Ilyenkor aztán vonatra ült, meg buszra szállt és meg sem állt az Ország tanyáig a Lehegő dülő végéig. Turza Pista aztán ilyenkor jó pár hétig egy szó nélkül legeltetett, meg etetett, tett-vett az istálló meg a hodály körül minden különösebb nélkül. Naponta megkapta a reggeli pálinkáját, a dohányt és este az üveg borát, egészen addig béke volt, még fel nem vette a havi bérét. Onnantól aztán új időszámítás kezdődött székely furfang szerint. Az Ország tanyáról lepattant, általában az éj leple alatt és magával vitt egy magkakast. Ez a mániája volt, hogy otthon ez hadd szaporodjon. Az öreg Bandi ezt már előre mindig bele is számolta a bérébe, meg hát apró célzásokkal utalt is az ilyen rókajellegű prémiumra.

Ország András a kocsiban a fejéhez kapott. Nem számoltuk meg a kakasokat, gondolta. Ebből Tudni fogjuk, hogy Turza Pista hazament Szentmártonba, vagy a környéken vadászik-e valami szoknya után.

Az Új osztáson meg a Bagoly dűlőn tömve voltak a házak erdélyi bevándorlókkal. Ezek között aztán voltak székelyek és magyarok, magyar cigányok, meg cigány magyarok, meg oláhok, rendesebbek meg szerencsevadászok. Itt aztán valamelyik soron, meg ha nem itt, akkor valamelyik ivóban Turza Pista kis időre társat keresett magának. No nem munkatársat, vagy élettársat, hanem egy társ nélküli partnert, csakúgy mulattatni az időt. Legyen, aki meggyújtja a szivarját, átöleli meg teletölti a poharát. Hát bizony fürdő helyett néha meg kellett elégedni egy jó kúttal meg lavórral is, tehát ebbe is csak-csak felpuhultak a lábujján a körmök, hogy el lehessen csipkedni ápoltabb formára.

Ország András ilyenkor kicsit komorabb lett, de az utóbbi időben már jókat nevetett rajta, mikor Katinka közölte vele, hogy már megint nincs a Jóska Pista. Most meg egyszerűen nyugodt volt, hogy a lovak ott maradtak a Zsíros tanyán, mert most egyáltalán nem lesz tanyás, ha őt Mátéék beviszik a városba Andort meglátogatni.

Hogy kitágult erre is a tér, gondolta, ahogy haladt a kocsi. Az út mellett elő-elővillanó tanyák többségéről lekopóban volt a festék meg a mész. Meg-megbuktak a kerítésoszlopok, szakadoztak a huzalok és kuszán álltak már a kerítéslécek, az ólakon sem látszott a megújulás, korhadttak karámok árválkodtak, holmik szerteszét, és az már megnyugtatóan hatott, ha a cserepek hiánytalanul sorakoztak a lakóépület felett. Ürül ki a határ; hát ez lett a nagy átrendeződés folyamánya, mintha valami elől menekülnének az itt lakók, de most nem ellenséges seregek elől futottak. A kalasnyikovok a fegyverszobákban vannak, hanem az ellehetetlenülés nehezéke alól menekültek a városokba meg a tovább. A természet erői is mintha meglepődtek volna a némán és szégyenlősen felajánlkozó, gazdátlanul tátongó tér magárahagyatottságán, de mint természet lappangó ősi erejével biztosan kezdte visszahódítani a hajdani kultúrterületek műves és ápoltt csipkéit.

Országék, mikor kezdték itt megvetni a lábukat és a kárpótlási földjeik mellett tanyát vettek meg még parcellákat, sokan úgy gondolták, hogy vagy több, vagy kevesebb van nekik a négy keréknél. Tanult ember, hogy ideköltözzön. Súlyos okok tornyosulhatnak a háttérben, vagy egyszerűen szalajtanak és akkor nincs tovább miről beszélni. A

legtöbbsen viszont el sem hitték, hogy ismereteiket és szemléletüket főiskolai meg egyetemi végzettséggel bővítették.

- Az értelmiség jól megágyazott magának, ezeknél valami nem stimmel – mondta Tarjányi Emil egy kocsmai szöszoló, aki a képviselő testület tagja is volt az önkormányzatnál. - Na, megint egy okossal több lesz a faluban – mondta a többieknek, miközben Ország András új lakhelyén az új ismerősei így egyengették már az útját, ő maga meg még ápolgatta sebeit, amit az utolsó választásokon elszenvedett. Akkor ő még nem akarta tudomásul venni, hogy nincs már parasztság, meg ami még van, azok megdolgozva, megtévesztve, téveszmék körül forognak mintegy kerge birka. A csúfos buktaást követően később egy történelmi esszé jelent meg búcsúként a parasztságtól. Ennek tárgyáról csak megkülönböztetve lehetett fogalmat alkotni, amire szerzője rávilágított, hogy itt egy szertartásnál olyan búcsúról lehet beszélni, meg temetkezni, melynek gazdája a történelem.

Ország András sok dimenziós gondolattársítása átnézeti formában, leíró jelleggel égette be a képeket a tudatalattijába, amiről egy-egy boros estén elbeszélgettek Pagony Mátéval, aki áttranszformálta látomásokká érzelmiek aktuális tárgyait, a tárgyakat, miket felöltöztettek és felszereltek színekkel, formákkal és tulajdonságokkal, lebegtetve a térbe mindaddig, még egy alkotói malőr a gravitáció adott pillanatában merevítette ki formailag is a feszültség forrásait.

A pohár mellett nem született semmi csak társítások fogantak, csíra, majd szedercsíra kezdeménnyé az inspiráció láthatatlan folyamaiban. Kint a pusztán az égbolt hatalmas kupolája alatt szépen, lassan az idő folyásával és megfontolt ritmusával lüktető impulzusok hajtottak külső és belső erőket, melyek nagyoobbrészt láthatatlan delejként sűrűsödtek kézbe, agyba és világnézetként felhőkbe csomagolva cseppekben hullottak a talentumra. A dolgok összefüggéseit ezek a kis beszélgetések kelesztették sajátos látásmóddá, tették egyedivé a szavak értelmét, melyeknek még telítődnie kellett az érzelmek szelídségével és tűrni az indulatok korbácsútéseit, hogy megkísérelje kifejezni az élet egy-egy pillanatának teljességét.

Egy mókus szaladt át az úton és felszökkent az út menti fára, majd ugrott tovább ágról-ágra és hirtelen el is tűnt Ország András szeme elől az ágak sűrűje között.

Ilyen egyszerű gondolatot váltani, merengett el az öreg Bandi és rá is lépett a gázra. A házigazdának gondoskodni illik a vendégeiről és már is

az eseményeknél kötött ki. Azon agyalt, hogy Mátékat miként lássa el figyelmességgel. Úgy kell viselkednem mintegy vérbeli szállásadónak, gondolta. Őket gyengíthetik az érzelmeik, de mi Katinkával meg nem inoghatunk, mert őket most segíteni, gyámolítani, támogatni, éltetni kell, gondolta, aztán belegondolt, hogy megy Mátékkal a kórházba és jutott eszébe a biztosító. A biztosító!

Máté ugyan már lépett az ügyben, de felvetődött, hogy elviszi őt az alkuszához. Ország András már sok éve a piacgazdasági viszonyai között rászorult néhány profi intézőre, mert már pingpong labdának érezte magát a sűrű pofonoktól. Ebbe a sűrűbe, ahol az élet minden területén a tárgyak és viszonyok megszerezhetők, igen könnyen el is veszíthetők, hajdan csak mosolyogtak a sok tanácsadón meg személyhez kötődő szolgáltatáson, de amikor a nemzet megint új útra lépett utolérte őket a szükség forgószele, a névjegykártyák arzenáljában, orvosok, pszichológusok, ügyvédek, bankárok, biztosítók, szakértők, befektetők és más tanácsadók bő választéka között, akik hangyaként lepték el a környezetüket. Naponta tükörbe kellett nézni még Ország Andrásnak is, hogy saját ábrázatát erősítse abban a világi rendben, ahol nem az a kérdés, hogy mi a helyes, hanem csak az, hogy mi a törvényes. Az erkölcsi relativizmus széles sztrádán hasított és bizony parkoló pályára került, aki nem jól értelmezte az újabb és újabb szabályokat, vagy nem értette meg az idők szavát. Ország Andrásnak magára nézve bizony voltak kétségei a történetek sűrű erdejében, mikor bolondul pattogatott a labda, nehéz volt megmondani, hogy merre van előre. Volt ráérzése, de jelek nélkül könnyen megtörténhetett, hogy kimondják a divatos állapotjelzőt: bukta.

Nem tartozott klánokhoz és a pártját is szétverték már, kiscgazda polgári tendenciákat veszélyes ideológiának festették meg az olajfa koalíciók ágain. Mindig arra az ágra repültek a madarak, ahol etetve voltak. Őket meg a független jelzővel már kutyasznak sem nézték, a szemük elől csórták szét a családi ezüstöt. A megaláztatás porát leverve Ország András szabadúszó egyéni vállalkozóként a létért való küzdelemben felvette a lépést a mértékadó tanácsokat megszívlevél és nem zuhant össze, mint sok képzelgő zöldfülű szerencsevadász. Egy ponton, azonban a tanácsok ellenére csökönyösen újra és újra megállt, csak a saját erejében bízott. Úgy gondolta, hogy ott, ahol a folytonos és szerves fejlődés időről-időre megszakad, és újabbnál-újabb bűnbakokat keresnek, vagy ambíciókat lehetetlenítenek el, a kis saját kútfejével tehet

erőfeszítéseket megbízható jelzések mellett. Ilyen jelzésfélét akart felvillantani Máté felé a tűzkárral kapcsolatban. Ahogy begördült a portára Mátét látta meg elsőként, aki a kút kávját támasztotta és egy távoli pontra nézett. A ruhája eléggé megviselt állapotban lógott rajta. Az öreg Bandi, ahogy leállította a kocsit, Máté felé lépkedett és kezét fogva, megveregette a vállát.

- Nem kérdezem, hogy vagy. Nekem csak azt mondd, te mire gondolsz, miben segíthetek?

- Néztem a gerléket, ahogy beszivárogtak a baromfietetőre. Szép kis csapat – mondta Máté.

- Láthatod, hogy az Isten madarai találnek maguknak szemet.

- Jól tartod őket.

- A természetnek is meg kell adni, ami jár neki – tárta szét a kezét Ország András, miközben Máté szemeiből nem sok csillogást látott.

- Fáradt vagy még ugye? – kérdezte.

- Remélem nem haragszol meg nagyon? – kérdezte Máté.

- Ugyan miért haragudnék – csodálkozott Ország András.

- Használtam a borotvádat, kissé frissebb lettem és most már lassan feleszmélek. Ilona még aludt az imént, itt az udvaron kissé megnyugodtam. Látom az élet kis epizódjait.

- Ez egy gyülekező hely – mondta Ország András.

- Még siklót is láttam iparkodni a kerítés felé.

- Majd elviszi a gólya, ha nem vigyáz.

- Mi lehet nálunk Bandi? – merengett el Máté.

- Akarom kérdezni, miben segíthetek? Mostantól állok rendelkezésre. Etetésre kell visszaérnem – mondta Ország András.

- Itt van már a Turza Pista? – kérdezte Máté.

- Dehogyan van.

- Akkor ki legeltet?

- Ma rácsból esznek, van még takarmányom, - mondta Ország András.

- A fene a jó dolgát a Jóska Pistátoknak, vagy hazament? – kérdezte Máté.

- Majd kiderül néhány nap múlva – mondta Ország András.

- Nekünk a kórházba kell mennünk, meg a biztosító! Az égbekiáltóan fontos, utána meg az állatok sorsát kellene elrendezni, na meg a polgármester.

- Mit akarsz a polgármesterrel? – kérdezte Ország András.

- Tudod, hogy van egy szociális gondozóközpontjuk, hátha el tudna helyezni minket ott, persze ideiglenesen.

- Elfértek nálunk – mondta Ország András - az állatokat meg majd elrendezzük valahogy.

- Mi barátok vagyunk Bandi, az együttélés súrlódásokkal jár, remélem Andort is kiengedik. Járnunk kell a magunk útját, így is csak köszönni tudok mindent nektek.

- Na, ne hülyéskedj.

- Menjünk a városba és vigyél el a mindentudó alkuszodhoz, hogy legalább sejtéseink legyenek a jövőről – mondta Máté.

- Jól van, a te fejedben már úgys összeállt a kép.

- Megnézem Ilonkát – mondta Máté és elindult a lakóépület felé.

- Na én meg teszek oda kávé, meg reggelit édesapám. Reggelit az éhezőknek – mondta Bandi és elindult, hogy bevegye a mindenesnek használt nyári konyhát, ahol a katlantól a gáztűzhelyig meg a fakanáltól a mixerig elég széles skálát mutatott a felszerelés.

A papagájuk köles után rikácsolt és a kacagó gerlék is mondták a magukét, de először a macskák kaptak reggelit, meg természetesen, hogy ezt is megelőzték a kutyák. Az öreg Bandi végig beszélt hozzájuk, ők meg figyelmesen kommunikáltak a maguk módján, melynek minden rezdülését értette már a gazda. Átment még a kamrába, hozott szalonnát, kolbászt meg egy kenyeret, amiből mindig egy hétre való készletet általában hét végén töltöttek fel. Menetközben aztán úgy döntött, hogy főtt krumpli helyett gyorsan összeüt egy omlettet, meg főz teát. Sietni kell, gondolta, miközben lázasan tevékenykedett és megterített a méretes asztalon három személyre. Vendégei sem vesztegették az időt, mire Máté beért a szobába Ilona már az ágyat vetette be, aztán kitergette a kölcsön törülközőket.

- Jó' nézünk ki – mondta.

- Mire gondolsz? – kérdezte Máté.

- Még csak saját törülközőnk sincs, de még egy fogmosó poharunk sem.....

- Andor, meg a biztosító után ez lesz a legfontosabb teendőnk, hogy rendezzük a sorsunkat – vágott a szavába Máté.

- Bízunk hozzá – nyugtázta röviden Ilona.

Máté egy kissé megkönnyebbült, Ilonka kezd erősödni, gondolta, és ahogy ránézett az asszonyra megnyugtató volt látni, ahogy beveti az ágyat, elsimítja a takarót, megigazítja a függönyt, helyre teszi a széket,

aztán rendet tesz az asztalon. Ő igazi társam, nélküle a szobrok sem készültek volna. Tudott velem szárnyalni, de tudott nélkülözni is, de ha nem így lett volna, legalább megértett, és ha ez sem, akkor is úgy tűnt, hogy megértett. A másik mindig olyan, amilyennek látni akarjuk. Hibát könnyű találni, percenként lehetne kötözködni, de az már nem az életről szól, hanem a bántásról, amikor lökünk a másikon mindig egy kicsit, arrébb a gödör felé. A gyerekek mindig előbbre valóak voltak, de ők sem tudtak kettőjük közé állni, nem is tudtak volna, mert ők ketten voltak egy egészek és most Máté is úgy érezte, könnyebben veszi a levegőt, ahogy látta, hogy az asszonya erősödik a készülődésben.

- Óriási mázlink volt – mondta már a kocsiban Máté.

Ország András azt hitte nem jól hall.

- Mázlit mondtál? – kérdezte.

- Minden bajunk mellett, ahogy mondod, mázlista vagyok. Az igazolványaim meg a bankkártyám a kesztyűtartóban voltak bedobva. A te papírjaidat még nem is kerestük – nézett Ilonára Máté.

- Jól nézek ki, most ne stresszeltess. Az első Andor, aztán majd összekapirgáljuk, hogy mink maradt egyáltalán.

- Tehát a kórház. Bandival biztosítózunk – mondta csakúgy maga elé Máté, de azért figyelte a reakciókat, de se Ilona, sem az öreg Bandi nem reagált a tőmondatokra.

Egy jó darabig nem beszélgettek, a bajokat nem volt értelme tovább ragozni, a remények meg addig éltetnek, még forgatja magában az ember és ragaszkodik minden formájához. Mikor Ilona egy reményfoszlánynál felsóhajtott Ország András megtörte a csendet, ami már feszélyezte az utastér zavartalanságát.

- Nagyon bevált neked ez a dízeles ford – mondta Máténak.

- Kisebb szobrokat elfuvaroztam vele, a fához már hozzászokott, de egyszer mégis csak cserbenhagyott – mondta Máté.

- Te ezt úgy kaptad, ha jól emlékszem – mondta Ország András, csakhogy húzza a szót.

- Egy lelkes svájci látogatóm hagyta nekem ajándékba, persze én meg egy szoborral ajándékoztam meg.

- Baltereztetek – szólalt Ország András. - Jött minden magától, tényleg ajándékról volt szó, ilyen csúnya szót meg nem is ismerek – mondta Máté.

- Mi volt a bűne? – kérdezte Ország András.

- Nem indult.

- Na és?
- Tudod, a Toma jó részeg volt.
- Toma? Melyik is az? – kérdezte Ország András.
- Tudod a delíriumos villanyszerelő.
- Aki a postaházi dűlőben lakik?
- Na, róla van szó. Szóval nem indult a motor, a Toma meg már jó részegen csak nézte a próbálkozást, aztán kért egy sört.
- Sört? Csak bort szokott inni úgy tudom.
- Ki akart józanodni, – mondta Máté - tehát sört kért, aztán elszívott egy cigarettát, felnyitotta a motorháztetőt, és hosszasan nézte a műszert. „Hozzatok még egy sört”, mondta, és közben összeválogatta a szerszámokat. Megitta ezt a sört is és félig elszívott egy cigarettát, majd eltaposta a földön. Láthatóan kijózanodott, legalábbis úgy tűnt. „Rengeteg itt a vezeték, hozzatok egy csípőfogót”, mondta, majd bátran gátlás nélkül kötegszám vágta szét a tyúkbeleket. „Ennek nagy része felesleges”, mondta. Áram alá helyezve lelámpázta a kiszemelt kábeleket, ide-oda húzogatta a szálakat, majd felnézett és megszólalt. „Indíthatod”, mondta. Megfogtam az indítókulcsot, ráfordítottam és mintegy doxa elindult a kettyegés, már is szépen járt a motor. „Most már kisebb a lehetőség”, mondta Toma. Mire? – kérdeztem. „A hibákra”, mondta Toma, majd kis idő múlva megkérdezte: „Nincs borod?” – aztán újra rágyújtott és készülődött vissza a delírium állapotába, viszont az öreg ford azóta is működik – mondta Máté és ő is érezte, hogy jó volt ez a kis beszélgetés a semmiről.
- Begördült a parkolóba a hosszú kombival, aztán alig bírt a zsákutca végéből visszakanyarodni, hogy megkerülve a kórház épületét kihajtsa a körútra és az út túloldalán, jó távol az épülettömbtől talált csak olyan helyet, ahol talán nem büntetik meg.
- Megpróbálhattál volna behajtani az épületbe is – szólt Ilona.
- Nem hozunk beteget – mondta Máté.
- Nézz rám, – mondta az asszony - már nem biztos, hogy nekem való ez a sportteljesítmény, lassan úgy tűnik, mintha egy turistaszállót kellene bevennünk.
- Pénzért be lehet menni, csak ott maradni nem tudsz – mondta Ország András.
- Irány a betegszoba, egy-kettő – mondta Máté és katonásan nekilendült a távnak.

A bejárat utáni kanyarnál már a büféslány felismerte őket.

- Vigyenek banánt! Az Andor már jól van – mondta.

Ilona Mátéra nézett.

– Hallod, apa? Persze, hogy viszünk banánt – mondta. – Mérjen egy fél kilót! – szólt a büféslánynak. – Pénz van nálunk? – kérdezte meglepetten Mátét.

- Megvan a kártyám. Nem említettem volna? – mondta Máté.

- Ezt én fizetem – szólt közbe Ország András.

- Vegyenek még egy kis kínálót, mert egész csapat van odafönt – mondta a büféslány.

- Csapat? – csodálkozott Ilona.

- Kissé meglep, a haverok nem egészen korán kelők – mondta Máté.

- Mit ajánl? – kérdezte eztán Máté a büféslányt.

- Vigyenek ropit, csipszet, narancslevet, de van omlós nápolyi megszendvics is.

- Majd visszajövünk, most nem ez az első – mondta Máté és már indultak is a banánnal a kórterembe.

Már a folyósón érezni lehetett, hogy valami életféle sziporkázik egy kis csapat körül az ajtóval szembeni ablak mellett. Edvárd, Balázs és Jessica, mint régi ismerős biztatóan köszöntek Ilonának és Máténak. Jessica odaszaladva át is ölelte az érzelmileg bizonytalankodó Ilonát.

- Semmi baj, jól van, tessék nyugodt lenni – mondta a szakadt farmeres, hímzett mellényű művésznövendék.

- Köszí – mondta Ilona és már fordult is az ágy felé, hogy Andort mielőbb átölelje.

Az ágy szélén Edem ült, előtte Kraskó állt, mellettük meg Erna színészkedett. Éppen jót nevettek és már Andor csitította őket, hogy ez mégis csak egy kórterem, bár a lakótársa is lábadozott és cseppet sem tiltakozott a hangoskodás miatt, sőt Ernával vitatkoztak a fekete és fehér árnyalatairól. Valójában melyikből is lehetne több tónust felkenni a vászonra. Valér, a szobatárs a feketére bukott, hivatkozva a lyukra, amit senki nem ismer.

- Ilyen lyuk a világegyetemben, fehérben nem létezik, a fehér tehát kilőve – mondta csendesen.

- Akkor nézze meg Tóth Menyhért fehér rózsaszíneit és máris érzékeli, hogy a művészet még a színekben is elképesztő arzenállal virít. A semmit ki lehet fejezni, szinte tapinthatóvá lehet tenni, érzékelhetővé, vákuumos feszültséget lehet szítani a sík vásznon is, csupán egy spaknival, ha eltalálta valaki a színt, meg az ehhez vezető térvilágot.

- De a lyuk csak fekete lehet és olyan fekete, amit senki nem ismer - tartott ki mondandójánál Valér a nagy álmodozó szeméivel, amely csillogott az elmúló sebláz nyomaitól.

- Ez olyan, mint a nagy barna köve Andornak – mondta Kraskó, ahogy hallgatta a képzelgéseket.

- Az mi? – kérdezte Erna.

- Csak így, egyszerűen, a Nagy Barna Kő – mondta Kraskó.

- Hogyhogy a nagy barna kő? Nana, vigyázat! - hitetlenkedett Valér.

- A nagy barna kő a régmúlt, a kapcsolat maga, az alfa és az omega, az emlék, a találát, a kifejező erő, maga a kőbezárt metafora, a madonna titka, a segítők a reményem, egyszerűen ameddig csak két ember titka volt..... - és nem fejezte be Andor a mondatot, mert már is visszazökkent a kórterem valóságába, ahogy meglátta szüleit és már át is ölelte az anyja.

- Úgy szökkensz mintegy őzanya – mondta mélyen az anyai szorításban Andor.

- Esetleg egy ősanya – mondta lelkesen Ilona.

- Holnap elmehetek anya, úgyhogy nehogy elérzékenyülj. Törésem sincs és az ájulás, nem feltétlenül jár agyrázkódással, a zúzódások meg majd elmúlnak.

- Hát, ezért ez a jó hangulat – szólt közbe Máté.

- Képzelheted, mint a futótűz terjedt a hír, hogy itt dekkolok – mondta Máténak Andor.

- Ez nem volt egy jó kifejezés öcsi – mondta Pagony Máté.

- Mire gondolsz? – kérdezte a fiú.

Máté közelebb lépett az ágyhoz és megcsókolta a fiát, közben a futótűz kifejezést a szájára forrasztotta és egyelőre semmi olyan jelzőt nem kívánt használni, ami a tűzzel kapcsolatos. Tehát elütötte a szót és máris praktikus dolgokra gondolva, megkérdezte Andort:

- Mikor engednek ki?

Vigyázni kellett a nyelvére, mert már a gondolatra is összeszorult a torka, hogy nem kérdezheti azt, hogy mikor engednek haza, mert most momentán nincs otthonuk, csak a hűlt helye volt annak, amire gondolt volna az ember.

- Még egy vizit apa, megnézik a leleteimet, a főorvos kiértékel, kivezetnek a protokollból, összecsomagolnak és kihajítanak, mint a pinty. Láthatod, a haverok már itt nyüzsögnek, de azért buliba még nem

dobhatom be magam. Inkább mesélj! Veletek mi van? Ránk járt a rúd mostanában.

- Országos barátommal most megyünk a biztosító ügyben egy alkuszhoz. Valószínűleg csak tanácsot kapunk, de rá vagyunk szorulva, mert még nem látom az erdőtől a fát, fiam. Most az Andráséknál lakunk, aminek a kis Bandi örül legjobban, főként, hogy Hajnal a haverja és szeretné, ha átvinnénk, meg készíti a lovaknak a helyet, hogy Madár is befészkelje magát Sári és Forszás mellé. Nekem meg verbuválni kell egy csapatot, összeszedni a maradékot, meg elszállítani a szobrokat. Anyád meg majd számba veszi a személyes holmijainkat. A kortárs egyesületből szóltak, hogy várják a jelet, meg a hagyományőrzők is. Az ő nevüket most nem mondom ki.

- Milyen jelet? – kérdezte Andor.

- A hívó szót fiam. Magyarul várják, hogy mikor szólok nekik, hogy jöjjenek segíteni.

- És te mikor szólsz? – kérdezte Andor.

- Még a biztosító vizsgáldódik, nem pattoghatunk, mikor ők elhúznak és szabad a pálya, azonnal fiam. Bandival mi most tűzünk is az alkuszhoz, hogy mozgassa a szálakat. Anyát itt hagyjuk, biztosan maradni akar, majd beszélünk, hogy mi van az utazásod körül is. Látom nem pánikolsz, a haverok jönnek, lökik a humort, igyekszünk vissza – mondta Pagony Máté a kórteremben fiának és menetközben felemelte a kezét.

- Gratulálunk a fiához – mondta Kraskó Pagony Máténak, ahogy mellé ért az ajtó felé menet.

- Ugyan mihez? – kérdezte Máté.

- Látja, mi van itt is, rögtön életet tud teremteni, pedig ő volt a beteg.

- Ehhez ti is kellettetek kisbarátom – mondta Máté és megölelte a növendéket.

- Üljön jó közel Andorhoz – mondta Ilonának Erna és intett Jessicának, hogy ráncba szedjék Ilona haját, aki csak siettében fésűkkel összetűzve, kontyszerűen viselte hajkoronáját.

A két lány kivette a fésűket, kibontotta Ilona haját és nekiálltak kifésülni, hogy fonatokat szövögessenek.

- Ez törvényszerű volt ám, hogy ide keveredj – mondta Balázs Andornak.

- Mitől lett volna törvényszerű? – kérdezte Andor.

- Gyorsan lepattantatok Zénóval, ott hagyatok csapat-papot és mint ilyen, mint minden befejezetlenség kiszámíthatatlan végbe torkolt.
- Ha te mondd, nem vitatkozhatom, csábító volt az kis száguldás a corvettel. Utolsó avantgard élményem lett volna a söprés a pusztában, helyesebben csak a puszta felé, mert magassági kormánya azért nincs, akár milyen puccos is az a járgány.
- Milyen utolsó élményről beszélsz ember? – kérdezte Edvard.
- A London előttről – mondta Andor.
- Híres festő leszel – mondta Edem.
- Milyen híres? – kérdezte Balázs.
- Hát, lesz majd a barátunknak London előtti meg London utáni korszaka.
- Az már legalább két tárlat, az egyik mondjuk Budapesten – mondta Balázs.
- A másik meg a London utáni korszak, jó messze, az óceán túloldalán, New-York, mondjuk.
- Jóváhagyod? – kérdezte Kraskó.
- Ha ti szervezitek, legyen – mondta Andor.
- A csajok mit csináljanak? – kérdezte Edvard.
- Hódítsanak – mondta Balázs.
- Kit hódítsanak el? – kérdezte Edvard.
- Nem kit. Hanem, mit? Mondjuk a kiállító tereket – mondta Balázs.
- Oda valakiken keresztül vezet az út, ember – mondta Edvard.
- Akkor majd beosztjuk, hogy nadrágos, vagy szoknyás az a projektmenedzser, – mondta Erna - de csak azért, hogy hátha ti kaptok szerepet – folytatta.
- Ma már nadrágba zuhan nősténye és kanja egyaránt, legyintett Kraskó. Így nőtte ki magát a feminizmus az egyenlőség ormóttan fenevadjává – folytatta volna Kraskó, de a lányok lehurrogták.
- Vége, összetört a házi úr karosszéke, ha nem látnátok – mondta Erna, miközben fél kézzel elengedte Ilona hajfonatát.
- Még a sámlira is alig ülünk le kedveseim, nemhogy a karosszékbe – mondta Ilona csendesen.
- Ez a karosszék csak szimbólum – mondta Jessica.
- A felsőbbrendűség jelképe – tette hozzá Erna.
- A világon végigsöpört már ez a modul – mondta Edvard.
- Ez csak kötélhúzás, amúgy meg vulgárisan egyszerű szarzkodás a másik érzelmeivel – szólt közbe Edem.

- Irodalma van már a feszültségnek, de hogy valójában hol bizsereg, csak akkor érzi a többséjtű, ha letestel – mondta tovább.
- Csak nem arra gondolsz? – nevetett fel Jessica.
- De pontosan arra, a testelésre kacagott fel Edem is.
- Hogy lesz ebből az eszmefuttatástól tárlat? – kérdezte mosolyogva Ilona, akinek a haja közben fonatokban díszelgett már, de még Erna alakzatba igazgatta.
- Nem mindig a legrövidebb út az egyenes – mondta Kraskó. - Lehet, hogy velünk pont ez a baj, hogy a félmondатаink másokban nem állnak össze egészé, de mi értjük, hogy mit akarunk. Erre jó a művészet, hogy kifejezze az érzést. A mi beszélgetéseink gyakran fuldoklások, de mi értjük az eredőjét. A rosszulléteink forrásairól meg óránként lehetne írni egy esszét, de ma már nincs könnyű huszárság, csak nehéz tűzéség. Mindenki elsőprő erejű kánonokba ordibál, a média trójai falóként lép lábujjainkra és kicsibe az asztal alatt is folyik a mutyi. Az értekezleteken az uralkodó kánon hangja a behangolt hangvilla szólamai szerint csendül meg a kommunikáció tónusain – folytatta Kraskó.
- Szakszavak és műszavak, műszarvak és szar szavak – nevetett fel Balázs. - Eszméletlenek vagytok – mondta.
- De hát melyik képekről van szó egyáltalán? – kérdezte Jessica.
- Hát, a kövér emberekről, – mondta Andor - de ha az valamiért nem lenne szalonképes, akkor bemutatjuk apám szobrait, azok autentikus formákkal szakrális jellegűek.
- Most szerteszté hevernek a gyepen – jegyezte meg szomorúan Ilonka.
- Na, ez a legjobb kiállítótér anyám, az ég felé fordulva köszönnék és bemutatkoznak, lehet hogy Apám legjobb kiállítása ez a mostani.
- Nagy ára van ennek fiam.
- A táltosok tudják, hogy mi, miért van – mondta Balázs.
- Máté bátyád az Ország Bandival épp ez ügyben vannak, hogy mi miért van – mondta Ilona.
- Kinek kell itt számot adni? – kérdezte Balázs.
- Hátha pénzt is szeretnének látni, akkor a biztosítónak – mondta Ilona.
- Sajnálom, – mondta Balázs - nem akartam megsérteni, csak a beszélgetés hevében elszálltam, elnézést – mondta és megsimogatta Ilona vállát.
- Mikor segíteni kell, megyünk mi is – szolt Edvard. - Egy kis meló amúgy sem árt, mert a számítógép előtt már csak az agyunk meg a seggünk nő.

- Van már tömegsport is, futhatsz, úszhatsz, zárandokolhatsz orrvérzésig öcsi – mondta Kraskó.
- Magukkal gyorsan telik ám a nap – szólalt meg Valér, a betegtárs, aki szívta magába a szállingózó szavakat. - Nemsokára kezdődik a vizit – mondta.
- No, akkor majd összeszedjük a gondolatainkat, akarom mondani a cuccainkat.
- Nem égünk itt mások előtt – mondta Balázs Andornak.
- Örülök, hogy itt vagytok – mondta Andor.
- Te tudod a legjobban, hogy mit jelent ez, ha mi együtt vagyunk – mondta Edem.
- Ilyen emberekkel öröm az élet nem? – mondta Ilonának Jessica.
- Aztán nyílt az ajtó és egy vödörrel belépett egy tunikás, székelyszarvas fiatalasszony. Elment az ablakig, szétnézett, kitekintett az ablakon, majd megfordult és megint körbenézett.
- A csetrest még nem vitték el és itt látogatók vannak, majd jövök – mondta, és úgy ahogy volt, nem nyúlt semmihez, kiballagott a szobából.
- Ki volt ez? – kérdezte Ilona.
- Közmunkás takarító – mondta Valér.
- De ezek vigyáznak is ám a műkörmükre, nem figyelte, hogy csillogtak a kezei? – kérdezte a betegtárs Ilonát.

Közben Pagony Máté és Ország András már visszafelé iparkodtak és beálltak a porta elé, hogy behajtsanak a kórház udvarába. Egy mikuláscsomag, már a kesztyűtartóban hevert, potom ötezer forintos büntetéssel, amit az előző parkolásért zsebelhettek be a fullajtárok. A portás kiszólt, hogy nyomják meg a gombot és vegyék el a jegyet az automatából. Máté intett, hogy érti, amit mond.

- Itt van egy tyúk széttaposva! – kiabált a portás felé.
- Ááá. Ezt egy ámokfutó hozta, beadta ide, de a tyúk kiugrott később és eltaposták.
- Akkor mi lesz vele? – kérdezte Máté.
- Majd csak takarítják az udvart – mondta a portás és elhúzta az üveget, aztán a két ember a fordval kanyargott az udvar zezugában és helyet kerestek a parkoláshoz.
- Biztos azt hitte, hogy te beteg vagy – mondta Máté az öreg Bandinak.
- Hogy érted? – kérdezte az.
- Csak úgy, hogy beengedett, mert hát nem parkolóház ez.
- Én itt nem ismerem ki magam – mondta az öreg Bandi.

- Mert azt hiszed, hogy én kiismerem? – jegyezte meg Máté és az órájára nézett. - Lehet, hogy már többet tudunk meg, saccperkábé most lehet a vizit.

- Szorítok értetek – mondta Ország András, aki még a biztosítások jól kidolgozott rendszerén elmélkedett.

Másképpen szemlélődött, mióta kijöttek az alkusztól, meg végig telefonálták Mátéék biztosító ügynökségének diszkós szolgáltatásait, akik hosszantartó zenéikkel igen sejtelmessé, sőt titokzatossá varázsolták az üzleti vállalkozás harács szemléletét. A robottechnikával élve, húzták az ember idegeit, kapcsoltatták az opciókat és hát hiába hadakozott Máté, mivel legtöbbször még csak a géppel beszélt. Ez az érzékeny beállítottságú ember, aki a lelkekkel és érzelmekkel karonfogva járkált egész nap a műhelyében, meg azon kívül is, nem bírta a ködszurkálást. Végtelen udvariasan nyújtotta a telefont – Megpróbálsz? – kérdezte és szinte ordított róla, hogy legszívesebben a földhöz vágná az egész kacatot. Ország András így hát átvette a készüléket, ami szolgálatra volt elkészítve, de ez idáig még csak bosszantást generált.

Az öreg Bandi türelme eléggé legendás volt, bár az utóbbi időben jól megcifrázta a paraszt szólásokat, emiatt hónapról-hónapra sorba állhatott a bűnbocsánatért. Most azonban, hogy ő volt az utolsó támasz és az alkusszal is kiegyensúlyozott tárgyalást folytattak, nyugodtan állta a sarat. A cég mozgó ügynöke egy megadott időben helyszínelni fog még, de nem tudni, hogy az ország melyik szegletéből érkezik. A közigazgatási határokat ők már meghaladottnak tekintették.

Ország András az egyeztetéseket fél sikernek könyvelte el és most hagyta Máté hadd siessen az emeletre, ő meg lassacskán ballagott és rácsengett Katinka telefonjára, mert izgatta az otthoni gazdaság.

- Hallo, hallo! Ország szálló? – kérdezett rá az asszonyára viccesen.

- Na, mi van veletek? – kérdezte Katinka.

- Andor meglepően jól van. Most mondják meg, hogy mikor engedik ki. Máté már rohan fel a lépcsőn. Ili meg ott maradt a szobában, meg egy csomó haver, akik szórakoztatják.

- Akkor most mi lesz? – kérdezte Katinka.

- Ne vedd készpénznek, de valószínűsítem, hogy Andor is nálunk köt ki, gondolom még feküdni is kell neki néhány napot.

- Majd meglátjátok. Örülök, hogy így állnak a dolgok.

- Gondolhatod, Mátéékkel is verebet lehetne fogatni. Szóval most úgy gondolom, hogy mi leszünk a szállásadók.

- Hát a biztosító? – kérdezte Katinka.
- Az egy hosszú történet, de kimegy egy ügynök, valahonnan jól messziről. Állítólag sok mostanában a tanyatűz, van, akinek több tanyája is van és néha leég egyik-másik.
- Tudod, hogy az erdővel is ez van, néha leég egyik-másik.
- Mi meg anyagilag égünk le, ha ez így megy tovább, úgyhogy megyünk és rendezzük a sorainkat. Készítsd a szállást, meg lehet, hogy a Jóska Pista is visszatalál maholnap.
- Az állatok már legelnének, ilyen még nem volt nálunk, hogy zöldmező mellett rácsból etessünk. A tejen rögtön észrevettük. Siess, mert egymagam kevés leszek. Puszi.
- Tarts ki, vége az ügynökösködésnek. Viszem a vendégeinket a szállásra, lesz segítség, neked nem is kell semmit sem csinálni – mondta nevetve Ország András és kinyomta a telefont.

9. Fészekrakók

Sötét volt már, jobbára a denevérek ideje, akik ilyenkor már uralták a légteret a tanya körül. Az épület ablakaiból még itt-ott fények szűrődtek ki a redőnyök közül, vagy a hanyagul elhúzott sötétítő függöny széle mentén. A kutyák még a vacsoramaradék körül ólálkodtak. Szimatoltak még jobb falatokat keresve, meg a nagyobb cupákokat kaparták el rejtekhelyekre. Az istállók környéke is elcsendesedett és az éjszakai ragadozók már figyelték a környék sóhajtásait, ami közül próbálták kiszűrni a préda szívdobogását. Aktív csend lengte körül a birtokközpontot, ahol az események éjjel-nappal váltakozó intenzitással pulzáltak. Az egyik melléképület padlasteréhez vezető ácsolt falépcső pihenőterén, a falhoz simulva egy ember támaszkodott a korlátnak és szemeivel átpásztázva, sakkban tartotta a környezetet. Szinte szuggerálta a mozdulatlanságot. Legnagyobb értékét nem a zsebeiben hordta, bár ott is lapult néhány trükkös holmi, hanem az érzékszerveiben rejtette. Szemei mindent lefényképeztek, mozgástere bázispontjainál és a tudatában a logisztika támaszpontként örködött. Egyszemélyes intézményként felderítési technikái ösztönösen vezették a túlélés kifutópályáira, aminek lényege egyetlen szóba zsugorítva: szerzés, bővebben: valaminek a megszerzése, amit hogy ne legyen minden tökéletes, egy megfoghatatlan, gyógyíthatatlan betegség örökösen csúffá tett és csak tékozolt, tékozolt, mintha minden az örökös bőségben tetszelegne. A vágyak gyorsan teljesültek, aztán nagy hirtelenséggel ellillantak, majd újra támadtak, sebesebben, mint a csík. Újabbnál, újabb igények srófolták idegrendszerének feszült húrjait és agyának impulzusai nem hagyva nyugtot sem a tudatnak, sem a testnek; örök feszültségre izzítottak.

Még egyszer áttekintette a sötétséget és szép lassan lenyomta az ajtó kilincset. Kezét a kilincsen hagyva térdével hangtalanul megnyomta a nyílászáró lapját, de az ajtó továbbra is mozdulatlanul, fixen illeszkedett a félfákhoz.

Visszaengedte a kilincset és mielőtt a zsebébe nyúlt volna, mintegy megkocogtatta a félfát, és mintha egy lehajló ág csapkodta volna, csakúgy súrolva kente el kezével a deszkán a hangot. Várt egy kicsit és újból dörzsölt néhányat az ajtólapon, aztán csak annyit hallott és érzett,

hogy fordul a zár nyelve, és ahogy nőtt a rés, már hallotta a suttogó hangot.

- Te vagy?

- Ne szarakodj már, ki lenne az? – mondta halkan Guttyán Emil.

Lúcia keze felgyorsult, rést nyitott az ajtón és szinte berántotta a nálánál karcsúbb embert. Már a hangról felismerte Guttyán Emilt, a fogásról meg főleg. Megnyugodott, hogy nem a Misának kell most tetszelegni. Már mindenhova szabad bejárása volt a portán, meg afféle majorgazdaként előljárót csinált belőle a Misa, de sokat is adott ezért. Egyrészt okkal, móddal elügyeskedett, hogy jusson is meg maradjon is, ami éppúgy vonatkozott a javakra, mint a munkákra. Másrészt meg igen csak ápolni kellett magát, már csak a látogatások miatt is, főleg, hogy a hosszú fekete hajába Misa szeretett beleszagolni és olyankor jó keményen nyakon is csókolta. Kemény gyerek és keményen bának a nőkkel is, de rá is hibázott, mert Lúcia éppen ezt szerette benne, meg hát másban is és e téren nem szenvedett hiányt. Tolongtak körötte az otthoniak és ő ügyesen éltette is őket néhanapján, ha illően be tudtak jelentkezni és ha a szemük fényén kívül is felcsillantottak valamit. Otthon százszor átgondolta mielőtt ájtött Magyarba, hogy mekkora esélyei lesznek. „Nyugatra, nyugatra, de netovább, mint Magyarba” erősítette az elhatározást magában az indulás előtti időkbén. Felmérte, hogy nyelvtudás nélkül a nagy nyugaton az álomországokban cselédnek is kevés lesz, tanulni meg nem állt módjában, mivel a megalázó helyzeteket nehezen tolerálta. Azt az álom nyugatot félre is söpörte magában, ahova több millió bevándorló iparkodott többnyelvű hazájából, újkori analfabétának. Mindent összevetve Lúcia úgy érezte, hogy döntése beigazolódtott és nemhogy ő bénázik, hanem némileg az esélyek közül válogathat, meg hát az esélyesek közül is.

Guttyánt nem csak, hogy kedvelte, de támaszkodni is tudott rá. A rámenőseket, erőszakoskodókat, szemteleneket és az egyéb veszélyt hordozókat, ha szakadt a céna Guttyán Emil helyrepakolta, akiről nem mondhatni, hogy született vezér volt, mert a szerzés vágya behálózta az álmait és egyszemélyes intézményként próbálta állni a sarat. Emil nem bízott másokban, de a kirajzásban az acsarkodó ordasok között rendet tudott vágni és földelte a marakodást. Normalizálta a helyzetet, amire különösen nagy szükség volt a növekvő kolóniában. Az első hullámban érkezett Magyarba, ismerte a dörgést, meg szert tett némi helyismeretre és ami a döntő, hogy személyes kapcsolataiban voltak biztosnak

mondható pontok. Mindezzel élni tudott, ráadásul úgy, hogy ne unjanak rá, de azért megbízhatónak ismerjék meg. Volt hol laknia és megszorult helyzetben is volt kihez fordulnia. Számára idegen ország ismeretlen viszonyai között rövid idő alatt jó befészkelte magát és egy percet sem unatkozott. Kapásból otthonosnak érezte magát már a kezdetekben is, mikor kézről-kézre adták ebben a történetben és többen is úgy érzékelték, hogy a mesékben sem találhattak volna több segítő kezet. A legtöbben szétszóródtak, sokan hazamentek, néhányan ingáztak, ám ő Guttyán Emil egyelőre horgonyt vetett. Itt nem hátráltatták nyelvi nehézségek, néhány félreértést leszámítva, meg az akcentust, amin néha jókat derültek a magyar vidék lakói és Lúcia is kacagott a társaság kedvéért, hogy ne lógjon ki a sorból. Mindketten egy teórián voltak, alkalmazkodni, azonosulni, látszólag beolvadni, de félretéve a szentimentalitást és fenntartani az egoista ábrándokat. Finoman, észrevétlenül, cselesen, de ha a helyzet megkívánja erőszakosan is talpon kívántak maradni.

Guttyán Emil leírt egy félkört a saját tengelye körül, ahogy Lúcia berántotta a küszöbről. A fordulat úgy sikerült, mintha koreográfia lett volna. Emil ahogy kifulladt, a lendület Lúciát a kezei közé zárhatta. Az asszony is átölelte és ahogy a férfi szája végig szánkózott a nyakán a meggyipirosra duzzadt szájával fogadta a közeledést, de a nyelvük még össze sem ért, amikor Lúcia kifordult az ölelésből. Egyik kezével a férfi vállát még fogta ugyan, de a másikkal már mintegy rúddal tartotta a távolságot.

- Mi bajod van? – kérdezte Guttyán Emil.

- Ma kaptam levelet otthonról és ha ilyenkor nem jut eszembe, hogy miért is vagyok itt, akkor már orvosi eset lennék drágám.

- De én nem kaptam levelet süsd meg. Akkor olvasd el, ha elmentem, most meg álljunk meg egy apropóra – mondta Guttyán és most hátulról a fara felől közelítette meg az asszonyt és hozzásimult.

Lúcia ügyesen kifordult az érintésből és már bent is volt a szoba tágas közepén.

- Ül le valahova és mesélj – mondta a férfinak.

- Próbáljuk ki a heverőt – mondta Guttyán.

- Nem látod? Ma időm sem volt bevetni – mondta Lúcia.

- Kit érdekel ez, nekem jó a földön is, ha úgy akarod – gerjesztette magát az ember és közelebb lépett az asszonyhoz.

Lúcia a tágas téren ügyesen ellépkedett, közben szóval tartotta az embert.

- Imádom, hogy meglátogatsz, de ma eszedbe se jusson. Nálam ez a nap nem a szerelemé – mondta.

- Kit érdekel a szerelem – nevetett fel Guttyán.

- Na látod – mondta Lúcia.

- A szex, asszony, a szex, csak erről van szó.

- Arra jó más is drágám. Figyelj Emil, – mondta - ha így be vagy indulva, menj ki az útra, egymást érik a csitrik, azt a pár lepedőt kibírod akár hány numerát bírsz is.

- De hát veled szerettem volna – erősködött a férfi.

- Leszögeztük, hogy nincs érzelem, nem mondtam, hogy soha, de most nem. Érthető vagyok kiskakas? – mondta, miközben végigsimította Guttyán haját.

- Akkor ne ingerelj, mert jön a szokásjog.

- Milyen szokásjog kis barnaságom?

- A nadrágszj. Ismered az otthoni szokásokat nem? – kezdett feszült lenni Guttyán Emil.

- Ott a vízcsap – mutatott a sarok felé Lúcia és elnevette magát. - Higgadj már le! Elfelejtetted, hogy mi végre vagyunk mi itt? Nekünk ebből kell megélni. Élni! Érted? De az nem egyenlő csak az ágyba fekvéssel – mondta egyfolytában Lúcia. Guttyán Emil meg csak nézett, hogy mivé vált ez a tékozló asszony. Úgy viselkedik mintegy gazdasszony.

- Nem tévesztettél te szerepet? – kérdezte a nőt.

- Te meghibbantál! A te fejedet helyre kell tenni, szőlőkaróval kell téged észhez téríteni, tényleg elment az eszed – mondta Lúcia, miközben a szekrény felé ment, onnan kivett két tíz literes műanyag edényt. - Itt van hús liter lőre, add el a haverjaidnak.

- Nem lesz könnyű.

- Miket beszélsz? – kérdezte Lúcia.

- Tudod most páran befértek a palackozóba.

- Na és? – kérdezte Lúcia, bár már sejtette, hogy érik a konkurencia.

Lehetett rá számítani, eleinte csak nőket vettek fel, azok megbízhatóbbak, erre úgy gondolták - bár mindegy, hogy mit gondoltak - mert ha az ócska lőréjüknek felét ellopnák még mindig búsás a haszon, gondolta naivan.

- Figyelj ide! – mondta Guttyán Emil. - Te azt hiszed, hogy ez csak egy kaland, hogy mi itt vagyunk. Játszanád a tisztas úri kurvát, de nincs mire felvágnod. Csak annyi a különbség, hogy most jó helyre tetted a segged aranyom. Azt hiszed, ha innen kereket kell oldani, szaladnak utánad? Mehetsz haza a hitványságba.

- Emil! - sziszegte az asszony - Állítsd le a hülye pofád, vagy belegyalogolok, majd adok én neked!

- Azt szeretném én látni – nevetett Guttyán és már fogta a két kannát, hogy mielőbb csapra verjék a szálláson a cimborákkal.

Majd kitalálunk valamit ma estére is, gondolta Guttyán, bár ahogyan az órára nézett elég későre járt már.

- Ezt a csomagot add át a Füleséknek – mondta Lúcia. – Babaholmi van benne, meg játék – tette hozzá.

- A gyerekekkel csak Füles van, Amidala kiment Németbe.

- Németbe? – hűlt le Lúcia.

- Hát persze, többen is mentek, valami zöldségcsomagolóba – mondta Guttyán.

- Zöldségeket beszélsz te, Németbe zöldségcsomagolóhoz.

- Hát persze, van ilyen – mondta Guttyán.

- Persze, hogy van, gumiba csomagolja a gyökeret. Ki szervezte ezt? – kérdezte Lúcia.

- Azt én nem tudom, csak nők kellettek – mondta Guttyán Emil. – A csomagot odaadom Fülesnek, ő van a gyerekekkel, közel laknak hozzánk.

- Amidalának kérd el a telefonszámát! – mondta Lúcia. – Jó legyél! – szólt Guttyán után, aki a két kannával meg szatyorral nesztelenül távolodott az ajtótól. Elindult a falusi fészek felé, ahol mindig történt valami váratlan dolog, hogy nehogy az unalom telepedjen rájuk. Ha csendesebb idők ereszkedtek, hát gerjesztettek egy kis zivatart, hogy ne unatkozzanak, akinek meg csípős volt a természete és felpiszkálta magát egy kis borral is, garantáltan provokált eseményt maga körül, amibe belekapaszkodhattak még néhányan a nyugtalanabbak közül.

A szálláson csak Pitkin meg Bobi rontották a levegőt. Pitkin lábai körül üres sörös dobozok heverték a földön.

- Épp lefekvéshez készülődök, csak elszívom még ezt a cigarettát – mondta.

- Hello Bobi! - csapott a fiatalember hátára Guttyán. – Meditálsz öcsém? – kérdezte.

- Ábrándozik a legény – mondta Pitkin.
- Aztán miről? Meghallgatnálak, de meséim nekem is vannak. Ismered a Fülest ugye? Meg azt is tudod, hol lakik, tudod az az ürge a kisgyerekekkel, akinek a múltkor isadtuk a csokit.
- Á, hogyne emlékeznék – mondta Bobi.
- Na látod, akkor azt a szatyrot vidd el neki, mondd meg, hogy Lúcia küldte. Vetted?
- Jól van, indulok már, – mondta Bobi - de jó lenne egy elemlámpa – tette hozzá.
- Még miket nem találsz ki? Öt perc a sötétben és úgy látsz majd, mint egy hajnali szürkületben. Eridj, próbáld csak ki, meg hogy tanuljál is valamit! Tudod, mit csinál ilyenkor az ember? Kinyitja a szemét. Na, fogd azt a szatyrot és húzd a csíkot öcsi. Mozgatni kell a gyereket – mondta Guttyán, ahogy az kiment az ajtón. - Most már mondhatod, hogy mibe sántikálnak.
- Kik? – kérdezte Pitkin.
- Frodó meg Fóka.
- Agyalnak valamin. A többiek meg a szokásos, lesik a csajokat, vagy isznak.
- Ahogy szoktak, nem számolnak, csak zszugorgatnak, jókat könyökölnek meg ábrándoznak.
- Mit csinálnának? – kérdezte Pitkin.
- A tervek, meg az ábrándok között van egy kis különbség. Minden a fejben dől el, de ők, mintha csak a farkukra támaszkodnának.
- Ráérnek még – mondta Pitkin.
- Hátha csak merezgetik, akkor rá.
- Nagyon fel vagy húzva – mondta Pitkin.
- Össze kellene magunkat kapni – mondta Guttyán.
- Mire föl? – kérdezte Pitkin.
- A legelőn kint van a sok marha és potyognak a borjúk.
- Az az olaszé mind – mondta Pitkin.
- Neked nem mindegy? - tárta szét a kezét Guttyán Emil. - Annál jobb. Minek jött ide?
- A Frodó mondott egyszerűbbet is – jegyezte meg Pitkin.
- Ugyan mi jutott eszébe?
- Leégett egy tanya és ott kóvályognak még birkák. Azt mondta, hogy se idő se perc, azoknak csengetnek. oszt kész.

- Merre kóvályogtak ezek, – morfondírozott Guttyán - mert én tudok arról a tanyáról, de ők egészen más irányba járnak.
 - Tudod a hír, az hír. Terjed. Frodó ezen rágódik. Ő úgy van vele, aki kapja, marja, ha meg szorul a hurok, felszívódik és irány „Murány”.
 - Jól befészkelünk már ide, kár lenne szétrúgni.
 - Ezeknél tudod mi van?
 - Hogyhogy mi van?
 - Begőzöl és nem gondolkodik.
 - Nekünk már itt nyílnak az ajtók, ott van a háttérben a Teleképű, ismerős a terep és mindent át tudok váltani. Tudsz jobbat?
 - Frodó nem mérlegel, durvul és vonzza a többit.
 - Majd letörjük a szarvát – mondta Guttyán Emil Pitkinnek és ledőlt egy ágyra.
 - Van egy spanglid? – szólalt meg újra megtörve a csendet.
 - Átvetted a zsargont? – kérdezte Pitkin.
 - Mi van már megint? – kérdezte Guttyán.
 - Mi szivarozni szoktunk, nem spanglizunk meg nem slukkolunk, mint ezek itt.
 - Akkor dobj egy szivart, ne karattyolj, gondolkozom! – mondta Guttyán.
- Pitkin meggyújtott egy szivart, felkelt és Guttyán Emil kezébe adta.
- Fulladj meg – mondta.
 - Még mit engedsz meg magadnak? – kérdezte Guttyán.
 - Ne szívózz már, nem ismered a tréfát?
 - Na jó, tudod, min töröm a fejem? – kérdezte Guttyán.
 - Hallgatlak – mondta Pitkin.
 - Hoztam két kanna bort, majd mérd ki mikor aktuális, de nem ez a lényeg.
 - Gondoltam, mindenki ezt csinálja már, akik a palackozóban dolgoznak is, hordják ész nélkül.
 - Ha van kuncsaftjuk, hadd vigyék – mondta Guttyán.
 - Csak a marhákra gondolsz? – kérdezte Pitkin.
 - Nem, nemcsak arra – mondta két szívás között Guttyán.
 - Frodó lóról is beszélt. Egy fakó csődőrről, meg kutyákról.
 - Csak nem a kínaiakkal beszélt ez az örült. Megint hülyére veszi valaki.
 - Állítólag újabban a bőr is kell valakinek.

- A vadászoknak meg a kutya orra – mondta Guttyán és felült az ágy szélére. – Nagyon a parasztok között vagyunk – mondta Pitkin felé fordulva.
- Így igaz, de ide is iparkodtunk, nem akartunk Pestre menni, nem így volt?
- Így volt, de itt leépülünk, sok a pótkocsi, amit húzunk magunk után.
- Követlek – mondta Pitkin.
- Itt mindenkit fent kell tartani, mert különben nagy lesz a feszültség. Nem tudunk kiugrani, csak szarakodunk.
- Lottózunk is – mondta Pitkin nevetve.
- Hülye vagy – háborgott Guttyán.
- Hát, van kedvem hülyéskedni. Mit csinálnék itt? Az unalomtól roskadozok.
- Éppen erről beszélek, ember – mondta Guttyán.
- Csupa fül vagyok – válaszolt Pitkin.
- Sok itt a csóró veréb és mi is máról-hónapra vagyunk.
- Néha azért megszalad, nem?
- Meddig? Hogy jól berúg mindenki, vagy az automata benyeli a lóvét és újra a padlón vagy. Egy nőt nem tudsz kitartani ember, egymásba ér itt a szállón a farkunk.
- Neked ott van Lúcia – mondta Pitkin.
- Lúcia nagyasszony, ő már ott is gazda, ahova cselédnek vették fel.
- Egyáltalán akkor mi a célunk? – kérdezte Pitkin.
- Ezt hogy érted?
- Maradunk, vagy hazamegyünk.
- Ki tudja – mondta Guttyán.
- A család otthon van, még Lúciának is, nem?
- Őt hagyd ki ebből – mondta Guttyán Emil.
- Akkor mi a szart keresünk itt? – tárta szét a kezét Pitkin.
- Enged le a kezed és rájössz, hogy a bilibe lóg ember. Hát nem érted?
- Mit kellene értenem? – kérdezte Pitkin.
- A csóróságot és hogy otthon még ennyi sincs ember.
- És a család? – kérdezte Pitkin.
- Terhükre akarsz lenni? – nevetett Guttyán.
- Terhükre? – mélázott Pitkin.
- Mit tudsz nekik adni otthon? – kérdezte Guttyán.
- Ihatok bort? – kérdezte Pitkin.
- Úgy mint más, a lóvé legyen meg.

Pitkin elővett egy pet palackot meg egy tölcsért és töltött. A tölcsérrel csapott egyet a levegőbe, aztán visszatette a helyére.

– Vízünk nem igen van, hát igyunk bort - majd keresett egy poharat, öntött bele egy kortynyi bort, megrázta, aztán a küszöb felé öntötte, belenézett a pohárba. – Elég tiszta – mondta, majd teletöltötte és odaadta Guttyánnak.

- Azt mondd? – kérdezte Guttyán.

- Hát persze - és ittak egyet, majd rágyújtottak és megint ittak.

Pitkinnek megeredt a nyelve. Szivaroztak, ittak, aztán Pitkin lehevert az ágyra, majd felült, megint öntött, ittak és rágyújtottak. Újból lehevert és ugyan a plafont nézte, miközben beszélt, de látta az otthoniakat. Egyáltalán mindent látott, amit csak akart, látta magát, gondtalan gyerekeknek, ahogy futkosik a többiekkel, ahogy lesik a felnőttek mozdulatait, ahogy fürgén elszaladtak, ha valaki a seggükre akart verni. Látta a haverjait, meg ha akarta még a száján is érezte az ízet az első verekedésnek, amibe belekeveredett. Rúgott, vágott, ahogy őt is rúgták, vágták, de nem érzett semmit, aztán már nem is félt. A többiekkel a bicskásokat csodálták, amikor ők csak a karóig jutottak el, mikor aztán már moziba is jártak, látta a lövöldözéseket. „- Látod öcsém? Azt nézd! – lökte meg a szomszédja, mikor pörgette a főhős az ujján a revolvért, jobb híján aztán a késeket dobálták. Addig-addig, hogy az egyik beleállt egy disznóba, az meg sivítva elszaladt oldalában a késsel. Ők is elfutottak volna, de kapott egy óriási pofont az öreg Valestyántól, de aztán az öreg is elnevette magát.”

- Te mit szólnál hozzá? - csak ennyit hallott Guttyán szavaiból, ami visszazökkentette a bérelt ház falai közé, ahol egyébként olyan sűrűn lettek volna, mint a heringek, de egy részük éjszakai műszakra járt és így a szobákat is ennek megfelelően osztották meg.

- Hol jársz te, vagy elaludtál? - hallotta megint Guttyán Emil kérdéseit.

- Egy pillanatra az emlékek rabja lettem – mondta kissé rekedten és gyorsan felült az ágyon, mert a szivar a körmére égett.

- Hallgatlak – mondta Guttyánnak és eltaposta a csikket.

Öntött bort a társának, a maradékot meg magába döntötte.

- El fogsz ázni – mondta Guttyán.

- Ha szódáznám, akkor nem – mondta Pitkin és újra rágyújtott.

- Hallgatlak – mondta.

- A tudatodig már nem jut el a lényeg. Átmennék én is a krimóba, de azt hiszem, hogy későn van már, meg te is eláztál, az autókról beszéltem,

amiket haza kellene hordani, meg a lányokról, akiket utaztatnak, de hagyjuk ezt mára, holnap erdőmunkára megyünk, pihenünk egy kicsit – mondta Guttyán Emil és nem szólt többet a cimborához, majd a vaságyon a fal felé fordulva elaludt.

Arra ébredt, hogy röhögnek körülötte, ég a villany és kiabálnak is. Kinyitotta a szemét, egy darabig a földet nézte még fel nem eszmélt. Innentől már gyorsan felfogta a dolgokat. Hazaérkeztek, gondolta, aztán szép lassan megfordulva felült az ágyon, még dörzsölt egyet-kettőt a szemén és kiült az ágy szélére úgy, hogy a lábai a földet ériék. Láta, hogy a Bobi feje lóg az ágyról és hány. Groza egy lavort rúgott alá, a többiek meg fogadoztak, hogy hány litert ivott a gyerek és abból mennyi tör belőle fel.

- Hozzatok vizet, mert megfullad! – kiabált Drazsé.

- Csak fuldokoljon, különben sosem nő fel a kölyök – mondta artikulálatlanul Frodó.

Pop Ambrus szaladt egy kannával és öntött a vízből Bobi fejére, tarkójára, meg ahova jutott.

- Hagyjátok a kölyköt, hadd küzdjön – hörögte Frodó.

- Neked most már takaródó – mondta Frodónak Guttyán Emil.

A kis Joe közben vizes törülközőt tett Bobi tarkójára.

- Még a végén megpusztul – hangoskodott Frodó.

- Fogd már be a pofádat ember! – szólt ismét Guttyán Frodóra.

Erre Frodó rádobott egy kabátot Guttyán fejére.

– Te vagy a hunyó Emil. Jobb, ha alszol, most kiképzés van és itt én vagyok az előjáró.

- Nem a szekunál vagy ember – mondta Guttyán.

Közben ledobta magáról az ócska göncöt, és ahogy felpattant az ágyról, úgy ahogy volt, ingben, gatyában, kirúgta Frodó lábait, aki Bobi ágya felé esett, majd ahogy felugrott volna ismét eldobta magát, ahogy megcsúszott a kicsordult hányadékon. Abban a pillanatban Guttyán már ott is állt felette és úgy gondolta, hogy ennek a súrlódásnak itt vége. Az egyik kezével Frodó felé nyúlt, hogy felsegítse, de még az ujjá hegye sem érintette Frodó auráját és már is azt érezte, hogy úszik a levegőben és koppan a földön. Az egyik kezét már fogta is Frodó és egy pillanat alatt teljes testével rajta volt, fogást keresve még a lábaival is. Frodó másik keze Guttyán torkát kereste, annak sikerült az egyik lábát Frodó teste alá húzni és rúgott rajta akkorát, hogy kiszabaduljon a fogásokból. Közben már mindannyian ott álltak a két birkózó ember körül, figyelve

őket, meg egymást is. Pitkin a legtöbbet a többieket nézte, szinte felügyelte a rendet. Ezek még rajta lennének, hogy üssük csak egymást is, gondolta. Néhanapján Frodót is csak meg kell leckéztetni, mert sosem bír magával, erre meg leginkább Guttyán képes, gondolta. A szobában csend lett és csak a halk püfölést lehetett hallani meg a padló zaját, ahogy hozzáverődtek a testek. A háttérből Bobi nyöszörgését lehetett észlelni az ágyról. A két ember küzdelme elég kiegyenlítettnek tűnt. Hol felálltak, hol a földre keveredtek. Ütések és fogásokat felváltva keverték, de látszott Frodó fürgeségén a gyakorlott mozdulatok dinamikussága, amihez Guttyánnak nem volt könnyű alkalmazkodni, aki viszont erősebbnek tűnt, meg használta a fejét is. Feleslegesen nem hadonászott, szemben Frodóval, aki mintegy cséphadaró még a levegőt is kalapálta, bár a gyors és szapora ütések közül sok be is talált. Pitkin is felszisszent, ahogy Frodó éppen jól állon vágta Guttyánt, akinek csak úgy koccantak a fogai és fel is repedt egy másik ütéstől a szája. Csepegett a vér, a nyál keveredett a kigyöngyöző vérral és ezt az édesen meleg váladékot Guttyán régről jól ismerte. Tudta, hogy most tarolnia kell, mert innentől megállíthatatlan a gyors erővesztés. Labilis lesz az állóképessége, gyengül a szorítása, ütései erőtlenebbek lesznek és sűrűbben tévesztenek célt. Olajozottan mozgott még mindene, nem érzett hőhullámokat, pedig már szakadt róla a víz és hideg sem futkosott a hátán. A lábai is bírták még, bár lassabban mozgott már, de nem inogtak meg sem a táncolásnál, sem az erőfeszítéseknél. Láta, hogy Frodó most már inkább a lábát használja, de azt igen fordulékonyan és kereste a rést, hogy egy erős ütéssel bevihesse. A szemei könnyezni kezdtek, meg belefolyt a sós izzadság, ami csípte is meg valahogy egyre rosszabbul látott. Aztán közelebb táncolt Frodóhoz és tudta, hogy gyorsnak kell lennie, mert még egyszer nem kerülhetnek le a földre és ekkor egy villanásnyi résen állcsúcsra vágta Frodót, mintha egy kobra kapott volna oda. Aztán úgy homlokra támasztotta a másik kezével, hogy az megtántorodott. Guttyán már csak a kezét használta és ösztönösen még egy ütéssel bevitt a fejébe, amitől Frodó előtt besötétedett a világ. Ez a három ütés úgy összefolyt nála, mintha rászakadt volna a plafon és őt épp egy gerendavég találta volna el. Megrendülve a földre került, térde rogyott, meggörnyedve a padló felett, lógott a feje és az agya kihagyott. Messziről hallott hangokat és érezte, hogy a hóna alá nyúlnak, nem engedik kifelé. Zsírfa meg Sunyi emelte, a kis Jeonak meg Pitkin intett, hogy vigyen vizet.

- Mindig tudtam, hogy jót tesz neked, ha egy kicsit a Lúcia dédelget – mondta Pitkin, ahogy egy törülközőt vitt Guttyánnak meg papír zsebkendővel itatta le a szájáról a vért.
- Elmész te a picsába – mondta kimerülten Guttyán, ahogy félszemmel Pitkinre nézett. – A szememnél itasd, vagy adj egy zsebit – mondta és igyekezett összeszedni magát, ami egy kissé könnyebben megy egy győztesnek még akkor is, ha észnél sincs még egészen.
- Na fiúk, – mondta Pitkin - iparkodjunk rendet tenni a fészekben! - és jó kedve volt, hogy nem került elő bicska.

10. Ki mint veti ágát

A falu főutcáján megnyílt lángossütő előtt néhány kisteherautó, egy-két személyautó parkolt az út szélén és a pavilon előtt kisebb csoportosulásként várakoztak a munkába indulók, akiket a tébláboló munkát keresők maguk elé engedtek. Az előbbieket, ahogy megkapták a forró, becsomagolt, fokhagymás meg tejfölös lángosokat már pattantak is a kocsikba és iparkodtak céljaik felé. A főutcán az átmenő forgalom a közeli nagyváros felé ilyenkor még élénken szivárgott.

- Rögtön kész van... Azonnal adom uram Fő már a kávé is Kis türelmet, máris csomagolom a magukét... Sajtot is kér rá? Feles? Nincs kimérés kedves uram, de üvegesen szinte minden. Pálinkát? Unicumot?

- Jägert asszonyom, jägert!

- Azonnal uram.

- Meg teát – mondta az ablak előtt álló ember.

- Azonnal adom a teát is – mondta Dominika, akinek mindenkihez volt pár szava, mikor fogadta a megrendelést, meg mikor kiadta az árut és elszámolt.

A név és arcmemóriája minden percben csak erősödött az újabbnál-újabb helyzetek következtében. Itt még múltból meg tapasztalatról ugyan nem lehetett leszűrni semmit, mert alig pár napja nyitotta meg a kerítés falába épített miniatűr lángossütőjét. Dominikának trafikügyekben voltak felhalmozott tapasztalatai, ami fölött pálcát tört a társadalmi változások ereje. Közgondolkodás monoton állóvízébe időnként belemerítették a politika mesterei az evezőiket. Ilyenkor a sodrások felkavarták a felszínt és új minőségben tüntették fel még a pillanat múlását is. Dominika hajdani trafikjában a cigaretta és a csoki mellett millió apró kütyü képeben játékhalmazok, csecsebecsek gicshalmazként roskadoztak a középpontba helyezett bulvárlapok sokasága mellett. Címlapokról az éppen aktuális celebek örömködtek, vagy vonaglották szerepeiket a nagyérdemű vásárlók kíváncsiságának fókuszpontjai felé. A falusiak itt töltötték fel a lemerült mobiltelefon kártyáikat és Dominika segédkezett a lottó kitöltés körüli szuggesztió feloldásában is, mikor is a gépre bízta a továbbiakat, mondván, hogy a szerencse egyébként is vak. A kaparós kártyák meg

vásári hangulattal lengedezték be a trafik környékén a beporosodott eseménytelennek tűnő mindennapokat.

Igen bizony, a szerencse egyébként is vak, gondolt néha erre Dominika, mikor eszébe jutott, hogy Zénóval is járhatná a nagyvilágot.

Elég prózai lehettem, könyvelte el szótlanul a múlt eseményét, mikor az összes lóvét belelapátolta a lepénysütésbe. Összefoglalóan így becézte a lángost és a palacsintát, bár hetente egyszer pitét is süített, amit nyakon öntött pálinkával és meggyújtva a tésztára égett szesz illata csalogatta a törzsvevőit. Egészen addig így volt ez, még új társával falura nem költöztek. Dominika ekkor már nem érezte a varázsszőnyeg kiszámíthatatlan varázsát, amivel egykor Zénóval kalandoztak és csak a robottal zsonglörködött még az ünnepnapokon is. Az élettársa, aki a férje lett volna, hol eltűnt, hol feltűnt a devizahiteles tengeri hullámok közül, melyek úgy hajigálták a levegőért kapkodó embert, hogy róla mintázhatták volna meg az Unicum reklámot is. Fulladozott az eszméletlenségbe és Dominika ragadta ilyenkor karon, hogy érezze, hogy tartozik valahová. Sokat nem beszélgettek, csak érezték a kapcsolatot köztük és Dominika erősítette a köteléket. Elköteleződött. A társa áldozattá válása és a kenyérkereső munka benavigálták az akaraterejét a feltétlen reflexek közé. A mindenes trafik lassan-lassan a létük fundamentumává nemesedett, ahol már nagy ritkán Bárány Előd az élettárs is menedéket talált a szétzuhanás réme elől, és amikor tehette besegített a telefonkártyák töltésébe meg a szerencse részlegbe is, pedig ahhoz vizsgája nem volt, de gyorsan és jó érzékkel beletanult. Dominikát nem préselte az adósságcsapda, de fillért-fillére, forintot-forintra pakolt, hogy a kellő pillanatban helyt tudjon állni Előd szorongatott helyzetében, ha eljön az idő. Az idő érkezését sejteni sem lehetett, pedig a tárgy sűrűn témája volt a médiának, mint a tömeges banki termék rémképes uzsorája. A devizás banki termék gránátjait továbbra is úgy dobálták az önálló hatalmi szervek fedezékei mögül, mint az ártatlan vásári simlabdát. Dominika veszélyérzete már a Zénói időben csiszolódott, mint a gyémánt. Ezért aztán végül is nem kötött házasságot Bárány Előddel, pedig már az esküvő is ki volt tűzve. Házassági szerződésen medített, mikor kiderült, hogy a csapdától centik választják el. Az elszemtelenedett mohó piacgazdaság hajszálhíján beköltözött a nászagyukba, ekkor eldöntötték, hogy nem esznek bolondgombát és gyűrűiket piros selyemszalaggal masnira összekötve betették a széfbe, mint a szándékuk komolyságának bizonyosságát, habár

alighanem hallgathatták volna a „Szeretlek is meg nem is” című Szikora nótát. Ugyan az érzelem nem ingott meg, de a beteljesülés érzésének csodája fapados történeté pangott. Az apró kis csodák füstté válásán nem volt mit emésztetni. Amit nem éltél át, nem fáj, mert sosem volt a tiéd, az amputált testrésznek még a helye is képes fájni. Itt, ami téged megilletne idő előtt elszáll, elillan, köddé válik, átalakul, de nem csak a dologi, anyagi, a megfogható, vagy a csilingelő, hanem a fogalmi eszmei, eszményi, érzelmi sugallatok is szárnyra kapnak és eltűnnek mint a tavalyi hó, akárcsak Előd és Dominika beteljesülés története. Életük további fejezete is hasonló hullámhosszon ereszkedett. Dominika a trafikot pörgette, Előd meg három műszakban jeleskedett egy giga üzemben. Találkozásaik hébe-hóba véletlenszerűvé sikerültek és a falusi lakásuk tele volt üzenő cetlikkel, mígnem elérte a nemzeti dohányboltok tomboló pályázati vihara Dominika bátyját is. Az átrendezés direkt pályázati rítusát váltakozó ötletbörzékkel fűszerezték. Kézi vezényletté váltak az árak és a termékkörök a piacgazdaság bimbózó hajnalán, miközben meg már az online pénztárgépek körüli kíméletlen beszerzési láz is forráspontot ért el.

Dominika kitette a táblát az ablakba:

Technikai szünet

Pályázati író jelentkezését várom trafik mutyira.

Sikerdj: Tabarillós szivar Indiánából.

Jót nevetett és lazán hazament, hogy átöltözzön és bemenjen a városba. Ideje megkeresni néhány nyüzsgő titánt. Tanácsra volt szüksége. Már éppen a szemhéján igazgatta a festéket, mikor csöngetett a postás.

- Levél a hivatalból – mondta a postás és Dominika hirtelen mérlegelt, hogy megkínálja egy felessel a jóembert, vagy, de inkább a borraivaló mellett döntött. Ahogy magára maradt már bontotta is a borítékot. A másodszori olvasáshoz leült. A levél tartalma nem volt előzmény nélküli, de sosem vette komolyan a kisebb packázásokat. Most viszont fehéren-feketén ott állt, immár határidővel, hogy a település központjának pályázati terveiben a trafiképület már nem szerepel és a képviselő testület lebontásra javasolta a létesítményt. Az épület bontásról szóló határozatot a település központjának pályázati tervei támasztották alá, melyek merész elképzelésekről szóltak és a trafik épülete ezekkel a tervekkel már köszönőviszonyba sem kerülhetett.

– Bontás és annyi - dobta az asztalra a levelet Dominika.

Rágyújtott, megpróbálta karikára fújni a füstöt, hogy nyugtatásképp eljuttasson valamivel. Kocadohányos volt és mint mindig most is hatott a cigaretta, mintegy sérült villámhárító, ha nem is tökéletesen, de vezetett le a feszültségből, abból a nyomásból, ami az agyát majd szét robbantotta. Úgy érezte, hogy több felől is célba vették, mintha sarokba szorították volna.

– Na, ez az pillanat drágám, mikor nem ugrálunk – mondta magának és elővett egy üveg konyakot.

Az első három centet azonnal lehajította.

– Még mindig spórolok magamon – mondta félhangosan és keresett egy nagyobb poharat.

Töltött. Addigra leégett a cigarettája, bedobta az italt és újra rágyújtott. Elmosolyodott és megint benyomott egy pohárral.

– A k.... anyjukat – mondta félhangosan és nézte a könyveket a polcokon, melyek némán őrizték az emberiség megfejtethetlen titkát és ebből az ártatlan kiszolgáltatott helyzetükből sem adták olyan könnyen a tudást, vagy a tartalmat a boldoguláshoz.

Zénóval kellett volna mennem, de én gyereket akartam, gondolta. Mivé lettem, egy trafik pancser, aki itt ül és védelni próbál, miközben letámadták.

– Te jó ég! - kiáltott fel - Mit csinálok én?!

Felállt, megfogta az üveg nyakát és úgy, ahogy volt dugó nélkül a nyitott ajtón keresztül a folyósóra hajította. Az üveg a sárga szemeteszsákra esett és folyt belőle a szesz.

– Ez a mi életünk, – mondta félhangosan a fogai közül - a szemét, a szesz, a cigaretta, meg a k...a határozatok, a kéz kezét mos stratégiák, az álságos napelemes játszóterekkel, meg a stratégiai békejobbok százmillió rózsakertekkel. Kalandtúrákat szerveznek egy végtére, dül az eszem-izom, a torkos csütörtöktől a borrendi csörtékig.

Dominika leült egy székre, de még nem kapott sírógörcsöt, inkább dühöngött, ahogy maga előtt látta az újságok címlapjait az örökös tobzódásról. Aztán megint rágyújtott és most karikára sikerült fújni a füstöt. Nem kell nekem ezekbe belemenni, gondolta, és érezte, ahogy távozik a dühroham. Nem szabad ma már mennem sehova, fegyelmezte magát, és eszébe jutott Zénó, hogy a régi időkben csak egy fontos volt, hol vetnek majd ágyat, és jól érezték magukat. Ki mint veti ágyát..., mondták nevetve és esztelenkedtek akár egy piccsen is. Most ez nem megy. Elődd beteg, lelki beteg, már-már depressziós, vagy már teljesen

az, devizahiteles, már maga ez így is súlyos betegség, akkora teher, mintha az óceán préselné össze, csak hogy itt magának kell húznia a testén srófot, közben már fuldoklik a megrendült érzéseitől és nem tud feloldódni a görcsök rabságából. Az agyába kétségek települnek és a bizonytalanság csak nő és nő, burjánzik, mint a rák. Elég! – gondolta Dominika és elnyomta a cigarettát. Kinyitotta az ablakokat, tudta, hogy már nem megy sehova és elhatározta, hogy Elődöt finom vacsorával fogja várni, egyszerűen csak egy meleg fészekre gondolt, ahonnan az ember nem vágyik sehova sem.

Két napig az ágyban maradtak, szerették egymást és latolgattak.

- Sorsforduló ez, vagy csak egy újabb balszerencse?

- Ez csak sodrás drágám, – mondta Dominika - de tudod mit?

- Hallgatlak – szólt Előd.

- Nyissunk itt a háznál egy lángossütőt.

- Ismered a helyzetet – mondta Előd. - Ismétljem, hogy devizahiteles vagyok?

- Kockázat nélkül semmi sincs – mondta Dominika. - Ha szerzek engedélyt, helyt is állok, a kezesed leszek drágám, érted te ezt? A kezesed.

- Mi történt veled? – kérdezte Előd.

- Új életet kezdünk, fogd már fel. Nézz ki, milyen forgalom lett itt és már a vendéglőknek is régen befellegzett, itt semmi sincs, ha benne vagy a lovak közé csapok – mondta könnyedén Dominika.

Pár hónap múlva minden felhajtás nélkül csendben megnyitotta a lángossütőt visszanyúlva a régi időkhöz. Ahogy kinyitotta a bódé ablakát már több vendégmunkás is ott toporgott a járdán.

- Ugye mondtam, hogy ma nyit – szólt Groza Guttyán Emilhez.

- Jó szímatod van ember – mondta Guttyán és azon járt az esze, hogy Lúciának is vinni kellene a jó illatú lángosokból, közben azt latolgatta, hogy melyik változat ízlene jobban az asszonynak.

- En innék valamit – mondta Fűles és megnyugodott, mikor szemeivel végigpásztázta a kínálatot.

Dominika kissé izgult, de otthonosan mozgott a bódében az eszközök között, ahonnan már áradtak az illatok, sült a lángos, ereszkedett a kávé a főzőből.

- Holnaptól lesz hot-dog meg hamburger is – szólt ki az ablakon, mikor kiadta az első adag foghagymás lángost Guttyánnak.

Így kezdődött egy újabb lángos korszak a szabad világ terepasztalán és a hely a bódé előtti placc, ahol a kocsik is félre tudtak állni az útról hovatovább idővel a reggeli munkaelosztások helyszíne lett. Még a szomszéd falvakból is ájtáltak ide a reggeli meleg betevőért a gazdálkodók meg itt egyezkedtek, hogy ki-kivel és hova, hány fő induljon tovább napszámba, ahol elkezdik az aznapi robotot a jól bevált erőt kímélő technikákkal.

Ország András időben érkezett a tunkolóba. Intett a kiadó ablak felé, de egyenesen ment tovább be az udvarra, ahol az asztalok mellett már elég sokan iszogattak, eszegettek, morgolódtak, ugratták egymást, mások meg fáradtan néztek, vagy meleg teát szűröcsölték a kikészült gyomrukra.

- Szar az adu, tök az ás – mondta Pitkin Bobinak, aki fel sem emelte a fejét a teáscsésze mellől és csak halkan duruzsolta maga elé. – Ma meghalok, ez a tea az utolsó reményem.

- Aki legény éjjel, az legyen nappal is – mondta Pitkin, ahogy elment mellette és a vállára ütött.

- Üljön ide – mutatott egy helyre Bobi, ahogy megemelte a fejét, de csak annyira, hogy az ember szemébe nézzen.

- Mit szenvedsz gyerek? – szólt oda Fóka, Bobinak és ahogy látta, hogy Pitkin leül az asztalhoz, ő is odatelepedett a közelükbe.

- Frodó! – kiabált fel aztán alighogy helyet foglalt.

- Pálinka rendel! – és kézzel is hadonászott a haverja felé.

- Küld a kölköt! – kiabált Frodó vissza.

- Nem hallod! – menjél már unszolta Bobi Fóka.

- Nem mondtam volna, hogy nem iszom? – kérdezte Bobi.

- Na, eredj csak, Frodó vár – suttogta sokat sejtetően Fóka Bobi felé.

- Hagyjátok már a kölyköt, alig él – mondta Pitkin.

- Te nem értesz ehhez – mondta Fóka. – Na, indulj gyerek! – ismételte.

Bobi felállt és elindult a bódé felé, de már úgy felvillanyozódott, hogy nem érezte a levertséget. Sejtette, hogy sorsdöntő percek következnek, csak még ő maga sem tudta, hogy miként oldja meg a helyzetet. Összeszedte magát, de alighogy megindult egy kéz nehezedett a vállára. Addig csak jobbára a földet nézte, úgy kullogott és ahogy most feltekintett egy jó dongás főszer állt mellette. Sejtette, hogy ki az, mert már sokat hallott róla, de személyesen még nem volt szerencséje találkozni vele.

- Ország András vagyok. Te kikkel vagy? – tudakolódott az öreg Bandi azonnal.

- Együtt lakunk mind – mutatott körbe Bobi.
- Engem az érdekel, hogy családdal vagy, vagy egyedül?
- Egy helyen lakunk, meg van mikor együtt járunk, de nincs rokonom, magam vagyok.
- Az állatokat szereted-e? – kérdezte Ország András.
- Bolondulok értük – mondta Bobi.
- Na menj! Látom, az ablakhoz igyekszel, és utána váltunk szót – mondta Ország András.
- Hadd halljam, mit mondl? – szólalt meg Bobi, mert nem akart olyan nagyon Frodó felé indulni.
- Birkákhoz, kecskékhez, tehenekhez keresek mindenest, majd valamelyiket rá bízom egy beavatottra.
- Erdőmunkára megyünk most, de elszegődnék, ahogy ez befejezzük, vagy miest tudok.
- Szállás van, étel is akad. Cigaretta?
- Hát, szivarozom aztán.
- Van cimborád, akivel összetartasz? – kérdezte Ország András.
- Látja, mind öregebb, de lehet, hogy akadna, aki bevállalná.
- Holnap erre jövök. Ha nem találkozánk, Dominikánál hagyunk üzenetet. Jól van öcsös? Na hogy is hívnak? Segíts már ki.
- Bobinak Ország úr, Bobinak – mondta a kölyök és továbblépett Frodó felé, de közben ez a kis terefare meghozta az önbizalmát és ahogy elindult annak idején az idegenbe, Magyarba, hasonlóan erőteljesen már magában, felvillanyozódott. Ahogy a pult felé nézett már Ország András hátát látta Frodóék mellett.
- Majd, ha lesz ideje Dominika, négy lángost süssön nekem, visszajövök körülbelül egy óra múlva, meg vagy tíz palacsintát.
- Hallom maguknál van Pagony Máté meg Ilona – szólt ki az ablakon Dominika.
- Nálunk – mondta az öreg Bandi.
- A fiukat ismerem.
- Az Andort? Sajnos kórházban van.
- Miket beszél?
- Na, nem sokára hazajön, majd mondom neki, hogy találkoztunk. Mindenesetre örülök, hogy maga nem Bécsben nyitott cukrászdát – hülyéskedett a szolgennel Ország András.

- Ugye mekkora szerencse? Formában vagyunk, tartjuk a szintet, ilyen egy igazi nemzeti lángossütő Bandi bátyám. Ambicionálnak, hogy menjek át bioba is.

- Milyen értelemben? – kérdezte Ország András.

- Bio tökmagolajjal a termék gyógyítaná a prosztatát.

- És?

- Mondtam, hogy errefelé egészségesek a népek, mint a makk.

- Hát igen, leszámítva a sulykolt depressziót és némi szerzett skizofréniát, minden rendben - nevetett az öreg Bandi. - A lángost jól foghagymázza meg, majd igyekszik vissza, intett Ország András és ment is a kocsi felé.

Mielőtt beült a volán mögé még felcsengette régi-régi ismerőst Puzolát. Meg nem tudta volna mondani, hogy Puzola kinek is dolgozik valójában, csak annyit tudott, hogy a mezőgazdaság periferiáján mozog és valahogy mindenhez köze van az agrár bizniszben. Ha nem is ő közvetlen rendezi le vele a dolgokat, de útbaigazítást ad és célegyenesbe vezeti. Persze evvel sosem járt túl jó, de a leküzdhetetlen akadályokat azért sikerült elhárítani a segítségével. Most a gyapjával akadt el, no meg a bárány eladásnál is akadtak anomáliák. Az áruk, a szolgáltatások és a tőke szabadáramlásának sztrádáin idefelé dőlt a termék, kifelé meg a makadámút is elég lett volna a nemzeti termékeknek. Bárányt csak olaszoknak vásároltak, mintha csak belőlük állna Európa. Gyapjút, meg mint veszélyes hulladékkal megalázóan házalni kellett kereskedőtől kereskedőig. Ország Andrásék kicsi gazdasága ennek ellenére még állta a sarat, amiben nagy szerep jutott a közvetlen értékesítésnek falusi, városi fogyasztók felé. A termelői piacot meg néha, mint kalandtúrát kellett kezelni, részint néhány ember összeférhetetlensége miatt, részint meg sok volt a vámszedő, időnként meg felütötte a fejét az állami banditizmus.

Ország András a kalapiját az anyósülésre tette, felkapcsolta a rádiót, mert még az időjárás jelentést sem hallgatta aznap, pedig ez aztán igazán érdekelte, főleg hogy elég sok szénája hevert még kint renden, a földeken. Puzola egy közeli kisvárosban várta a Ninó bárban.

Az öreg Bandinak viszont most mégis inkább a barátja ügyein járt az agya. Bízott az alkusz munkájában a biztosítónál, már látszott, hogy Andor kijöve a kórházból a küszöbön van és el is tudja helyezni az egész családot. Az ingóságok elhelyezése viszont gondot okozhat, és az állatok. Bizony az állatok. Bár a fia, a kis Bandi Madárnak már

elkészítette a helyet, de lehet, hogy ez kevés. Nincs kizárva, hogy boxot kell tákolni, vagy marad a Misáéknál a fakó csődör. No és mi lesz a kutyaikkal? A kis Bandi Hajnalt hozni akarja. Na és a többi? ... Meg a birkák? ... A galambfalka is megzuhan gazdátlanul, a disznók, a baromfiak meg a macskák... Szóval lesz miről gondoskodni. Járt a gondolata tovább és eszébe jutott a bent lévő, no meg a legfontosabb: a szobrok. A szobrokkal mi lesz? Na, én ehhez már kevés vagyok, ismerte el magában a határt és visszazökkent az aktuális tárgyalásra Puzolával a birkagyapjú piacáról.

A Ninó előtt parkoló audiról sejtette, hogy Puzola már bent van a bárban. Nem is tévedett, mert ahogy belépett a pulttal szembeni bőrkanapé egyikében egy újságot szemelgetve ott ült Puzola, az akkortájt divatos szűkfazonú könyökvédős zakójában. Csíkos ingéhez nem kötött nyakkendőt, ellenben vastagkeretes retro szemüveg mögül kandikált kifelé. Azonnal egymásra ismertek és Ország András már meg is kapta az első szemrehányást.

- Hátha már az a bográcsolás elmaradt, meghívlak egy kávéra – mondta indításnak Puzola.

- Tudod, akkor vettem még földeket és a nagy rendezkedésben meg, költözésben ...

- Ne is folytasd, – szólt közbe Puzola - majd bepótoljuk. Az ilyen időtlen meghívások arra jók, hogy még élünk beválthatók legyenek. - Így van öreg barátom? – nézett fel Ország Andrára és kissé megemelkedett a kézfogáshoz, de nem állt fel a süppedős kanapéről, bár hirtelen nem is lett volna miben megkapaszkodnia. – Szóval azt mondod, hogy ki mint veti ágát, úgy alussza álmát – szólt nevetve az életművész, miközben arrébb tette az újságot az asztalon. – Tudod mit meg nem tesznek ezek? – mutatott az újságcímlapján kajánkodó celebre. - Ennek itt – nézett a fotóra - zebrabőröket is szállítottam már, így működik ma már a világ kedves uram. Az egyik csak arat, a másik meg csak güzül. Nagy vonalakban egyensúlyi állapot van, csak a részletek szólnak másról. A részletek Bandikám, a részletek, meg olyan apró betűsek és terjedelmesek, hogy a bibliát is előbb kiolvasod, mint sem ezekkel boldogulj.

- Mintha valakiknek ez lett volna a vizsgamunkájuk – szólt Ország András.

- Ezek folyamatosan gyártják a használati utasításokat a kis- és nagykapukhoz egyaránt barátom.

- És a jogállami garanciák meg a szakminisztériumok? – kérdezte Ország András.
- No, szóval ez egy hosszú-hosszú folyamat, és külön dramaturgiája van – mondta Puzola.
- A színházaknál van dramaturg – jegyezte meg Ország András.
- Ezeket a politika színpadán szaktanácsadóknak meg szakértőknek hívják és, ha belegondolsz nem is olyan könnyű dolog ilyen pénzrengeteget újra és újra folyamatosan elosztani.
- Igazi boszorkánykonyhára gondolok – nevetett Ország András.
- Tapizsgálod, tapizsgálod, csak tudod a gyorsléptékű változások háttérében versenystállók szisztémáik szerint, futják a köröket.
- És az érdekek? – szólt közbe Ország András.
- Ezt úgy kell rendezni, hogy az igazgatás mindennapjaiban törvényesen beleférjen és itt térjünk is ki rögtön a mi ügyünkre, mert ugye jól gondolom, hogy nemcsak a gyapjú miatt futottunk össze.
- Hát persze, de azt is meg kellene oldanunk, mert ha ezek a hétköznapi ügyek sínen lennének, nem lenne mára üres a puszta.
- Emlékszem az elveidre, meg az ideáidra – mondta nevetve Puzola és ivott az előtte lévő ásványvízből, majd folytatta, de mára be kell, hogy lásd, átrendeződtek a dolgok, és javarészből nem a kicsik kezében van a bölcsek köve, viszont most ismét lehet pályázni szövetkezetek létrehozására, a családi gazdaságok szlogenjét a kormány a zászlajára tűzte, amivel ezer hektárt is megcélozhatsz. Némi pántlikázott pénzt is meg lehet pályázni.
- Egy falu, egy gazda?
- Ne így fogd fel! No persze fel kell nőni, a termelékenység meg az áttekinthetőség tömören: logisztika káoszába, de van egy más lehetőség is.
- Hallgatlak – mondta Ország András.
- Van föld keleten, meg hozzáértő munkaerő is. Úgy ahogy piac is van, neked való.
- Ugyan mire gondolsz? – kérdezte Ország András.
- Románia barátom, pontosabban Erdély, már a Brit Királyi család is szívesen jár oda. Van birtokuk is ott és működik.
- Hol vagyok én ahhoz – nevetett fel Ország András.
- Viccnek veszed most, majd gondolkozzál ezen!
- Biogazdaságot, meg legeltetési állattartást, azért persze el tudnék képzelni – jegyezte meg Ország András.

- A termés, ahogy érik, úgy lesz mindig zamatosabb egy határig, nem sok gondolkodási idő van, persze később is lehet váltani, kérdés csak az, hogy milyen kondíciókkal – mondta Puzola, akit egyébként Miklovics Lázárnak hívtak, vagy talán Lázár Miklovicsnak.

Ország András is olyan régen hallotta az igazi nevét, hogy megesküdni egyikre sem tudott volna, ezért hát úgy rendezte a dolgokat, hogy ne kelljen egyelőre kimondania a teljes nevet.

Aztán még elbeszélgetettek régi ismerősekről, meg apró sztorikról, megesett, vagy igaznak vélt történetekről. Egyszer csak Puzola feltartotta a kezét a levegőbe és a pincér felé fordulva odaszólt:

– Fizetni – mondta. Majd Ország Andrást kérdezte. – Apropos, te nem innál mégis valamit?

- Köszönöm, most kihagynám, ha megengeded – mondta Ország András. - Majd bepótoljuk – tette hozzá.

- Legyen úgy – mondta Puzola.

- Azonnal ott vagyok Lázár úr – szólt közbe a pincér, de ebből Ország András semmi következtetést nem tudott levonni.

Még az asztalnál voltak, mikor Ország András megkérdezte.

- Nincs véletlenül egy névjegykártya nálad?

- Óh, hogy ne lenne - és Puzola már nyúlt is a zsebébe és ahogy kihúzott egy lapot már át is adta.

Ország András odanézett, mielőtt zsebre tette, majd megszólalt:

- A gyapjút azért jó lenne eltakarítani a tanyáról – mondta.

- Nem mondtam volna? – kérdezte Puzola és újra a zsebébe nyúlt és kiválasztott másik kártyát és odaadta Ország Andrásnak. - Nyúl Mátyásnál jelentkezzél, a telefonja a kártyán van.

- Megjegyzem – mondta Ország András. – Nyúl Mátyás – mondta félhangosan.

- Hát igen, ide nyúl - oda nyúl és gyors, mint a nyúl. Nem is tudom, hogy akadtam rá – nevetett Puzola.

- Hát, köszönök mindent Lázár barátom – mondta Ország András.

- Csörögj rám nyugodtan – mondta búcsúzóul Miklovics Lázár és elindult az Audi felé.

Ország András is a kocsija felé vette az irányt és még a hatás alatt szállt be a nissanba. Lendületesen tör előre a faszinger, gondolta, ahogy Puzola elhaladt mellette a fekete kocsijával és kissé elgondolkodott. A fene se bánja, csak adjuk el a gyapjút, és már igen csak a megszokott, régi lendülettel iparkodott hazafelé, mikor eszébe jutott, hogy nem oda

Buda, neki Dominika felé kell venni az irányt, hogy Mátééknak vigye a finomságot.

- Már háromszor eladtam, amit magának sütöttem, olyan soká talált vissza – mondta Dominika. - Ez csak frissen, melegen az igazi. Mikor kihűl, már csak maradék a neve.

- Ma már az éttermek is előre dolgoznak – mondta Ország András.

- Csak nem a mikrora gondol? Maga biogazda nem?

- Csak jártatom a számat, de arról tanúsítványom is van. Köszönöm a figyelmességét.

- Hátha megköszöni nekem is jól esik. Ha találkoznak Andorral, küldök neki mákos palacsintát, valamikor az volt a kedvence. Zénó az akkori barátom meg azért nem ette, mert az éneklésnél kilátszanak, hogy mákosak a fogai.

- Akkor mit evett? – kérdezte Ország András.

- Ivott. Inkább whiskyt ivott annak idején. Ahogy hallom, ma már nincs annyi vihar körülötte, bár avval az életmóddal nem lehet családot alapítani ma sem – mondta Dominika nevetve. – Tudja, jó volt, szép volt, de én gyereket szerettem volna, ám erre föl most ismét süthetem a lángosokat.

- Majd betanít valakit, csak lesz ehhez is tehetsége.

- A mostani párom, az Előd devizahiteles. Tudja, az olyan súllyal bír, mintha leküzdhetetlen kór támadta volna le – mondta Dominika és közben a szinte forró tésztákat becsomagolta és Ország András kezébe adta. – Most már iparkodhat – szólt jókedvűen, ahogy látta, hogy a vevője egyik kezéből a másikba teszi a csomagot.

11. A reggeli könnycsepp

Máté, ahogy kinyitotta a szemét egy pillanatra, behallgatott a csendbe, majd nyújtózkodott egyet, ahogy szokott, hogy az izületeit végigsimítsa a reggel ébredés delejes ereje. Érezte, ahogy a maradék görcsök az eszméletlenség utolsó rebbenésével szétfoszlanak, és mintha csak egy kiáramlás folyamányaként kisülnének a térbe. Pihenten ébredt és rányújtózott az előbbi fiziológiai élményre. Lábai Ilona lábaihoz értek, amit kissé hidegebbnek érzett, aztán észrevette, hogy lehúzta róla a takarót. Mély levegőt vett, közben a beszűrődő fényeket figyelte, hogy érzékelyje az időt. Érezte, hogy hajnalra szervezete ledolgozta az éj kötőfékeit. Mintha újra született volna, korán van még, gondolta és Ilonára nézett, akinek a feje egy kispárnán nyugodva profilból nézve is nyugalmat sugallt, de ahogy tovább nézte és részvétet árasztott a közelállók hullámhosszán, különös dolog ejtette ámulatba. Egy könnycsepp gördült ki a szempilla alól, ami nem bírt megragadni a szem sarkában és a nehézségi erő gördítette tovább az arc bőrén az apró szarkalábak között, majd felgyorsulva a pofacsont körül egy hosszabb ránc medrében megszaladt a nyak felé. Sose gondolta volna, hogy alvó ember képes könnyezni és már látta is, ahogy bújik elő a következő, mint a túlárado reggeli harmatcsepp, melyet a nehézségi erő magával ránt egy drámai útra. Máté most értette meg, hogy egy cseppben persze, hogy benne lehet az óceán. Agyának impulzusa a lélek töltésével érzelmek végtelen folyamányává növekedett és pihent testében a szeretet munkálkodott már, ami együttérzéssé nőtte ki magát a részvét, a sajnálat és az aggodalom közegéből. Foglalkozásának túlfűtött képzelgéseit arra ragadtatták, hogy csodákra gondoljon, aztán mint ahogy egy határozott kezű szobrászhoz illik, mintha a születő művén igazított volna, lehetetlenoman, ujjaival filmszerűvé húzta szét a cseppet, majd a másikat is. Csak pihenj még, pihenj, gondolta, ahogy Ilonára nézett, aztán óvatosan kifordult az ágy szélére, és felült, hogy összeszedje a gondolatait. Akarta, hogy rend legyen a fejében, de legalábbis sorrend, hogy lássa az erdőből a fát. Az utóbbi napok történései egyszerre villantak be pokoli kíméletlenséggel és érezte, hogy legyőzik, ha hagyja. Az égő tanya, az állati hullák, a tűzoltók gépezete, a szomszédok, a kórház és a fia, meg

Ilona és a faragások, a szótlan gyerekei a fűre széthajigált szobrok, kísértették.

Felállt és kiment a szobából. Akkor érzékelte, hogy bizony a hajnal már rég szertefoszlott. Megmosdott és összeszedte magát. Ilona még mélyen pihent, aztán kiment a házból, hogy keresse a barátait. Leesett, hogy Katinka piacon van, a kis Bandi iskolában, de az öreg Bandit sem találta és mikor látta, hogy a kocsi sincs a helyén ráébredt, hogy ketten vannak meg az állatok. Kiment az udvarra, ahol mindent ismert. Gondolta, hogy végignézi az állatokat. A kutyák kísérték, közben másan is járt az agya. Az egyszerű gondolatok elvesztek a csendben, miközben saját jövőjük indítórakétáit pizskálgatta minduntalan és keresgélte a megoldások technikáit, aztán mégiscsak megadta magát a tanya varázsának, és ahogy végigfutott tekintete a birtokközpont élővilágán és terén, a Nap felé emelte tekintetét és végigmondta az Úr imáját, mint ahogy azt régebben is szokta. Pár lépést tett, mikor meghallotta a motorzajt és máris tudta, hogy az öreg Bandi érkezett haza.

- De jó, hogy jössz – mondta a kocsiból kiszálló embernek.
 - Hoztam nektek lángost – mondta jókedvűen Ország András.
 - Képzeld, azt gondoltam, hogy korán ébredtem és látod hasamra süttött a Nap – emelte a tekintetét az égnek Máté.
 - Nincs hova törnöd most magad – mondta az öreg Bandi.
 - Hogy nincs-e? – csattant fel Máté.
 - Na gyere, egyél egy falatot, tesztek fel teát is.
 - Ilona még alszik, nem ébresztettem, hadd pihenjen – mondta Máté és elindult az öreg Bandival a konyha felé.
 - Lenne dolgom a faluban – adta elő Máté szürkén azt a szándékát, hogy már indulna, de kereste még az udvariasság határát.
 - Ahogy gondolod, én már a tanya körül leszek, rengeteg a tennivalóm – mondta az öreg Bandi.
 - Na látod, éppen ez az, nekem segíteni illene – mondta Máté.
 - Ti katasztrófaáldozatok vagytok öregem, meg a barátaink, oldódj már fel az Isten áldjon meg.
 - Persze, persze – mondta Máté és udvariasságból törögetett a lángosból, mintha éhes volna, de a céljai már üzték és topogott mintegy jó ló a kocsi előtt, ami már húzná a terhét.
- Feltett néhány udvariaskodó kérdést a piacról meg Katinkáról, behajtotta a teát a csészéből és indult a kocsi felé.

- Iparkodok – szólt még oda az öreg Bandinak és ahogy bevágódott az ülésre már indított is és rátaposott a gázra.

Ország András félhangosan szólt az ajtóból utána:

- Az jó, ha újra van életkedved öregem - és nézett a kocsi után, ami elhúzta a csikot.

Máté a faluban egyenesen az alapítványi, szociális és gondozóközpont felé hajtott és a szélvédő mögül fogadott néhány köszönést kézfeltartással, integetéssel, de nem állt meg diskurálni senki emberfiával, pedig ahogy a múltba nézett mindenhol társaság vette körül. Szeretett ezekkel az emberekkel szót váltani és soha nem kellett keresni a témát. Magán és közügyek között vágta a rendet tisztességgel, míg nem következtek a nagy világmegváltások. Alkotni a tanyán tudott igazán, bár óriási léptékű faragásokat produkált elképedt szemek előtt is, ahol a fókuszba született a mű. De jó is lenne most is faragni, nem itt tekeregni, gondolta és miközben látta, hogy a központ nagykapuja nyitva áll, hát egyenesen behajtott az udvarba, követte az ívet, majd a kemence és a dísztó előtti téren megállt. Az akadálymentesített feljáró vas kapaszkodóihoz már több kerékpár állt odadöntve, hanyag ársaságban. Felgyalogolt a lépcsőn és benyitott az épület folyosójára, ahol már többen rendezkedtek az idősebb korosztályból. Már csak a múltban aktív termelőszövetkezeti dolgozók a tagok és gyalogmunkások egészségügyi szűrésre várakoztak és akkor még nem igen sejtették, hogy holnap meg már ők lesznek a hagyományőrző kollektíva.

Miközben az orvoslátogató, aki Mátéval azonos időben érkezett azonnal tovább húzott az egészségházba, az egybegyűlt sokadalom igyekezett magát hasznossá tenni. Szépítették a helyiségeket, öntözték a virágokat, igazították a könyves állványokon a kiadványokat, lecserélték a közösségi helyiségben az abroszokat, többen sálakat kötöttek, játékokat gyártottak, a konyhában teát főztek, hogy hasznosan múlassák az időt. A túlnyomó többség a nők közül aktivizálta magát. A néhány férfiember meg az udvaron téblábolt és spekuláltak, hogy egy újabb dísztatvat a környezet melyik részére ássák majd meg. Valamilyen átfolyásos rendszerben gondolkoztak úgy, hogy a mélyebb tó egyben a telelő legyen. Máté, ahogy szénézett az épület helyiségeiben a régi osztálytermekben lépten-nyomon szóba állt valakivel és rögtön kis gyülekezetek lepték körül, hogy kifejezzék együttérzésüket. A szobrász legtöbbször széttárta a karját:

- Tehetetlenek voltunk - mondta. - Most a megoldást keresem. Orsolyát nem látták kedveseim? – kérdezte, de bizonyosat senki sem tudott.

- Mintha a régi tanítói lakásba ment volna – mondta Böbe mama.

- Hisz, az itt van az épület végén – mondta Máté.

- Hát persze, a folyosón végig és az utolsó ajtó. Úgy tudom valamilyen meglepetésre készül Orsolya – jegyezte meg halkán Böbe mama.

- Akkor nem illene zavarnom – morfondírozott Máté.

- Menjen csak nyugodtan, még az is lehet, hogy jókor toppan be. Az utóbbi időben régiségeket pakolászott ott.

- Na nézzük – mondta Máté és elindult a tornácon az épület vége felé. A régi Klebelsberg Kunó-féle iskolák a kor kitűnő építményei voltak és rögtön otthonosan érezte magát itt Máté is. Kopogott, majd egy csengő női hangra benyitott az ajtón.

- Művész úr! – kiáltott fel Orsolya. - Már többször emlegettem. Nem csuklott? Egyébként meg lesújtott a hír. Kerüljön bentebb.

Máté, ahogy gyorsan felmérte a terepet rengeteg régi tárgyat látott kaotikus viszonyok között.

- Mire készül itt kedves asszonyom? – kérdezte Máté.

- Helytörténeti áttekintésre – mondta Orsolya.

Máté fellélegzett, végre megmozdul valami – jegyezte meg.

- Úgy gondolja?

- Bizony, hogy úgy – mondta Máté és a szemével az egyik tárgyról a másikra siklott a látótérben.

- Mi lesz a szisztémája Orsolya? – kérdezte.

- Itt van egy jegyzék a kezemben.

- Elég vaskos – mondta Máté.

- Az alapítványi tagok, meg a közelállók letétbe helyezhetnek itt még megbecsült, vagy egyszerűen csak őrzött, vagy meglelt, a múltból átmentődött tárgyakat, eszközöket, relikviákat. Nos, láthatja művész úr, milyen halom kincs van már itt.

- Csak faragó vagyok Orsolya, csak faragó, kemény tükröket vágok, néha mélyeket, mint amekkora sebeket el kell viselnünk néhanapján. A maga lépései viszont tiszteletreméltóak, fogadja elismerésem, ha ez számít valamit magának.

- Ez jól esett, tudja, én itt még csak most elegyedek, szeretnék otthon lenni és egy néprajzi bemutatóra való készülődés a legkevesebb, amit most megtehetek.

- Látja, milyen buta vagyok, – mondta Máté - lényegében meg sem tudnám mondani, hogy miként szólíthatom kegyedet. Igazgatónak?

- Intézményvezető – nevetett Orsolya.

- Nos, intézményvezető asszonyom, tájékozódni jöttem most ide, de már látom, hogy nem vagyok nyerő.

- Mire gondol Máté?

- Átmenetileg lakásmegoldást kutatok és emlékeztem erre a tanítói lakásra, de ahogy az ábra mutatja ez már foglalt.

- Nos, álljunk csak meg – tartotta fel Orsolya mindkét kezét.

- Álljunk – mondta megadóan Máté.

- Itt még csak ömlesztve van minden. Gondolkodjunk – mondta Orsolya és jobb kezét a szájához tette, fejét kissé leszegte és végigpásztázta szemével a tárgyakat. - Közösségi tér, könyvtár, egészségügyi és fitness terem, étkező, folyosó, pince. A pince. Nézzük csak meg. Száraz, tiszta, csupán sok ott a kacat, rendezni kell a körülményeket meg szelektálni a kutyákat. Jöjjön Máté, szétnézünk ott. Egyébként néztem a jegyzékeket, magának vannak itt adományai még régebbiről, jól tudom?

- Asszonyom, maga ritka kivétel, ha még a múltat is számadásba vette.

- Nézze, van szájhagyomány és csúnya szóval létezik az adminisztráció, mint olyan.

- Mire gondol? – kérdezte Máté.

- Mire gondolok? Például arra, hogy a néprajzi gyűjteményt a pincetérben engednék kibontakozni. Jöjjön, nézzük meg milyen a klíma, meg egyáltalán a körülmények - mondta Orsolya és már indult is a kulcsokért, de aztán csak odaszólt az iroda felé – Margó! Kellene a pincekulcs, légszi hozd már utánunk.

Aztán ahogy céljuk felé haladtak Orsolya végig a tervéről beszélt. A foglalkozásokról, a hagyományőrzésről, a kirándulásokról, gyógyfürdőkről meg erdélyi utakról, a sóbarlangokról meg a borvíz hatásairól, aztán visszazuhant az udvartérre és arrafelé mutatott, ahol férfiak beszélgettek egy külső kemencénél fapadokon.

- Ott a kemence mögött már van egy dísztavunk, most meg szeretnénk, ha csobogna a víz és a két tó közé egy kis patakot duzzasztanánk. Innen nem látszik, de ott a díszparkban van magának is Máté egy félig kész szobra, mellette egy tuskó, de a baltának csak a helye látszik, hogy párszor ismerkedett egymással a két anyag.

Közben megálltak. Máté mindenkivel kezét fogott. Apró Pál rögtön felajánlotta a segítségét, ha szükség lesz rá a tanyánál. Görbe Sándor, Dunai, Kucsera és Zöldi Jóska csatlakoztak társnak. Csertő Gábor meg a Cséplő Pista kijelentették, hogy az italt ők viszik, ehhez ragaszkodnak.

- Köszönöm barátaim, köszönöm, – mondta Máté - de hát ennek akkor berúgás lesz a vége.

- Szó sincs róla – mondta Gogolák. - Alkoholistát nem viszünk magunkkal, csak töről vágott legényeket.

- Legényeket? – nevetett Bokor Jóska. - Közelebb állunk a százhoz, mint az ötvenhez.

- Ez csak te érzed úgy – mondta Pusztai János, akinek hosszú ősz haját hátul gumi fogta össze és kilógott a kalap alól.

- Lassan mi képviselünk itt már minden korosztályt a gyerekfélén kívül, úgy felkerekedett az ifjúság – szólt közbe Máttyás Lóránt.

- A szűrés után röpké megbeszélést tartanánk, ha lehet maradjatok – mondta Orsolya és már mentek is Margóval tovább a pince felé.

Orsolya gyorsan döntött, a gyűjteménynek megfelelő helyet találtak.

- Ugyan egy kissé munkásabb lesz, de megoldjuk – mondta, majd folytatta. – Tudja Máté úgy gondolom adjuk meg a császárnak, ami a császáré és most arra célzok, hogy a polgármesterrel célszerű lenne először magának beszélnie.

- Ahogy gondolja Orsolya, bár még feltételekről egy szót sem ejtettünk. Tudja, mi most Ország Andráséknál vagyunk, de hogy őszinte legyek egyáltalán nem látom most a jövőt. A biztosító is úgy játszik velünk, mint macska az egérrel, túl sok tűz volt mostanában. Arról ne is beszéljünk, hogy Andor hazajött és most a kórházban van. Mi ketten Ilonával most lehet, hogy nem teszünk ki egyet. Kiesik minden a kezemből és az agyam, mintha beszűkült volna. Másokat nem szeretnék indokolatlanul zavarni, úgy érzem, ebben az állapotomban nem biztos, hogy megfelelek az együttélés szabályainak, bár az öreg Bandi nem tudja, hogy én most itt vagyok. Látja, most is csaponganak a gondolataim.

- Nézze Máté. Én szabaddá teszem azt a tanítói lakást, e felől nyugodtan aludhat. A részleteket majd megbeszéljük, ez semmi más, mint válságkezelés, úgy kell hozzáállni, örülök, hogy hozzánk fordult. A puding próbája pedig az evés. Az együttélésnek pedig itt is vannak szabályai, majd mi is alkalmazkodunk, látja a legények segíteni fognak, az asszonyok is kiveszik a részüket, az tuti - mondta Orsolya és Máté

vállára tette a kezét, kissé megpaskolta, nyugtatgatta. - Fel a fejfel művész úr, a munkáit is behozhatja.

- Úgy gondolja Orsolya?

- Látja, mi készül itt, egy kisebb, vagy mondhatnám egy miniatűr kultúrcentrum a magunk módján. Az öregeink talán még mindig a legaktívabbak közé tartoznak, na persze már nem kaszálnak, meg nem a markot szedik, amire ma már nincs szükség, de azért még napszámba is elszegődnek és szellemileg sem hagyják el magukat. Dalkörök, tánckörök működnek, verset mondanak meg mesét, műsoros esteket rendeznek humorfesztivállal és a nótát még szakadatlanul reggelig fújják. Néprajzi gyűjteményt hordanak össze és elbuszoznak a csíksomlyói búcsúra is. Törődnek egymással és most begyűjtötték a környék könyvtáraiból a leselejtezett irodalmat. Azokat digitalizálják, mármint a könyvtárakat, mi meg még polcra rakjuk az antikvitást. A sütés-főzés mániájuk. És ha lenne egy szoborpark a kemence utáni térben nagyon király lenne, fillingje lenne a bázisnak.

- Maga is képes szlogenben aktualizálni?

- Mire gondol?

- Semmi, semmi csak a kifejezésekre gondoltam – legyintett egyet Máté.

- Vagy úgy, ma már ez a közbeszéd. Ehelyt megtanultam én is.

- Maga szerint hol lakik a lelkünk? – kérdezett rá témát váltva Máté Orsolyára.

- Most meglepett – válaszolt röviden az intézményvezető.

Egy pár lépést eltávolodott, aztán megfordult a sportosan termetes asszony és Máté szemébe nézett.

- Nézze, én evangélikus vagyok és a lelkészünk emlékszem rá, olyan kifejezően adta elő, hogy a lélek, ha mi elhagyjuk magunkat akkor is bennünk munkálkodik. Olyan, mint a lelkiismeret, miként azt is csak akkor vesszük észre, hogy van, mikor szükség van rá, hogy figyelmeztessen minket. Ha rossz fát tettünk a tűzre, vagy elmulasztottunk valamit, azonnal feltámad. Ilyenek jutnak hirtelen az eszembe. Veszélyes ember maga Máté.

- Mire gondol?

- Gyorsan kibillenti az embert az egyensúlyából.

- Ne higgye. Csak a magabiztosságból és az más térsza.

- Nekem magabiztosnak kellennem. Nézzen körül, látja mi van itt.

- Teszteltem. Tudja, én ugyan anyaggal dolgozom, de minden csak eszköz, hogy közeledjünk a lélekhez, megértsük munkálkodását. Ezt

időként hordozza a fej, kiül az arcra, mintha nyaralna. Nyugodt, dolgos emberek arcán néha látom milyen jót pihen. A lelketlenek arca kifejezéstelen, hadováznak, fossák a szót. Már megbocsásson, az utóbbi időben elég közönségesen fogalmazok. Országos barátomtól még a szentségektől is ragadt rám bőven az utóbbi időkből.

- Hallottam már egyszer-kétszer – nevetett Orsolya.

- Tudja a magyar parasztnak évszázadokon át csak ez maradt, még el nem vágódott valamelyik harctéren.

- Akkor hallott a máréfalvi mészárlásról is ugye? Dózsa Györgyről meg ne is beszéljünk – tette hozzá Orsolya.

- Ezek már súlyos sebek, halálosak – válaszolt Máté.

- A gond és a keserűség túlérleli a termést - buggyant ki Orsolya szájából.

- Milyen termést? – kérdezte Máté.

- A halált – mondta halkan Orsolya.

- Na látja, de mégis van dal, humor és tréfa, miközben meg már az érett kalász is a földig hajol, hiába settenkedik rá a kaszás. Ezek az emberek ilyen jelleműek.

- Zárójelbe tenném néha, hogy voltak – mondta Orsolya.

- Ezt majd eldönti az idő, nekünk nem kell pálcát törni magunk felett, álljuk még a sarat egy páran. Magának nem kell ilyet mondania.

- Nem az itteniekről beszélek és hozzátettem, hogy néha, de felejtse is el, hülyéket mondtam.

- Tudja mit, most bemegyek az önkormányzathoz, hátha bent van a polgármester.

- Nyugodtan terjessze be a kérelmét Máté, a hétvégi értekezleten pontot tehetünk rá, megyek én is, mert várnak.

- Köszönöm Orsolya, – mondta Máté - minden jól! - szólt még a nő után.

- Magának is és várom – mondta végszónak az intézményvezető.

.

Máté lassan haladt az úton az önkormányzat épülete felé. A háta is borsózott a hivatalok gondolatára. Hiába, hogy ezek a beidegződések a rossz tapasztalatok és az emlékezetes packázások eredőji messzire nyúltak vissza Máté érzékeny lelkében, elevenen éltek tovább az indokolatlan herce-hurcák és azok is melyekben a családtagjai voltak érintettek, mintegy összegződtek hatványozódtak. A

tanácselnökökkel meg később a polgármesterekkel viszont személy szerint jó viszonyt ápolt. Az elvtársak, később meg az urak a feszültségek enyhítésére, meg a barátságok kialakulására sokszor igénybe vették a tehetségét. Érezhetően innentől jobban nyíltak előtte az ajtók és ha nem is gyorsabban, de valahogy átláthatóbban, megértőbben és méltányosabban bántak az ügyeivel, főleg a családtagok intéznievalójával, mert ő maga Ilonával ősiségi alapon a tanyán élt. Persze azért ott is zajlott az élet és a legutolsó zajlásra meg rágondolni is hátborzongató volt. Eszébe jutott, hogy Orsolya kérelemről beszélt, valószínűsítette, hogy elektronikus adatlapról lesz szó, ami hasonló egy tesztlaphoz. Na, majd hagyományőrző módon először csak szóban elbeszélgetünk a lehetőségről, gondolta és már izgult, hogy bent találja-e a polgármestert. A falu első embere kalandos küzdelem árán vívta ki magának a rangot, a választási csörték zajában. Időnként kárpitszögeket szórtak szét figyelmeztetésül a hajlíthatatlanok és a bizonytalanok számára.

A sok defektszerelés közben aztán elgondolkodhatott a jelöltekről a polgár, miközben a méregtől vörösödött a feje, fogyott a türelme meg az ideje és laposodott a pénztárcája. Mélázhatott, hogy mit meg nem ér az ő voksa, hogy eldönthessék, kit ültetnek fel a fejük fölé. Máté nem járkált ebbe a sűrűbe, de hát a hírek nap, mint nap elérték a tanyát is, amit jobbára azért kóstolgattak, szopogattak, mint a szalonnabőrt úgy nyáridőben, hogy avas-e már. De jó is néha felejteni, gondolta, mikor átlépte az önkormányzat épületének a küszöbét. A sok lárma, cégér és pecsétcsere még nem hozta a minőségbe való átcsapást, csak felkorbácsolta a kedélyeket, viszont fényezte az érzelmeket. Csak új idők ezek, gondolta magában. A falakra kitűzőtt töménytelen hivatalos hirdetés mellett elhaladva Máté a titkárság felé tartott. Megtorpant egy pillanatra, hogy átfussa a hirdetményeket. A hatóságok és jogászok termékei kötelezettségekre figyelmeztettek, adásvételekről szóltak és bizony-bizony árverésekről. Albinnak társai leszünk a pusztában, gondolta Máté és nem jött mosoly az arcára. Továbblépett a futószőnyegen és bekopogott a titkárságra aztán nyitotta az ajtót.

- Nem hiszek a szememnek – mondta Arankának, a titkárnőnek.
- Mire gondol Pagony úr? – kérdezte Aranka. – Máskülönben, jó napot – mondta.
- Arra, hogy alig lézengünk itt a magas irodán.

- Vagy úgy, tegnap volt a közmunkások fizetése, most tényleg pauza van látszólag, de van mit csinálni megnyugtatom.
- Sosem vonnám kétségbe – mondta Máté udvariasan.
- Gondolom, a polgármesterrel szeretne szót váltani ugye. Hallottam az iszonyatos bajról – mondta Aranka. - Fogadja együttérzésemet. Azt hiszem be kell, hogy érje a jegyző úrral, mert a polgármesterünk elment a szociális gondozó központba.
- Elkerültük egymást, most jövök Orsolyától – jegyezte meg Máté. - Inkább visszajövök. Rengeteg bajom van.
- Üzen valamit Pagony úr?
- Kérelmet szeretnék beadni – mondta Máté.
- Milyen kérelemre gondol – kérdezte Aranka.
- A tanítói lakásra pályáznék, a régi iskolánál, ahol a néprajzi gyűjtemény lenne – mondta Máté.
- Azt az Orsolya szorgalmazza csak – mondta Aranka.
- Átrendezi máshová mondta a jó előbb nekem a helyszínen.
- Most lesz testületi, úgyhogy jókor jött. Pársoros kérelmet biztos, hogy írnia kell, de jobb, ha beszél a jegyző úrral – tanácsolta Aranka.

Mint később kiderült a jegyző nagyon rossz formában volt és el is indult az orvoshoz, vagy a patikába piruláért. Máté meg Arankára bízta a kérelmet és elindult ő is a futószőnyegen a kijárat felé. Irány az Ország tanya. Ahogy beült a kocsiba szinte egy lendülettel becsapta az ajtót és már indított is. Szinte azonnal mozgásba lendült az autó és Máté gyorsan felpörgette a fordulatot, csakúgy húzott felfelé a sebességmérő óra mutatója. A motor szépen dolgozott, ütemesen zenélt, de Máté füle mintha bedugult volna és már csak monoton zúgást hallott. Az iménti találkozásokon meditált és arra jutott, hogy ebben a legújabb korban már a gondolatmenetben sincs humor, nem szövi át a mondatot semminemű briliáns fordulat. A rövid kis szürke mondanivaló a legszűkebb közölnivalóra zsugorodik, és mintha elfogyott volna a kincs, a szókincs. Monoton mondatok egymásutánja pro és kontra szürke fonalakat húztak a térbe a hanghullámok erőterei mentén. De mitől lenne másként, miért is kellene extrém dolgokról csiripelni lépten-nyomon, meg egyáltalán kinek a pap, kinek a papné. Meg egyébként is ki sugallja, hogy állandóan emelkedett hangulatban kellene forrni. Nem éghet az ember minduntalan lázban, persze, hogy szárnyalni szeretnénk, de néha csak egyszerűen fővünk a saját levünkben. Micsoda

marhaságokat járok körbe-körbe, gondolta Máté, de a monoton zúgástól csak nem szabadult.

Már célegyenesen volt az Ország tanya felé, lehúzta az ablakot és jó nagyokat lélegzett. Lábát fentebb emelte a gáزرól, a kocsí lassított. Visszkapcsolta a sebességet és most már a felpörgetett szervezetét próbálta lenyugtatni, de tudta, hogy ehhez idő kell, meg azt is, hogy ilyenkor kevés az akarat. A vegetatív mechanizmust nem könnyű uralni, de a tudati és lelki kettős erejével nem lehetetlen. Máté hitt ebben és azt is tudta, hogy ilyenkor a vérnyomása is rendetlenkedik csak nem szabad bepánikolni. Elterelte a gondolatait és már az Ország tanyán volt lelkileg, de rögtön rájött, hogy már megint siet. – A magány mind a tied Máté és nézd a határt, tekints fel az égre, hova sietsz – terelgette vissza gondolatait a normalitás mezsgyéjére. A kocsí lépésben haladt, és kis idő múlva Pagony Máté fülzúgása is csillapodni kezdett. Most már így lassacskán haladt tovább elmerülve a környezet mindenhatóságába. A fejében átvonuló monológon meditált és jót derült magán, hogy mennyi közhelyet tud összeharácsolni, mindez néha tetszett neki és szerette a közismert szavakat használni. Sajátja volt, hogy mindenáron nem kell mindig újat és még nagyobb, extravagáns különlegességet mondani. Azt is szerette, mikor a tárgyak és események mesélnek és eszébe jutott a reggeli könnycsepp, ami Ilona arcán gördült lefelé és a következő, ami medret vájít a barázdába. Nekem is meg kellene találnom azt a barázdát, mellyel leereszkedve gyógyítóan terülnének szét a gondolatok, mint a könnycsepp a titkok deltájában és nem esnék hasra a törésvonalak árkaiban, a hovatarozás bitang vitái között. Máté emlékezett, ahogy annak idején éreztek, mikor ifjú titánok kiállítást rendeztek a város főtere körül és újra csírázni kezdtek a művészetek szétszórt magvai, gyűszű- és harangvirágokká, tulipánokká és liliomokká váltak, majd érzékeny szirmaik között aranyfüstös porzók időutazásként elevenedtek fel az inspirációk ormai közötti delejes villámlásban.

– Micsoda idők voltak azok! – kiabált fel majdnem magában. – Akkor éreztük meg süldő fejjel, hogy ki kell az ablakot tární és mozgásba kell lendülni, mert gúzsba kötve esélyünk sincs csak a vegetálásra.

A grafit és az ecsetvonások egészen az avantgárdig meg azon túl is hasították a teret, de ő valahogy nem tudott elszakadni már akkor sem a pusztai emberektől, akiket ismert. Ismerte a szokásaikat, kiismerte a természetüket és szerette őket. Az arcukat becsukott szemmel is látta, meg azt is, ahogy beszélnek, ahogy énekelnek. Emlékezett a bálakra, a

verekedésekre, melyeket a virtus szított, na meg a szerelem és a bor. Emlékezett a hajnalokra, hogy mire a Nap felkel már nincs ásítózni idő, menni kell, menni kell az állatokhoz, menni kell a kaszálóra, meg indulni az aratásra, és keverni kell a permetlevet. A lovaik velük voltak és így húzták tovább nap, mint nap a terméssel megrakott időt inuk szakadtáig a számukra ismert törvény szerint a termékeny körforgalomban. A hetyke legények még virgonckodtak, a hajlott hátú öregek meg, mint a teli kalász, vagy a terméssel megrakott ágak a föld felé hajoltak. De mentek a beléjük rögzült parancs szerint. Innen indult az életük, a szórakozásuk és innen landolt el az ének és a kacaj, ahogy végigskálázott a határ hullámhosszain. Ebből a veretes, színes, de kemény világból, melyben a sors villogtatta a maga hisztériáit is, kiragadta őket a kollektív derűs ígérete és rávette őket, hogy induljanak a bőség asztala felé. Ezen a délibábos úton aztán sokan lemorzsolódtak és szétszóródtak, de Máté fejében és kezében a múltat becsülő ember jelleme örökre élő maradt, akiket aztán nagy rönkökből és törzsekből megfaragott. A kezében lévő őserőt meghatványozva, baltájával művészi fokon vonásokká, mozgásokká és gondolatokká nyesegette. Hány országban is lehettem? – tette fel magának a kérdést és hirtelen Koppenhága jutott eszébe, talán a víz miatt, ahol folyónyi csatorna mellett egy angyalt faragott a királyi palota előterébe. De hát jobban vagyok már, gondolta és érdekesnek találta az újabb felfedezését, hogy a pillanatnyi rosszulleteit, mintha gyógyítani tudná a múltba nézéssel. Rá is lépett rögtön a gázra és Ilona könnyecseppjei összefolytak az út menti fák zöld folyosójában az árnyjátékokkal.

12. Fehéren feketén

- Na, megpróbáljuk? – kérdezte Valér az ágy szélére kiülve.
- Mit? – kérdezte Andor.
- Hát a csapd le csacsit. Látod, hogy felültem már az ágyon, tudsz jobbat? Mi a szart lehet itt csinálni? – háborgott Valér.
- Barkóbaázunk – mondta Andor.
- Nincs kedvem gondolkodni – mondta Valér.
- Szedd össze magad - biztatta Andor.
- Nem látod, hogy igyekeztem? Kiültem az ágyra.
- Visszatér beléd az erő – nevetett Andor.
- Mennék veled, ha tudnék – mondta Valér, kissé melankolikusan.
- Mindennek eljön az ideje, látod, hogy én sem pattogok, pedig már adnám a nővéreknek a búcsúcsókot.
- Egyik-másikat megszereti az ember, de ha ki vagy szolgáltatva hosszú az út.
- Az úton is van élet – nevetett Andor.
- Te mindenre tudsz valamit mondani, te vagy a nagy elterelő.
- Tudod csak annyi az egész, hogy nem szeretnék a saját elvárásaimba belepusztulni. Egyébként meg láttad, hogy engem is az úton szedtek össze.
- A kútnál, úgy emlékszem – morfondírozott Valér.
- Az már mindegy pajtás és egyébként is én ilyenkor már képletesen csépelem a szót.
- Akkor mivel űzzük el az időt? – kérdezte Valér.
- Én már pakolászok, Te meg találd ki, ki lesz az új szomszédod.
- Te hülyéket beszélsz – nevetett fel Valér.
- Persze, hogy hülyéket, mi mást tehetne ilyenkor az ember.
- Azért, ha lesz időd... – mondta volna Valér, de félbeszakította az invázió, ahogy berobbant az ajtón Kraskó és nyomában a társasága.
- Vizit után jöhetsz! Kocsival kavartunk ide – mondta Edem, mielőtt egyáltalán köszönt volna.
- Valér úr – nyújtotta a kezét Edvárd egy kézfogásra a szomszéd ágynál. Jessica Andor haját igazgatta már, Erna meg az ágyat próbálta bevetni.
- Jézusom, olyanok vagytok, mint a banditák – ámuldozott Andor.

- Mi az? – itt akarsz rostokolni? – kérdezte Kraskó. - Na persze, lehet, hogy várni kell még néhány pillanatot, de a főnövér szerint utána szabad vagy, akár a madár. Azt mondta, hogy te szerencsés vagy, én meg azt mondom, miért a kezeden a zárójelentés, uccu a torony.

- Hogy-hogy uccu, meg milyen torony? Már megint kitaláltak valamit, képedt el Andor.

Kraskó a farzsebéből elővett egy papírt.

- Ez egy diplomácia egyezmény, látod pajtás! A címzett Pagony Andor. Tessék.

- Mi ez? – kérdezte Andor, ahogy elvette a levelet Kraskó kezéből.

- A víztornyot kapizsgálod, ugye? Nos hát az írás arról szól, hogy odaköltözhetsz, tudniillik Zénó tulajdonostárs lett ott és üzeni, hogy fészkelj be magad és alapítsd meg azt a fellegvárat, amelyről néha csakúgy ábrándoztunk.

- Ez a szponzor öcsém, nem az a sok seggfej, aki csak etet, aztán lenyel mindent – mondta Edem.

Andor hirtelen köpni-nyelni sem tudott a meglepetéstől. A családját várta, apját, anyját, akik alól most kicsúszott a talaj, de a támogatóik tartották bennük a lelket. Andor vonzódott hozzájuk, mint a mágnes. Valójában soha nem engedte el a kezüket, csak ahogy időközben felnőtt, próbált önállósulni, mint más. A lelkében meg kezdtek beérni a küldetésének motívumai. A haverok most taroltak, szinte legázolták, ahogy megérkeztek ezerrel a barátság jegyében a segítség szándékával. Újra szétnyitotta a papírt és belenézett. Leült az ágy szélére.

- Hogyan is állunk azokkal a tónusokkal? – törte meg a csendet Valér.

- Milyen tónusokról beszélsz? – kérdezte Andor.

- A barátaidat kérdezem – mondta Valér. - A múltkor maradt egy elsikálatlan ügyünk.

- Miről is? – kérdezte Kraskó.

- A feketéről meg a fehérről – mondta Valér.

- Jaa, és az árnyalatok meg a lyuk és a térvilágok – szólt közbe Edem. - De tudja mit? – folytatta. Ha Andor nem kifogásolja, majd meghívjuk a toronyba, ha felgyógyul egy a „Tónusok, a feketétől a fehérig” című alkotói vitaestre.

- Jaa, és mindenki, annyit iszik majd, hogy a témákat tovább árnyalhatja, sőt boncolhatja a faksznit egészen az atommagtól a fekete lyukig.

- Befognátok? – szólt közbe Andor, majd felállt a vaságy széléről és nekilátott összecsomagolni. – Tartsd a táskát Jessica, mert ezek csak lökik a dumájukat, ahogy szokták gátlástalanul.

- No-no-no, nem volt semmi gátlástalanság, - mondta Kraskó - csak eltereltük a hullámvonalakat.

- Ennyit erről. Mit hozzak magának a büféből Valér? – kérdezte Edem és indult az ajtó felé.

- Hozzon egy rántott békacombot, tartármártással, kevés rizzsel és néhány szem olívbogyóval.

Erre a kérésre Edem lepadlózott.

- Halljátok, rögtön lehidalog, tulajdonképpen kicsoda is ön Valér, azon kívül, hogy jelenlegi státusza beteg, egyszerű kórházlakó, rászoruló nővérszívó, orvosok réme és a látogatók pszichiátere.

- Én? – kérdezte Valér. - Hogy ki is vagyok? Csak egy szimpla szintévesztő és ezért nincs szerencsém a lepkefogással sem.

- Mit mond? Maga lepkéket fogdos.

- Hát persze és tudja itt is a színek, a színek szerint a fehér szerencsét jelen, a sárga nyomán pénz áll a házhoz, de már a barna és a fekete bajt hoz. Nekem már csak a tarka imponál.

- A tarka, mit üzen magának? – kérdezte Edem és kissé értetlenül nézett Andor szobatársára.

A főszernek nyilván több van négy keréknél, gondolta. Andor is megállt a pakolással, ránézett Valérra, de ő már ismerte a gondolattársításait, meg olvasta a jegyzeteit, ami nyüzsgésig volt metamorfózisos parafrázisokkal. A többiek is megszűntek egy pillanatra. Edvárd viszont már kuncogott és majdnem kitört belőle a röhögés. Nyomta és nyomta vissza a torkán az érzelmi sugarak csíráit, melyek le s fel lifteztek a türelmetlenségtől.

- Mit üzen? – kérdezte Valér. - Nem csak hogy üzen, meg is testesül.

- Mi testesül? – röhögött most már fel szabadon Edem.

- A boldog szerelem uram. A közönséges földi boldog szerelem, a kis gödröskékkel az arcán, az apró kis suttogásaival, a leomló fodros hajával, a libabőrös feszültséggel a húsos dombokon a személyiség varázsával, a duzzadt ajkak között... – mondta Valér és az utolsó szavaknál már kifelé nézett az ablakon és talán elérzékenyült.

Ha nem látja meg Edem a könnyecseppet Valér szeméből legördülni, megkérdezte volna, hogy mit is keres egyáltalán ő a kórházban a betegek között, de akkor átsuhant rajta és megérintette Valér minden

terhe, amiből kihámozta, hogy a könnyed kis játékok avval a fehérrel és feketével csak egy kis pihenőt jelentettek. Valér egy pillanatra letette közöttük a súlyos terhét és belement az elba**ott kis művészlelkekkel a csínybe. Andor ráérezett az érzelmi rezgésekre, a lelki küzdelemre, amivel Valér meccset játszott. Odament az ágyához, leült mellé és átkarolta. A másik kezének ujjaival meg igazított a férfi haján. A szemébe nézett, és amikor látta, hogy Valér nézése visszatért a szobába halkán odaszólt neki.

- Hozok vizet, jó?

- Az nagyon jó lesz és sajnálom, hogy maguk most elmennek – mondta Valér, de ahogy nézte őket Edemet már nem látta a szobában.

Egy nővér jött be az ajtón, és ahogy a napbarnított bőre kivillant a fehér köpeny alól az életet idézte, a nyarat, a szabadságot, az erőt és a termékenységet. Valér csak ritkán látta, mert Krisztina másik osztályon nyargalászott és csak Andor miatt jött be hozzájuk. Zénót telefon tájékoztatta az eseményekről, legfőképp Andor állapotáról. Barátilag söprögette az akadályokat, hogy Andor kezében legyen a zárójelentés. Az intézményben nagy volt a hajtás, a fél megye idejárt már és az arányaiban apadó létszámú személyzet nem mindig állt már a helyzet magaslatán. A támogatott protokollok komputeres lenyomatai is okoztak feszültségeket. Lassan a számítógép előtt többet kellett ülni, mint a beteg emberek között a bizakodást osztani. A virtuális csápok időnként megvezették az idősebb korosztályt és az öreg dokik ettől stressz alatt álltak. A fiatalok meg a rezidensi öntudattól iparkodtak maguknak éket verni a hierarchiába, vagy egyszerűen szélnek ereszkedtek az atlanti világ gazdag országainak valamelyikében. Amúgy meg a kóros állapotban lévő betegbiztosítás, a pénzübeli és természetbeni egészségbiztosítás értelmezhetetlen káoszából a beteg számára a kiút a magánrendelők folyosóira vezetett, ahol a tágra nyitott pénztárcáján keresztül bizakodhatott és reménykedhetett a gyógyulás csodájában.

- Pár perc múlva vár a főorvos úr – szólt Andorhoz Krisztina. – Na, hagy nézzelek – mondta és megigazította a fiún az ing nyakát. – Mehetünk – mondta.

- Erről ennyit – szólt a többieknek Andor.

Azok meg tanácstalanul téblábolni kezdtek. Egyedül Balázs volt realista és pakolta össze felé a holmit, szedte össze a szemetet, majd szólt Jessicának, hogy rendesen vessék be az ágyat. Valérnak meg

összeszűkül a torka, magára húzta a takarót és fejét oldalra fordítva nézte az élet új forradalmárait.

Andor a zárójelentéssel a kezében tért vissza a szobába, hogy elbúcsúzzon Valértól és megszabadítsa az intézményt a haverjaitól. Szinte érezte még a bőrén is, hogy az ilyen kis megállóknál egy pillanat alatt miként vénül az ember testestől-lelkestől, hogy felkészülhessen majd a csillagközi örvény felé vetető útra az óriáspirál halhatatlanságába. Semmi sem véletlen, nem lehet, hogy valószínűtlen eseménysor véletlen tévelygéseiből ennyire egyszerű, tömör sejtésszerű érzelmi végszavakra jusson.

Miért égett le az otthonuk, miért pont akkor álltak be a kúthoz a corvettal, mikor az elszabadult őrült a betonra lökte és miért pont Valérral került egy szobába a többszörösen felvágott és visszavarrt ember mellé, aki már tömören, sűrűn látta az életet és mégis olyan fátolszerűen adta elő a létezést, mintha egy megkönnyebbült lélek, együtt lebegne a felhőkkel.

Átölelte a szobatársát és biztatóan csak ennyit mondott:

- Legyen velünk az erő öregem.
- Sűrűn fogok majd erre gondolni – szólt mosollyal az arcán Valér és megszorították egymás kezét.

Ahogy becsukták maguk mögött a betegszoba ajtaját a folyósón magukhoz képest, csendesen és rendezetten lépkedtek a lift jelzés irányába. Az ajtón éppen Krisztina lépett ki a folyósóra.

- Menjetek csak, van egy kis ügyem – intett a többieknek Andor, miközben a nővér felé lépett.

- Köszönöm a közreműködésedet és bizakodjunk, hogy összefutunk egy lazább helyen. Örülök, hogy Zénóval tartod a kapcsolatot.

- Tudod, hogy én már röntgenes vagyok, csak Zénó kapacitált, hogy legyen az őrangyalod – nevetett fel Krisztina a csillogó szemeivel és kissé átölelve pusztat nyomott Andor arcára. – Vigyázz magadra, és sok sikert! A toronyban majd meglátogatunk.

- Te mindenről tudsz kis hamis – vágott jópofát a megjegyzésre Andor.

- Kis hamis? No te lókötő, hát így állunk - élcelődött Krisztina és csípővel megérintette Andort.

- A toronyban találkozunk – mondta végül Andor, hogy lezárja az ügyet és beugrott a már újra kinyíló liftajtón.

A földszinten a büfénél Edem akadt le és diskurált egy szemrevaló személyzettel.

- Gyere már, – szólt Andor - mert mindenről lemaradunk. Látod, hogy itt hagytak bennünket. Talán mesét írsz a Hamupipőkének? – kérdezte, mert látta, hogy Edem nekikönyökölt egy ceruzával a pultnak és a lány egy ív papírt tesz elé.

Valamit írt, de aztán iPhone-nal kavartak az éteren. Beszéltek még egy keveset, közben Andor türelmetlenkedett.

- Gyere, igyál valamit – szólt vissza Edem.

- Na jó, kérek egy rostost – lépkedett a pult felé Andor.

- Azonnal adom - mondta a büfés lány.

- Tudod milyen műveleten dolgozunk? – kérdezte Edem.

- Nem, ha nem mondod – szólt Andor, miközben már egy szívószállal játszott.

- Ide hozzák a rántott brekót a tartárral, a rizzsel és az olíwabogyóval, úgy ahogy kell – szólt Edem, de még a mobillal szórakozott. – Átutaltam a lővét. A gyorsfutár a számodon jelentkezik és fizetünk Bébi, mert tűzni kell – mondta Edem a büfés lánynak, kezében a pénztárcával.

- Ez nincs még listán? – kérdezte Andor.

- Milyen listán? – kérdezte Edem.

- Tiltólistán apukám, tudod a természeti véderőre gondolok.

- Ez egy négycsillagos szálloda, a gyerek végigfőzte már a fél világot, olyat szólt, hogy nincs akadály, küldi gyorsfutárral. Nem kell parázni.

- Nem vagy piskóta, nagy szíved van – mondta Andor és a barátja vállára tette a kezét.

Kiértek már az épületből, de a többiek eltűntek a látómezőből.

- Én egy furgonnal vagyok – mondta Edem. - Most mit csináljunk? – kérdezte. - A toronyba kéne menni, ha ezek láthatatlanná lettek.

- Persze, a toronyba, – mondta Andor - de nekem apámékat mielőbb meg kell keresnem.

- Persze, megértelek – mondta Edem. - Akkor mit csináljunk?

- Van nálad mobil? Kérdezd meg őket, merre szunyálnak.

Még Edem a többiekre csöngött Andor átnézte a táskáit, hogy számba vegye a holmiját, aztán a zsebeit túrta végig, hogy az okmányait és az igazolványait elrendezze, közben járt az agya. A táborban is voltak holmijai. Elég cigányéletet élt mostanában. Vándorolt táborról-táborra, lakott rokonoknál, sőt albérletben is, mikor meg már kézzel fogható közelségbe került London, mondhatni bizonyossá vált, úgy gondolta, hogy az apjáéknál halmozza össze a cuccost. A festékek, vásznak,

keretek, a féligkész és kész alkotások anyagértéke sem volt kevés, nem is beszélve azokról a személyes holmokról, ami hosszútávon nélkülözhetetlennek tűntek. Végül is mi kell az embernek? – gondolkozott. Majd kiderül, mert erről most úgy tűnt, hogy beható ismereteket fog szerezni, és ha már szerzett benyomások szinte beleégtek, gyorsan gyarapszik az ember lelke ilyenkor, a tudat, amelyik először eltompul, de aztán fényesedik, érzelmileg szomorúbb lesz, aztán nosztalgikus, de azután beállt egy egyensúlyi állapot a szerzett tapasztalatok veszteségei és adományai között.

- Tudod mit? – szólt Edemhez, ahogy az befejezte a telefonálást és megtudta, hogy a többiek már a toronyban támasztják a pultot. – Körülnézünk ott, meg kíváncsi vagyok, hogy miként fogadnak, de akár pro, akár kontra döntök, mihamarabb ki kell jutnom a tanyára.

Anyja jutott az eszébe, de nem a szokásos magához láncolás, a kényeztetés, a féltés, az aggodalom, a megmondások sorozata és a rejtélyes függőségek ürügyén, hanem az elesettség okán. Régebben, mikor hazaért mindig várta valamivel, tüzetesen átnézte tetőtől talpig, hogy épségben van-e még. Az anyjának, ami a házon kívül volt túl a tanyavilágon, minden veszélyesnek tűnt. Néhány dolog, akár ellenségesnek is, főleg mikor úgy mérlegelt, hogy a külvilág az ő kapcsolatuk ellen dolgozik és elszakítja az érzelmi szálakat is, meg elemi erővel tör rájuk a szétszórattatás és Andor ösztönei is veszélyt sugalltak. Mikor Zénóval kint voltak a megsemmisülésnél, tartotta magát. Körülbelül úgy, mint aki megsérül, vagy elveszti kezét, lábát, de pillanatnyilag nem érez semmit, majd később tör rá az elemi fájdalom, aminek higgadtan már nem lehet ellenállni. Andor érzelmeire túl az eszméletvesztésen most tört rá a fájdalom az anyja okán, de érezte, hogy egyben elveszített mindent; a meleg otthon látványát, illatát még az otthoni örömek képzetét is felfalták a lángok.

A körútról befordultak a régi sportpálya felé. A létesítmény már ahova iparkodtak csak egy óriási telek volt. Messziről átmenetet mutatott egy lepusztult világ romos falmaradványai, a burjánzó természet elvadult termékenysége és foltokban a mindent felperzselő gyomirtótól elsárguló és szárazon meredező haldoklás között. A betonból darabok maradtak, a téglá eltűnt a salak felmorzsolódott és a műemlék jellegű kastély köddé vált. Már csak öreg varjak, mint amelyek most is a magas nyárfán kárognak, emlékezhetnek a nagy meccsre, mikor még a falakon is lógtak a népek, fiatalja, öregje egyaránt. A magukat rekedtre ordító

szurkolók az idegtől, a pirított szotyolát meg a tökmagot hajalták és rágták. Lefújolták a bírót, meg néha lehülyézték a partjelzőt is. A meccseken nem voltak járom alatt, felszabadultan bohémkodtak, ugratták egymást is, meg hát persze időnként kardoskodva piszkálgatták is az ellentábor és vérmérséklet meg ital kérdése volt csak, hogy mennyit okoskodtak. Andor apja sokat mesélt, ezekről az időkről, amikor a nemzeti érzelmek is a foci körül testeltek le, és láss csodát, belépőrendszerek és kordonok nélkül zsúfolásig telt a tér. Változtak az idők, változtak az emberek és megváltozott a környék is. Itt már csak a múlt árnyéka zsugorodott torzóvá. Kivételt képzett a torony, mely hajdanán a város éltető objektuma volt. Ez az óriási ötemeletes létesítmény, dacolva az idővel és a korokkal állt tovább a térben, csupán tulajdonosokat cserélt, legújabbán meg funkciót váltott. A vizet már mellőzve, a könnyűvérű marketingre váltva hirdetett balga, ledér és agresszív, csalogató, csábos és ingerfokozó kínálatot a kör alakú domborodó felületén.

A furgon a torony lábai elé gördült, egyenesen fel a járdára.

- Elvégre otthon vagy – nézett Andorra Edem, mikor az megkérdezte, hogy mit csinál.

- Nincs szőnyeg, ezért hát egyenesen az ajtóig öregem. Itt már te képviseled a tulajt pajtás.

- Menj már a hülyeségeddel, inkább hívjuk fel az öregemet – mondta Andor.

- Nincs nálad a bunkofon? – kérdezte Edem.

- Lemerült, na gyerünk, hívd már őket, nehogy bemenjenek az intézménybe.

- Milyen intézménybe? – kérdezte Edem értetlenül.

- A kórházba te tinó. A vártnál előbb leléptünk, az öregemnek szólni kell, meg te is tudod, hogy anya csupa aggodalom.

Még Andor telefonált, Edem bement az ajtón, ahol a többiek a pult előtt csellengtek épp a fotel felé készülődve.

- Na mi van, Andort nem te hoztad? – kérdezte csodálkozva Kraskó.

- Az őseinek telefonál, ismered a helyzetet, nem? Máté meg Ilona mama tűvé tenné a kórházat, mekkora botrány lenne. Tulajdonképpen mi gerjesztettük ezt a viharos távozást.

- Bent is voltak segítő kezek – szólt Jessica.

- Jóhogy – mondta Balázs.

- Van nálatok lóvé? – kérdezte Edvád.

- Mire gondolsz? – kérdezte Erna.
- Hogy mire? A számlára picinyem. Kapizsgálok? - nézett Ernára Edvárd.
- A vendégeim vagytok – szólt halkán Balázs, aki már egy heverőn ült, a lábait meg az asztal sarkán pihentette.
- Elég durva, amit csinálsz – mondta Erna.
- Miért, mit csinállok? – kérdezte Balázs.
- Az asztalra teszed a dorkóidat.
- Bocs – mondta Balázs és nyújtózott egyet, aztán levette a patáit az asztal lapjáról.

A személyzet már felmérte, hogy kik ők és csendes tevés-vevés mellett csak figyelték a fejleményeket. Ahogy Andor belépett az ajtón a banda tapsolni kezdett.

- Éljen, éljen – mondta Edvárd szűkszavúan.
- Andor intett nekik, hogy vette a figyelmességet és a pult felé tartott.
- Voltam már itt – mondta a pultosnak, aki félig egy akvárium mögött állt, amiben a halak láthatólag jól érezték magukat és méltóságteljesen úszkáltak, de mintha fürkészték volna a jövevényt.
 - Jól mutatnak, nem? – kérdezte a pultos.
 - Te vagy a csapos? – kérdezte Andor.
 - Most ketten vagyunk Franyóval.
 - És a te neved?
 - Ottó – mondta a pultos.
 - Én meg Andor vagyok, Pagony Andor.
 - Hallottunk már magáról. Az új tulajdonos ismertette a helyzetet meg az álláspontját.
 - És? – kérdezte jóindulattal Andor.
 - Hát, minden oké, majd meglátjuk – mondta Ottó. – Mit önthetek magának? – kérdezte.
 - Tegeződjünk. Én itt most csak szétnézek, azt csináljátok, amit Zénóval megbeszéltek, rendben?
 - Hát persze – mondta Ottó, de már ott állt mellette Franyó is.
- Andor mindkettőjükkel kezét fogott.
- Nincs sok időm, de egy kérésem azért lenne – mondta Andor.
 - Parancsolj velünk – mondta Ottó.
 - Csak nagyvonalakban mutassátok be, hogy most mi van itt egyáltalán.
 - Ami működik? – kérdezte Franyó.

- Fogjuk rá, ami meg nem, arra meg még van egy kis időnk – mondta Andor.

- Egy kávét előtte? – invitálta Ottó.

- Kösz nem, de talán egy rostost, aztán tépünk, mert szorít az idő – mondta Andor.

- Semmi az egész – mondta Ottó, miközben Franyó már töltötte is a poharat. - Ez a fogadórész, presszó, kocsmá, ki-minek hívja. Ebből nyílik egy bárhelyiség, és ahogy a köralak adja a cikkeket, vannak kis dohányzók, és csak neked mondom kártyaszobák. Egy emelet felette mindenféle eszköztár és a fölött egy lakosztály. Azon felül meg rengeteg minden, de ami látványos és emlékeztető az a több ezer lépcső felfelé a tetőre. Alattad is lépcső, feletted is lépcső és csavarodsz a csigában a tengely körül.

- Kizárt, hogy én ezt most megtapasztalom – mondta Andor és visszatette az üres poharat a pultra.

Ottóhoz fordult, a zsebébe nyúlt és a pultra tett némi dohányt papírpénzben.

- A számlára – mondta, majd a barátaira nézett, akik kilazítottak szerte a fal melletti heverőkön, meg az asztalok körüli fotelekben. - Ők még biztosan maradnak, a számlát én fizetem, fáradtak már, sokat nem fogyasztanak, de csodák mindig vannak, netán bevadulnak.

- Csak nem? – szólalt meg Ottó.

- Tőlük minden kitelik – mondta Andor és ellépett a pultról. – Edem és én kimegyünk apámékhoz – mondta a többiek felé. Közben Balázs lépett mellé hallótávolságból.

- A számla ma az enyém haver, már belépéskor tisztáztam.

- Hallod? – mondta Andor Ottónak.

- Persze, hallom – mondta Ottó, és egy borítékba visszaadta Andor pénzét.

- Egy kört a cég is elbír volna – szólt Franyó a pult végéből.

- Felénk ez nem így működik, fizetünk, mint a katonatiszt – mondta Andor, laza érdektelenséggel és ő már a tanyán járt gondolatilag az apjánál és az anyjánál.

Már a háttérzene is fullasztotta, amitől fél süket módon kommunikáltak hangos tömönatokban.

- Jót ne halljak rólatok! Majd jelentkezünk – szólt az aktivistáinak.

- Hé, ember, ha megadod a jelet ott termünk, mint a koboldok – hangoskodott Edvárd.

- Pakolunk, rámolunk, ha elviselsz minket – mondta Kraskó.
 - Nincs akadály – tette hozzá Erna.
 - Addig el leszünk itt a toronyban – nevetett Balázs.
 - Ilona számíthat ránk – nézett Ernára Jessica.
 - Oké – mondta Andor és Edemmel kiléptek az ajtón.
- Elhagyták a várost és már a faluhoz jártak közelebb, amikor óriási gépek arzenálját látták meg a földeken. A monstrumoknak nem volt akadály, tapostak, gázoltak mindenen keresztül.
- Olyan ez, mint a háború. Nézz oda! – szólt Andor Edemnek.
 - Akár a csillagok háborúja - helyeselt Edem.
 - Pontosan erre gondoltam – nevetett fel Andor. - Inváziószerűen lepték el a határt.
 - Mire készülhetnek? – kérdezte Edem.
 - Kutatnak.
 - Olajat, gázt? – kérdezte Edem.
 - A kérdés nyitott, hogy aztán az erők viadalán ki lesz az alfa nem tudhatjuk.
 - Ez, egy zavarodott világ öreg – mondta Andor és az apjára gondolt már, aki annyi mindent mondott neki, de ő még nem értette, hogy miről is beszél ő.

A beáramlott áttanszformált gondolatok érintették meg a süldő tudatát, ezért is szerette már kiskorától a csillagok háborúját, ahol emberi és állati misztikumban lézerral vívta a jó és a gonosz ősi harcát. Akkor még nem tudta, hogy a mitológián túllépve emberi és állati tulajdonságok új szintézisben mizantropikus lények közvetítésével a kérdés örök rabjává válik. Mostanra viszont sokat csiszolódott, mint a kavics, amikor már megtette a sok ezer kilométeres útját és az apja elvont mondatait is másként értelmezte már. Átcsengően távolinak tündek, pedig már érezte, hogy csak az egyszeregyről szól a történet. Ez a megállás az eszméletvesztéssel, a kórház, a szülei és a barátság új dimenziókat tárt fel Andor képzeletében az utóbbi napokban. A kétségek is folyamatosan csak nőttek benne. Az önmegvalósítás és a kötelesség magánháborúja küzdött a lelkében, végelláthatatlanul. Érezte, hogy innen ki kell törni, de legalábbis kilépni és a nagyvilág kihívásai felé kellene venni az irányt. Az elhatározását magában már döntésre vitte, de még nem látta át, hogy ez a legújabb próba mire is irányul, hova vezet, miért kószolhatja. Az ambíciók - tört fel belőle a szó - az ambíciók..., de hát az egészséges ambíciót nem kell megtagadnia. Egzisztenciális

okok, morfondírozott. Ám az lehet szakmai is, gondolta, meg jöhet a kalandvágy, a szerelem, a kíváncsiság, a globális kihívások és az esélyek, ez az, az esélyek. Az esélyeket most kell megkísérteni. Bele kell ugrani a sűrűbe, bele a középbe, ha van közeg, amiben nem töri össze magát. Ahol elnézik a botladozásait, az esetlenségét, a tájékozatlanságát és a nincstelenségét. Pulzált körülötte a világ, hirtelen minden elérhető lett, mintha összeszűkülne volna a bolygó, de ugyanakkor ki is tárgult, mivel minden elérhető, ráadásul gyorsan, csak ismerni kell a dolgok működését. Ismerem én ezt, vagy csak képzelődöm még, és csak incselkedem a lehetőségeimmel? – mélázott el egy pillanatra.

- Nem tett nekem jót ez a kórház – szólt Edemnek.

- Az senkinek sem tesz jót, pajtás.

- Nekem különösen nem.

- Mire célzol? – kérdezte Edem.

- Azelőtt nem tatabatáztam. Mint a nyílvevessző, követtem a gondolataimat, egyenesen és gyorsan.

- És most? – kérdezte Edem.

- Most meg állandóan mérlegelek.

- Megfontoltabb lettél – nevetett fel Edem.

- Csak öregebb, de nem egy pár nappal.

- Hanem? – kérdezte Edem.

- Úgy érzem, hogy sokkal – mondta szűkszavúan Andor.

- Tudod, hogy mindig hülyéskedünk, legalább rád felnézünk majd néha, hogy meddig marhulhatunk, oké? – nyugtatta Edem a barátját.

- Tobzódjatok csak szabadon, jól áll ez nektek, Edem. Ezért is szerettem veletek lógni, de azért csináltunk is valamit, nem? – nézett a grafikusra Andor.

- Hát hogyne, ha úgy jött ki a lépés – felelt nagyvonalúan Edem.

- Jó, tudom, a megélhetés. Nem akartalak piszkálgatni, tudod. Anyád itthon van már? – kérdezte Andor.

- New Yorkban – mondta röviden Edem.

- Családoknál van még?

- Hát persze, mi máshoz tudna fogni, ott megvan a szállás is.

- Úgy értem jöhetne közelebb is, nem? – mondta Andor.

- Ott már mindent tud, ismeri a környezetet, meg az asszony heppjeit. Már a családhoz tartozik – mondta Edem.

- Ő a ti családodtokhoz tartozik öcsi – mondta Andor.

- Tudod, majd egyszer te is megtapasztalod, hogy mennyire sérülékenyek vagyunk.
- Jól keres? – kérdezte Andor, hogy elterelje a szót.
- Abból élünk. Apám is csellengő már mióta.
- Mindig tesz-vesz valamit – mondta Andor.
- Hát éppen ez az, csak tesz-vesz, bevétel meg semmi.
- És a furgon? – kérdezte Andor.
- Na jó, a furgonnal besegítünk egy redőnyösnek – tárta szét a kezét Edem.
- Jobb, ha fogod a kormányt, elég volt az egészségügyből – szólt Andor.
- Azt mondtad az imént, hogy majd megtapasztalom a sérülékenységet, csak kérdezem. Szerinted most mit csinálok ember? – Nézett továbbra is Edemre Andor.
- Bocsi, de a ti témátok egyenesen katasztrófa, ráadásul a látványos fajtából, a mienk meg csak olyan, mint a füstbefulladás, szép lassan, de már köhögni sincs erő. Tudod, mikor összefutunk, csinálunk egy kis műsort, mintha élnénk, de egyébként külön-külön, de beszéljünk inkább csak magamról, nagyon nyuszik vagyunk.
- Mit kellene tenni? – kérdezte Andor.
- Azt, amit te, te legalább eldöntötted, hogy irány London és kész. Lesz, ahogy lesz és beveszed a tízmilliós várost.
- Készülök rá úgy egy éve ember, - lökte a gyors választ Andor.
- Na látod, valahol itt van a vízválasztó. Nálam a nyelvtudással is baj van. Igen bezártan éltünk, de nem is lett volna fedezet másra. Később meg már kinőttük a fogékonyságunkat.
- Nem ilyen tisztán fehér, vagy fekete az élet. Emlékszel még Valér miket mondott erről odabent - váltotta a szót Andor és már is újból az apjákra gondolt, de szinte érezte, hogy kikapcsolta ez a kis beszélgetés a haverjával.

Pedig Edemre nem is számított, finomabban szólva egyszerűen nem voltak képbén, hogy van egy furgonjuk, aztán rájött, hogy milyen feledékeny az ember, régebben volt rá példa, hogy a kiállításra furgonnal vitte az anyagot a csávó, szóval Edem csendesen teszi a dolgát és nem szenved, nem tolaakszik, nem könyököl. Andor azon mélázott, hogy ez a csendes pantomim ember milyen elképesztő nagyvonalúsággal és magabiztossággal intézkedett, hogy az ő betegtársa, akit Edem is csak a kórteremben ismert meg, elixírként csipegessen egy rántott békacombot. Valér súlyos beteg volt, és ha nem is pont a ritka

és különleges étel fogja őt lábra állítani, de hogy orvosolni segít az szinte biztos. Már maga az extravagáns kívánság beteljesülése a csodák birodalmába fogja repíteni azt a végtelen türelmű bölcs, humorral megáldott embert, aki képes volt a haverjai elvont elmebajos vízióit a képzelet szárnyain továbbrepíteni. Lám-lám, gondolta Andor, így is tetten érhető a személyiség fejlődése, ahogy a lappangás állapotából kilépett a társas kapcsolatok kombinált bonyodalmának birodalmába. Úristen, micsoda szóvirágok jutnak az eszembe, hökkent meg Andor, ám gyorsan napirendre is tért a nyelvi bolondozásain, mert döntenie kellett, hogy a tanya felé forduljanak, vagy az Ország András, azaz az öreg Bandi birtoka felé vegyék az irányt.

Remélte, hogy a szülei itthon rendezkednek és még nem indultak be a városba. Mít kell még nekik átélniük, hogy is lesz ez? Aztán eszébe jutott az a londoni munka. Odaérek én egyáltalán? – tette fel magának a kérdést, bár már ezerrel tépett volna, de hát a toronyban is megérezte, hogy egyelőre neki maradnia kell. Innen nyugodt lelkiismerettel most nem lehet lelépni. Megzabolázta magát és arra gondolt, hogy ez a baleset sem véletlenül történt. Ez az egész félelmetes kaland a családjá körül nem lehet a véletlen műve. Felnőttünk mi erre a próbatételre? Apám biztosan. Anyám már kérdés, de ő nincs egyedül, rajtam meg még ott a tojáshéj, pedig már azt hittem enyém a világ, gondolta Andor és szólt Edemnek, hogy forduljon le a dűlőúton. Szembesülni akart a valósággal, szemébe akart nézni a sorsnak, hogy aztán méregethesse az erejét, mert ekkora kihívással még nem volt módja megküzdenni.

13. Vadnyugati nappalok

A marhafarm irodájában négyen ültek az asztalnál. Gondolfo, a tulajdonos miután elfogyott a türelme összehívta az alkalmazottait év közbeni számadásra.

- Vészhelyzet van, cseppetnek uraim! Nem halljátok, süketek vagytok meg vakok is? Nap, mint nap mind kevesebb a jószág, ahogy hallom, így van ez Julio?

- Én csak a telepvezető vagyok főnök, Leonidasz az ágazatvezető, mi a traktorokkal elszámolunk uram, meg az eszközökkel, alkatrészekkel, üzemanyaggal, takarmányokkal, gyógyszerekkel, de hogy a legelőkön mi történik, nem tudhatom.

- Kinek kellene tudnia? – kérdezte dühösen Gondolfo.

- Leonidasznál van a létszámváltozási napló. Az összes nyilvántartás, korosbítás, apaállat törzskönyv, úgy ahogy kell – mondta Julio.

- Nyilvántartás, nyilvántartás - hajtogatta bosszankodva Gondolfo.

- Uram! – szólt Leonidasz. - Itt van egy tucat rendőrségi jegyzőkönyv, követem a létszámot és számon tartom a hiányt, de magam már néha tehetetlen vagyok. Itt valami banda jár és a rendőrség együtt akar lecsapni rájuk. Én nem ismerem ezt a népet, ki sem néz belőlük a vadnyugat.

- Ez egy szabadtartásos legeltetés ember, nem? És ahol marhák mászkálnak, mindig lesznek tolvajok. Vagy ti nem így gondoljátok? Hát ezért hoztam Márkót segítségnek, mert elpuhultatok.

- De uram, mi azt hittük, hogy Európában vagyunk – szólt Leonidasz.

- No és, mit akarsz evvel mondani? – kérdezte Gondolfo.

- Nem vágtaázhatunk itt colt-okkal az oldalunkon uram.

- Vágtázzatok puskákkal – csattant fel Gondolfo.

- Itt a törvényes út a feljelentés uram – mondta Leonidasz.

- Akkor mutasd fel az eredményeket – rivallt rá Gondolfo.

- Az előbb említettem uram, hogy a rendőrség együtt akar lecsapni rájuk.

- Caramba! Hát kié ez a marha, hogy csalinak használják a magyar hatóságok, ti meg kollaboráltok a kifosztóimmal? – ordított Gondolfo.

- Szó sincs róla uram, valóban zöldfülűek voltunk, elismerem – tárta szét a kezét Leonidasz.

- Julio – szólt a telepvezetőnek Gondolfo. – Te meg balettozni vagy itt Magyarországon? Az épületek őrzését egyszerűbben is megoldom ember.

Gondolfo egy pillanatra, de csak egy pillanatra mély levegőt vett. Az asztallapjára nézett, ahol az állományváltozási napló feküdt. Összeráncolta homlokát és bal kezével az asztalra csapott, a jobbal meg áthúzta az egész számadást.

- A munkátok szart sem ér. Markó! Villámpostán rendeld ide Giovanit és Franceskót, majd tájékoztass – mondta Gondolfo, aztán a kezében lévő ceruzával valamit firkálgatott, vonalakat húzott. – Tudjátok minek a vázlata ez, amit iderajzoltam? – kérdezte a két beosztottját és felmutatta a rajzot.

Azok ketten csak néztek, de a feszültségtől meg sem tudtak szólalni. Mondták volna, de nem jutott eszükbe semmi.

- Passz, legalábbis nekem – nyögte ki végül Julio.

Leonidasz meg csak széttárta a kezét.

- Torpedó fiaim, torpedó, ez egy társasjáték, de ti ezt sem ismeritek. Mihez értetek ti egyáltalán?

Az irodát síri csend ülte meg, majd néhány pillanat múlva, ami egy örökkévalóságnak tűnt megszólalt Gondolfo.

- Leonidasz, te a szállítmányozáshoz kerülsz. Julio te meg segítesz tolmácsolni Giovaninak és Franceskonak. Ha végzünk ezzel az üggyel, segítesz nekem Argentínában. Döfi?

- Igen főnök – mondta Leonidasz.

- Jól van főnök – szólt közvetlen utána Julio.

- Markó! – ordított Gondolfo, aki éppen hogy csak bekapcsolta a komputert. - Ül le te is fiam, majd folytatod, és most figyelj. Kössük meg az azonnal intézkedések csokrát, – mondta Gondolfo, miközben a kezében a ceruzával meg a papírral hadonászott. – még az ügyet le nem zárjuk és utána is Markó te leszel itt a főnök. Franceskonak és Giovaninak ti ketten átadjátok a terepet, majd ahogy megbeszéltük mentek az állomáshelyetekre. Én megkeresem a polgármestert és birtokvédelmet kérek a jegyzőtől. Julio, te utána jössz velem a rendőrségre. Markó a te legfontosabb feladatod, hogy megszervezd a birtok szekuritátét. Ha nincs colt, lesz magánhadserég. Mindent nem nyelünk le. Most pedig kérek egy jó kávé és beszélünk a leltárrol, amire a könyvelőt is idehozzátok. Na jól van fiaim, mindent bele – mondta Gondolfo és rögtön indult az üzemi konyha felé.

Julio intézkedni akart kávé ügyben, de Gondolfo leintette.

- Menjünk csak át a konyhára, mindent meg akarok nézni, még a kávéfőzés is érdekel - mondta lehengerlően a főnök.

Éppen akkor lépett be az ajtón Evelin, a tolmács, aki Budapestről érkezett, ahol vidékfejlesztési pályázatok ügyében járt el.

- Buon giorno! – kiáltott fel Gondolfo, ahogy meglátta Evelint.

- Buon giorno! – mondta Evelin és ahogy odalépett Gondolfohoz, kissé lábujjhegyre emelkedett, hogy puszikat nyomjon a férfi borostás arcára.

- Szakállat növesztesz? – kérdezte Evelin.

- Ellenedre lenne? – kérdezte a férfi.

- Ááá, dehogy. Jól fog neked állni, nagyobb lesz a tekinteted is főnök – mondta jókedvűen a tolmácsnő, ám folytatta: - Ha beszélni akarsz a jegyzővel, indulni kellene, mert találkoztam vele a faluban és most szakít ránk egy kis időt.

- Hallottátok? Markó hozzátok át a kávé, mert sietünk tovább a jegyzőhöz. Még odaleszünk Evelinnel, addig meg vedd fel a kapcsolatot Giuseppével a szekuritáé ügyben. Na, rajta fiaim! – mondta Gondolfo, csakúgy biztatóan a többiek felé és már is Evelinnel folytatott egy kis eszmecsserét.

Meghallgatta, hogy mit intézett a nő a fővárosban, hogy állnak az ügyek és rátért a mondanivalóra, amit az önkormányzat jegyzőjének szánt. Megitták a kávéjukat és az alfa romeoval elindultak a falu felé. A bekötőúton lassan haladt velük a sötétüvegű kocsi és a benne ülők élénk beszélgetésbe kezdtek sűrű gesztikulációkkal.

Az önkormányzat folyosójának kövén kopogott Gondolfo bőrtalpú cipője, és ha nem is visszhangzott, de betöltötte a teret a határozott és ütemes lépések ereje. Mindenki más hangtalanul közlekedett, így aztán néhányan odakapták a fejüket, hogy ki ez a feltűnősködő ember.

- Ide, ide! - ragadta karon Gondolfot Evelin, majd benyitott a jegyző szobájába.

A kis falu jegyzőjénél nem volt titkárság meg ilyen cífraságok, így az intésére már be is léptek. A kölcsönös köszöntés és udvariaskodás után Gondolfo rátért az ügyekre, ami kihozta a sodrából és kénytelen volt ide befáradni a tolmácsával.

- Sorra tűnnek el a borjak a legelőről – mondta Gondolfo.

- Hogy-hogy tűnnek? – kérdezett rá a jegyző.

- Úgyhogy minden indok nélkül újabban apad a létszám. Régebben is vesztett el egy-kettő, de hát Istenem, a szabadtartásnak is vannak hátrányai, bár már ott sem lehetne szemet hunyni, mert oda a profit. Ugye ért engem?

- Hát hogyne érteném – mondta a jegyző.

- Akkor most elmondom, hogy pontos dokumentumaink vannak a hiányról.

Gyorsan beszélt és Evelin ugyan néha rá-ránézett, őt is magával ragadta a tempó és sodró lendülettel tolmácsolta a mondanivalót. A jegyző ugyan figyelt és elővett egy tollat is, de inkább megragadt a tekintete Evelin száján és figyelte annak mozgását. Az különösen játékos volt, hogy néha-néha visszakérdezett olaszul. Tulajdonképpen tetszett neki ez a vehemens előadás. Evelin nőiessége szinte eltörpült a lendület sodró hullámai mellett, a mondanivaló viszont egyre szélesedett és bekerítő jellege átfogóbbá vált.

- Nem volt elég az jegyző úr, hogy befejeztük a rétek közötti szántókon a kukoricatermesztést a vaddisznó károk miatt, hanem még mi fizettünk büntetést néhány szál parlagfű okán a pampákon. Nevetséges!

- A külterületek ebben a vonatkozásban a szakhivatalok hatáskörébe tartoznak – mondta a jegyző. - Az elvadult kutyákkal sem tudunk mit kezdeni. Az állatvédelmi törvények minket lebénítanak. Ehhez közreműködők kellenének és nemcsak egy tilalomfal, mintegy felkiáltójel.

- A születő borjak nemegyszer áldozatul estek jegyző úr. Újabban meg a nádi farkasokkal, vagy ahogy mondják, a sakállokkal is gondunk van már – mondta Gondolfo és nagy nehezen leállt, még Evelin utol fogta a tolmácsolással. - Az igazi nagy problémánk azonban avval a bandával van, akik lopják az állatokat. Nézze, én beszéltem az itteniekkel is. A mezőőri szolgálatot megszüntette az önkormányzat. Ők legalább fegyveresen járták a határt, ismerték a területet, meglátták a kóbor kutyákat, tisztában voltak a birtokhatárokkal és ismerték a gazdálkodókat. A dűlőút jegyző úr nem a Champs-Élysées, ahol ok nélkül is csakúgy sétálgatnak az emberek. Ők legalább szemmel tartották a leskelődőket. Jegyző úr, mondja nincs igazam?

- Ezt a szolgálatot már az előző ciklusban megszüntette az önkormányzat – mondta a jegyző.

- Sajnálom, – mondta Gondolfo - nem kellett volna. De megszünt a községi megbízott rendőrségi szolgálat is kedves uram. Nincs a

visszatartó erőnek még csírája sem – mondta gesztikulálva Gondolfo Evelin közvetítésével. – Na jól van, jól van, nem látni, de tegyek mit? – kérdezte a jegyzőt békülékenyen Gondolfo.

- Tegyen feljelentést – mondta a jegyző.

- Magának kellene biztosítani a birtokvédelmet, ha mi kifogytunk az eszközökből uram.

- Hát ne fogyjanak ki – szólt nevetve a jegyző.

- Nem használhatunk colt-ot uram, semmilyen fegyvert nem tarthatunk, mert a maguk szabályaik őrdöngősek.

- Őrdöngősek? – nevetett a jegyző. - Mit ért ez alatt Gondolfo úr? – kérdezte az olaszt.

- Papír, papír, papír, bürokrácia és semmi sem elég a kérelmekből, a jelentésekből és az értelmezhetetlen adatlapok örökké változnak. A rendvédelmi szolgálat központját most legutóbb is áthelyezték egy másik városba. A járőrök meg minket büntetnek, helyi megbízott meg továbbra sincs.

- Magát büntették már? – kérdezte a jegyző.

- Persze, hogy büntettek, különben nem mondanám.

- Mi okuk lett volna? – kérdezte a jegyző.

- Gyorsajtás uram, gyors hajtás. A legjobb, hogy alig ötvennel mentem, de aztán kiderült, hogy odacsempészték egy harmincas táblát.

- Ébernek kell lenni, figyelni kell. Én is belefutottam már hasonlóba – mondta a jegyző.

- Még sok mindent tudnék mondani jegyző úr, de nem azért vagyunk itt, hogy fenekestől felborítsunk mindent, meg hogy mindenbe belekössünk. A tolvajokat segítsen kiiktatni uram, a tolvajokat.

- Már volt róla szó, Gondolfo úr.

- Mire gondol jegyző úr?

- Jelentse fel őket hivatalosan a kapitányságon. Saját jogkörömnél fogva meg tanácsolom, hogy vegye fel a kapcsolatot a polgárőrséggel.

Gondolfo elnevetette magát.

- Már megbocsásson, de azoknak benzinjük is alig van arra az egy kocsira, fegyverük nincs, jogkörük alig, vagy hogy hívják azt? – nézett Evelinre.

- Szponzorálja őket Gondolfo úr, már is többet tudnak merni, még éjszaka is arra mennek, ha indokolt lesz, nem fog csalódni.

- Gondolja? Maga könnyen akar rázni – tette hozzá magyarul Gondolfo. Erre jót nevetett, de még megjegyezte – Nem lesz ennek jó

vége jegyző úr. Nem lesz jó vége, ha ez így folytatódik. Akkor rögzítsük, hogy mit is tegyek?

- Tegyenek feljelentést a legközelebbi rendőrőrsön, vagy menjenek be a járási kapitányságra Gondolfo úr. Lehet, hogy már is képbe vannak valakik. Ezt nem kötik az orrunkra, higgye el, ez lesz a legjobb, amit tehet és egyben ez a törvényes út erre felénk.

- Nézze, én próbálok tájékozódni, ezért fordultam önhöz is birtokvédelemért. Szeretném követni a törvényes utat, gondolom így mondják ezt erre felé, de vannak más tapasztalataim is. Gondolhatja, és amikor a fennmaradás a cél az ember hát, Istenem, hogy is mondjam... gesztikulált Gondolfo és a mondat befejezését Evelinre bízta.

- Nézze, leküzdendő a nyelvi nehézségeket továbbra is azt tudom tanácsolni ismételtén, hogy tegyen feljelentést, ismeretlen feljelentést a rendőrségnél Gondolfo úr – mondta a jegyző.

- Tudja csak azt nem értem, hogy az itteniek hogy élnek erre, bár hallom, hogy elszállingóznak innen, s főleg a fiatalok játsszák a kámfort. Amúgy meg olyan barátságosak sokszor, szívélyesek, még a nyűgüket is elfelejtik, mosolyogni is szoktak, de a hivatalokkal nem boldogulok, akárcsak a zsványokkal. Azokat nem tudom kicsodák, magukat meg ismerem, de a játékszabályaik igen monarchikusak. Mondjuk az én hazámban is nagy az eltérés észak és dél között, így hát az alkalmazkodó képességem világra szóló, de nem akarok ám nagyképűsködni jegyző úr. Köszönöm a tanácsait és talán majd én is megtalálom a módját, hogy nyugodtan hajtsuk álomra a fejünket – mondta Gondolfo befejezőként. Megvárta, hogy Evelin lefordítsa a befejező szavait, majd felállt, megfogta Evelin karját, éreztetve vele a távozás pillanatait és csak ennyit mondott:

- E une coso complicato (ez bonyolult dolog) - aztán elindultak a kijárat felé.

Már a kocsiban ültek, mikor megszólalt Gondolfo.

- Milyen nyugodt ember ez a jegyző, de úgy látom a többiek is. Biztosan úgy vannak vele, hogy ők ismerik a törvényeket, más meg hadd botorkáljon egy kicsit a sűrűben. Úgy látom arra várnak, hogy hibát, hibára halmozzunk.

- Miből gondolod? – kérdezte Evelin.

- Nekik közfeladatot kellene ellátni és nem csupán a zavartalanságot védelmezni. Meg kellene mozdulni, legalább fejben illene valamit felcsillantani.

A köz képviselőinek össze kellene zárni és kihalászni a deviáns, arrogáns tolvajbandát a többiek közül, azok közül, akik a munkájukból élnek. Mezőőrnek, polgárőrnek, jegyzőnek, ügyésznek, rendőrnek, bírónak a helyzet magaslatán kellene állni – méltatlankodott Gondolfo.

– Neked mi a véleményed Evelin?

- Tudod, ez egy kicsit magyaros, mint ahogy nálatok úgy mondjuk, hogy olaszos, szóval sajátos, amivel együtt kell élni. Tudod, a múlt gyakorlatában gondolkodunk minduntalan, és akikre te célzol nem képesek kilábalni a téveszmék gyakorlatának közös útvesztőjéből. Ők maguk is eltévednek az avas, és a felújított, megreformált és vadonatúj törvények majd azok örökös módosításainak egyidejű káoszában. Az állandó hibák és a hibák állandósága összeforrt egy óriási szellemi torzová. Ezért vagytok ti itt.

- Ne röhögtesz, ez nem a mi ügyünk. Én élek. Látod, hogy nem görcsölök, csak most egy kicsit felhúztak, semmi dolgom a torzókkal – nevette el magát Gondolfo.

- Te ezt nem értheted, te latin mackó, de annyit látsz, hogy itt nektek rendesen csurran-cseppen.

- Hátha így haladunk, a végén le is vetkőztetnek, látod, kilopják a szememet is – hevült fel Gondolfo.

- Persze, hogy nem érted. Na figyelj, ez a telep az öledbe hullott, amit fizetél a falakat sem építtetted volna fel belőle, bejáratott, főhadiszállás, közmű, gépek és az állatok, tenyészállatok is, ember! Azóta egy szöveget nem vertünk itt a falba kedvesem, most egy kicsit jobban elszabadult a pokol, de hát átjáró ház lettünk, ha ez másként lenne, te sem lennél most itt. Röviden erről szól a történet – mondta Evelin és a táskájából elővette a cigarettás dobozt.

- Jó, mondhatjuk, hogy ez a bázis azóta tejel, de hogyan, úgyszólván Beppo a barátom és az én marháim jól vágódnak meg ki vannak fizetve.

- Na, látod – nevetett fel Evelin a vágóhíd is a ti kezetekben van, egy szavadba kerül, és már jön is a kamion. Mindig csurog-csepeg egy kis dohány.

- Nézd, mi Gondolfok ízig-vérig kereskedők vagyunk és a családom ahhoz szokott hozzá, hogy dől a lé, ezért vagyunk otthon Argentínában is. Te tudtad azt, hogy a magyarokat ott szerettem meg igazán. Az egyik legjobb hajcsárom egy magyar gyerek volt, valamilyen Konrádnak hívták, mindenki figyelte őt, sokat tanultak tőle, pedig ott voltak kemény gyerekek is. Ma már más a helyzet, még helikopterek is vannak,

persze, aki a marhák mellett van a pusztán, csak magára számíthat ma is, ez nem változott – lírázott Gondolfo és már be is futottak a telepre. Evelin kiszállt a kocsiból és a konyha felé vette az irányt, hogy kávéfőzőn mindenkinek. Mielőtt nekiállt volna darálni, jól szemezgetett a ropogós, égett ízű semmihez sem hasonlítható, finomra pörkölt szemes kávéból. Örült, hogy Gondolfo Julioval megy a rendőrségre és úgy gondolta, hogy ha már így alakultak a dolgok, majd szétnéz, hogy mi van itt raktáron és süt, vagy főz valami egyszerű ételt.

Gondolfo csak követte Juliot az ügyeletes tiszthez. Őt már ismerték itt, mint a rossz pénzt. Mindig ő volt az áldozat a nyelvtudása révén, ami ugyan időnként kabarészerű szóhasználatokba és váratlan fordulatokba bővelkedett, de ha összeszedte magát, azért jól elboldogult akár közérthető szinten is. Már belépett a tiszt szobájába és a kézfogás után a főnökére mutatott.

- Dömök százados, bemutatom a tulajdonost, Gondolfo urat. Gondolfo úr, - nézett a főnökére - bemutatom a járási kapitányság tisztjét Dömök századost - és egy lépést hátra lépett, hogy a két ember zavartalanul megismerkedjen egy kézfogás keretében.

- Nincs most aktuális ügyük uraim, ha jól tudom. Lezártunk már minden ügyet, ami Kőhegypusztával kapcsolatos. Annyit azért még felderítettem, mivel én sem vagyok itt őslakos, hogy a homokkő rétegektől kapta a bázis és környéke a nevét. Tudják kicsit zavart engem, hogy kő meg hegy, meg pusztá, mert ettől állandóan káosz volt a fejemben, de mára már a geológiai képződmény meg a bázis neve rögződött a memóriámban, de lehet, hogy csak az ügyek száma miatt.

- Gratulálok uram – mondta Gondolfo a tolmács felé nézve és látszott, hogy Julionak megy ez a dolog.

- Az önök telepének figyelemmel kísérését két igen ígéretes fiatal agilis őrmester végzi. A Bagdi őrmester meg a Tankó őrmester urak – mondta Dömök százados avval a szándékkal, hogy megnyugtassa a panaszoszt, és hogy rövidre zárja ezt a beszélgetést. – A kollegája már ismeri őket – tette hozzá, hogy siettesse ezt a beszélgetést.

- Hogyne, hogyne, vagy hogy mondják igen, igen, azaz, hogy ismerem őket, de nincs eredmény – tárta szét a kezét Julio.

- Uram! Mi csak egy kis nyugalmat szeretnénk, egy kis biztonságot a bázis körül – folytatta Gondolfo.

- Nézzék – mondta Dömök. - A szolgálati ügyektől jobb, ha Önök távolságot tartanak, mert mi tudjuk, hogy mi miért van. Az Önök

veszteségokozóit is fülön fogjuk csípni – mondta Dömök és örült, hogy ilyen szép kifejezést talált, bár ezek ezt nem értékelik, gondolta magában és kis szünet után folytatta. - Ezek halmazati tényállások is lehetnek. Most ott tartunk, hogy göngyölítjük fel az ügyekben résztvevőket, a kis halakkal nem megyünk semmire, bár a legújabb tényállások szerint nagyon egyszerű indítékok motiválnak egy kolóniát. Nézzék, - mondta a százados - külterületen vannak, nagy a mozgástér, tanú szinte nincs, a nyomok nem egyértelműek meg mire odaérünk, elmossa az eső, vagy elfújja a szél. A terep feladja a leckét uraim. Ennek ellenére javulnak a statisztikáink és ez önökre nézve is biztató – zárta volna le Dömök a mondanivalóját és felállt az asztaltól, remélve azt, hogy most már gyorsan megszabadul a látogatóitól.

Amúgy is idegesítette már ez az egész, hogy mindenféle piti kalandorok, bandákba verődnek és mégis összemosódnak az ügyek, keverednek a szálak. Egyébként is nehéz már különbséget tenni a büntetendő és a megélhetési bűnözés között, amit tolerálni kell. Ki tudja megmondani, hogy hol a határ. A bűn az bűn, de akik a polcokon ülnek úgy árnyalják a dolgokat, mintha viccet mesélnének lefekvés előtt az esti mesében.

- Én semmi biztatót nem látok uram. Nem tudom miről beszél ön és remélem, hogy ezek a nyelvi nehézségeink félreértései csupán. Ezek a szavak, amiket ön használ, nálam kiverik a biztosítékot – méltatlankodott Gondolfo.

- Hogy mondhat ilyet Gondolfo úr – háborodott fel Dömök.

- Nézze százados, maga látta azt a marhát, amelyet kivégeztek és csak a combjait vitték el? A meggyalázott tetemet meg a kóbor kutyák húzgálták a bokrok alján, mert ha látta volna, akkor most engem nem etetne a statisztikával uram.

- Az nem most volt, az egy régi ügy - mosta kezét Dömök.

- Át kell nézni a feljelentéseket uram, de mondja meg, maga szerint mit kellene tenni. Kértem birtokvédelmet, támogatom a polgárőrséget, maguknál lassan a kollegám mindennapos vendég. A fiókok tele vannak jegyzőkönyvekkel és vaskosodik az eredménytelenül lezárt ügyeink száma. Tudja? Kénytelen vagyok ezek után elébe menni az eseményeknek.

- Mire gondol? – kérdezte a százados.

- Őrző-védő céget fogok alkalmazni. Ha úgy tetszik magánhadsereget.

- Gondolja át uram, itt úgy sem fog háborúzni.

- Ne nevetessen, ilyesmire nem is gondolnék, de a bajokat meg kell előznünk uram - mondta Gondolfo és az órájára nézett. - Sajnos távoznunk kell, ha megengedi, mert már is késésben vagyok.

A rendőr kilépett az asztal biztonsága mögül, és ahogy kezét fogtak Gondolfo fogását igen határozottnak, sőt a maga részéről megalázónak érezte, így hát ő is rászorított egy csöppet, de szerencsére ott volt Julió, aki már nyújtotta a kezét és ellazultak a harapófogók.

Miközben Gondolfo és Dömök méregették egymás súlyát és majdnem ujjat húztak, kint a pusztán fényes nappal a kötelek egyre jobban szorultak egy borjú lábára, aztán mikor már gúzsba kötve meg sem mozdult, beemelték egy kocsi csomagtartójába.

- Azt az olajfást kerüld meg, mintha ott az árnyékban is a borját nyalná egy tehén – mondta Frodó.

- Sok időnk nincs - suttogetta feszülten Groza.

- Mit rinyálsz, ez csak egy borjú, voltál már éles helyzetbe is, nem?

- Az más haver, ott az a munkád, hogy ölj.

- Akkor mitől fosol? – kérdezte Frodó.

- Ez mégis csak méltatlan, egy sima lopás, még ha a mezőn is ...

- Találtuk ember, érted? Találtuk. Mi a megtalálók vagyunk, semmi más.

- Elég rafkos gyerek lettél, úgy látom ismerős pályán mozgatsz.

- Na látod – mutatott egyenes karral Frodó a fák felé. - Ugye mondtam, jobb ha kettő van a kaszniban, legalább megnyugszanak és nem bukunk le a bőgéstől.

- A bőgéstől? – kérdezte Groza.

- Hát persze, ha egymaga van a böce, sűrűn elbőgi magát, keresi az anyját.

- Inkább pattogjunk, mert a tehén is elég bősznek látszik.

- Még jó, hogy nem az a szürke fajta – suttogetta Frodó. – Állj egész közel! – mondta, aztán mikor egészen közel értek a marhához Frodó kiugrott a kocsiból és a sokkolóval kiiktatta a borjú anyját.

Az állaton még rajta volt a magzatburok hártája, amit az anyja nyalt róla, de még nem volt felszáradva a teste.

- Nyisd az ajtót – szólta Grozának.

Groza egy gombnyomással oldotta az ajtózárat és a rugó felbillentette a fedelet. Frodó egy pillanat alatt behajította az apró testet, úgy nyálkásan, ahogy volt és egy villanásra utánanyúlt, hogy az orránál és a szájánál elhúzza a kezét, de a járatok már szabadok voltak.

- Na, húzzunk – mondta ahogy beugrott a kocsiba.

- Merre? – kérdezte Groza.
- Vagy visszamész, vagy vágok egy másik rést.
- Itt van egy dűlőút, arra kisurranhatnánk – mondta Groza és Frodó máris nyúlt a drótvágóért, amivel kimetszi a kocsinak az átjárót a kerítésből. - Na látod, fényes nappal minden könnyebb – mondta, mikor már maguk mögött hagyták a Gondolfo birtokot.
- Most merre? – kérdezte Groza.
- A romokhoz, tudod ahhoz a Bagoly-várhoz, amit rég elhagytak – mondta és az órájára nézett. - Van ott egy kolónia, simán beköltöztek, haverjaim, csajokat futtatnak, ez egy búvóhelyük.
- Ott még villany sincs – mondta Groza.
- Minek lenne? – kérdezte Frodó.
- Nomádok? – csodálkozott Groza.
- Megcsáklyázzák a vezetőket ember és amire szükségük van az kiszökik az áramkörből. Már is működik minden, de azért nagy látványosságra ne gondolj, csak mint a verébfészek és halkan csiripelnek – nevette el magát.
- És a borjak? – kérdezte Groza.
- Mondtam, hogy jönnek értük, nem?
- Jó, jó, de a pénz, ember, a pénz.
- Menj már, előre azt sem tudtam, hogy kettőt is hozunk.
- Azt mondta valaki, hogy a Puzola fizet mint a köles.
- Az hülyeség, Puzola csak legenda, ha van is, azt mi nem ismerjük.
- Akkor mi lesz, ki hozza a lóvét?
- Hát az összes orgazdát én sem ismerem, erről is csak annyit tudok, hogy ő a Teleképű.
- Egyébként te egy szövegláda vagy.
- Ugyan, miről beszélsz ember? Ilyenkor már jobb egy kicsit csiripelni, mert a csend szinte fojtogat.
- Akkor te beteg vagy.
- Tudod, mikor lőni is kellett én bömböltettem a rádiót, ha módom volt rá.
- És ha nem volt módod?
- Akkor, ahogy csak lehetett húztam a ravaszt, lőszer mindig fosásig van, arról gondoskodnak.
- Merre jártál? – kérdezte Frodó.
- Azt kérdezd, hogy merre nem. Régen meg annyi, hogy csak vittek, de sokszor azt sem tudtuk hova.

- Igen, ezt is csakúgy bevállaltuk, mert ez Guttyán boltja lett volna.
 - Akkor mi hogy is keveredtünk ide – nevetett fel Groza.
 - Csak úgy, hogy kicsit most tudtunk leakasztani, Guttyán meg épp a puccos nőjénél volt.
 - Lúciánál? – kérdezte Groza.
 - A birkákért neki kéne menni – jegyezte meg Frodó és nem válaszolt a kérdésre, a bögyében volt már ez az ügy.
- Lúciára ő is hajtott volna, de hát az a nő megközelíthetetlen, gondolta, egyáltalán mit eszik ezen a Guttyánon, morfondírozott tovább és arra jutott, hogy megint Guttyán helyett végzik a piszkos munkát és el is döntötte, hogy ezen a pénzen csak Grozával fog osztozni.
- Hátra-hátra nézett a visszapillantóban, de semmi vészt nem látott, most már csak arra kellett vigyázni, hogy nehogy addig kavarjanak, hogy elakadjanak valahol a fosóhomokon. Elhagyott, megrogyott kis tanyák mellett haladtak. Az utakat igencsak benőtte a susnyó, az ágak helyenként dörzsölték a kocsi oldalát, másutt meg a télen kivágott fák helyén és környékén a sűrű fakadásokon kellett áthajtani.
- Nyomd a gázt pajtás, el ne akadjunk ezen az irtáson.
 - Csak tuskót ne találjunk – mondta Groza és az érzékeire támaszkodva kormányzott és nyomta a gázt rendesen a púpok előtt. – Na látod Frodó, az átlón jöttünk, ott a Bagoly-vár - mutatott a dombtetőn a messzire látszó omladozó kémények felé. – Mikorra jön a Teleképű? – kérdezte.
 - Lehet, hogy már ott kártyázik a gorillákkal.
 - Gorillákkal? – nevetett fel Groza.
 - Hát van köztük egy-két kigyúrt tetkós csávó.
 - Annál már az is jobb, ha papás-mamást játszik a pipikkel.
 - Lehet, hogy a kártyán kevesebbet bukik, de nem kell kalandoznod, ismerik ezek egymást annyira, amennyire kell.
- A Bagoly-vár előttük, mintha közeledett volna, pedig ők haladtak arra felé.
- Te, - mondta Groza - ez egy varázslat!
 - Mire számítottál?
 - Hát nem erre, az biztos, ez egy csoda a semmi közepén.

14. Forgósélben

Edem mérsékelt tempóban haladt a dűlőn, de nem azért, mert kímélte volna a járgányt, csak annyira nyomta a gázt, hogy simán vegyék fel az út kátyút, púpjait a lengéscsillapítók és a kaszni ne himbáljon be. Ritkán járt ilyen helyeken. Leginkább akkor, mikor falusi táborokba iparkodtak. Ránézett Andorra és látta az arcán az átlényegülést. A bőre sima volt és a szeme körül sem szaporodtak fel a ráncok a fokozott kíváncsiságtól. Homloka is sima maradt és a szeme merengően messze kalandozott, mintha csak meditált volna valami távoli jelenségen, száműzve az időt és az érzelmeket. Edem szótlán maradt. Nem tudta, hogy Andor lelke merre szövi az érzelmeket, merthogy nem racionális gondolatok ostromolták abban szinte bizonyos volt. A barátjáról sugárzott, hogy otthon van és tudja, érzi, látja, hogy ez már nem az, ami volt. Valamilyen másik, számára ismeretlen világ várta a maga rejtelseivel, titkaival. Hömpölygött körülötte a hideg idegenség, mintha a régi idők bölcsője helyét új erők forgószelei mosták volna össze. A sokszínű, változatos világot, amire még él emlékezni fog.

Lehet, hogy ilyen boldog már soha nem leszek, mint itt megadatott nekem, gondolta Andor és csak emlékezett, emlékezett, miként gondatlan gyerekként feszíthetett az égbolt alatt és a forgósélnek is odasuhintott apja ostorával, pedig még menni és beszélni is alig tudott.

- Itt van valaki. Látod? – nézett Edemre. - Ott a fal mögött látszik a kocsí orra. Gondoltam, hogy az öregemet itt találom. A keréknyomban friss a csapás, van itt forgalom rendesen. Ugyan ki lehet ott? - fészkelődött türelmetlenül az ülésen Andor, miközben hol az utat, hol meg a tanya környékét fürkészte.

Két kutya elébük galoppozott, a nagyobb kissé lemaradt, látszott rajta, hogy már nehezeére esik a mozgás.

- A hűséges, öreg Bajusz is iparkodik - jegyezte meg Andor, csakúgy magának és leengedte közben az ablakot. - Jól van Fickó, jól van - szólt ki a pulira a nyitott ablakon át.

Annak meg a hangja is megváltozott és már csóválta a farkát, ahogy felismerte Andor hangját. Bajusz meg le is állt, gondolván, hogy neki már csak a fogadás a dolga.

- Állj meg Edem, kiszállok – mondta Andor és ahogy kilépett beszélt a kutyáknak és megpaskolta őket. – Hát a többiek? Burkus meg Hajnal? –

kérdezte, de őket nem látta sehol, pedig ha figyelmesebb már Fickó szeméből kiolvashatta volna, amit tudni akart. A kutya meg hirtelen fordult egyet és boldogan szaladt be a romok mögé az ott álló kocsi felé. Andor gyalogolt utána és közben beszélt valamit a hozzácsatlakozó Bajuszhoz.

- Azt a mindenit, ez nem lehet, ilyen nincs! – mondta fennhangon, ahogy az épület mögött meglátta Verát és kissé odébb a fiatnál Lilit.

- A testvérem, Edem, a testvérem! Látod? - kiabált a barátja felé Andor, aztán a testvérek egymás nyakába ugrottak és szótlán szorították a másikat egy jó ideig.

Egy darabig csak dadogtak, aztán kicsordultak a könnyeik, egymásra néztek, összeérintették a homlokukat, a könnyecsek meg szabadesésben áztatták a földet.

- Látod? – kérdezte Vera.

Andor nem szólt semmit.

- Itt kellett volna lennünk - folytatta Vera.

- Mást sem csinálunk csak helyezkedünk – válaszolt Andor.

Most meg Vera nem szólt.

- Felnőttünk tesó. Ez az élet rendje – szólt Andor, mintegy tanító, de ő maga is megborzongott ettől a közhelytől. – Inkább azt mondd, hogy kerültök ide? - és Lili felé indult, hogy üdvözzölje, közben Edem is leállította a kocsit.

Vera régi ismerős volt, de Lilit nem ismerte. Andor bemutatta őket egymásnak és Verával elindult a feldúlt portán. Pár lépés után megállt.

- Látod? – kérdezte és lehajolt a földhöz.

A tenyerét végighúzta a pármilliméteres friss növedéken, amin már a hamu kotújából tört felfelé.

- A fűre gondoltál? – kérdezte Vera.

- Arra, látod nekünk is ezt kell tennünk, megújulni.

- A mi körforgásunk egy paródia – mondta Vera.

- Semmi paródia, csak küzdünk az életért. A társadalmi körforgáshoz is oda kell csapódnunk.

- Hát most odacsapódtunk – mondta Vera.

- Kitől örökölted ezt a bizakodó stílust?

- Tudod, nyugi van, ha érzed, hogy itthon megvan a fészked, ráadásul én evvel csak most szembesültem. Kicsit elszálltam volna szerinted? – témázott Vera.

- Nem tudtam merre vagy – váltott át Andor.

- Ritkán hívtál régebben is, tudod, hosszú az út – mondta Vera.
- Van ilyen szám, ismered? – jegyezte meg Andor.
- Nem válaszoltál még a kérdésre – mondta mosolyogva Vera és pördült volna egyet a cipő sarkán, de félúton megállt a fordulat. – Te, ez szörnyű, ami itt van, most mi lesz velünk?
- Küzdünk, mint eddig – mondta nyugodtan Andor.
- Hát, hogy eddig mit csináltunk, jó kérdés – merengett hangosan Vera.
- Most újra együtt küzdünk, vagy széthull minden, kapizsgálsz?
- Nem vagyok hülye - horkant fel Vera.

Andor odalépett és a két kezével megfogta Vera vállát, aztán átölelte.

- Testvérek vagyunk és egyformán hülyék.
- Tudom – mondta könnyezve Vera, majd folytatta. – Tudod mikén mentem át és feltört belőle a sírás és a nevetés egyszerre, mint mikor esik az eső és süt a nap, majd átölelte Andort és már csak szífogott a vállán. – De jó, hogy találkoztunk – mondta és megnyugodott a testvére közelségétől.
- Emlékszel még, amikor mesélt a Dédi és csak mondta-mondta, szötte az eseményeket, pedig lényegében ki sem mozdultak a lakhelyük közeléből.
- Ezt mire mondod? Persze, hogy emlékszem – mondta Andor.
- Arra céloztam volna, hogy mi meg állandóan szétszóródunk, keresünk valamit, vagy üldöznek? – tette fel a kérdést Vera.
- Tudod, a dédi bölcs volt, a gyerekeknek még nem biztos, hogy látnia kell az élet fonákját is. Úgy volt vele, hogy mindennek eljön az ideje, és most láthatod, hogy mennyire igaza volt. Ehhez fel kell nőni és még az sem biztos, hogy elég. Láttam, hogy felfogtad, hogy mi van itt. Gyere, keressük meg az őseinket, lesz olyan öröm, ha téged meglátnak, ami mindent felülír.

Közben Edem és Lili már a hodályépület végén beszélgettek. Fickó kísérte őket és nyugtalanul szaladgált a környéken. Elszaladt a hodály külső vége felé, kifutott a mezőre, aztán visszarohant Edemékhez. Edem ránézett.

- Jól van, jól van, okos – mondta.

Erre Fickó megint elszaladt, hátra. Hátra nézett, de haladt tovább és ismét csak ugatott.

- Andor! - kiabált Edem vissza az udvar felé a barátjának. - A kutya valamit be akar mutatni. – Látsz? – mondta Lilinek - Ő sok mindent tud, csak nem beszéli a nyelvünket. Elszalad, visszaszalad, több

hangnemben ugat, csahol, vakkant, forgolódik, látszik, hogy izgatott, tuti, hogy tud valamit – mondta Lilinek Edem.

- Látom, te kapizsgálsz ezt a kutyaügyet. Szólj Veráéknak, én nem tudok itt mit tenni, szomorú ez az egész – mondta Lili és az órájára nézett. Hűha, telik ám az idő.

- Mi baj van? – kérdezte Edem.

- Kőhegypusztán kellene lennem – válaszolt Lili és látszott rajta, hogy elkapta az ideg.

- Az előbb azt mondtad nekem, hogy városi lány vagy, mit keresel Kőhegypusztán kislány? – kérdezte Edem.

- A Gondolfo úrnak viszek okmányokat.

- Az ki? – kérdezte Edem.

- Ő a tulaj, egy nagybirtokos, aki itt is összehozott egy kis bázist.

- Mit csinált? – kérdezte Edem.

- Én csak annyit tudok, hogy fillérekért megvett egy óriási majort, marhatenyézzel és kilencvenkilenc évre hozzábérelte a legelőket.

Edem elnevette magát.

- Ez nem éppen egy belvárosi téma, picinyem. Vagy futár vagy végső soron? Persze lehet, hogy tolmács, mi? – tette hozzá és ahogy ránézett Lilire ő is elnevette magát.

- Figyusz! Egy lóti-futi vagyok és önbizalmat kell szereznem. Nincs elég jártasságom, mint ahogy sok másnak sem és sajnos elég sokan bekapják a horgot.

- Miről beszélsz? – kérdezte Edem.

- Hagyjuk - legyintett Lili.

- Na jó, leesett már. Futtatók kezébe kerülnek, meg beállítják őket drogfutárnak, meg ápolónak, meg ilyesmi.

- Te mondtad - válaszolt Lili.

- Félelmetes - zárta le a témát egy szóval Edem.

Már Andor és Vera felé indultak, mikor Edem újra megszólalt.

- Még azt megkérdezem, bár tudom, hogy semmi közöm hozzá, de Vera a munkatársad?

- Te meggárgyultál ember. Én a Gondolfo birodalom csicskája vagyok, mert valószínű olaszul beszélő magyar ügyintézőre lesz szüksége és így tovább. Vera meg csak kiszaladt velem Milánóba, de ha tudta volna, hogy ez van - mutatott mindkét karjával a környezetre – valószínű, hogy ide rohant volna.

- Haver! – váltott témát Edem, ahogy közeledtek Andorék felé. – A kutya furcsán viselkedik.

- Megyünk – válaszolt Andor és Verával együtt megindultak a hodály felé.

Fickó, ahogy meglátta, hogy a testvérek megindultak az épület felé máris odaszaladt hozzájuk és vakkantott, ugatott, majd előreszaladt és kis köröket leírva, szimatolva hátra-hátranézett és ismét jelzéseket adott. Nyüsztet, ugatott, szaladgált, megfordult és Andorra nézett. Visszaszaladt és csak vezette, vezette őket minden figyelemfelhívó cselt bedobva, előre és vissza, majd megint előre szaladt, közben hátra-hátra pislogva, időnként megfordult saját tengelye körül. Már elhagyták a hodályt és a körbálákhoz értek, melyek megbontva heverték a szérűn. A legszélső bálánál Fickó lecövekelt és fennhangon nyüszögni kezdett. Andor nyakába kapta a lábait és a kutya felé iparkodott, majd lelassultak a lépteit, mikor meglátta Burkust kinyúlva a földön. Mielőtt odaért még tekintetével végigpásztázta a környéket. A juhokat nem látta és továbbra is csak a földön kinyúlt kutya mellett Fickó nyüszögését lehetett hallani, majd csend lett.

- Mi van? – kiabálta oda Vera.

- Mi van. Ha én azt tudnám – kiabált vissza Andor, aztán odament a kutyákhoz a bála mellé.

Fickó szeme minden lépést követett és arra várt, hogy Andor felvegye vele a szemkontaktust. Andor viszont már csak Burkust nézte, hogy mi lehet vele. Nevén szólította, de az meg sem mozdult. Fickó vakkantott egyet, mintha azt mondta volna, nem meg mondtam, látod, mi van, vakkantott még egyet és lefeküdt, a két első lábára tette a fejét és figyelt.

- Ne gyere ide – szólott Andor Verának, aki mellett már ott ált Lili, Edem meg jó ütemben ment feléjük.

- Bowden hurok van a nyakán – mondta Andor.

Edem csak nézett, nem látott még ilyet.

- Gázsal szoktak kábítani, lehet, hogy elfogyott nekik – morogta Andor.

- A kurva anyjukat – tette hozzá, aztán szétnézett még, de a juhokat sehol nem látta.

Pár galamb keringett a levegőben, meg volt még az udvaron két élő meg egy döglött kutya.

- A szobrok szerteszét hevernek – mondta álmélkodva Vera.

- Anyánk vonszolta szerteszét a tűz elől a gyepre – mondta Andor.

- Lehangoló ez az egész, sajnállak benneteket, de most már nekem is mennem kell – mondta Lili Vera felé fordulva.

- Üssük be a számot – szólt Lilinek Edem és már vette is elő mobilt és nekiállt pötyögtetni. – Az ősökig gyere velünk, mert a furgonban két ülés van kedvesem. Verát ott leteszed, tőlem érzékeny búcsút veszel és már is vágtazhatsz a Gondolfo birtok felé. A többit meg bízd ide, majd recsegek – mondta akciózva Edem.

- Oké, csucu, gyere Vicus, mert nyomom a gázt – mondta Lili és jó lendülettel kezdett pörögni a motor meg a szája is.

Úgy volt vele, hogy beszél mindent össze-vissza, hogy ne engedje most gondolkodni a lányt.

Ahogy az Ország tanyára értek Vera kiszállt a fiatból, Lili elköszönt a többiektől, de az ott lakókkal már nem foglalkozott, mert azonnal indult is tovább Kőhegypusztá irányába. Ahogy kiért a kapun túlra egy pillanatra még megállt, elővette a GPS-t, megnézte az útvonalat, tájékozódott és sebességbe tette a kocsit, lábát meg odaragasztotta a gázpedálhoz.

Hajnal futott Andor felé a fiatalember legnagyobb meglepetésére.

- Látod, – mondta Vera felé - Hajnal itt van, nem kell állandóan pánikolnunk, az őseink intézkednek, nyugi van. Adjon Isten! – kiabálta választ várva.

A többi kutya a ház körül fülelt és nézte Andort, de ahogy látták, hogy Hajnal bennfentes a jövevénynél nem ugrottak fel csaholni meg acsarkodni, csak rendületlenül figyeltek minden mozdulatot.

- Nyomd meg a kürtöt – szólt Edemnek Andor.

Edem belerepesztett egy rekedt kúrthanggal a csendbe, amire az összes tanyalako reagált, de ember sehol. Majd néhány perc múlva Katinka jött elő a tejházból tiszta fehérben, amiről Andornak rögtön a kórház jutott az eszébe.

- Ti vagytok édeseim? – szólt az asszony, miközben már szedte le magáról a köpenyt meg a fejkendő.

- A sajtnak való rendezgettem éppen. Elnézést, de nem hajíthattam el mindent, mert ennek sora van. Na, gyertek be a házba, régen láttalak már benneteket együtt - nézett Katinka Verára meg Andorra.

- Ő meg Edem – mutatta be a barátját Andor.

- Üdvözlöm, jöjjön maga is bentebb! – invitálta a fiatalembert Katinka.

- Milyen rend van itt. Ne haragudjon, de ezt nem tudtam megállni szó nélkül – mondta Andor.

- Azt a kékfestős terítőt édesanyád hozta. Ez a parádés csillogás neki köszönhető.
- Hol vannak? – kérdezte Vera nagy izgatottan.
- Anyátok a biztosítóhoz ment Bandival, apátok meg a tanyagondnokkal értekezik valahol a faluban. Teszek fel kávét, jó? De ha éhesek vagytok, hozok egy kis harapnivalót semmi perc alatt.
- Ha megkínál egy darab sajttal, megköszönjük – mondta bátran Andor.
- Hát, ha csak ennyi kérésed van – nevetett Katinka és elindult az éléskamra felé. Vera meg ment utána, hogy segítsen valamiben.
- Mit vigyek? – kérdezte az asszonyt.
- Drágám, ott találsz tányérokat meg evőeszközt – mutatott a konyhaszekrény felé.
- Kedves vagy, hogy segítesz.
- Ne viccelj velem Katinka néni – nevetett fel Vera.
- Örülök, hogy meggyógyultál – mondta Katinka Andornak, mikor hozta ki a spájzból a sajtot. - Hadd nézzelek, mi változás van rajtad? – mondta nevetve.
- Itt, belül vannak komoly változások – mutatott Andor a fejére. - Nem hiszitek el, de lehet, hogy ez nem véletlenül volt, bár ennyi attrakció egy nap soknak tűnhet egy közönséges földönfutónak – mondta.
- Te könnyen sztár lehetnél, de hát nem akarod – nevetett fel Edem.
- A mi fajtánk abba rokkanna bele, ami ma a sztársággal jár – nevetett fel Andor.
- Manapság celebeket sztárolnak – szólt közbe Vera.
- A celebet nem kell sztárolni, az már maga a végtermék, a vásári biznisz.
- Na, hadd lássalak téged is – fordult Katinka Vera felé és végigmérte. – Jól nézel ki, és ami a fő, hogy itthon vagy.
- Na, látod Katinka néni pont azt nem tudjuk, hogy hol vagyunk otthon.
- Most például éppen itt nálunk, érezd otthon magad – szólt Katinka megnyugtatóan.
- Az viszont meglepett, hogy Hajnal itt van – mondta Andor és evvel el is terelte a témát az érzelmi megnyilvánulásoktól.
- Tudod, a kis Bandi provokálta ezt ki, mert a tanyátokról úgy is mindent el kell vinni.

- Itt biztosan jó helyen van, látom, hogy beilleszkedett, nagyon otthonosan mozog és a többiek sem féltékenykednek, viszont a többi jószágnak merre kellene lenni? – tette fel Andor talányosan a kérdést.

- A Zsíros Misánál van Madár, tudod a fakó csődör, bár Bandi készítette annak is a helyét, másról meg nem is tudok szinte semmit, mert örökké a piacot rovom meg az egy személyes manufaktúrámban, megosztom a munkát meg az időt önmagammal. Tengernyi meggondolás űzi apádat is, Ilonka meg még fel sem dolgozta a történeteket. Legalábbis én ezt szűröm le magamnak, de fenntartom, hogy ti másképp ítélnétek meg a helyzetet. Több szem többet lát, és ki sem tudom fejezni, hogy örülök, hogy megjelentetek, – mondta zavart kuszaságban és folytatta - ráadásul együtt és mindketten. A fiatalembert meg, meg sem kérdeztem. Mivel kínálhatom?

- Edem – mondta Andor.

- Edem, mint hozzak magának? – kérdezte Katinka.

- Köszönöm, egy pohár víz jól esne – mondta Edem.

Katinka meg ismét eltűnt egy pillanatra és hozott egy üveg ásványvizet meg engedett a csapból is egy üvegkancsóba friss falmellékit.

- Parancsoljatok – mondta és levett a konyhaszekrényről egy faalátétet.

- Szeletelj szalámit magatoknak, én meg hozom a friss paprikát, paradicsomot – mondta Katinka Verának.

- Én maradok a sajnál, ha lehet – szólta Andor.

- Te tudod, válogassatok, amíg van miből, egészségekre. Neked Andor meg hozok bort, de ki is szolgálhatod magad, mert a sajthoz, ha igazán szereted, az dukál. Menj be a kamrába, Bandi bátyád készletéből emelj le egy kedvedre valót, ha már megint nem te vezetsz. A barátodat meg kínálhatod málnával is, de van ribizli szörp is, ott megtalálod – sorolta Katinka sebtiben, ahogy ment ki az udvar felé.

- Vendégszeretetből ez csúcs, – szólalt meg Edem - még is csak szerencsés emberek vagytok ti.

- Mire gondolsz? – kérdezte Andor.

- Hallod, akiknek ilyen barátai vannak nem kis előnyt jelent már érzelmileg sem – mondta Edem.

- A család baráti viszonyban áll, ez csak természetes, nem? Ezen túlmenően persze osztom a véleményed – summázta Andor a mondandóját.

Katinka pillanatokon belül visszatért kezében egy kis fonott kosárral, amiből púposra rakva kínálta magát a friss portéka. A fehér és zöld

paprikák között a pirosra érett paradicsomok már látványra is étvágygerjesztők voltak.

- Ha gondoljátok, gyorsan összeütök egy rántottát is – ajánlotta fel a háziasszony, aztán mivel ez az ötlete már nem került fel a kívánságlistára, leült ő is Vera mellé és egy kis szelet sajtot ízlelgetett.

- Na, nem fogyókúrázom, – mondta a lánynak - tudod, csak ízlelgetem, hogy tudjam, mit árulok. Egyébként is én már reggeliztem és fogadok, hogy nem találod ki, hogy mit.

- Rántottát? ... Sültszalonna? ... Pirítós vajjal? ...- tippelgetett csakúgy vaktába Vera.

- Aludttelej, drágám. Állítom, hogy minden vesződség nélkül ez a leggyorsabb reggeli, egyben persze kóstoló is nekem. Tudod a takarmány az alfája meg az omegája a minőségnek. No, nem vitatom, hogy a jószágon is sok múlik, de az már genetika. Szóval hozzávetőlegesen próbálom követni az eseményeket meg a minőséget.

- Emlékszem, hogy a piacon is mindig kóstoltattad az árut.

- Most is így van drágám, csak sajnos a kuncsaftok száma apad, az ellenőrzések száma meg nő, mintha valami veszélyes anyaggal szaladgálnék.

- A vevőiddel mi a baj? – kérdezte Vera.

- Velük semmi baj csak egyre kevesebben vannak.

- Átpártoltak a multikhoz?

- Ez is benne van a pakliban, de sokan leépülnek, egyre többen elköltöznak, meg mint ti is, külföldre járnak dolgozni, és aki nincs itthon, az nem itt fogyaszt.

- Innen hova mennek? – kérdezte Vera.

- Arra, amerre már a szalmaszálaban is remélik, hogy megkapaszkodhatnak.

- Én is keresem még a szalmaszálamat – nevetett fel Vera.

- Ugyan már, – szólt közbe Andor - te akkor ragadod meg azt a bizonyos szalmaszálat, amikor csak akarod.

- De jó neked, ha ilyen tisztán látsz – fogta rövidre Vera.

- Végül is hazajöhetsz és belendíted a gazdaságot.

- Most? - ámult el Vera - Minden romokban. Eszednél vagy?

- Tudom mit beszélek, valakinek maradni kell, álmodsz egy szépet és megvalósítod, vagy rosszul látnám? – kérdezte Andor.

Edem csak hallgatott és egyre jobban belejött a kóstolgatásba. Eleinte a sajtot, aztán mindinkább a szalámit szeletelgette tovább, átvéve Verától ezt a kitüntetést.

- Nosza ifjúság! Iparkodjatok visszatalálni a földhöz, mert kihal a vidék. A Bandi gyerek is már csak a faluban tud barátkozni. Gyerekként is magányos farkassá válik.

- Na ne - nevette Andor. - A kis Bandi meg a magányos farkas figurája ... Ámbár nem is olyan rossz téma ez, majd feldolgozom. Egy vázlat erejéig biztosan – mondta Andor.

- Na látod, azt se tudjuk, hogy mára mi itt a dörgés – szólta Vera.

- Majd betekeregjük a környéket és megtudjuk. Amúgy is oknyomozok, mert sosem tudom megjeleníteni, mikor kérdezik tőlem, hogy mondjak már valamit a borútról meg; meg tudom is én a hal útról meg a zarándokútról. Bár Katinka néni te majd bemutatod a tejutat ugye?

- Sajtút már van – nevetett Katinka. - Ez egy marketingfogás, semmi több. Legújabbán meg hallottam a fényútról, – folytatta – vagyis, hogy nemzetközi csillagos égbolt parkban éjszakai csillagnéző túrán járnak, kelnek, mert azt mondják, hogy a sötétség is tulajdonképpen elég világos.

- Érdekes megközelítés. Jó, akkor felnézünk az égboltra, nem mintha eddig nem tettük volna, csak ezek után még sűrűbben, feltéve, hogy nem kell regisztrálni meg integrálni és általános marad a kompetencia – fűzte a témához a mondandóját Andor.

- Meggyógyultál – szólta röviden Edem Andor felé.

- Mire célzol? – kérdezte Andor.

- Úgy zsonglörködsz az idegen szavakkal, hogy már tényleg a múltba veszett az agyrázkódásod diagnózisa, hogy én is mondjak valamit – nevetett fel Edem.

- Elég a hülyeségből fiuk, nézzetek ki az ablakon! – mondta Vera.

- Igazad lesz, mintha vihar közeledne, de tudod erre felé elég sűrűn van ilyen, de csak a majsai esőt hozza és szárazon elsöpörnek a boszorkányos forgószelek – mondta Katinka és az ajtó felé ment, hogy kinézzen.

- Köszönöm a finomságokat asszonyom, ezt az uzsonnát sosem felejttem el – mondta Eden, miközben a hasát lapogatta, majd felállt és odalépett Katinkához, de még nem tudta, hogy kezét csókoljon, vagy csak egyszerűen adjon egy pusztit ennek a jóvágású asszonynak, aki érti a vendéget fogadni és látszik rajta, hogy szereti is őket. - Ne értsen félre

Katinka, - mondta Edem - de nekem most el kell mennem, akár majsai eső lesz, akár áztató, mert van még néhány ügyem a mai napra. Magának a fecsegésekre a gasztronómiáról egyáltalán nincs szüksége. Köszönök mindent – mondta és mindkét oldalról adott egy-egy pusztit Katinka arcára.

- Nagyszerű fiatalember maga Edem, de ha valóban mennie kell, siessen elindulni és lehet, hogy meg is ússza ezt a közelgő zivatart – mondta jó tanácsként a háziasszony.

Edem odalépett Andorhoz és Verához elköszönni.

- Ne haragudj, tudod a redőnyök, - mondta Andornak - percre kell mennem, így is csak a sokadik alvállalkozó csicskája vagyok. Csapjunk a lecsóba! – szokta mondani utánozva a nagyokat, de ha fizetni ő is igen hamar elfelejtene, csakhogy tudja már, ez esetben kirántjuk alóla a szőnyeget – mondta nevetve Edem, majd egészen a kocsiig kísért a két testvér, ő meg elindult.

Az udvar homokján megkapartak a kerekek, elindult, aztán kissé lassult a doboz, majd finoman becsóválta a laza talajon, de aztán egyre inkább felgyorsulva eltűnt a dűlőút kanyarjánál.

Gázt neki, gondolta magában Edem, még a vihart is beelőzzük. Észre sem vette, hogy időközben ő így feltöltődött, már-már a depresszió taglóját vélte látni az elmúlt hónapokban a feje felett, de mióta újra találkozott a haverokkal, ritkultak a félelem árnyai körülötte. Milyen érdekes, gondolta: Andor volt a kórházban és mintha az ő szelleme lenne az őrangyal, aki elválasztja a bizonytalanságot, a félelmet, meg a reményt és a cél az elhatározás és az akarat felé repdes előtte, csalogatja, mintegy lepke, amelyik virágról-virágra száll. Otthon is már újra elővette az eszközeit, leporolta a ládáit és belepillantott a régebbi munkáiba. A fejében az isteni computer kontaktust talált és az idegrendszere is lassan pályára állt. Sosem gondolta volna, hogy ekkora élmény lesz újra elővenni a rajzlapot meg a ceruzát. Kezdte felfogni, hogy majd be kell osztani az idejét, valamilyen rendszer szerint kell élni, pénzt is kell keresni és a munka nem megalázó, a létezés bibliáját meg állandóan lapozgatni kell, és ha az a tapasztalat parancsával összevág, a sűrűbe kell menni érte, és ehhez kell a hagyomány a felhalmozott megismerés. A szerves fejlődés összefüggései elvont darabjaiban megismerhetetlenné teszik az egészet, vagy a vaklármában szétszóródnak, mint meteor a kényszerűségben. Edem lelki barangolásai a saját valósága felett hirtelen lefagytak, ahogy egy kátyúnál

akkorát dobott rajta a furgon, hogy lábai is elhagyták a pedálokat, feje meg koccant a tetővel. A kormányt hősiesen tartotta, pedig a nyelvét majd leharapta a zökkenésnél. A lecsillapodott lengés közben is jól tartotta a kocsit az úton, majd oldalra nézett, aztán a tükrökbe és elégedett volt a manőverrel, ahogy megfékezte a járművet. Zsebében megcsörrent a telefon. A sebességváltót üresbe tette, kicsit hagyta gurulni a furgont, elővette a mobilt, majd rálépett a fékre. Szinte látatlanul az sms-re kapcsolta a gombot. Ránézett a kijelzőre: „Az étel megérkezett, feltálatam, öcsém. Még ekkora meglepetést! Nagy vagy! Márta, a büfés. Szia.” Edem, ahogy zsebre vágta a készüléket, még arra emlékezett, hogy a szél előtte csavargatott egy fát, majd óriási dörgést hallott és alig, hogy megindult, megeredt az eső. Lépésben hajtott tovább, de az áldás felhőszakadásra váltott és megállt egy tisztásnak vélt szakaszon ráérzés szerűen, mert az ablaktörő lapátok is játéknak bizonyultak. Tehetetlenül és tétlenül nézte a természet erőinek megnyilvánulását. Egymaga a pusztában semmit sem számított, persze tudta, hogy egy hadsereg sem számított volna az elemi erők tombolásában. Ott ült, mintegy hajótörött egymaga, egy dobozban és az eget rengető dörgések éreztették porszem voltát, amiről egy pillanatig sem lehetett volna elgondolkodni, csak remegni a tudattal, a létezés és megsemmisülés alternatívái között. Új dimenziókba lépett, megszűnt a kapcsolatba a civilizációval úgy, hogy bádogszekérben ült és egy használhatatlan hordozható telefon lapult a zsebében. Nem tudta, hogy az elektronok mit okoznak a légkör ilyen állapotában. Konkrétan azt vizionálta, hogy nem-e befolyásolja a készülék a villámok becsapódását. Edem azon agyalt, hogy a zsebébe nyúl, fogja a mobilt és kihajítja a kocsiból, aztán nem tett semmit, csak rájött, hogy még nem rég a reményteljes új generáció tagja volt és már is leamortizálódtak az ismeretei, vagy ami egy új felismerés, amit csak bizonytalanul közelített meg és rágondolni is alig mert, hogy bizony keresni kell a belépőjét a száguldó technikai fejlődés közismereti előadásaira. Kicsit még elmélázott ezen, miközben a vihar is távolodni látszott, majd beindította a kocsit, aminek nem kellett mondani, hogy „Gyí, Fakó! Gyí, Madár!”, csak nyomni kellett a gázpedált és Edem az újdonsült intuícióival elindult az ügyei után.

15. Felhők árnyékában

Odakint esett az eső. A szobában az elhasznált levegő keveredett az izzadtságtól kiszikésedett ruhák szagával, de ezt a savanyú szagot is felülmúlta a cipők felől felszálló szag. Guttyán Emil felült az ágyban.

– Ki a fészkes fene csukta be az ablakot? – dörmögte mélyen és rekedten félhangosan.

Felállt és a tárgyakat, majd a falat fogdosva az ablakhoz talált. Kinyitotta. A friss levegő azonnal elűzte a kábultságát. A párkánytól vizes lett a keze. Kinézett az égre. Sötét volt. Esik, nyugtázta magában a felfedezést. Nagy levegőt vett és nyújtózott egyet, aztán kitúrta az ágyneműnek használt lepedők és pokrócok közül a zseblámpáját. Bekapcsolta és még a fénycsóvában megnézte Bobit, aki pokróc nélkül egy pulóverrel a hátán feküdt egy keskeny faheverőn, amolyan házi priccsen. Guttyán hol ki, hol bekapcsolta a lámpát, de aztán a fény kévét az ágy támlája felé fordította, hogy csak halvány világosság szóródjon a térbe, mert most nem akart felébreszteni mást csak Bobit, meg Popp Ambrust, akit ő régebben röviden csak Popónak hívott, de ebből nagy haragok keveredtek, meg békétlenség támadt. Így hát Popej lett a keresztnéve Popp Ambrusnak, bár nem volt egy spenótevő és tengert sem látott életében, de innentől a lompost csak a jobb oldalon hordta, így viszont a bandában Guttyánt Keresztnek szólította, csak úgy röviden Keresztapa helyett. Guttyán már felhúzta a cipőit, mikor Bobi fordult a priccsen, közben persze fel is ébredt a szűk helyen. Na, épp ideje, hogy kimozdítsam az álmaiból, gondolta Guttyán Emil és rátette a kezét Bobi vállára, hogy behintáztassa a testét a szűk kereveten. Bobi riadtan felült, aztán megnyugodva értetlenül nézte Guttyánt.

- Ébresztő te, indulnunk kell! – mondta Guttyán.

- Nincs még reggel – mondta Bobi értetlenül.

- Éppen azért kell sietnünk, öcskös – mondta halkan Guttyán majd Popp Ambrus ágyához lépett. - Popej ébredj, indulunk – mondta halkan, miközben meg-megmozdította az ágyban.

- Mi a szar van? – kérdezte Popej leragadt szemhéjakkal mozdulatlanul.

- Indulunk Bobival. Jössz velünk? – kérdezte Guttyán Emil.

- Jól van, már is kelek – mondta Popej.

Ahogy kiléptek az épületből, ami a ház meghosszabbított vége volt az üres istálló felé Popej rákérdezett:

- Mi a terved? – nézett Guttyánra a sötétben s már is a kocsi mellett álltak.

- Megyünk Füleshez – mondta Guttyán Emil.

- Mit akarsz vele?

- Neki van dobozos kocsija meg futója, tudod, hogy Amidala nyugatról mindent behoz.

- Akkor kocsit cserélünk - nyugtázta Popej, miközben távolodtak a lakhelyüktől. Bobi meg nem szólt semmit csak rágyújtott és próbált éhez térni.

- Amidalának így megszaladt? – kérdezte aztán, ahogy kitisztult a feje.

- A Fülesnek szaladt meg, úgy él, mint „Marci Hevesen”, ahogy mondanák erre - szólt Gyuttán.

- Amidala mit csinál kint? – kérdezte Bobi.

- Filmezik, vagy mi – mondta Popej. – Jól mondom? – nézett Guttyánra, majd ő is cigarettáért nyúlt.

- Mit játszik? – kérdezte Bobi.

- Oboázik te majom, – mondta Popej - futtatják a csajt.

- Ezt itt is csinálhatta volna, nem? – mondta Bobi.

- Te nem értesz ehhez, a piac fel van osztva és könnyen a padlón találsz magad, vagy annál is lentebb – nevetett Gyuttán és közben már érezte, hogy jobb formában van, ahogy látta, hogy felébredtek a segítségei.

Rácsörgött Fülesre és már egyre jobban szorította markában a telefont és érezte, hogy elszáll az agya, de szerencsére egy álmos hang csak beleszólt a készülékbe.

- Mi van főnök? – kérdezte suttogó hangon Füles.

- Kellene a doboz meg egy futó – mondta Guttyán.

- Jó. Kelek – mondta a hang és megszűnt a kapcsolat, mindketten kinyomták a készüléket.

- Mozgás, mozgás, nyissátok a kaput – szólt Popejnek meg Bobinak Guttyán, ahogy egy erdő melletti tanyához értek.

- Ott a doboz kívül – mutatott Bobi a transzporterre.

- És hol a futó, kisfiam? Na gyerünk-gyerünk! – mondta Guttyán, mintegy tréner. - Jössz velünk? – kérdezte, mikor a futót a transzporter után kötötték.

- A gyereket nem hagyhatom magára – tárta szét a kezét Füles.

Az eső szinte kopogott az autó dobozán és az ablaktörlőt is lendületbe kellett hagyni, hogy a lapátok győzzék lenyomni a vizet a szélvédőről. Guttyán jól ismerte a terepet, sűrűn járt-kelt és mindent lefényképezett magában. A tájékozódó képessége kitűnően működött és a memóriája sem hagyta cserben. Tudott kacifántos utakat, de akkor éjszaka a jobb, a járhatóbb dűlőket választotta, mivel hogy úgyis zuhog az eső. Ilyenkor egyet kell tenni, gyorsan kell cselekedni még az eső elmossa a nyomokat, gondolta és nem is beszélt egyik utasával sem, mert csak a tempóra figyelt. Aztán, hogy ott mi lesz, ahova igyekeztek, majd eldönti az adott helyzet meg a pillanat, gondolta és már a nagy nyárfáról tudta is, hogy mindjárt odaérnek. A testében minden idegszála készenlétbe helyezkedett. Ösztönei, izmai, inai készen álltak. A hallása, látása, de még a szaglása is fokozott érzékenységre állt át. Gondolatai pörögtek, mint egy szélkerék, de a fókuszban, tudott koncentrálni. Körkörös észlelésre összpontosított, de cikkekre tájolva is pásztázta a teret. Az istálló mellett haladtak és még kutyákat sem láttak, de aztán a hodály végénél előszaladt egy puli-féleség, a hátuk mögött a leégett lakóépületnél meg megszólalt egy mély öblös hang. Bajusz, Fickó csipogós hangjára ugatott az éjszakába öblös, vastag hangján. Aztán ahogy Guttyán lekapcsolta a kocsí fényeit és motorzúgás sem hallatszott az öreg komondor újra behúzódott az eső elől a góré alá és lefeküdt. A fejét a két első lábára tette, aztán felállt, figyelt, de csak az eső zaját hallotta, így hát újra felvette a fekvő pózt. A puli is elhúzódott valamerre, így a három ember már bent is volt a hodályban. A birkák szeme zseblámpafényénél, mint apró fényes bogarak fénylettek a sötétben mozdulatlanul.

- Rekeszdeszkát nézzetek! Egy folyosón felhajtjuk őket a kocsira – mondta Guttyán Bobinak meg Popejnek.

- Ez jó lesz? – hozott egy vaskarámot Bobi.

- Na gyerünk, állítsuk sorba őket ide – mutatta a helyet Guttyán és ahogy felállították a kordont, már hajtották is közé a juhokat.

- Mind bent legyen, mert képes visszatörni. Ha bent lesz mind, zárd be a végét Popej, én idefordulok a dobozzal, Bobi majd nyisd az ajtókat aztán hajtunk.

A transzporterbe csak felhajtották a jószágot, amennyi csak befért.

- Tele van – mondta Popej.

- Na, nyomjuk össze őket – mondta Guttyán. - Nyomjátok, nyomjátok! – szólt és felment még jó néhány számolatlanul egy pissenés nélkül halk egymásutánban.

Guttyán arrébb állt a transzporterrel, de érezte, hogy nekiment valaminek. Kiszállt, mert a futóval is volt dolga, az ajtóba akarták állítani.

- Ez valami rönk – mondta Popej.

- Olyasmi – mondta Bobi.

- Na, tolatok, ti meg dobjátok fel a csomagtartóba a tetőre – mondta Guttyán és ahogy azok ketten emelték a fát ő már látta a lámpafényénél, hogy faragott szobor, mint ahogy erre is számított. A futót még megrakták juhokkal.

- Jó szorosan, itt nem fulladnak be – mondta Guttyán aztán rájuk zárta az ajtót.

- A többivel mi lesz? – kérdezte Popej.

- A rekesztéket gyorsan tegyétek a helyére – mondta Guttyán.

- Mi az a rekeszték?

- A vasrácsok, te – harapta el a mondatot Guttyán.

- És a birka?

- Elfér, nem? – kérdezte Guttyán.

- Nem jövünk vissza? – kérdezte Popej.

- Nem ...

Hagyunk Frodónak is, hátha ráharap a hülye gyerek, gondolta magában Guttyán és már meg is indultak a rakománnyal a dűlőút felé.

Nyomni kellett a gázt a transzporternek, majdnem sok volt a futó is. Egy szó sem volt tovább a kocsiban mindaddig, míg egy kanyarnál a futó a sárba bele nem csúszott egy árok hajlatába. Guttyán visszakapcsolt, mikor érezte a rántást és alacsonyabb fokozatban próbált újra útra állni, de a manőver nem jött be. A kocsi is kezdett keresztbe fordulni. Megállt.

- Szálljatok ki! – mondta Guttyán és persze ő is kilépett, hogy megnézzék a pozíciójukat.

Ahogy sejtette, a futó megcsúszott a sáros, agyagos töltésen és az árok hajlatából már a transzporter sem bírta terheléssel együtt visszakaptatni az útra. Aztán visszaült a kormányhoz és lassan előre felé haladt. Bobi meg Popej közben oldalt nyomta a futót felfelé, vissza az útra. Kicsit haladtak is előre, de az útra nem sikerült visszaállni. Guttyán újra kiszállt, megnézte a terepet meg a nyomokat.

- Dobjátok le a rönköt a tetőről a földre!

A szobor csattant egy lucskos puffanással a vizes latyakon és a két embert is képen csapta sárral.

- Hozzátok, hozzátok! – mondta Guttyán.

Aztán a futó, árok hajlat felőli részén beágyazták a sárba.

- Talán ez nem engedi lecsúszni. Húzom, ti meg tartsátok irányba a futót – mondta Guttyán és avval beült a kocsiba.

A sáros lábaival alig érzékelte a pedálokat, de gyorsan alkalmazkodott. Aztán simán, gond nélkül a transzporter és a futó megtömvé birkákkal a sárba tiport, majdnem kész, a „Szent István faragás” meg durva rönk alakja mentén beállt az egyenesbe.

- A szobor marad? – kérdezte Bobi, közben alig haladtak előre.

- Itt nem lehet megállni ember, marad – mondta Guttyán és azon ügyeskedett, hogy egyenletesen és az út közepén haladjon a rakománnyal.

A birkák hangjukat sem hallatták, letört fejfel, összepréselődve taposták azt, amelyik véletlenül padlóra került közülük.

Ahogy kövesútra értek, Guttyán fellélegzett.

- Hívd a számot! – adta oda a mobilt Bobinak.

- Melyiket? – kérdezte.

- Ahova az van írva: Teleképű.

- Nem találom – mondta kis idő múlva Bobi.

- Add vissza – mondta mérgesen Guttyán Emil.

- Látod, itt van, persze igazad van, csak úgy van írva, hogy T.képű.

- Bocs, észrevehettem volna – szólt Bobi.

- Halló – mondta Guttyán, amint vonalba került.

- Mi ütött beléd? – kérdezte a Teleképű.

- Az árut le kéne pakolni.

- Mi van nálad? – kérdezte a hang.

- Élő gyapjú – mondta Guttyán.

- Mondom az utat – szólt a hang és magyarázta, hogy mikor merre menjenek.

- Ezt mind ismerem, de nem voltam még bent, óriási telep az, de csak a kövön merek menni – mondta Guttyán.

- Másutt nem is tudnál, a szíken meg sem mozdulnátok ember, a többi a helyszínen – mondta a hang és megszűnt a kapcsolat.

Ahogy haladtak csillapodott, majd meg is szűnt az eső. A transzporter egyenletes motorhanggal haladt előre kilométerről

kilométerre, míg nem az út szélén egy elágazásjelző táblát nem láttak. Ott Guttyán visszavette a sebességet és lekanyarodtak a célállomás felé. Mentek egy kilométert is, mire jobbra egy major felét meg nem láttak, imitt-amott térvilágítással.

A kapunál egy csuklyás ember állt, akinek az arcát alig látták. Guttyán be akart mutatkozni, de a férfi intett, hogy haladjanak tovább, de nem szólt egy szót sem. A mázsaház mellett állt három férfi, kettőn sísapka, egyen kalap volt.

Guttyán megállt a szállítmánnyal.

- Csak te szállj ki – mutatott Guttyánra az egyik sísapkás.

- Oké, oké – mondta Guttyán és a sísapkást követve a kalaposhoz mentek, akinek tudta ugyan a nevét, de most nem mert volna megesküdni, hogy Kapus Barnának, vagy Kapusi Barnának hívják a főnököt, akit a köznyelv „Teleképűnek” emleget.

A többiek ezt a Kapusi, vagy Kapus Barnát hitték Puzolának, pedig ez a Teleképű volt, aki mindig kalapot hordott a fején és rövid nyaka, piros pozsgás, szinte mosolygós képe volt. Így bajusz nélkül, kalappal a fején valóban Teleképűnek tűnt.

- Mi jött rátok? – kérdezte Kapus Barna.

- Kellene a dudva, ezt a kis árut hoztam – mondta Guttyán.

A Teleképű odalépkedett a futóhoz.

- A kocsiiban is ilyenek vannak? – kérdezte.

- Ilyenek – mondta Guttyán.

- Tegnap is ilyeneket hoztak. Látom a krotália is bent van még. Ez maga a lebukás ember, azokat nektek kell kivenni, és majd lenyelitek.

- Mit csináljak vele? – kérdezte Guttyán.

- Nem gondolod, hogy evvel bukunk le. Majd tudod te azt, hogy mit csinálsz vele, de ha mást tudsz, tedd azt, vagy eldobhatod, de csak a határon túl. Amit megint csak nem ajánlok, mert a rendszer beazonosítható, szóval legjobb a tűz, ha rám hallgatsz.

- Na, vegyetek ki egyet.

- Bobi! – szólt Guttyán - Vegyetek ki egy krotáliát valamelyik fülből!

Bobi felmászott a futóra, szinte a jóságok hátára állt, mert egy talpalatnyi hely sem volt, érezte, hogy a lába alatt is hever egy állat. Megpróbálta felemelni, de már rákiáltottak.

- Mit tököl ez ott? Adj már egy bilétát öcsi – kiabált az egyik sísapkás.

Bobi erőlködött, de nem tudta kivenni a műanyagot egyik birka füléből sem.

- Nesze itt egy bicska – szólt Guttyán.
 - Vágjam ki? – kérdezte Bobi.
 - Na, siess már – mondta Guttyán.
 Bobi nyiszálta az állat fülét, de nem akart fogni a bicska pengéje.
 - Ne szarakodj már, szúrd bele a lyuknál és rántsd meg – mondta Guttyán.
 Bobi szó szerint fülközéptől kifelé berántott egy vágást és kivette a krotáliát. Ujjain érezte a vér melegét.
 - Na, add már. Töröld meg valamibe – mondta Guttyán, aztán továbbadta a bilétát Kapus Barnának.
 Teleképű ránézett.
 - Ez ugyanaz a tenyészet, tegnap is ebből hoztak.
 Frodó! – gondolta Guttyán, de nem szólt egy szót sem.
 - Mire gondoltál? – kérdezte Kapus Barna.
 - Egy tízesre, darabonként – mondta Guttyán bizonytalanul.
 - Na, gyere be a mázsaházba! Neked elment a józan eszed!? – üvöltött bent az épületben a Teleképű úgy, hogy kint is minden hallatszott. - Valamit ott is hagyni kellene, ahol ez termett, ember.
 - Nem egészen értem, hogy mire gondol – mondta rekedten Guttyán Emil.
 - Arra drága barátom, hogy van zsványbecsület is. Tegnap is ebből a falkából hoztak ide, hát kutakodjatok másfelé is, vagy nálatok így megy ez? Kapsz négyezret darabonként, vagy már forduljatok is kifelé a szállítmánnyal – mondta és a zsebébe nyúlt, majd kivette a kezét, de abban nem volt semmi.
 - Jó, maga győzött – mondta Guttyán.
 - Hány darab ez? – kérdezte Kapusi Barna.
 - Nem tudom – mondta Guttyán Emil.
 Erre Kapusi Barna lemérte a kocsit.
 - Eredj, nézd meg a két embered üljön bent! Újra mérek, aztán állj fel a futóval. Találkozunk a hodálynál. A fiuk majd mutatják az irányt – mondta az orgazda.
 A hodálynál már a sísapkások intézték a füleket és bekenték a sebet valamivel, amitől gyorsan elállt a vérzés.
 - Na, visszamérjük a szerelvényt, – mondta az orgazda - álljatok a mázsára!
 A mázsaházban a Teleképű egy darab papírra odaírta, hogy mennyi a fizető. Guttyánnak elállt a lélegzete.

- Ez majdnem semmi – mondta.
- Akkor vidd innen őket. Nézd meg, itt a súly. Ezek csont bőrök, mint kezdjek velük, ahogy gondolod. Éjszaka van, megyek aludni. Már fogta az ajtó kilincset, mikor Guttyán elszánta magát.
- Na jól van, fizessen! - aztán csak hozzátette: – Ez nem egészen háromezer darabonként.
- Ilyen az élet, válság van mindenfelé.

A kapunál a csuklyás ugyanúgy nem szólt semmit kifelé, mint amikor jöttek az áruval. Kihajtottak a közútra. A kocsi teher nélkül az üres futóval könnyedén szaladt. Az eső nem esett már csak Guttyán Emil szívében volt vihar. Ez a Frodó szívat engem, gondolta. Szép suttyomba megcsapolta az árut. Még jó, hogy le nem buktunk. Ki a fene gondolta, hogy itt előzmények vannak, aztán az jutott az eszébe, hogy nem véletlenül volt a kutyákkal olyan kevés baj. Lényegében talán két kuttyát látott, azok is felszívódtak valamerre, bár ő akkor az esőre vetett. Sokk alatt lehettek, gondolta. Bestresszeltek, vagy csak féltek valamitől. Azt tudta, hogy Frodó le is sokkoltatja őket, ha nincs más megoldás. Nézte az utat, nyomta a gázt és nem beszélgettek. Bobi és Popej meg sem szólaltak csak szívták a bagót, néztek kifelé a szélvédőn, közben meg remegett a lábuk, ahogy a hideg átázott ruha rátapadt a testükre. A test melege keveredve az átázott gyapjú szagával bűdös, ammóniás gőzt árasztott.

Popp Ambrus a gombot kereste, hogy leengedje az oldalsó ablakot.

- Majd engedek rajta – mondta Guttyán és csak kis rést nyitott, mert nála teljesen le volt engedve az üveg és nem akart nagy huzatot. A fűtésre viszont ráhúzta jócskán a gombot, mert már dideregtek.
- Jó' eláztunk – mondta Bobi, aztán el is hallgatott.

A kabinban érezni lehetett a feszültséget. Valahogy nem féltek a lebukástól, de vacogtak, bűdösek voltak és érezték, hogy nincs pénz, vagy ha van is, vékony eresztés volt. Aztán a jobboldali ablakot is leengedték, mert annyira párologtak, hogy a szélvédőt nem győzték páramentesíteni. Az úton senkivel sem találkoztak, bár továbbra sem esett már, de a sötét felhők azért még ott voltak az égen.

Bobi addig álmodozott egy jó meleg ágyról, hogy észre sem vették, hogy megérkeztek. Füles talán nem is aludt, gondolta, mert alig hogy megálltak a tanyánál már nyitotta is a kaput.

- Álljatok be, mert le kell mosni slaggal a szerelvényt – mondta Guttyánnak.

- Oké csúcsú, de merre? – kérdezte Guttyán.

- Megyek előre a lámpával, gyertek! – mondta Füles.

Jó messze bementek az udvarra, ahol a slag vége volt, azt Füles már előre odakészítette.

- Na fiúk, orra-szájba mossátok a gépet is meg a futót is – mondta, és közben kinyitotta a transzporter hátsó ajtaját is. - Belül is csutakoljátok ki. Mikor végeztetek szárazra kell törölni, és hozok illatosítót - mondta, aztán Guttyánhoz lépett. Jókedvűen és bizalmasan a vállára csapott. - Minden rendben? – kérdezte.

- Nem egészen – mondta Guttyán Emil.

- Hallgatlak – mondta Füles.

- Nem szóltál, hogy Frodóéknál volt a kocsí.

- Kellett volna?

- Na, ne hülyéskedj, jó hogy kellett volna, ha nincs szerencsénk be is bukunk.

- Nem értelek – mondta Füles.

- Ugyanazon a helyen előztek be minket ember. Ha ez a tanya nem lakatlan, vagy őr van, biztos a lebukás. Egymás után menni!? Ekkora esztelenséget! Bár a kutyákról gondolhattam volna – mondta Guttyán.

- Miért? – kérdezte Füles.

- Mert semmi bajom nem volt velük, szinte eltűntek.

- Esett az eső, nem? – mondta Füles.

- Jött a másik gubanc – mondta Guttyán.

- Mi? – kérdezte Füles.

- A Teleképű besokallt velünk.

- És? – elmélkedett Füles.

- Hogy, hogy és? Bagóval fizetett ki minket. Nem sok választásom volt, ráadásul a fiúk is zöldfülűek. A krotáliát nemtudják kivenni a fülből, lassúak és gyámoltalanok. Azt mond meg nekem, hogy Frodó kivel volt itt? Egy marhaszaros kocsival jöttek, hogy lemessák, aztán úgy döntöttek, hogy elkérik éjszakára a transzportert.

- Én meg azt hittem, hogy a kocsmában vannak. Ekkora barmot, mint én – fogta a fejét Guttyán. - Hányan voltak?

- Főka volt vele meg Groza.

- Azok rámenőös gyerekek – mondta Guttyán.

- Na, gyere, adok egy kávét – mondta Füles aztán bementek az épületbe.

Míg Füles a kávét intézte Guttyán számolta a pénzt.

- A szokásosnál kevesebbet adok, mert ez a fazon most kihasznált.
- Ebből így nem lehet rendszert csinálni, ha kevesebbet adsz, akkor, ami fennmaradt avval tartozol nekem – mondta Fűles.

- Legyen igazad – mondta beleegyezően Guttyán, mert tudta, hogy ez a balfogás saját kapkodásának is köszönhető.

A kezdeti sikerek után már-már azt hitte, hogy ez itt a Kánaán. A haverjai most pauzát tartanak, meg családi ügyeiket intézik, külföldön vannak meg ilyesmi. Addig neki is fel kellett volna tenni a lábait és hanyatt dőlni, míg össze nem áll a csapat. Erre mit csinált? Hajtotta a csigát egy forintért Pestre, hogy találkozhasson evvel a Teleképűvel.

Mihelyt a két ázott ürge kipúderozta a transzportert már ültek is be a kocsijukba és indultak haza a fészükre. Mikor felhajtottak az útra és még nem voltak lendületben, Guttyán adott egy kis pénzt Bobinak, hogy felezzék meg Popp Ambrussal.

- Sajnos ma ki voltunk szolgáltatva – mondta Guttyán a két társának.

- Ki szolgáltatott ki? – kérdezte Bobi.

- Gyerek vagy még, elbasztuk és kész.

- Gályáztunk rendesen, nem? – kérdezte Bobi.

- Persze, persze, de ismeretlen terepre tévedtem avval a telefonnal.

- Ez egy napszám sincs – mondta Popej.

- Befognátok végre!? Gyerünk haza és mosakodjatok, mert rém bűdösek vagytok.

- Jól van na, nem a drogériába pakolásztunk – mondta Bobi.

A hátralévő úton Guttyán elhatározta, hogy Frodót megtáncoltatja egy kicsit és azon agyalt, hogy mivel csalja lépre ezt a kezelhetetlen embert. Legutóbb ugyan sikerült bevinni három olyan ütést az ürge fejére, hogy megtántorodjon és térdre rogyott, mint a taglózott bika, de ahogy visszaemlékezett belátta, hogy ez könnyen fordítva is történhetett volna. Közben megérkeztek és a két segítőtje már ki is ugrott a kocsiból.

Odabent tele volt a ház. Guttyán minden szobába benézett, csak ők hárman hiányoztak. Gondolta, hogy leül az ágyára, megvárja a két fiút ott, még azok letisztálkodnak, ruhát cserélnek. Közben mellette Pitkin felült az ágyon.

- Jól elcsavarogtatok – mondta halkan.

- Kirúgtunk a hámból – mondta Guttyán.

- Mit csináltatok? – kérdezte Pitkin suttogva.

- Terveket szövögettünk.

- Terveket? Mesélj!
- Tudod ez a Zsíros Misa vett egy quadot. Vevőt kell rá keresni, meg van nála a karámban idegen ló is, tudod azé a Pagony Mátéjé, akinek leégett a tanyája és örökké fűr, farag, neki most úgy is annyi. Legalább nem lesz vele baja. Ingie, gatyája rámenne a tartásra – mondta és érezte, hogy Frodó is fent van, hallgatózik, majd folytatja. - Az a quad azért érdekesebb úgy gondolom – mondta kicsit hangosabban, hogy Frodó is hallja, hátha bekapja a horgot.
- Úgy gondolod? – kérdezte Pitkin.
- Már több vevő is van rá.
- Mit kezdenek vele? – kérdezte Pitkin.
- Kiviszik a határon túlra – mondjuk Ukrajnába, vagy Moldáviába. Ki a fene keresi ott. Eltűnik, mint szamár a ködben.
- Aludjunk – mondta Pitkin, ahogy hallotta a lépteket, hogy a két gyerek is az ágya felé tart már.
- Én még megmosdok, pihenjetelek – mondta Guttyán Emil és kiment a mosdóba, hogy lesikálja magáról ennek a vérszegény napnak és a sikertelenségnek a porát.

.

A sikertelenség súlya nyomta Pagony Máté tudatát is és ez komizabb volt, mert nem lehetett leporolni, vagy lesikálni egy kis vízzel, meg szappannal, mert ott bent a tekervények között titkos erők dolgoztak, és munkájuk eredményeként egyre misztikusabbra szövődtek az akarat, engedelmesség, szeretet, a küldetés meg a tudásvágy szálai között. A sors fogalmának hatalma láthatatlan kézként munkálkodott és megannyi bűvészmutatvánnyal állt elő, mert akár rossz, akár jó irányba mentek a dolgok, a közös nevezőre jutás művészetére időnként igen csak rá kellett érezni az impulzusok között. Pagony Máté ez idő szerint az élettapasztalatainak összegzését élte volna, de valamilyen megfogalmazhatatlanul nyugodt, de átélhető harmóniára várt, amit nehéz felismerni és mindig rá kell jönni, hogy csak megjelenni látszik és már tűnik is tovább hajthatatlanul. Legalább az álmaim lennének könnyebbek, de most meg már aludni sem tudok, gondolta és óvatosan az ablak közelébe lépett. Elhúzta a függönyt és bár már derengeni látszott a felhők sötétjéből nehezen tört elő a reggel. Máté óvatosan összeszedte a ruháit és elkezdett öltözködni, közben rá-ránézett Ilonára,

hogy fel ne ébressze. Ám hiába óvatoskodott, mert váratlanul megszólalt a lecsukott szemű asszony.

- Fent vagyok ám én is, azt hiszed, hogy nesztelen vagy, de már rég nem alszom. A tanyánk gondolata zakatol bennem – mondta Ilona.

- Ez a telepátia – mondta Máté.

- Akkor én is öltözöm – mondta Ilona és most már fesztelenül iparkodni kezdtek mindketten.

Minden koraiság és igyekezet ellenére Katinkát nem tudták megelőzni, mert mikor kimentek a konyhába a ház asszonya már az udvar felől jött és látszott rajta, hogy intézkedik.

- Több kávé tegyetek fel, mert az ifjúság már régen kint van velem.

- Az nem létezik, Vera még csak-csak, de Andor még ilyenkor fordul a másik oldalára. Éjszakai bagoly – mondta csodálkozva Ilona.

- Hát ez az, – mondta Katinka - elindultak lefeküdni, de aztán egy nagy beszélgetés lett belőle, a kis Bandi is velük volt egy darabig, de annak lecsukódtak a szemei. Az öreg Bandi aztán jól elborozgatott velük.

- Ha én ezt tudom – mondta Máté elkeseredve.

- Hagyd már, tisztára ki voltál merülve – mondta Ilona.

- De te is – mondta Máté.

- A részleteket nem ismerem, csak arra emlékszem, hogy nem sok jót mondatok – szólt Katinka.

- Nincsenek részletek drágám, úgy szar az egész, ahogy van – mondta ezt az igen rosszul hangzó mondatot Ilona.

- Na én szólok nekik – mondta Katinka, mikor hallotta, hogy már lefő a kávé. Ilona felvillanyozva pakolta a csészéket, kanalakat az asztalra, Máté meg ment Katinka nyomába. Verát meg Andort a tehénistálló felé látta ballagni.

- Megyek én is kávézni, csak a sajtokat még bepakolom, mert nekem szaladnom kell – szólt Katinka Máté után.

- Segítünk Katinka – kiabált vissza Andor.

Először az apjukhoz szaladtak Verával, majd mindhárman Katinka nyomába eredtek, hogy bepakoljanak néhány mázsa tejterméket a kocsiba. Vadidegen nem tudta volna mire vélni, hogy a reggel félhomályban meg a felhők árnyékában négy ember hova vonul fehérköpenybe egy mindentől távol eső tanyaudvaron, ahol eleredt az eső és körülöttük olyan egyhangúvá vált minden, akár az óceán. Andor volt az első, aki levetette magáról a köpenyt, és a fejére terítette, majd az utolsó lépéseket már futva tette meg a konyha ajtajáig. Apa meg a lánya

kézen fogva szaladtak, Katinka meg visszament valamiért a kocsihoz, de már avval együtt érkezett fel a lakóépületig.

Az eső közben rázendített és a fenti sötétségből szürke függönyként ereszkedett alá a frissítő csapadék. Esett rendesen, mikor a küszöbön verte le a lábát az öreg Bandi és jó slunggal beesett az ajtónyíláson.

- Hónapokig nem esett és most látjátok, hogy mi van, esett tegnap éjszaka is, majd többször eleredt napközben, ez meg mindjárt felhőszakadás lesz – mondta és közben verte le magáról a vizet, meg lesett kifelé, ahogy egy gazda szokta, aki együtt él a természettel.

Ahogy megcsendesült, de még esett, Katinka elindult a városi piacra. Az öreg Bandi meg felkeltette a fiát, aki röstellte, hogy elaludt és tudta is, hogy mitől. Este mikor az öreg Bandi kiment még a pincébe ő jó belekóstolt a borba, amit a kancsóból Andor kicsit megszalasztott és ez már akkor sem volt az első. Nem volt beteg, de nem is virgonckodott. A bor mámorától kicsit ütődöttnek érezte magát, de semmi több, csak elaludt.

- Ezek szerint megint kiürül a tanya – mondta Máté, miközben letette az üres poharat az asztalra.

- Iparkodok vissza – válaszolt az öreg Bandi. - A fiatalurat leteszem, és már fordulok is. Szóba sem állok senkivel, abból nem lesz pletyka – nevette.

.

A Pagony család tagjai, akik már igen régen múltatták együtt az időt a ford tágas üléseiről nézhették volna a tájat, de hirtelenjében igen sok megbeszélni valójuk akadt. Ebben a szituációban a hallgatás is tele volt súlyos mondanivalókkal, ami az idő terhével megrakottan csöppet sem veszített mondanivalójából, csupán az aktualitását kellett bekeverni a helyére, mint a pakliba a kártyalapot. Ilyen értelemben mindenki mondta a magáét, szinte dobálóztak a szavakkal és a mondatokkal, remélve a csodát, vagyis, hogy a rendező elv szerint minden a helyére kerül.

- Szóval, ti otthon találkozotok, sajnálom, hogy nem tudtalak felkészíteni benneteket – mondta Máté.

- Edzettek vagyunk apa. Én meg Zénóval már magamba szívtam a rontás levegőjét.

- Tudod, így is anya ment a biztosítóhoz én meg a jövőnket intéztem volna és látod mikor értünk Bandiékhoz a szállásunkra.

- Láttam, hogy mindketten kimerülten próbáltatok sziporkázni. Gyorsan el is aludtatok, először csak le-leesett a fejed az asztalnál, ahogy megszunnyadtál a fáradtságtól, aztán anya bekísért, de már ő sem tért vissza közénk.
- Akkorát aludtam, hogy se kép, se hang. Talán most pihentem először az esemény óta. A lelkünk összeért és megnyugodtam.
- Ehhez nem kell fizikai közelség apa.
- Én vizuális típus vagyok fiam.
- Te művész vagy és nálad minden lehetséges.
- Csak fafaragó fiam, egyszerű kézműves.
- Na, ne szerénykedj apa, végigjártad a fél világot a baltáddal és már-már a világhír a szárnyára kapott.
- Agyaggalamb az fiam – mondta röviden Máté.
- Hogy érted ezt apa?
- Először is, csak akkor van fent, ha felemelik, aztán meg leesik, és darabokra törik.
- Apa, te szárnyaltál és zarándokoltak hozzád a csodákra várók.
- Inkább a kíváncsiak fiam, meg néha a haszonlesők is.
- Na jó, kissé belepett téged is a hamu, de hidd el lesznek még jobb napjaid.
- Amikor látlak benneteket, most is vannak.
- Arra számítottam, hogy valamelyikőtök itt ver majd gyökeret – szólalt meg erre Ilona.
- Körbe kell néznünk, anya – mondta Vera.
- A mi időnkben minket néztek a legények, drága lányom – mondta Ilona.
- Változott a világ, anya.
- Mindent látok, de tudod, az anyaság része az aggodalom.
- Miattunk ne aggódj, most itthon van baj.
- Apáddal mi lábra állunk, tudod, ha egyszer megtámaszkodhatunk, nekünk elég. Egyszer Erdélyben pénzért vettünk egy kutyaütő botot. Ismered mi az?
- Nem, fogalmam sincs.
- Sima, faragatlan fagyökér, aminek csak egy előnye van, hogy nehezen törik, és ha csépepsz is vele valamit, legföljebb csak kopik. Botorkálhatsz vele, szinte semmi, ami a kezeden van, de még is erősebb lesz a tőle.
- Mit akarsz ezzel mondani anya? – kérdezte Vera.

- Azt, hogy nekünk már a kevés is elég, de a közelségektől erősebbek vagyunk.
- Nektek már pihenni kell anya, nekünk kellene erősnek lenni.
- Én azt sem bánom, csak akkor szeretném is látni. Igaz apa? – emelte meg hangját Ilona.
- Tudjátok, lehet, hogy ez csak egy jel volt – mondta Máté.
- Mire gondolsz? – kérdezte Vera.
- Arra, hogy lehet, hogy újat kell kezdeni. Felnőttetek drágám – mondta Máté.
- Jelnek ez durva lenne apa – szólt közbe Andor.
- Tudod, ez régen is így volt, ha nem elég a szó, elszállt a tasla is. A jel nem abból áll, hogy vagy észreveszed, vagy nem, hanem besokkolsz tőle és körbe-körbe jász.
- Meddig? Apa, meddig? – nevetett fel Vera.
- Ameddig ki nem törsz.
- Jó, de hogyan? – kérdezte Andor.
- A megfelelő pillanatban fiam. A megfelelő pillanatban, amiről gondoskodik Isten, hogy megérezd.
- Te érzékeny vagy erre apa, meg fogékony – mondta Vera.
- Én ezt látom másoknál is, csak nem biztos, hogy ők ennek tudatában vannak, de nem is biztos, hogy ez feltétlen muszáj.
- Így, ahogy apátok mondja – szólt Ilona.
- Mire gondolsz anya? – kérdezte Vera.
- Arra, hogy ti is a megfelelő pillanatban jöttetek haza – mondta Ilona és megsimogatta a mellette ülő lánya haját. - Emlékszel még, mikor a hullámokat alig lehetett kifésülni a hajadból? – kérdezte Verát.
- Nem, de miért kellett kifésülni – nevette Vera.
- Mert nem szeretted – mondta Ilona.
- Nem szerettem volna, akkor mit szerettem?
- A fácánokat – mondta Andor.
- Miről beszélsz? – kérdezte Vera.
- Nem emlékszel, mikor kaptad a fácáncsibéket. Anyáék féltettek a csirkék kotlásától, te meg jöttél és mind a két kezeden fogtál néhány fácánt, amit előre tartottál. Pácán, pácán! – mondogattad, de már mind megfulladt.
- Bolond vagy, te sosem fogtál mellé? Kicsi voltam, nem is emlékszem erre.

- Akárhogy volt, mindketten aranyosak voltatok. Erre mondták régen, hogy a szemünk fénye.
- Nem emlékszem, hogy ti játszottatok volna velünk – mondta Vera.
- A szülőnek nem biztos, hogy marad ideje játszani, de talán ez nem is az ő dolga, csak annyira, ahogy az ösztöneiből fakad – mondta Ilona elgondolkodva.
- Anya, feltaláltuk magunkat, megnyugodhatsz. Te meg nem emlékszel, hogy akkoriban már mindig a városban lógtunk?
- Kicsik voltunk – mondta Vera.
- Mit jelent az? – nevetett Andor. - Most nagyok vagyunk? Te mit gondolsz erről tesó? – kérdezte Andor.
- Te mindig hülyíteni akarsz – mondta Vera.
- Én most is kicsi vagyok és nem biztos, hogy fel akarok nőni. Tudod, már láttam egyet, mást. Ami meg tetszik azt nem biztos, hogy elérem – mondta Andor és közben felismerte azt a dűlőt, ahol az apja befordult a tanyájuk irányába. – Ezen régen is keveset jártunk – mondta Apjának Andor.
- A juhokat hajtottuk erre, azért jöttem ezen az úton, hogy szétnézzek. Látod, ott fentebb van egy háremeztető, ott kellene lenni most is nekik.
- Mintha látnák arra mozgást. Az este említettem, csak már lecsukódott a szemed, hogy mikor mi itt voltunk csak két kutyát láttunk, meg egyet kifestetve, de ezen felül semmit apa, aztán mi mentünk is tovább titeket keresni.
- Na majd most jobban körülnézünk, meg tudjátok, csodák után is kutatnunk kell.
- Miről beszélsz? – kérdezte Vera. - Tudod, hogy én ilyen szavakra mindig fogékony voltam.
- Néhány papírt jó lenne, ha megtalálnánk – erre céloztam.
- Apa! - szólt Andor. - Én az este mondtam, hogy Burkust kifestették, valami gond van, de én nem ismerem a viszonyokat.
- Lassan már én sem tudom, mi is a fontos fiam, majd mindjárt rangsorolunk, csak nézzünk körül - aztán nem szóltak egy szót sem egészen addig, még a bálákhoz fel nem értek.
- Egy fehér folt mellett állt meg a kocsi. Először Andor szállt ki, aztán lassan fogódzkodva Máté, Ilona meg Vera a kocsiban maradtak.
- Jó beleverte az eső a gazba, alig vettem észre – mondta Máté.
- Andor szinte lendületből ment a kutya felé.
- Nézd – mondta, mikor odaért. – Sodrott acélhurok van a nyakán.

- Szegény pára, bevégeztetett – mondta Máté. – Menjünk innen, aztán majd veled visszajövünk eltemetni. Anyádékat meg kell kímélni ettől - tette hozzá, aztán visszamentek a kocsiba és senki nem szólt egy szót sem.

Bent az udvar közepén álltak meg a szobrok mellett.

- Ennek a kiállításnak anyátok volt a rendezője, különben elégtek volna. Hát most láthatjuk, ahogy az ég felé kacsintanak, de némelyik mintha megfordult volna, vagy rosszul emlékszem – nézett Ilonára Máté.

- Mind az ég felé nézett, –mondta Ilona - ezeket már pakolgatták – tette hozzá.

- Na nézzétek át őket, nekünk meg van egy kis dolgunk Andorral – mondta Máté, akinek egyáltalán nem volt ínyére a szobrai felett meditálni.

- Látod, ez a gazdátlanság. Pár nap alatt képes szétesni egy ilyen különleges organizmus, mintegy tanyaközösség, ha a gazda kidől, vagy elcselleng. Már látom, hogy a hodály körül semmi sincs rendbe. Az ajtó körül felfordulást látok. Nézd! – szólt Andorhoz Máté. – Látod, azokat a mély nyomokat? Tele volt a jármű. A súly nyomta a kereket a sárba, de a mintát elmosta az eső.

A hodály kongott az ürességtől, mikor kitárták az ajtót.

- Odanézz, minden szétdúlva! Jól van busókák, jól van. Nyugalom, nyugalom! Mi vagyunk – szólt Máté, hátha felismerik a hangját.

A maradék néhány tíz birka teljes bizalmatlansággal távolságot tartott. Ahogy Máté beszélt és közelített feléjük már is arrébb szaladtak.

- Majd számolunk, ha kiengedünk – szólt Andorhoz az apja.

Aztán kimentek a hodályból és körbejárták a háremeztető kert kerítését, és ahol kellett kijavították. Elég lassan haladtak, mert nyomokat kerestek. Máté minden változást lereagált, de konkrét nyomokat nem ismert fel.

– Mindent elmosott az eső, tudod itt maguktól kijárhattak a birkák szűkséghelyzetben, mert ebben a karámban volt mindig egy jó pár napos legelő. Hajnalt bevittük a kis Bandihoz, aranyos kölyök – jegyezte meg. – Képzeld, helyet szorított Madárnak is, de az még Zsíros Misa tanyáján van.

- Az a gyönyörű fakó csődör, egy csoda – mondta Andor. - Most jó helyen van, gondolom.

- Nincs egyedül, kifutók vannak, azt hiszem ott most ő a főnök – mondta Máté. - Máskülönben meg semmi sincs jó helyen fiam – mondta szomorúan.

Kiengedték a juhokat és nem volt nehéz megszámolni őket.

- No, gyere. Itt egy lapát. Ásó nem hiszem, hogy van itt, legalábbis sosem volt. Ássuk el evvel, szegény Burkust.

- Nem kellene előbb a rendőrségnek szólni apa? – kérdezte Andor.

- Lehet, hogy neked lesz igazad fiam – szólt lehangoltan Máté.

- Hát nem repdesel a harci kedvtől apa.

- Hát nem fiam, egyáltalán nem. Na gyere, menjünk a kocsihoz, ott a telefon, igazad van, felhívjuk ... a kit is? Tudod a falu hol az egyik városhoz csapódik, hol a másikhoz. Most éppen a másikonál van a labda, polgármester függő ez. Azt hiszem Dömök, úgy van, Dömök százados a parancsnok, persze szinte senkit sem ismerek ott. Tudod, régen örökké jöttek gazsulálni, de manapság sok a mutáns, nem is tudni, hogy mit akarnak, mert az nem lehet, hogy mindenki király akar lenni.

– Máté! – kiabált közben Ilona feléjük. - Gyertek csak ide!

Mátéék egyébként is arra tartottak a koci felé, de szaporábbra fogták a lépéseiket.

- Hallgatlak – mondta Máté.

- Hiányzik a Szent István szobor, amit még nem fejeztél be egészen – mondta Ilona.

Máté nézte a szobrokat és besokallt.

- Szólok a rendőrségnek, ti meg írástok össze, hogy mit nehezményezünk.

- Nehezményezünk? – kérdezte Ilona. – Itt tolvajok jártak, érted? Tolvajok! – mondta Ilona és Verával meg Andorral elvegyültek az alkotások között.

- Halló, Dömök úr? – szólt Máté fennhangon a telefonba.

- Kivel beszélek? – kérdezte a rendőr.

- Pagony Máté – kiabált a szobrász.

- Alig hallok – mondta a vonal túlsóvégén a százados.

- Gyenge a térerő, arrébb megyek – kiabált még hangosabban Máté, majd lendületből folytatta. – Megleptek bennünket uram!

- Mit mond? – kérdezte a hang.

- Ellopták a birkákat – ordította Máté.

- Nem értem

- Nem érti? Pagony tanya uram, Pagony Máté vagyok. Birkát loptak.

- Nem tudunk most kimenni – mondta a százados alig hallhatóan. - Szólt volna előbb. Jöjjen, tegyen feljelentést. Mihelyt tudunk, kiszállunk – mondta a százados az egyre halkuló térben, aztán egy kummantó szót nem lehetett hallani, pedig Máté le fel járkált a mobillal.

- A másíkról kellett volna hívnod – mondta Ilona, miközben hallotta férje kiabálásait.

- Piti tolvajbánda - legyintett Máté. Egy leégett tanyát lenyúlai, halottgyalázás – morogta magában. - Gyere fiam, eltemetjük Burkust. Ez nem az a rendvédelem, amire te gondolsz – tette még hozzá az információiból és a falusi pletykákból leszűrődött véleményét.

Burkust elföldelték, miközben Ilona hangosan megemlékezett róla, aztán Andor vitt oda néhány természetes követ, Máté meg leszúrt egy faragatlan fejfat jelnek.

- Majd rávésem a nevét – mondta és búcsút vettek egy kiszolgált házőrzőtől, akinek régen megnyugtató mély hangja mellett nyugodtan hajtották álomra a fejüket.

Mind a négyen leültek a szobrok környékére, az ott heverő szűz rönkökre meg tuskókra.

- Mind együtt vagyunk – mondta Máté. – A helyzetünket sorsszerűnek gondolom, valami már régóta a levegőben volt. Anyatokkal mindent megtettünk mégis ez lett a vége. Nem akarom ragozni, így is vannak megalázó perceink itt-ott, persze vannak segítők is, mint az Ország család, de végtelenségig az ő barátságukkal sem élhetünk vissza. Ez a tanyahely most olyan, mint egy határkő az életünkben. Nem ilyennek képzeltem az öregségem, de csöppet sem méltatlankodhatom. Én már sok mindent kaptam a sorsától és ti is felnőttemek. De most mondhatom megállt az útő, semmi nem jut az eszembe. Abban bízom, hogy ez is csak múló állapot és nektek lesznek ötleteiket.

Ilona hallgatott, nem szólt egy szót sem, aztán mégis csak felemelte a fejét és Mátéra nézett.

- Egyáltalán, pénzünk van valamennyi? – kérdezte.

- Baráti kölcsönön vagyunk egyelőre, a kártyát be kell szerezni, és akkor már beállhatunk a sorba.

- Szép kilátások – nevetett fel kínjában Ilona.

Fájdalmasan szakadt fel a kacaj és mintha valami ördögi lett volna benne. A démonok, hát persze a démonok, csak az eredője a rekedt, hideg kacajnak, gondolta, közben még tiszta fejfel felállt és körbe-körbejárkált a szobrok körül.

- Hajlékom sincs, az utcán vagyok, nem látjátok? Az utcán vagyok, vakok vagytok, senkik vagytok, az utcán vagyok, nyomot hagyok. - Aztán arra gondolt elborultságában, hogy a vér, a vér hagy kellő nyomot. - Ha elindulok kést is viszek, mert a vér hagy nyomot, a vér hagy nyomot. Egy kis dombon lecsücsülünk, csüccs - mondta, és ahogy egy vályogfoltra lépett kicsúsztak a lábai és egy földön heverő pipázó paraszt mellé zuhant.

Felnézett, aztán zokogni kezdett, majd ahogy a pipázó paraszt felé fordult elálltak a könnyek és csak nézte, nézte azt a nyugodt arcot, amelyet a fa erezete még jobban megerősített.

- Mik ezek itt? - kérdezte hideg, idegen tekintettel. - Tudom, téged is ledobtak ide, azért vagy fába faragva, azért vagy néma, de én mondhatom, kérdezhetem, ki dülta fel a fészkem? Jönnek, mennek, nézelődnek, kopogtatnak, idegenek kacsingatnak. Mit akarnak, mit akarnak? Látod? - kérdezte Mátét, aki már odaért Verával és Andorral, hogy felemeljék és gyámolítsák.

- Látom persze, gyere, álljunk fel - mondta Máté.

- Először csak ültessük fel valahova - szólt közbe Andor, miközben körül nézett, mint is lehetne tenni egyáltalán.

Vera megfogta édesanyja arcát és a szemébe nézett.

- Anya! Figyelj rám, - mondta - elcsúsztál az agyagon, lehet, hogy megütötted magad, mindjárt segítünk - mondta szép lassan, és miközben figyelte édesanyja ábrázatát semmi biztatót nem tudott kiolvasni belőle, még a szemkontaktust sem tudta igazán felvenni, mert az anyja messze-messze elrévedezett, el messze a távolba, egészen a felhők közé. - Édesanyám - mondta Vera és megsimogatta az anyja haját, aztán megigazította a hajszálakat és a tincseket az őszbecsavarodott révedező anyai fejen.

Ilona elég stabilan ült már, de Máté úgy gondolta, hogy magasabb helyre kell átültetni és egyébként is ki kell emelni az agyagfolttal mászkosodott fűből.

- Ültessük fel ide - mutatott Máté a pipázó paraszt szoborra, aminek nem akarta kimondani a nevét és csak annyit mondott, hogy: - Ide.

Andor mindent értett és Ilona karja alá nyúltak.

- Háromra - mondta Andor és felemelték Ilonát a földről, és sámlí magasságba leültették a szoborra.

Máté melléült és átkarolta.

– Tudom, hogy sok volt mellettem egy kicsit, ez meg végképp nem hiányzott, de ki kell bírunk, mert ez van számunkra kijelölve, megérted? – nézett Ilona szemébe Máté.

- Persze, mindent értek, de nézz fel... - mondta és Máté is felnézett. – Már egy galambot sem látok, egyet sem, üres az ég, csak felhők vannak, én meg itt vagyok, de minek ez a kés a kezemben? – kérdezte.

- Milyen kés? – kérdezte Máté aztán váltott. – Ja, ez az én bicskám volt kedvesem, összecuskom és elteszem zsebre. Jó így? – kérdezte Máté.

- Jó – mondta Ilona és megint csak az eget nézte, ahol csak a felhők vonultak, aztán lelassultak és csöppögni kezdett az eső.

- Hozd a kocsit – szólt Andornak Máté. – Gyere! - intett még Verának, miközben Ilonát simogatta.

- Mi lesz velünk apa? – kérdezte Vera és látszott rajta, hogy teljesen tanácstalan. – Olyanok vagyunk, mint a kiszolgált cseléd, lányom, csak egyet értem el.

- Mit? – kérdezte a lány.

- Hogy ne legyünk mások kapcája.

- Ára volt ennek apa és mivel művész is vagy az életeddel fizetsz.

- Azt mondod lányom? - és megfogta az egyik kezével Vera feléje nyújtott kezét.

- Látod, – mondta Vera - meg akartalak támogatni, és most fogjuk egymás kezét, ami nem baj és jól esik, de nem ugyanaz, mint amit akartam.

- Mit akartál? – kérdezte az apa.

- Erőt akartam átadni, de azt csak delejesen lehet. Látod, így - és a másik kezével az anyját simogatta.

Lassan húzta a kezét a tarkójánál.

- Hogyne érteném, de én már így is születtem, hogy mindennek elébe megyek.

- Lassíts apa, lassíts – mondta Vera és megszorította az apja kezét, ami többet mondott némelyik sután megválasztott szónál.

Andor közel állt le mellettük, egészen odáig jött, ameddig a szobrok csak engedték. Ilonát segítették felemelni, de aztán rendesen lépkedett és Máté csak a kezét fogva kísérte a kocsihoz. Beülni azonban Ilonának még nem volt szándékában. Fickó vele szemben ült le a gyepen és ugatott, Bajusz továbbra is góré mellől figyelte az eseményeket. Öreg volt már, fájtak az ízületei, nehezen mozgott, ám mindent figyelt.

Hallatta is mély öblös hangját, de már nem igen hagyta el a saját körletét.

Ilona Fickó felé lépett.

- Hol vannak a galambok, nem tudod? – kérdezte a kutyát.

Fickó meg csak a farkát csóválta és örömteljesen hátra-hátra csapta a füleit, majd rövid vakkantásokkal összegezte érzéseit, ám a galambokról Ilona továbbra sem tudott meg semmit.

- Gyere ülj be, anya! – mondta Máté. – Elmegyünk, megnézzük a Madárt.

- A Misáéknál? – kérdezte Ilona.

- Persze, ha beülsz már is indulunk – mondta Andor.

A hátsó ülésen Máté és Vera között ült Ilona és a gyerek Jézusról kezdett mesélni:

- Tudjátok az egyik szomszéd gyereket, megtanította Jézus, hogyan kell agyagból formázni állatokat. Az meg azt mondta neki, hogy lehet, hogy sok mindent tud csinálni, de galambokat, amelyiknek tolla is van, biztosan nem. Erre Jézus formázta az agyagot, amelyik a kezében volt és azt már a szomszéd gyerek is leste. Gyúrta, gyúrta ő is az agyagot, melyet a tenyerébe vett, aztán látta, hogy Jézus kezei között madárformájú lett az agyag és erre ő is igyekezett madárformát gyúrni, ami végül sikerült is. Na, nyertem, gondolta a szomszéd gyerek, mert az ő szobrocskája elég nagyra sikerült. Jézus meg nem szólt semmit, csak még igazított a kis madara szárnyán és a két tenyerébe zárta. Ráfűjt. Szelet csinálók, mondta, aztán kinyitotta a tenyerét és a megformázott agyag élő madárként cikázott tovább abban a kis szellőben, ami körötte keringett és a már felszáradt szárnyával röpült tovább a madár. A szomszéd gyerek nagy madara nem repült el a szelek szárnyán, de jól odatapasztva megállt a földön mintegy szobor. A következőhöz Jézus kevesebb agyagot mutatott a szomszéd gyerekeknek, de az megint jól belemarkolt és még nagyobb gyúrt, mint először. Jézus meg újból kinyitotta a tenyerét és kiszállt belőle egy újabb madár, aztán csak gyúrták, gyúrták agyagból jókedvűen a galambokat és Jézus tenyeréből ismét és ismét elszállt egy-egy madár még csak el nem nevette magát és felállt, hogy befejezzék az elfoglaltságukat. A szomszéd gyerek elindult haza és nagyon tetszett neki ez a Jézus féle mutatvány. Elmondta anyjának és kérte, hogy adjon edényt behozni az agyagot, majd a kérésére elmondta, hogy Jézus miket tudott kigyúrni ebből a masszából. Persze, hogy láttam, hogy elszálltak, mondta a gyerek anyja. Már

szóltam is Máriának, hogy valahonnan lopjátok a galambokat, csak azt nem tudtam megmondani, hogy honnan és miben. Aztán a gyerek szomorúan gyúrt még egy darab agyagot bent az épületben, majd mintha ráunt volna, széttárta a kezét és az anyja szeme láttára kiszállt belőle egy madár, aztán kisurrant a nyitott ajtón át a szabadba. Így képzeltődött.

- Hogy beugrott a gyerek Jézus története anyának, addig beszélgettünk a galambokról meg a Madárról – mondta halkán Vera.

- A galambokat én kerestem kedveseim – szólalt meg Ilona.

- Igazad van anya, tényleg te kerested őket - hagyta jóvá Vera.

Máténak meg sok minden eszébe jutott a galambokról és sokat tudott volna mesélni róluk, de a gyerek Jézus története csoda volt, amihez nem lehet mit hozzáfűzni, de a szívét felmelegítette ez a gondtalan, vidám és tanulságos történet.

Közben a Zsíros tanya bejáratához értek, ahol Lúcia sarlózta a kerítés melletti, meg a karámfák alatti gyomokat, ahol nem tudott elmenni a fűkasza.

- Itt van Lúcia, ő biztos tudja, hogy merre van Misa.

- Ki az a Lúcia? – kérdezte Vera.

- Ez az asszony, aki csépli a gázt – mondta Máté.

- Mit akarsz vele? Ott van Renáta a karám mellett – mondta Vera.

- Jobb szemed van, mint nekem, – mondta Andor - rég láttam már.

- Ez a Lúcia volt már a mindenese a múltkor – mondta Máté.

- Ki tudja, hol mi történik – mondta Andor udvariasan, mert majdhogyan nem kiszaladt a száján egy alpári szlogen.

Renáta rögtön felismerte a családot.

– De örülök, hogy együtt látlak már benneteket – mondta.

Andor és Vera odaszaladtak és átölelték egymást.

- Jól nézel ki – mondta Andor.

- Nézd! – mondta Vera - Ugye ez a Madár? – mutatott a fakó csődörre, aki elkezdett beszélni, ahogy meglátta Mátét, aki közben odament a karámhoz.

Ilona is odaért lassan.

– Madár, Madár, de leragadtál a porban – mondta. - Hess, hess! Repülj Madár, repülj! – intett a kezével, aztán csak fogta a karámfát és nézett; a tekintete meg a távolba révedt.

- Gyere anya, sétálunk egyet – mondta Andor és elindultak körbe a karám mellett.

- Miskával kellene egy pár szót váltani – mondta Máté Renátának.
- Nem messze ment csak a quadral kiszaladt a közeli erdőre - mutatta karjával Renáta az irányt. - Tele van rapsiccal a vidék, tegnapra is két őz volt a hurokban. Tudjátok, vett egy quadot és ha módja van, gyorsan kiszalad vele ide-oda szétnézni, mert ma már a szemének is alig hisz az ember. Én is kint voltam az utóbbi időkben a szőlőkben. Az új telepítésből az oszlopot kilopták.
- A rendőrség? – kérdezte Máté.
- Miska a polgárőrséggel próbálkozik, de hát azok is csak szerencsétlenkednek, igazából jogkörük sincs. Hagyjuk is, van nektek bajotok bőven.
- Képzeld, ellopták a birkák zömét, de még a szobrokból is hajítottak fel. Burkus nyakában meg bowden, végeztek vele.
- Nem mondd – merevedett le Renáta.
- Szegény Ilonára nézz rá, hogy néz ki, azt hiszem, hogy most megroppant a lelke, a galambokat kereste szegény, de semmit sem látott az égen. Egy szó, mint száz, nem tudjuk, hogy hova jutunk a biztosítónál is. Azt sem, hol kötünk mi ki. Országéknál sem maradhatunk örökké, szóval eladnám a maradék birkát meg a csődört, persze ez ügyben még Bajusz Sanyival is szót kellene váltanom.
- A trénerrel? – kérdezte Renáta.
- Hát igen - válaszolt röviden Máté.
- Gyertek be – invitálta Mátét Renáta. - Jöjjetek be! - kiabált Andorék után is a gazdaasszony.
- Jó napot! Jó napot! - köszöntek Andorék, ahogy Lúcia közelébe értek. Lúcia vágta tovább rendületlenül a fűvet és a gázt. Hallgatózott, ahogy tudott, de semmi lényegeset sem hallott ki az eddigi párbeszédekből. Kicsit macerásnak találta, hogy ő itt gúzúl a karámoknál meg a kerítésnél, mikor már volt tanyagazda is, vagyis hát már úgy érezte, hogy előre lépett. Már ő maga sem tudta, hogy mi lett volna a jobb, talán túl sok időt töltöttek el éjszakánként Guttyánnal, ahelyett, hogy a gazdára hajtott volna rá, de hát az meg nem áll, állandóan szalad, mint a mérgezett egér. Nemsokára hónap vége, majd most elválik a tüdő a májtól, gondolta és az járt az eszébe, hogy ha nem lenne ez az átkozott quad, több alkalom adódna a közeledésre, közben arra ügyelt, hogy rendületlenül az legyen a látszat, hogy dolgozik, hiszen most itthon van Renáta.

Bent a házban Renáta ügyes kézzel forgolódott a vendégek, azaz a volt szomszédjaik és remélhetőleg a jövőbeni szomszédjai körül. Nem sokat koptatták egymásnál a küszöböt, de megnyugtató volt tudni, hogy mellettük stabil, kőkemény munkát végző család éli a mindennapjait. Mivel náluk is úgy kezdődött a nap, hogy a hajnali csók után elhangzott a hajrá és ez nap, mint nap így ment rendületlenül félreérthető és félreérthetetlen pletykák és akadékoskodások nélkül is. A vegyes gazdaság mintha vákuummal szívta volna belőlük az erőt, de egyelőre még mindenre fittyet hánytak, szerettek itt élni.

- Sajnálom, hogy nem látogattunk meg a kórházban – mondta Andornak Renáta.

- Sose sajnáld. Már-már köröttünk forgott a kórház, a haverok állandóan ott lebzseltek, amúgy meg tisztában vagyok vele, hogy nektek megállni sincs időtök.

- Eljön az idő, hogy muszáj lesz – mondta Renáta, és kezével végigsimította a hasát.

- De jó – mondta Vera.

- Itt tarhonyán kell nevelkedni a bébinek, akár fiú lesz, akár lány – nevetett Andor és odament megsimította Renáta kicsit domború pocakját.

- Mennünk kell – mondta Máté, aki egyéb más dolgai mellett Ilonára gondolt. - Üdvözljük Misát és mondd meg neki, hogy gondolja át, amit mondtam és idáig köszönöm a segítségeket.

- Albin hordta az ételt a kutyáknak és ő eresztette ki a birkákat. Mindig kivettem neki szatyorban az aznapit. Ezen túl mi megyünk, mert ezek szerint elsiklott az események felett – mondta Renáta, majd hozzátette.

- Mi is sejthettük volna a bajt, mert utóbb már csak a Bajusz ugatása hallatszott ide. Most úgy érzem éberségből leszerepeltünk egy kicsit – mondta lehangoltan.

.

A Pagony család már jó messze hagyta maga mögött a Zsíros tanyát és elég sokáig csend volt a kocsiban, mikor Vera úgy döntött, hogy leterszeli Ilonát. Beszélgetett vele, közönséges mindennapokról, meg filmekről, amivel példálózni akart, vagy csak helyzeteket érzékeltetni. Figyelte az anyját, nézte az arcát és különösen a szemeit, amiben változást vélt látni. A legtöbbször mintha valami távoli pontot

figyelt volna, de a mondatai összefüggőek voltak, csak a gesztikulációi, mintha nem lettek volna összhangban.

- Anya, – mondta Vera – ugye az a kis gyerek, aki az anyjával beszélgetett nem tudta kigyúrni az agyagból a madarakat, csak te tetted hozzá, hiszen azt mondtad, hogy az anyja sem látta, hogy kiszállt belőle a madár, csak hogy kisurrant valami a nyitott ajtón át.

- Én azt mondtam, hogy a gyerek széttárta a kezét és az anyja se látta, kiszállt belőle egy madár, aztán kisurrant a nyitott ajtón át a szabadba.

- Na igen Anya, pontosan így fogalmaztál, de szerintem ezt csak a kis Jézus tudta volna véghezvinni – mondta Vera.

- Sok mindent tudunk az anyagról, de ami azon felül van, szinte semmit édeseim – mondta Ilona, miközben kifelé nézett már az ablakon. – Tudod az óriási rendet, sorsszerűséget valahol időnként meg kell törni. Ez esetben meg tudod, lehet, hogy Isten láthatatlan lénye volt vele és belülről segítette, amúgy meg én nem szó szerint idéztem, csak mondtam azt, ami bennem maradt ebből a történetből. Látod ott azokat a sugarakat? – mutatott kifelé Ilona. – Felszakadoztak a felhők, derűsebb idők jönnek – suttopta.

- Úgy gondolod Anya? – kérdezte Vera.

- Könnyebb lett a vállam és, bár a lábam még nehéz mégis mintha emelne valami. Ne aggódj, körülnéztem már, eltűntek a gondok és könnyebbek a kötelességeim, – súgta Verának, majd hozzátette - evvel apádnak jobb, ha nem dicsekedünk, jó?

- Hát persze anya, hát persze, te ezt jobban tudod.

16. A lókikötőnél

Ország András az iskolánál kitette a kis Bandit és Dominika felé fordult, hogy vegyen egy lángost, amit majd elfogyaszt kint az erdőn. Menetközben belegondolt, hogy Katinkával szétforgácsolják magukat, mégis alig haladnak egyről a kettőre. Bővített újratermelésről saját példájuknál maradva alig beszélhetett volna, inkább az önkizsákmányolás fogalma teljesedett ki rajtuk. Nem volt már nagycsalád, idegenekkel nem akart bajlódni, napszámos meg csak elvétve akadt már, a pusztán meg szinte senki. Mintha felszívódott volna a paraszti létforma és azóta sem bírta már feltámasztani újra semmi. Csak Albin tekergett kint, mint a táj lelkiismerete, azért is gondolkoztak el asszonyával az agyonreklámozott tanyasi turizmusról, bár őszintén szólva bizonytalan kenyérnek látták ők az ebből eredő megélhetést. Mégis beszéltek róla minden nap, mert valamilyen megoldást keresni kell, valamiben bízni kell, de leginkább hinni, hogy a lelkük is megnyugodjon. Többen feladták már a vágyaikat és az álmaik is távolodtak, távolodtak, míg nem beintegrálódtak az urbanizáció útvesztőjébe, ami nem biztos, hogy csak sújtotta őket egy életmódváltással, mert szinte kitágult előttük a világ, de evvel az új módival nem mindenki tudott élni. Ahol szétesett a család és nem volt kapaszkodó, könnyen földönfutóvá vált a városivá lett pupák. Ország András ismerte, de legalábbis érezte a dolgok színét és fonákát. Nem magától ürült ki a pusztta, a társadalom eróziói vég nélkül pusztítottak már jó ideje. Időnként, mint a fuldoklónak sikerült néhány slukk levegőhöz jutni, meg néhány csapással még fennmaradni, de aztán kimerülve, tudatvesztéssel lehörögte magát a mélybe, a táj lakóinak életereje, meghozva a maga áldozatát. Ország Andrást is megcibálták jó néhányszor a közösségi líderek, de miután újra és újra válllvetve Katinkával mégiscsak saját erejükből sikerült felállniuk a további kibontakozás lehetőségét kutatták, de hogy miből táplálkozott a hitük, miben bíztak és honnan jött örökké az erő maguk sem tudták. Talán így születtek, ezt a hitet nem lehet tanítani és nyomába sem lép az újkor marketing szemlélete. A megtépett, kidöntött családfából megkapaszkodott sarj új ágaként a kis Bandi vitalitása erősítette őket. Kellett ez az új biztatás az új remény, ami táplálja az ambíciót, mert ennek hiányában már ők feladták volna. Mennyi lehetetlen helyzeten

kellett úrrá lenni, mennyi gonoszkodást, rosszindulatot kellett legyőzni azért a kis harmatcseppért, amit hitnek és szeretetnek hívnak és élteni a boldogságot. Egyszer még a karácsonyfán is az a papír lógott, ami megmentette őket a csódtól és a megaláztatástól, amibe az érdekviszonyok legújabb kori haszonelvűsége lökte volna őket. Stressz a neve annak az összefoglaló csapássorozat szindrómának, ami lassan kezdi ki az embert, és ahogy belegabalyodik, mint a pókhálóba, bénán és tehetetlenül veszíti el az egészség léptékének arányait egészen az utolsó sejt feljajdulásáig. Hová lett apáink bölcsessége, mely mára úgy felhígult, hogy mosogatóléként sem eszi már meg a kutya sem. A paraszt meg már rá sem érzett ilyesmire az egyre-másra születő új törvények értelmében. Az ütre-hatra születő rendeletek védelme alatt sem tudtam elérni, hogy kifizessék a leadott hízóimat, gondolta Ország András. Aztán ahogy visszaemlékezett a jogbiztonság keretei között leléptek már az állatai árával, nem fizették ki az átadott gyümölcsöt, és a bizonylatokkal lepapírosodott szénáját sem. Rendszeres bevételük volt a tej, de egyszer csak az is mások hasznára folyt tovább. Amihez csak hozzáfogtak, fizettek fűnek-fának az agyafúrt pályázatok nagymestereinek, aztán a fajtahasználattól a birtoklapokig, meg a kutya-chip-ekig, most meg földeket kellene bérelni, de még a földműves jogcímre sem volt jogosult a bürokrácia útvesztői miatt. Őstermelői igazolvány ide vagy oda, ha az első körben nincs pecsét, később már csak a falra lesz jó az okmány, hogy néha ránézessen, mint borjú az új kapura.

Szóval lózikötő. Katinkával már megbeszélték, hogy ez a tanyasi turizmus, ha netán melléfogás lesz, el kell, hogy gondolkozzanak Miklovics Lázár felvetésén, amely új életformával járna, de akkor mi lesz a kis Bandival, hova fog iskolába járni és egyébként sem beszélgettek erről még hármasan.

Ország András gondolatébresztő merengései közben elég gyorsan a Dominika féle lángossütő elé ért, ahol besorolt a többi kocsi mellé.

- Egy lángos rendel – szólta be az ablakon és bement az udvar felé, ahol az asztalok körül ültek, álltak és ettek, ittak a vendégmunkások.

Az átmenő forgalommal érkezők ide nem igen tértek be.

- Jó napot! – köszönt jó hangosan Ország András és közben már meg is pillantotta Bobit, akivel nem rég váltottak pár szót a munkalehetőségről. Bobi, mint szokott, Pitkin mellett ült, aki rendre meghallgatta a bánatait, sérelmeit és a vágyait.

- Itt az embered – szólalt meg Pitkin.
- Bobi felemelte fejét és már fel is állt az asztaltól, hogy Ország András felé induljon.
- Iszol egy kávét? – kérdezte Ország András.
- Köszönöm, most reggelizek még – mondta Bobi.
- No, hogy döntöttél? – kérdezte a gazda.
- Ahogy gondolja, – mondta Bobi - most úgy is csak kóválygunk, de vannak még ügyeim.
- Na, figyelj, nekem dolgom van. Ha elszegődsz hozzám, majd jelentkezz a tanyán. Ma a lókikötőnél leszek, készítem az etető jászlakat, meg a beállókat. Azt tudod merre van ügye?
- Hogyne, az erdőben a puszta felé.
- Akkor majd megtalálsz, megmutatom a munkát, elmondom a bérezésem és megnézheted a szállást. Na, Isten áldjon! – mondta Ország András, mert látta, hogy Bobi még vacillál és hol Pitkinre, hol Frodóra nézett.
- Szép napot! - szólt a gyerek Ország András után.

Az öreg Bandi ezek után füttyörészve hegylet a kormány mögött és még a fülébe csengett Bobi köszönése: Szép napot! – milyen jól hangzott ez az új szó a gyerek szájából. Ugyan hány éves lehet, morfondírozott, aztán legyintett egyet. Majd kiderül a papírjaiból, remélem, van neki, gondolta. Közben szép duruzsolással haladt a nissan és a megbízható motorhang nyugtatólag hatott a gazda érzékeire.

- Szép napot! Szép napot! - forgatta a nyelvén a jól hangzó biztatást. A reggeli aggodalmait feloldódtak, ahogy újra végiggondolta a lehetőségeket. Hát, hiszen a fejlesztések keretében átadják a zöldségfeldolgozót, baromfivágó pontot, térszövetkezetet meg egy új tejfeldolgozót, hűtőházat, meg piacot a magyar termékház raktárakkal és mindez a hűtőházzal új lehetőségek távlatát jelentheti. Voltak nehézségek, hát voltak. Ráfáztunk néha, meg időnként hajszállhíján tönkrementünk, de mégis csak itt vagyunk még, összegezte a gondolatait. Nemzeti tanyafejlesztési programról beszélnek, akkor itt kell lenni a folytatásnak is, ahol milliárdokat mozgat meg a fantázia és az elképzelés, ott a jövőnek is épülnie kell. Hozzá kell majd szokni, hogy szárnyal a kedv és azt hallani: Szép napot. Elgondolkozott, milyen avítottak is tűnik ez a régi, kopott jó napot. Ezek a képek, ezek a tervek, ezek a szavak majd éltetik az embert. Nem is tudom, hogy miről beszél nekem Miklovics Lázár, pedig ő okos ember, ő tud mindent, tájékozott

a legfelsőbb körökben, meg érintett nemzetközileg is. Akárhol nem is lehet említeni a nevét, csak kicsúszik az ember száján, hogy Puzola, az is csak a támpont kedvéért. Át kell ezeket a dolgokat még értékelni, hagyni kell ülededni, indulatból semmit sem szabad lépni és a családi döntéshez sem elég pusztán a hatékonyság kérdése, mert akkor hogyan is fog dobogni a szív, kővé válik az érzelem és csak torkoskodás lesz a fogyasztás szilvás gombóca. Szilvás gombóc, hát igen a szilvás gombóc a csúcsfogyasztás egy film csúcsjelenetében. Az öreg Bandi elnevette magát, ahogy visszaemlékezett arra a filmre és nyugtázta, hogy ha képletesen is, de ő körülötte is bőven nyüzsögnek a boszorkák és a bakterok, a Bendegúzoknak meg mindent túl kell élnie akárcsak az Ország Andrásoknak.

A tanyaudvaron csak átfogó képpel nyugtázta, hogy minden rendben van. Bedobálta a kocsiba a szerszámaidat, a csavarokat, szögeket, aztán kivette a faládából a stihl fűrész, meg leemelt a gerendáról egy szekercét. Ahogyan a nissan elnyelte az eszközöket, márt indult is az erdőre építeni a lókikötőt. Ez lesz a turizmus lelke, gondolta és már a szeme előtt szinte látta az elképzeléseit, amit annyiszor lerajzolt és már csak a kilátót kellett engedélyeztetnie, hogy párját ritkítsa ez a létesítmény. Csakúgy hasították az átázott dűlőutat a kerekék, ahogy nyomta a gépnek a gázt, hogy mielőbb kiérjen. Szeretett szerkeszteni, szabni, vésni, faragni, fúrni, passzítani, szögelni és csavarozni, egyáltalán szerette a fával való munkát és szinte az összes érzékszerve ráhangolódott ilyenkor az ácsmunka kiváltságaira. Lenyűgözte a fa univerzális volta, melynek igazán csak egy ősellensége volt, a tűz. A tűz, amiről rögtön a Pagony tanya jutott az eszébe meg az, hogy a tűzterek kiépítésére különös hangsúlyt helyezzen és körben a lókikötő létesítményein kívül állandóan gondozott tűzbiztonsági sávot kell fenntartani. Erről jutott eszébe, hogy erre még kívágási engedélyt is be kell szereznie, mert a hatóságokat sem jobbról, sem balról beelőzni nem lehet még a saját birtokán sem. Ország András úgy érezte mire a tetthelyre ért, hogy figyelme körkörös, munkakedve rózsás, ereje teljes, kitartása megbízható. Úgy gondolta először befejezi a jászolt, amit a múltkor félbehagyott. Kipakolta a szerszámaidat és a közelbe rendszerezte a kellékeket, amiket fel akart használni. Az apróságokat a kocsiiban hagyta, hiszen elég jó hozzáférhető helyen állt le, a lehető legközelebb. Miután felszegelte a léceket, megigazította a deszkákat és a karikáknak fúrta a lyukakat, egy motor, vagy robogó hangot hallott. Ahogy

odanézett először Bobit látta meg, ahogy leszállt a motorról. A másik fején sisak volt, de úgy vélte ez az az ember, aki a kocsmában annak idején verekedett, mikor Csaba avatta a Vak komondort. Visszafordult a jászolhoz és meghúzta a karika szárán a srófot. Frodó, vagy hogy hívják, gondolta, az ott volt reggel is a lángossütő melletti asztalnál, ahogy visszaemlékezett. Látta, hogy Bobi közeledik felé, vagyis inkább csak érzékelte, mert még az ellenanyát hajtotta rá a menetre, mikor megrendült a teste, sötét, lila csíkot látott és többé nem emlékezett semmire.

- Látod, ennyi az egész – mondta Frodó és visszadobta a szekercét a többi lim-lom közé.

Bobi meg nézte a földre zuhant nagydarab embert és meg sem szólalt csak állt, mintha földbegyökeredett volna a lába.

- Na, mozogj már az Istenedet! – mondta Frodó.

- Mit csináljak? – kérdezte Bobi.

- Én is ki fogok minden hülyét, fogd a stihl fűrészt és dobd a koci csomagtartójába – mondta Frodó, aztán ahogy Bobi bénázott elvette tőle a motoros láncfűrészt és bele tette a nissan csomagtartójába.

Ránézett még Ország Andrásra és látta, hogy a fejéből mintha csurogna a vér.

- Na gyerünk innen – mondta. - Te menj a motorral vissza, én meg elviszem a kocsit – tette hozzá. – Aztán a pofád súlyba öcskös! – szólt rá még Bobira, majd bevágta magát a vezető ülésre, meghúzott egy kart és magához igazította a háttámlát is.

.

- Mi ez a nagy forgalom? – medítált Albin, ahogy észrevette az elviharzó kocsit és a távolodó motorost.

Hallotta a zúgást, a motorzajt és épp időben állt meg egy nyiladéknál, így meg is látta az elviharzott járműveket. Az út nem porzott most a sok esőtől, viszont a nyomok jól kivehetőek, gondolta. A koci mintha az öreg Bandié lett volna. Igencsak azt formázta, morfondírozott. Azt a motort meg még nem látta erre és a kíváncsisága után szegődött. Elindult hát a köles tábla túloldalára, a Kakuszi dűlőtől az erdő felé. Nem sietett, csak ahogy szokott, komótosan ballagott és mindent megnézett, mindent észrevett. Erdők, mezők vadjai is őt tartották mérvadónak, ha látták, vagy csak érezték, hogy arra jár. Akkor nem kellett tartaniuk vadászoktól, rabsicoktól, kóbor kutyáktól meg az egyéb

idegen veszélyhelyzetek is függőben maradtak. Titokzatos hangok, neszek, surranások hallatszottak, de a veszélyek elől való megírámodások csak ritka félreértésekből adódhattak, mikor a pusztalakó nyakába vette a határt, mert a mezők lakói jól ismerték, sőt némelyik a szagáról is felismerte volna. Persze az óvatosabbak csak messziről figyelték kíváncsian, vagy csak a zajokat kísérték figyelemmel, ahogy haladt, ő meg szinte érezte, hogy honnan merednek rá a szemek, meg honnan radarozzák a fülek. Most meg, ahogy ballagott, szinte szembetűnően statikus lett a határ, dermedt mozdulatlanság terült szét a mezőn és csak egy varjút látott messziről keringeni az erdőszélen egy tisztás felett. Néhány dolmányos varjú erre előszeretettel járta a vidéket. Ösztöneiktől hajtva átfésülték a tájat és semmi nem kerülte el a figyelmüket. Albin jó irányba haladt az erdő felé és amerre ment új csapást taposott magának.

A kis Bandi sem jár ilyen motorral, de az öreg sem, az már biztos. Meg egyébként is csak az öreg Bandi lehetett a nissanba. A Zsíros Misa meg újabban quad-dal közlekedik a pusztán. Pagony Máté biztosan nem, viszont Andor, igen, Andor lehetett a motorral gondolta, de azért úgy volt vele, hogy legalább megnézi azt a lókikötőt, amiből Ország András egy cseppet sem enged, és kitartóan építi, ácsolja, alakítja, hogy majd a pihenni vágyó lovas turisták jó érzéssel használhassák és a lovak is megpihenhessenek. A pusztalakónak nem sokba került legyűrni a távolságot, de igencsak lecövekelt egy pillanatra, mikor meglátta az épülő járszol mellett Ország Andrást a földön természetellenes pózba kinyúlva. Az egyik keze a fején volt, látszott a haján, hogy össze van állva. Albin odalépett, figyelve a nyomokat és lehajolva megérintette Ország András haját. Kissé visszahőkölt, mikor a földön heverő ember keze megmozdult és megérintette Albin mutatóujját.

- Bandi bátyám! Maga az? – kérdezte tanácstalanul.

Az öreg Bandi azonban csak feküdt tovább és az egyik keze változatlanul a fején volt, mintha avval akart volna valamit, de végül is nem mozdult meg a földön heverő test. Albin egy pillanat alatt felmérte, hogy friss vér nincs a földön fekvő ember körül, és amit lát az már megalvadt. Ilyen meg csak a fején volt, amitől összeállt Ország András haja, és amin az egyik keze pihent.

- Ebben az állapotban nem rángathatom itt össze-vissza - és felállt anélkül, hogy lépett volna és szétnézett.

Madártollat keresett a szemével mindhiába, aztán lehajolt és letépett egy szál fehér tippant. Az egy szál fűvel a kezében visszahajolt a test fölé és a fűszál vékony ágas virágzatát a földön fekvő embere orra elé tartotta. A finom termetű karcsú növény ágas virágzata megmozdult. Albin arca kisimult és figyelt. A leheletfinom virágzat rezgése mutatta, hogy van légzés. Albin rögtön döntött. Friss vérzés nincs, légzés van, az ember ájult, jobb ha azonnal segítségért megyek, gondolta és levetette a lajbiját, hogy betakarja Ország Andrást csípőtől fölfelé.

Albin a maga megszokott tempójában igen jó ütemben haladt a Zsíros tanya irányába. Nem nézelődött és célirányosan mindig a rövidebb távolságot választotta, nem törődve a kisebb nehézségekkel, mint ahogy sövényen is át kell jutni meg árkokon, meg támaszrendszeres ültetvényen, és néhol még az esőből visszamaradt pocsolyát sem kerülgette.

- Nézd! – mondta Renáta Misának. - Ez Albin lesz, nem szokott ilyenkor erre vándorolni.

- Úgy látom, jó lendületben van. Nézd, hogy halad! – mondta Misa és lement a lépcsőn a teraszról, hogy a nagykapu felé menjen.

- Jó lesz így Mihály? – kérdezte Lúcia tőle a gaztól kitakarított kerítés tövére mutatva.

- Jó lesz, persze, hogy jó lesz – mondta Zsíros Mihály ahogy Lúciára és a kerítésre nézett.

Lúcia domborított mindent, amit lehetett és a haját hátrafelé csapta a vállán, majd odaszólt.

- Erre sem jön?

- Mondtam, hogy jó lesz. Ha kész van, majd találkozunk, de már most is mondom, hogy az itatóvályúkat kell kitakarítani és tiszta vízzel feltölteni.

- Szinte gondoltam, rögtön eltalálom mit akar – kacérkodott még Lúcia, de Zsíros Mihály ment tovább Albin felé, mert úgysí arra volt a quad is, amit be akart vinni a szín alá.

Ahogy a géphez ért megfogta a kormányát, de nem ült fel rá, megvárta Albint, akin látta, hogy igencsak célirányosan iparkodik. Albin futott is volna, de ahhoz nem volt szokva. Egész nap is képes volt menni, de a futásról lemondott, persze, aki tudta, hogy azokban a lábbelikben képtelenség is lett volna ilyesmivel próbálkozni, egyáltalán nem csodálkozott ezen. Albin már messziről mondott valamit, de Zsíros Mihály csak a végéből csípett el annyit, hogy a lókikötőnél.

- Mi van a lóikötőnél? – kérdezte jó hangosan Albint, akiről tudta, hogy a pusztá minden rezdülését ismeri, de úgy, hogy neki ez a szórakoztató ipar.

Nem tévézik, nem rádiózik, ugyan van egy kis elemes készüléke, de csak a harangszóra kapcsolja be néha, hogy az óráját hozzáigazítsa.

- A Bandit valaki leütötte, vérben ázott a feje – mondta röviden.

- Az öreg Bandit? – kérdezte Zsíros Mihály, de már rögtön rájött, hogy ki lehetne más, hisz a gyerek az iskolát koptatja.

- Na, mondja kend, hallgatom – szólott Zsíros Mihály, akit erre igencsak Mísának hívtak.

- Misa! – mondta Albin. - Az öreg Bandit fejbe vághatták egy baltával és nincs ott semmi körülötte, se a kocsi, se a fűrész, amit mindig visz magával az erdőre.

- Akkor kocsival megyünk – mondta Misa és otthagyta a quadot, ahol volt, mert rohant a pick up-hoz csak annyira állt le a lendülettel, hogy a telefont letapizza, hogy a zsebbe van-e.

Beindította az iszút, fentebb állt Albin mellé és kilökte a jobboldali ajtót.

- Ugorjon, kend! – mondta, majd szinte azonnal már lépett is a gázra, ahogy látta a pusztalakót az ülésre huppanni.

Fél kézzel fogta a kormányt, a másikkal meg a mobilt nyomkodta. Pár szót beszélt valakivel aztán már is hívott másikat. Néhány mondat és már a harmadik, aztán a negyedik falut riasztotta. A többi polgárőrrel elég gyorsan megbeszélték, hogy riasszák egymást egészen a megyehatárig.

- A nissant ne engedjétek kisurranni – mondta, mindig a készülékbe.

- A kmb-seknek szóljatok – mondta Lódöntő a szomszéd faluból.

- Intézkedj, ahogy tudsz. Szia! – zárta rövidre a beszélgetést Misa és onnantól aztán hasították a kerekek a dűlőutat.

Ismerte az utakat, mint a tenyerét, de egy helyen mégis alig tudtak kikerülni egy bedőlt olajágat.

- Navigáljon már az ég szerelmére – kiáltott Albinra, de rá sem nézett a pusztalakóra.

Elég gyorsan odaértek az épülő lóikötőhöz.

- Még ugyanúgy fekszik – mondta Albin.

Aztán megint csak letépett egy virágzó fűszálat és az öreg Bandi orra elé tette. Látszott a virágzaton a rezgés. Misa viszont odahajolt, szinte

lefeküdt az öreg Bandi mellé, lehúzta a ráterített lajbit és szinte át is ölelte a fekvő embert.

- Él – mondta, majd felült, felállt, aztán leguggolt és a fejről óvatosan leemelte a véres kezét. – A vér megalvadt, – mondta - ez volt a szerencséje, viszont ájult az biztos.

Újból elővette a telefont és újból tárcsázta a rendőrséget, aztán az orvost, a mentőket, szép sorba egymás után és senkit sem hallgatott tovább a kelleténél, mert mikor valaki elkezdett kérdezősködni, hogy ki kivel van és hova megy, egyszerűen kinyomta a gombot.

- A saját költségemen nyomulok, ezek meg itt fossák a szót – mondta hangosan magába.

Egy szemet sem lepődött meg, hogy az állatorvos érkezett először, de azon már igen, hogy kiszállt mellőle a házi orvos a kocsiból. Mindketten a tetthelyre igyekeztek. Dr. Mandics Barna állatorvos Zsíros Mihályhoz lépett.

- Nem bízott a kocsijában inkább kihoztam – mutatott a házi orvosra. - Az Országéknál nekem szinte mindennapos hatósági ügyeim vannak, de betegség is akad bőven. Remélem nem súlyos – mondta az állatorvos.

Dr. Bojtor Viktor felnézett.

- Bekötözzük a fejét – mondta. – Ez egy olyan ösztönös ember, hogy leszorította a kezével a sebet és a megalvadt vér. Szinte lezárta a sérülést – mondta a házi orvos, és maga mellé húzta a táskáját. - Minden esetre fertőtlenítek és bekötözöm, a többi a mentősökre bízunk – mondta, miközben még kitapintotta a pulzust és ránézett az órájára, majd számolni kezdett.

Zsíros Mihály zsebében megcsörrent a telefon.

- Na mondd, mi van? – kérdezte Lódöntőtől.

- Itt fogom a kezemben a jó madarat – mondta Lódöntő. - Tudod mit akart? A kocsmapultnál zavartalanul árulta a stíhl fűrészt. Na, ehhez mit szólsz? Milyen manus az ilyen. A nissannak már törött a lámpája, egy balekkal már húzatta is magát, úgy jött ki az árokból.

- Mindjárt ott vagyok, azonnal indulok – mondta Misa és otthagyta az áldozatot a két orvossal meg Albinnal a tisztás szélén.

- Tietek a pálya. A gazfickóra Lódöntő rátette a kezét – mondta a többieknek, mielőtt a kocsiba ült volna.

- Hol van a gazember? – kérdezte az állatorvos.

- Kurjantónál – szólt vissza a már mozgó kocsiból Misa.

- Uram atyám, mi lesz ott? – mondta Dr. Mandics Barna, aki legszívesebben már Misához csapódott volna, de a körzeti orvost nem hagyhatta magára.

Ismerte Lódöntő erejét, meg azt az oldalát is, mikor bemutatókat tart, szinte látta maga előtt, ahogy elengedi a gazembert, majd mikor az már szökni akar, utánanyúl, visszahúzza, és helyzettől függően lecsap rá. És valóban jól érezte a doktor, de azt nem gondolhatta, hogy az a megátalkodott, akit Frodónak hívtak szinte gumiból van és lételeme egyébként is a kötözködés. Ahelyett, hogy megnyugodott volna, belerúgott Lódöntő lábába és kihívóan nézte egy pillanatilag.

- Nem meccsre jöttem, hanem üzletre te lapátkezü - és már ütött is.

Lódöntő elkapta a kezét, tekert rajta egyet és a lábával úgy megtámasztotta, hogy nyílegyenesen a sarok felé viharzott, de úgy, hogy ami az útjában állt, asztal és szék kisodródott a térből. Lódöntő felkapott egy ilyen csúszó asztallapot és Frodó után hajította, ami csakúgy puffant rajta, aztán utána lépett, felemelte a ruhájánál fogva a földről és lekevert neki egy óriási nyaklevest, majd megfordult és a pult felé sétált a poharához. Frodó arca úgy zsibbadt, mintha ezer tű szurkálta volna össze, de szinte látványosan felugrott a földről és pár lendületes lépés után dobbantott egyet és már is Lódöntő hátán termett, szinte rácsavarodott kezeivel a nyakára. Lódöntő fordult egyet a tengelye körül, de Frodó rátapadt, mintegy pióca. Lódöntő becsóválta magát és megpróbálta Frodó kezeit lefeszíteni a nyakáról, közben megpördült saját tengelye körül és Frodó lábai kilengtek a térbe, de annyira, hogy le is vert egy csomó poharat a pult széléről. A helyiségben egy kummantás nem volt, csak a halk zörejek, amit a két ember csapott maga körül és a végén egy óriási csattanás, ahogy Lódöntő Frodót egy asztallaphoz vágta, melynek kitört néhány lába, közben lecsúszott róla a gyanúsított tolvaj.

Misa az ajtónál állt már és megszólalt:

-Hívom a szervet – mondta és már is a fülénél volt a telefon. - Te vagy Tankó? Jó lenne, ha ideugranátok a Kurjantóhoz.

- Hallgatlak – mondta türelmesen Tankó, aki mellett ott ült a kocsiban Bagdi őrmester is.

- Egy állat leütötte Ország Andrást az erdőn, ott van mellette az orvos, én meg itt vagyok a kocsmában, szemmel tartom ezt az ámokfutót, akit Lódöntő csitítgat.

- Az Ország ügyben van már nálunk bejelentés ismeretlen tettes ellen – mondta az őrmester.
- Na gyertek, minél hamarabb, ő lesz az – mondta Misa és ahogy letette a telefont, az ajtóban állt, hogy nehogy szökés legyen a bemutató vége. Tankó meg Bagdi őrmesterek bejelentkeztek a kapitányságon és megadták a pozíciójukat, mint indulási pontot, ahonnan elrugaszkodnak a zsidelyes felé.
- Hol van az a tiszta? – hallatszott még a telefonból Dömök százados kérdése.
- A zsidelyesnél – mondta Tankó.
- Zsidelyesnél, zsidelyesnél? Pontosabban – kiabált Dömök a központból.
- A templomhalmon túl, a nyakvágó felé, és innen jut eszembe főnök a benzinkeret. Hogy jutunk mi el a Kurjantóig, mert ott szorongatja már Misa meg a Lódöntő az emberünk torkát.
- Oldjátok meg. Helyszínekről tájékoztatást kérek. Végeztem – mondta Dömök százados és evvel be is fejezte a pillanatnyi mondandóját.
- Hallottad? – fordult Tankó, Bagdi őrmesterhez.
- Az meg a zsebére csapott, majd megszólalt:
- A csekkfüzettel nem sokra megyünk, gyerünk csak, majd kialakul ez – mondta és meggyújtott két cigarettát.
- Az egyiket a társa szája felé nyújtotta.
- Tankó a füstszűrőt az agyarára kapta, miközben lendületes kanyarral a Zsidelyes felé vette az irányt.
- Lássuk a helyszínt – mondta foghegyről.
- Aztán a jobb kezével csak kikapta a szájából a cigit, mert majd megfulladt az ócska szivarka füstjétől.
- Ez esetben mehattünk volna egyből a Kurjantóhoz is – mondta Bagdi. Tankó nem szólt.
- A Zsíros Misa nekünk biztos pont. A legjobb polgárőr – mondta Bagdi még, majd elhallgatott.
- Azt mondd? – nézett a társára Tankó, és már is megpördült a kocsival.
- Kurjantó? – kérdezte Bagdi.
- Az – szólt röviden Tankó.
- Lökjed neki – mondta Bagdi, aztán összegyűrte a csikket és kidobta az ablakon.

Mindketten hallgattak. Tankó lázasan hajtott, a fejében meg kombinációk kavargtak. Sűrűsödtek az ügyek az őrsön. Egyre nagyobb területeket jártak, s bár a kocsikat cserélték már, a benzinpénz vékonyan csordogált. Nem tudta még megemésztetni, hogy az átszervezésekkel együtt nagy hirtelenségben dobra verték a falusi szolgálati lakást. Pedig már olyan szépen eltervezte, hogy mint körzeti megbízott mindenről tudni fog, igazi seriff akart lenni. A házban volt az iroda is kialakítva, úgy ahogy kell, rácsokkal az ajtón és az ablakokon. Már menyasszonya is volt és arról ábrándoztak, hogy példás család lesznek, frissen vasalt ruhában lép ki az utcára, mindenkit ismerni fog és megvédi a falut a garázdáktól. Ehelyett mi van most? Albérlet az utca végén, csámborgás és futkosás, meg szolgálat a városi irodán, pötyögteti a sablon szöveget a szokásos jogi fordulatokkal a közigazgatás nehezen érthető bikkfanyelvén. A térség falvai meg közben átjáró házakká váltak, kiismerhetetlen számú és összetételű szerencsevadász próbálkozik megalapozni a jövőjét, vagy csak túlélni megint egy napot. Továbbállnak, újak jönnek és hozzák a trükkjeiket is az eszement szabadsággal együtt, keletről is meg nyugatról is egyaránt.

Persze már tudták, hogy honnan jönnek a trükkös körmönfont cselekmények, amihez az egész apparátusnak kapaszkodnia kellett és ismerték az öv alatti igényekből fakadó vérlázító erőszak eredőjét is. Ez távolról sem jelentette a felderítést, de most remélte, hogy fülön fognak egy elkövetőt és ezúttal nem az íróasztalnak dolgoznak.

- Mindjárt ott leszünk – törte meg a csendet Bagdi őrmester, aki elszántan az eseményekre koncentrált és már magában vizionálta az elkövető személyét is. – Percet rá és mehetünk helyszínelni, megtépjük a tollát a jómadárnak, ha esztelenkedik. Az órájára nézett. A randimnak lóttek.

- Milyen randidnak? – kérdezte a társa.

- Albérletet keresünk, úgy gondoltam lesz egy félórám erre, de hát ennek annyi.

- Akkor igyekezzünk – nevetett fel Tankó.

- Tudod, hogy az asszony multinál dolgozik, onnan nem lehet csakúgy kiszaladgálni. Ott lélegzik a dobozban és néha én festem le neki, hogy milyen egy alkonyat, mit jelent egy zápor, de már csak emlékei vannak a déli verőfényről is.

- Készülj! Itt vagyunk – szólt közbe Tankó és egészen a kocsmajtó közelébe manőverezett.

A hely inkább hasonlított egy parasztházra, mint egy kocsmára, annyira, hogy az ajtó Bagdinak fel sem tűnt volna. Zöldfülű volt még erre. Jó lendülettel léptek a küszöbög, ott egy pillanatra megálltak, egymásra néztek, friss levegőt vettek és beléptek az ajtón. Az ivó vendégei mind a sarok felé néztek, ahol egy asztalnál Zsíros Misa állt szemben egy alakkal, aki a sarokban ült és mintha csak beszélgettek volna Lódöntővel, aki a székével közel a sarokban ülőhöz foglalt helyet.

- Helyben vagyunk – szólott Tankó, Bagdinak, aki egy pillanatra ránézett.

- Ez Frodó, akit azelőtt hetente be kellett vinni.

- Mi legyen? – kérdezte Bagdi.

- Szót váltunk Zsíros Misával – mondta Tankó.

Aztán pár mondat után rárakták Frodó kezére a bilincset, aki felrúgta az asztalt és jártak a lábai, mint a motolla, de Lódöntő satuba fogta, majd ment velük együtt a járőr kocsához és Frodót középre ültették a hátsó ülésre. Bagdi már ismerte Tankó technikáját, mert mikor Frodó kitalált valami esztelenséget vagy gázt adott, vagy fékezett, hogy egyensúlyt veszítsen. Így aztán Lódöntővel a hátsó ülésen könnyedén, majdnem szórakozva legyűrték a problémákat. Tempósan hajtottak, elég gyorsan a tisztáshoz értek. A helyszínről már elment a mentő, elvitte Ország Andrást. A két orvos meg ott állt tisztas távolságra a tetthelytől, pakoltak a kocsijukba. Albin meg már elmenőben volt. Ő már csak felemelt bottal jelezte, hogy észleli őket és meg sem fordult csak ment tovább járva a maga útját. Mire megérkezett Zsíros Misa, úgy ahogy lehelyszíneltek a két orvos segítségével és a két rendőr úgy döntött, hogy Lódöntő nélkül mennek tovább az őrsre. Most Tankó ült Frodó mellé és Bagdi vezetett. Frodónak nem sok választása maradt, mert vége szakadt a Lódöntő-féle erő, de türelmes fegyelmezésnek. Frodó most már csak egyszer próbálta önállósítani magát, de Tankó le is kezelte rendesen nyomor és vese tájékon.

Az őrsön Frodó újból türelmetlenkedni kezdett és nekiment mindennek. Felrúgta a széket, belerúgott Bagdiba, majd megpróbálta kirúgni Tankó lábát. Bagdi lekevert egyet csuklóból Frodónak, aztán kiment víziert. Ekkor már anyázott is a fogvatartott és innentől csak gyalázkodott, majd földre vetette magát és az ajtó felé tornázta a testét. Tankó ütött és Frodó szemei mindjobban felizzítottak. A gyűlölet és az ellenállás sugarait a véres kitartás izzása hevítette. Frodó mintha gumiból lett volna, de az újabb és újabb ütések a földre terítették. Ahogy Bagdi jött be a vízzel épp az anyját kezdte emlegetni és lendítette

már a lábát, de Bagdi beelőzte és spiccel úgy mellbe találta, hogy Frodó kifelé fordult, és mintha elernyedne volna. Bagdi letette a vizet és úgy gondolta megnézi ezt a fékezhetetlen, kezelhetetlen embert.

- Várj még egy csöppet, lehet hogy megint agyal – mondta az őrmesternek a társa.

17. Lapjárások

A fakó csődör rózta a köröket, fejét fenntartotta, nyakán ívesre dagadtak az izmok, a többi ló topogott bent a karámban, de Madár rendületlenül rózta a köröket, fel-felhorkant, időnként a lába elé nézett, aztán felemelte a fejét, lelassított, majd a kapu felé fordult és megállt. Zsíros Misa érkezett haza és nem ment fel a házhoz, hanem leállt a karám mellett. Kiszállt a kocsiból és beszélni kezdett a lovakhoz. Madár vissza-visszahörgött, majd kapart egyet a homokon, aztán dobbantott a földnek.

- A gazdád el akar adni. Mi legyen Madár, tetszik itt neked?

A csődör prüszkölt egy nagyot, majd felkapta a fejét és lábait magasan emelve elindult körbe a karámfák mellett laza ügetésben. Ahogy megtette a kört, vagyis köszönt és bemutatkozott, odaállt a karám mellé és átnyújtotta a nyakát a fán. Füleit kihegyezte és Misa szemébe nézett.

- Szóval maradni akarsz – mondta hangosan a lónak Zsíros Mihály.

- Zsíros úr – szólalt meg váratlanul Lúcia hangja a háta mögül.

- Maga az? – szólt meglepődve a gazda, ahogy megfordult és az asszonyra nézett. - Nagyon csinosra vette mára, ez nem egy munkaruha – mondta, ahogy elnézte a latinosan viselt ruhát, jól kilátszó domborulatokkal.

- Haza kell mennem, – mondta Lúcia - váratlan ügyek támadtak, nem maradhatok – mondta a vendég, de azért úgy forgolódott, hogy Misa mustra alá vegye.

- Mióta is van itt Lúcia?

- Hát nem is tudom.... – mondta az asszony elgondolkozva.

- Na, majd megnézem a noteszt – mondta Misa és a kocsija felé indult.

Az első ülésen lapozgatott, kereste a dátumot, mikor Lúcia leheletét érezte a nyakán, aztán a testük is összeért.

- Na, mennyit szán nekem? – kérdezte az asszony és Misa szemébe nézett huncutul a fekete szemeivel.

- Itt az írás – mondta Misa és megfordult a naplójával, majd a motorháztetőhöz lépett.

Kiszámolta a napokat, a nadrágzsebébe nyúlt, pénzt vett elő és odaadta Lúciának a járandóságát.

- Maga soha nem inog meg? – kérdezte a nő, miközben eltette a pénzt.

- Ez munkahely drágám, nem a falusi búcsú – mondta Misa, miközben legombolta a zsebet. - Mikor indul? – kérdezte még.

- Reggel mindenképpen, este még a szobát rendbe teszem – mondta Lúcia célozgatva. – Lehet, hogy van ott még pezsgő is - tette hozzá, aztán sarkon fordult és fürgén ellépkedett.

Misa elgondolkozott, hogy most mit nyert, vagy mit veszített, mert már volt idő, mikor Lúciára bízta a házat is, de gyorsan le is zárta ezt az ügyet, mert a lopásokon járt már a feje. Ennyire bénák lennénk? – gondolta. Amit nagy nehezen összehozunk, széthordják a jómadarak.

- Reni! Merre vagy? – kiabált a ház mellett, majd meggondolta magát és bement a házba.

- Teríték neked – mondta Renáta.

- Át kell mennem Országékhoz – mondta, aztán megsimogatta Reni pocakját. - Vigyázzatok magatokra! – majd egy puszival elköszönt. - Sietek – szólt még vissza, mikor kilépett az ajtón, majd megállt és még visszaszólt az asszonyának: - Lúciát kifizettem, elmegy haza, tudjál róla. Szia, szia! – és lendületesen leugrott a teraszról.

Már nem ment ki a szőlőbe a munkásaihoz, másnapra halasztotta az ottani dolgát, pedig ez nem volt szokása. Pár nap óta kis busszal jártak át a szomszéd faluból az emberei, ami egyszerűsítette az időbeosztását.

Az Ország tanyán Andort találták az udvaron.

- Katinka meg a kis Bandi a kórházban van – mondta Andor.

- Itt hogy lesz elvégezve? Váltunk pár szót erről – indítványozta Misa.

- Nem fogod elhinni. Mikor visszaértünk itt volt Turza Pista.

- A legjobbkor toppant be – mondta röviden Misa. – Ti tudtok mindenről? – kérdezte még.

- Forródróton vagyunk a járddal, mert azt meg te nem tudod, hogy nálunk csak mutatóban maradt birka.

- Rögtön elsüllyedek – döbbent le Misa.

- Apám beszélt a parancsnokkal, valami Dömök századossal, ha jól emlékszem a nevére. Ő hívott már bennünket, hogy az embereinek megint sürgős dolga akadt, majd kiderült, hogy már szólt Katinkának is. Apámnak majdnem gondot okozott, hogy most meg már milyen ügyről beszél ez a parancsnok, de aztán tisztázták, hogy errefelé manapság sűrű a levegő.

- Máté hol van? – nézett szét Misa.

- A lovakhoz ment, most jött ki anyától, aki viszont nem túl jól van.

- Mindent el tudok képzelni. Segíthetek valamiben? – kérdezte Misa.

- El is csúszott ma a tanyán és néha úgy tűnik, témázik. Sok volt ez hirtelen, Vera van vele.
 - Az orvos kint volt az erdőn Ország Bandinál. Ha megyek a faluba, szólhatok neki.
 - Azt hiszem, apa fenntartja jogát, egymás lélegzetét is ismerik.
 - Te mit fogsz csinálni? – kérdezte Misa.
 - Beállok Turza Pista mellé segítségnek. Apával hárman csak-csak elvégzünk, ha nekilátunk mind. Aztán ha így haladok, Londonnak behavazik, nekem ott lőttek.
 - Na, fel a fejjel! Te bírod a kihívásokat. Benézek apádhoz, azt mondtad a lovaknál van, ugye? - mondta Misa és már ment is az istálló felé.
- Odabent Máté beszélgetett a lovakhoz. A helyük már tiszta volt és várták a szénát. Máté Sári sörényét már kifésülte és le is volt csutakolva a ló. Forszás meg már táncolt mellettük és le-fel járt a feje. Prüszkölt, horkantott, néha felnyerített és a szemei Mátét figyelték, hogy mikor válik már le a konkurenciától.
- Jó napot szomszéd! – köszönt jó hangosan Misa.
 - Te vagy az? – nézett hátra Máté.
 - Beszéltem Andorral, szóval tudtok mindent.
 - Még többet is. De földhözragadtak vagyunk, igaz Sári!? – nézett a lóra, aztán megpaskolta a nyakát. - A kis Bandi lova ideges, szinte biztos, hogy neki más a szisztémája – mondta Máté és Forszászhoz lépett. – Mi van itt? Elszabadult a pokol? – kérdezte Misára nézve. - Valami baj van velünk az tuti.
 - Már hogy ne lenne – mondta Misa.
 - Te mire gondolsz? – kérdezte Máté.
 - Például itt van ez a: tuti, te régebben nem használtál ilyen szavakat.
 - Abba a milióbe nem fért volna bele – mondta Máté.
 - Na látod, csak próbálkozunk, szerveződnénk, ha bírnánk, de mind pótolni akarjuk az elmúlt sok-sok évet. Mindent újra létre kell hozni, felépíteni, de nem csak a falakat, a kapcsolatokat is, az emberi viszonyokat.
 - Te a társadalomról beszélsz ember.
 - Én ahhoz nem értek, én a mi közösségünkről beszélek, ahol nincs már meg a folytonosság és önkizsákmányolóok lettük, másoknak meg prédája.
 - Nem jártunk be a gazdakörbe se, de nem is lett volna idő – tárta szét a kezét Máté.

- Ott csak evés-ivás van. Nem tudok meg semmit, vígözvegyeknek meg facér faszíknak való találkozások ezek és lehet nosztalgiázni a szerelemvonatról meg a szomszédasszony kakasáról. Egyébként ártatlan dolgok ezek.

- Te miért nem hasítottál bele keményebben? – kérdezte Máté.

- Akkor rögtön arra gondolnak, hogy pozíció kell és kezdődnek az intrikák.

- Valakinek be kell tölteni a pozíciókat és ahhoz ambíció kell. Tűrőképesség a kulcsszó, azt hiszem – mondta Máté. - Én sem elnök akarok lenni meg polgármester, hanem gazda Máté bátyám.

- Akkor te katalizátor vagy, csak van egy bökkenő.

- Mire gondolsz?

- Ehhez a folyamathoz egyelőre nincs meg a közeg, egyszerűen nincs bázis. Az atomok kilométerekre vannak egymáshoz, nem jön létre semmilyen reakció. Ugye érted mire gondolok, mert csak próbállak követni. Én is csak egy magányos alkotó vagyok, persze gazdálkodunk is, különben a várost koptatnám, mint a többiek, meg a táborokat.

- A végén még kiderül, hogy mi különöcök vagyunk. Na ne, azt hiszem, nem erről van szó.

- Persze, hogy nem. A világ sokszínű, változatos és azok vagyunk mi is, és hát látod a színek, a színek, de most ne haragudj, adok a lovaknak még és mehetünk a hűtőhöz.

- A hűtőhöz? – kérdezte Misa.

- Előkészítjük az árut Katinkának, ha megy a piacra, ha nem.

- Inkább megy Bandihoz, gondolom – jegyezte meg Misa.

- Akkor majd elviszi Andor, őt éltetik a piaci jelenetek.

Már a hűtő felé tartottak, mikor Misa megkérdezte:

- Arról hallottál, hogy Réz Orsolyát menesztették?

- Hogy-hogy menesztették? – állt meg Máté az udvar közepén.

- Az intézményt bezárta a polgármester és annyi. Mintha kilőtték volna a gondozási központot a klubjával együtt, azaz, hogy szórakozzon mindenki otthon a szerszámával, ha inspiráció éri. Jól fogalmaztam? Próbálkozom, próbálkozom, ha már ilyen szomszédom van, mint te is – mondta Misa, aztán elhallgatott.

- Néhány napja még arról tárgyaltunk, hogy odaköltözünk Ilonával. Odavisszük a szobrokat, meg ilyenek – mondta tanácstalanul és zavartan Máté.

- Ez volt az éberségi próba Máté bátyám, más különben ez nekem már magas.

- Milyen éberségről beszélsz. A magamfajta nyomorult ujjong, ha segítenek neki. Orsolya kezet nyújtott és titkon erre is számítottam.

- Arra gondoltam csak, hogy te ismered az emberi lelket, a rezzenéseket, már a levél zizzenésből is tudsz mindent. Belátom már a láthatatlan kéz szerepét.

- Tulajdonképpen mi történt? – kérdezte Máté.

- Okot mindig lehet találni, Toma az a szerelő zseni, beleszédült a dísztóba és kis híján ott is maradt.

- Felteszem, hogy nem volt józan, az egy mozgó delirium tremens reklám. Nagy hanggal oszlatja maga előtt a ködöt, miközben az egerek között keresi az elefántot.

- Még időben észrevette a Gogolák, aztán az Apró Palival meg a Görbe Sanyival kihúzták, Böbe mama meg Margóval betérítették egy lepedővel, miután a Csertő Gábor meg a Dunai lekapták róla a vizes ruhát. Képzelheted, mintegy léket kapott alkoholista szellem vergődött a tóparton.

- Ez még nem ok – mondta Máté.

- Nem kellenek okok, elég a szándék is, leengedte a redőnyt és kész. Avval már nincs több gond, jöhet a befektető, vagy a vevő. Ismerős szisztéma ez, csakhogy mindenki másképp csinálja, ahogy a dal is cifrázza.

- Nem gondoltam volna, hogy a falut is eléri ezek az igézetek.

- Most ilyen a lapjírás Máté bátyám.

- Na, én megyek a hűtőbe, várj meg, ha van még annyi idő. A Madárról is beszélünk kellene, a csavargókról meg egy szót sem szóljal.

Közben az istállók felől Andor hangja hallatszott:

- A Turza Pista mindjárt viszi fel a tejet, apa. Figyelj szomszéd! – szólott aztán Zsíros Misának. – Mikor megyünk a városba látogatóba? Krisztina, tudod az én ápolónőm már telefonált, megtudta, hogy a barátunkat verték fejbe az erdőn. Azt mondja, hogy a rendőrök faggatták volna Bandit, de szegény még kómában volt. Az viszont biztató, hogy túlélte a koppintást.

- Koppintást? – ütközött meg Misa - Ez kis híján rablógyilkosság volt öcsém.

- Krisztina azt mondja, hogy már nincs életveszélyben.

- De hogy, épp ember lesz-e, ki tudja?
- Reméljük. Én beszaladok, ha végzünk a tanya körül – mondta Andor.
- A lány is beszélni akar velem.
- Ragaszkodik a volt betegéhez, megértem, az érzem is gyógyító erő lehet.
- Menni akar Koppenhágába, a kötődés kizárt, ezen a ponton minden elszakadna.
- Na-na, én is mondtam ilyeneket a te korodban, éppen ezért tanácsolom, hogy nézz a szemébe még itthon.
- Úgy beszélsz mintegy egy kerítőnő – nevetett Andor.
- Tudod, hogy nem szoktam feleslegesen jártatni. Kihoztad belőlem a fecsegést öcskös.
- Én még emlékszem rá, mikor telente kártyázni tanítottál, szövegeltél eleget.
- Főképp, ha ürejt is a demizson, meg jó volt a lapjárás, de rég volt az Andor – mondta Zsíros Mihály elgondolkozva.
- A lapjárás? – nevette el magát Andor. – Nem emlékszel, hogy mennyit csaltunk.
- Ilyet tettünk volna? – álmélkodott Misa.
- Azt mondtad, anélkül nem könnyű nyerni, nekünk meg a biztosra kéne menni.
- Ilyet mondtam volna – merengett Misa.
- Lehet, hogy a bor mondta, de a te szádon jött ki. Most már elmondhatom, hogy mikor elkerültem, neked köszönhetően voltak igen jó lapjárásaim.
- Tudod, hogy mi mit láttunk benned? – kérdezte Misa.
- Ugyan mit?
- Ahogy a biliárdasztalnál álltál és ránéztél a golyókra, ahogy megérintetted a posztót, ahogy fogtad a dákót és megállt körülötted a levegő, majd a karodban, mikor felszabadult az erő és a krétázott dákó meglökte a golyót a ponton és pont azon a ponton, amire te rájátszottad a helyzetet a sötét lyuk felé. A koccanások, karambolok utáni csendben nemegyszer ámulattal figyeltük a golyókat. Apád is úgy gondolta, hogy játékos leszel. - Andornak nem lesz más dolga, csak viszi a dákóját meg a szmokingját, és a szalonok lakóinak szemfelszedésre kell elsunnyogni – jegyezte meg egyszer egy mély és hosszú csend után.

- Nem volt az olyan nagy durranás, örökké ott lebzselünk az ivóban, csak simán formában voltunk – jegyezte meg Andor.

- Te úgy élted meg, de mi ennél többet láttunk, és akkor tudod ezt jó volt nézni. Még most is előttem vagy, miként jólfésültén, piros bőr mellényben, egy lazaujjú ingben, könnyedén odapakoltál mindent, ahogy azt te elképzelted.

- Amit most csinálok ahhoz is kell a kéz, a szem és a fej sem hátrány. Az az idő lejárt, de most, hogy így emlegeted jó visszagondolni rá, meg arra is, hogy az eseményeket, mintha rendezték volna, soha nem unatkoztunk.

- Nagy idők voltak, pedig akkor sem csináltunk mást, mint kezdtünk mindent előről, ti meg akkor cseperedtetek – mondta Zsíros Misa és be is fejezte a beszélgetést Andorral, mert, ahogy a hűtőből kijött Máté, csatlakozott hozzá és elindultak be a házba.

Andor meg összeszedte magát, kimosakodott és úgy gondolta, hogy ideje lesz elindulni a városba. Benézett még az istállóba, beszélt Turza Pistával és próbálta megjegyezni mit hozzon neki.

- A legszükségesebb: cigaretta, kávé, szappan, borotvapenge meg a gyufát el ne felejtse Andor – szólt utána a dolgozó és még Andort utolérte a rezgés. – Bort! Bort is hozhat, ha meg nem sérteném.

Még bement a házba és elkérte apjától a kocsi kulcsot. Odabent Vera is átadott egy elég hosszú listát.

- Most nekünk kell mindenről gondoskodni – mondta csak úgy, mikor látta a testvére arcán az elképedést.

- Na jó. Hogy mi nem kell egy háztartáshoz? - hüledezett Andor és összehajtotta a papírt, hogy beleférjen a zsebébe.

- Tanyán vagyunk édes fiam. Ez olyan üzem, ahol nincs megállás, és odébb van a fűszeres – szólt oda még az apja.

- Jól van, jól van, nálatok a többség – mondta Andor és már fogta is a kilincset, miközben elkészönt.

A kórházhoz vezetett az első útja és nagyon iparkodott, hogy mindenhova odaérjen, ahogy eltervezte. A felfezető lépcső teraszánál odanézett a büfére, de nem kellett köszönnie, mert két idegen fiataalt látott a pult mögött tenni-venni. Aztán meglepetés érte, mert összetalálkozott Katinkával meg a kis Bandival, akik szótlantul lépkedtek a fordulóban.

- Szia Andor! – mondta a gyerek.

- Itt vagytok? Jöttem én is látogatni. Krisztinához iparkodom, mert én azt sem tudom, merre van a Bandi. Mi van? Hallgatlak benneteket – mondta szinte lendülettel úgy, hogy Katinka szóhoz sem jutott még.

- Borzasztó szerencsénk van – mondta aztán mégis.

- Hallgatlak – mondta Andor.

- Ahogy a tenyerét a fejéhez kapta úgy működhetett, mintegy nyomókötés, nem vérzett el.

- Meg jó a vére is, akár a lélekjelenléte – tette hozzá a kis Bandi.

- Az Isten kezébe volt, a haja is sokat felfogott az ütésből, az orvosok azt mondják, hogy megcsúszott rajta a vas, mert a zúzódás végig látszik.

- Beszéltek vele?

- Kómában volt, majd magához tért, de most alszik. A rendőröket is elküldték az orvosok.

- Felmegyek Krisztinához, tudjátok, az én tündéremhez, majd vele bekukkantunk Bandihoz – mondta Andor, majd hozzátette: - kis híján elfelejtettem. Megjött Turza Pista, ha nem így lett volna, én még itt sem lennék, gályáznék a jószágoknál. Nem annyira állnak még kezemre a dolgok. Na, iparkodok, majd találkozunk nálatok – mondta és elindult, hogy megkeresse a liftet.

Várt néhány pillanatot, majd a kinyílt tolóajtón elsőnek Krisztina lépett ki.

- Ez nem lehet igaz! - képedt el Andor, miközben a lány felé lépett, hogy pusztít nyomjon az arcára. – Tudod, ma minden elébem jön, most éppen téged kerestelek volna és mit tesz Isten, személyesen itt állsz velem szemben. - Pompás, bár minden randim így sikerült volna – mondta jókedvűen a lánynak.

- Akkor most jön a hidegzuhany, mert pár percre itt kell, hogy hagyjalak. Iparkodom, megígérem, várj meg a büfében – mondta Krisztina és bement egy labor feliratú ajtón.

Andor meg elindult a büfé felé a lépcsőn, közben eszébe jutottak az itt töltött napok. A büfénél leült az egyik asztalhoz és már is gondolatban körülvették a haverok. Edvard, Balázs, Jessica, Edem, Kraskó és az elmaradhatatlan Erna, közben odajött az egyik fiatal büféslány, akin feszült a rugalmas anyagból öntött nadrág, aminek csípő alatt volt az öve, a köldökénél pirszing csillogott, a haja meg farkocsba volt összegumizva. A tetoválása nem mondott semmit Andornak, csak a sok festéket látta a karján.

- Hozhatok valamit? Vagy csak vár valakire? - kérdezte a divatbaba.

- Magára vártam, hogy kérjek egy szimplát – mondta Andor és meg akarta kérdezni, hogy hol van az ő büfés ismerőse, aki a békacombot felvitte Valérnak, de nem jutott az eszébe a neve.
- Olyan hogy szimpla, felénk ismeretlen – mondta a lány. - Nézzen a táblára, az árlistán minden rajta van.
- Jó, jó, igaza lehet. Presszókávéét akartam mondani, de nehogy egy bögrével hozzon, mert nem menzára jöttem.
- Cukorral, habbal? – kérdezte a lány.
- Tejszínnel és cukor nélkül, ha lehet – mondta Andor, közben Valér járt már a fejében és most úgy gondolta, hogy nem véletlenül került vele egy szobába. Egy felismerés rögződött benne az itt töltött időről, ami arról szólt, hogy egy folytában csak tanult Valértól. Azt a hideg nyugodtságot, azt a természetes várakozást, titok, hogy hol tanulhatta. Így nevelték, vagy a gének hordozták örökletesen, de inkább arra jutott, hogy a lelke hajlott erre, ami kívülállónak nem tűnik fel, mert nincs színe, súlya, nagysága, csak egy óriási láthatatlan ereje. Emlékezett mikor a gondolatok nyomasztották és odaszólt neki:
„- Andor, fent vagy? – kérdezte.
- Épp a Csillagok háborúján gondolkozom.
- Mire jutottál vele? – kérdezte.
- Semmi, csak spekuláltam, hogy Csubit én is ilyennek rajzoltam volna meg.
- És? – kérdezte Valér.
- Azt hiszem, hogy az már egy másik történet, amin én gondolkodtam, mert ez így tökéletes sejtelem, ahogy van.
- Tudod, kártyázhatnánk is, de úgy veszem ki, hogy neked is van annyi fantáziád, hogy ne kelljen a lapjárásokra támaszkodni.
- Gyerekkoromban kártyáztunk eleget, de később már lekötöttek az ügyeink, pénzre meg soha nem utaztam, pont a lapjárások miatt, ahogy mondod.
- Tudod, én valamikor sokat veszítettem, de néha sokat is nyertem. A helyzetemen nem változtatott, annyira művész voltam, de hogy a lapjárások mennyire általánosak, vagy csak véletlenek, arról csak a megélhetésért csalók tudnának mesélni.
- Nekem egyszerűbb jövőt jósoltak.
- Ugyan mi volt az, ha nem szégyelled elmondani.
- A szalonok világa, na ne a ruhaszalonokra, hanem a biliárdszalonokra asszociálj.

- Na, ott lehet bűvészkedni a zöld posztón, cimborá, de jutott eszembe, ha már így összehozott bennünket a sors és ha nem a világ másik végén leszel, meg egyáltalán, ha bemondja a rádió, hogy kiléptem ebből a térből és eltávoztam, megteszel nekem valamit.
- Hallgatlak – mondta Andor meglepetten.
- Egy pakli kártyát szórj szét a síromon, hadd hulljanak rá, mint a falevelek. Ha biliárdos lettem volna, akkor a koporsómba tetetném a kedvenc dákómat a golyókkal a posztóba csomagolva, de az én esetemben csak így lazán, jöjjenek a lapjárások.
- Kezdünk átmenni morbidba – szólott erre Andor.
- Utazók vagyunk Andor, te már érted ezt, pedig még fiatal vagy, ez az eset sem csak azért történt veled, mert valaki behülyült ott a kútnál, sokkal inkább egy útelágazásnál vagy és azt már a barátaid is érzik.
- Úgy gondolom ez már némi túlzás.
- Ne hidd, majd te is észreveszed, hogy már sejtik, hogy elveszítenek. A rádióhullámok is viszik a hangot, pedig az egészből semmit sem látsz.
- Én eddig csak a sorsban gondolkodtam, de most már, ahogy itt kevered az idealizmust a materiálissal.... - gondolkozott el Andor.
- A megosztottság ördögi mű, de lehet, hogy hajtóerő, ezt még nem ismerem kellően, idáig nem jutottam és ez nem válik előnyömmre.
- Mindenből nem lehet hasznót húzni.
- De okulni lehet, tanulni meg sosem tudunk eleget.
- Még van időnk – mondta Andor.
- Legyen úgy, néha egy pillanat is besűrítheti a lényegét.”

Andor gondolatait megszakította a piercinges büféslány, aki hozta a presszókávéját. A festőnek tetszett, ahogy letörölte az asztalt, majd szalvétával és keksszel szervírozva már is előtte gőzölgött a kis csészéből az aroma. Mikor elkezdte az italt kevergetni minden különösebb nélkül beugrott Márta neve, akivel Edem szövetségzet Valér kérésének eleget tenni, ami persze csak viccnek indult, mint náluk majdnem minden és milyen jó is volt ez így, mert most meg már olyan valószínűtlenül gyorsnak és realisztikusnak látta mutatkozni a dolgokat, hogy szinte fáj. Jól esett volna, ha megérinti egy kis állandóság, vagy csak szeretett volna egy-két lélegzetre megállni, maga sem tudta biztosan ebben az esztét vesztett világban, aztán derűsebb lett az arca, ahogy rágondolt, hogy erre szolgált régebben a cigaretta, így kávézás közben. A megállásra, a merengésre és ahogy fújta ki a füstöt avval

együtt szállt el valami nyomasztó kékség, ami az idők során ráterült a pszichére, mintegy légnemű halászháló.

Az elvont gondolataiból egy kéz zökkenett ki, ami a vállához ért.

- Megvárakoztattalak, sajnálom – mondta Krisztina.

A fiú arcára nyomott egy pusztit és mégis csak leült ő is az asztal mellé.

- Én is ilyet kérek! - nézett a kávéscsészére, ami Andor előtt olyan otthonosan hatott. – Még ide hozzák, kérek egy kis szódavizet – mondta és már kortyolta is a kísért. – Kifutottam magam – mondta, ahogy lenyelt egy kortyot belőle.

- Egyszer már találkozhatnánk más környezetben is, az jobban feldobna – mondta Andor.

- Gyorsabban eljön az ideje, mint ahogy gondolod – mondta Krisztina.

- Mire gondolsz? – kíváncsiskodott Andor.

- Ez hosszú. Lényeg a lényeg. Zénóval napi kapcsolatban vagyok Interneten meg a telefonon is. Egyelőre ő nem tud jönni, de a tornyot mindig emlegeti, és úgy gondolja, hogy rád számíthat.

- Ez lenne a napi leckém, de elhanyagoltam. Jelentem igazolt a távollétem - mentegetőzött Andor.

- Tudja ő ezt, mindez csak egy lehetőség mindkettőtöknek. Markóval már minden papírt auditáltak.

- Ejnye, ejnye, miket nem mondasz ápolónők gyöngye? - nevetett fel Andor - Még hogy auditáltak, rögtön becsinálók.

- Mindenre van ellenszerem - nevetett fel Krisztina is, aztán a zsebébe nyúlt és elővett egy doboz széntablettát. – Négyesével dobálhatod befelé, picinyem. - Szóval mennem kell – mondta Krisztina.

- Kell? – kérdezte Andor csak ilyen röviden.

- Devizahitel károsultak vagyunk, a lakásból már finoman szólva eljöttünk és anyám is albérletben, mit nem mondok, ágybérletben nyomatja az éjszakákat. Amúgy meg Innsbruckba jár cselédnek, nem keresem a rózsásabb szavakat, mert szolgasorsra jutottunk. Nekem Koppenhágában van már helyem, és nevetni fogsz Zénó is ott játszik most, bár ezt biztosan te is tudod.

- Váltottunk pár szót – szólt közbe Andor. – Hallgatlak – mondta.

- Anyám tudod verseket ír, mindig is volt benne valami légies és titokzatos talány, mosott, főzött, megágyazott és mégis, mintha néha repült volna, de azért nem egyszer rátaláltam és megláttam magába zuhanva. A férfiakkal nem volt szerencséje, inkább csak kihasználták,

balek lett, odaadta a testét és még a pénzét is kiudvarolták a hóhányók, különösen egy, aki még rám is szemet vetett.

- Nem mondd komolyan? – szólalt meg Andor.

- Na nem tartott soká, nem azért voltam asszisztens, hogy béna legyek, olyan gügye lett a végén, hogy maga alá vizelt. Rövid kötélén tartottuk, aztán anyával egyszerre rúgtuk seggbe.

- Előbb kellett volna – jegyezte meg Andor.

- Előbb hát, mert akkor már nincstelenek voltunk, csak én nem tudtam róla. Most egy lakatlan tanyán vannak a bútoraink. Mindössze annyi kérésem lenne, ha néha lesz egy kis idő, rá kellene nézni. Ugyan, nem tudom, hogy ez jelent-e a mai világban valamit, de engem megnyugtatna biztos.

- Drága Krisztina, – mondta Andor és egy kis sóhaj tört fel a fiúból, hogy mit is mondjon – tiszta röhej. Londonba iparkodtam, azóta a helyemet is betöltötték, erre mi történik, lassan-lassan lepattantok, én meg maradok. Üsse kavics, amíg itthon dekkolok, persze, hogy ránézek, de arra azért kíváncsi vagyok, hogy a deviza meg a pasas, hogy jött össze.

- Úgy drágám, hogy egy pénzintézet ügynöke volt és belelovalta anyát a lakáscserébe, ami hitelfelvétellel párosult. Rém egyszerű az egész, csak keresni kell azokat, akik egy jobb és szebb életre vágnak. A végén meg eladják az adósságot, mikor már le vagy vetkőztetve és jönnek az izomagyúak kilakoltatni. Ilyen egyszerű és gyorsan rövidre zár a történet. Szegény anyámban a versek tartják az életet. Mikor maga alatt van Villont olvas. Szinte vele együtt repül, ettől lazább és fölényesebb lesz, lesöpri vele az élet gonosz porát. Na, menjünk a toronyba, a barátaid ott várnak, az Ország Bandi meg gyorsan fel fog épülni, akár csak te, őrizték mára elegendő. Gyerünk, mert itt már nekem is sok volt a tizenhat óra.

Andor fizetett és már hajtotta őket a vérük valami könnyű pezsgés felé, ami felfrissíti testüket, lelküket, mint valami illanó kámfor.

- Dobd el a súlyaidat, ordította Kraskó a körkörös térben, a torony kocsmájában, ahol éppen karoake viadal zajlott.

- Krisztina! - kiabált Andor a lánynak. - Nekem is van mit mondanom, holnap térjünk ki rá. Szólj rám mikor lesz idő, oké?

- Jóhogy – mondta Krisztina és már táncolt is Balázssal elvegyülve a többiek között.

- Mit kérsz főnök? – kérdezte Andort Ottó. – Szólj, ha valamire szükséged van – mondta Ottó, aki evvel a gesztussal lejelentkezett az új górénál.

- Mond csak Ottó, Markó mikor járt itt utoljára?

- Rém egyszerű, pontosan emlékszem, mert mióta Zénóval nyélbe ütötték az üzletet, azóta nem láttam, de úgy tudom a könyvelőtől, hogy egyhamar nem is fogom, úgy leköti a cukor.

- Franyóval jól kijöttök? – kérdezte Andor.

- Olyan, akár a testvérem, még katonák is együtt voltunk.

Andor Ottó vállára tette a kezét. Ma meg már zsoldosok vannak, az egyik szolgál a másik meg már csak gép.

- Na, figyelj ide Ottó. Holnap dél felé, mert akkor lesz időm, jó lenne találkozunk úgy, hogy itt legyen a könyvelő is, meg természetesen Franyó is. Van akadály?

- A legjobb időpont főnök, délben itt pauza van – mondta Ottó. - Még is mit hozhatok – kérdezte még.

- Na jó, egy limonádét mixelj össze. Megyek én is a pulthoz veled - kiabált rekedten Andor, mert akkorra már fokozódott a hangulat és taroltak a decibelek.

Megitta az italt és lassan, szinte szórakozottan a kijárat felé sétált. Kissé fáradtnak érezte magát, hagyta a haverjait szórakozni ő meg kísértelt az ajtón, majd beült az apja kocsijába. Próbálta átgondolni a helyzetét, ránézett a toronyra, ahol már főnöknek szólította Ottó, de egyáltalán nem erre gondolt az utóbbi időben, mert céljai voltak.

A kezében volt valami ösztönös, ami már az ősidők barlangfalától kísértette a géneket. A kifejezés ősi vágya feszítette a lelkét és már a gondolatai is képek képzetére hangolódva patakként csörgedeztek tudatának mély barlangjaiban. Óriási furcsa terek vezették az ismeretlen kanyonokba és a valóság misztrifikált felületéről a megtört színek a feloszló köd párja közül delejes szivárvánnyá szóródtak, hogy aztán szétrobbanjanak egzotikumná szóródva a térben és lepereregjenek a falakon, ahol a türkiz szemcsék gyémántjairól visszaverődtek. Andor fejében közben már lüktetett a dal. „Leírom, mire gondolok, lerajzolom, miről álmodok”. De aztán magához tért, mert ahogy kissé leengedte az ablakot, ráébred, hogy ezt a számot nyomatják odabent is, ami kiszűrődött a nyitva hagyott ajtó résén. Azonosulok, szinte képes vagyok eggyé válni a környezetemmel, gondolta, de így van ez a tanyán, se perc alatt egy vagyok erdővel, mezővel. Aztán elnevette magát, hülye

vagyok, vagy inkább fáradt, vallotta meg magának, pedig titkon ott motoszkált benne, hogy rajta csak rajta, ne félj magadhoz ölelni az érzelmeidet. Karold fel őket és ők vezetni fognak az őszinteség birodalmába, ahonnan már rég száműzte magát a mai életünk.

Mély levegőt vett, felhúzta az ablakot.

- Elég a moralizálásból – mondta maga elé hangosan és beindította a motort.

Komótosan, lassan, mint valami nagy limuzin csordogált kifelé a forddal a városból. Közben figyelte az élet megnyilvánulásait, például azt, hogy mostanra, már a gyalogosok nagy része szét sem néz, mielőtt lelép a járdáról, de a biciklisek egy része sem. Csak most tűnt fel, hogy milyen dinamikussá formálódott a város. Andornak rá kellett taposni a gázra, mert szorította a forgalom. Indokolatlanul nem bámészkodhatott, úgy hogy megússza megjegyzések nélkül, amire csak következtetni lehetett a megszólaló dudák és fénykürtök jelzéseiből. Még egy busz is megelőzte és a hátsó ablakból, gyerekek integettek neki mindenfélét. A kis Bandi jutott eszébe, aki kalandtúrára ment egy élményfürdő melletti erdőbe. A szünetben több programja volt a gyerekeknek, mint iskolaidőben. Ugyan mit nyújthat a kis Bandinak egy ilyen látványpörgés, annak a gyerekeknek, aki már beavatott a felnőttek világába. Aki lovakkal bánik, kocsit vezet, beszél a gazdákkal, ismeri a vendégmunkásokat, kezét fog a pusztalakóval, elhozza a komondort, és saját pónija van, akivel járja a határt, tud titkot tartani, ismeri a viccet, hallott már káromkodást, nem dől be minden ugratásnak és döntené is képes, ha muszáj. Látszott a kölkön az önállóság, önfeledt lényével mindenütt ott termett, ő maga nem tudott róla, de szinte tetten érhető volt a magabiztossága. Érdekes módon azonban soha nem akart vezér lenni, gondolkozott el Andor. Ha az élére állt valaminek a gyerek véghezvitte a történetet, aztán visszavonult a saját dolgaihoz. Ezen a ponton esett le Andornak, hogy mire jó a kis Bandinak a kalandtúra. A közösségépítés. Ebben bizony voltak lemaradásai, a derűs percek emlékeztetések voltak, amikor foggal-körömmel véghezvitte akaratát, akár az apja ellenében is. Meghallgatta a tanácsokat, aztán elengedte a füle mellett, az öreg Bandi meg bepipult. Hát kinek beszélek én!? – háborgott a gyerek felé szúrós szemeivel. Ilyenkor jutott eszébe az öreg Bandinak is, hogy biz, ő nevelte önállóságra, meg hogy bízzon önmagában, de arra azért nem gondolt, hogy ilyen gyorsan hallgass lesz a neve. Ilyenkor az öreg elnevette magát még a szavakon is, aztán

legyintette egyet. Sose fog megjönni az eszed, mondta félhangosan, de úgy, hogy a fiú is meghallja, de nem zsörtölődött vele tovább. Andor végigmérte egyszer, mikor a gyerek egy blöff után odament az apjához, hogy most aztán mi legyen. Fogd meg a hajad, aztán emeld meg magad, mondta az öreg Bandi. Na látod, ugye, hogy nem megy? Vannak dolgok, amit neked is meg kell tapasztalni drága fiam, de azért az apádra hallgatni illene. Na gyere, főzünk egy kávé és egymás mellett szóltanul mentek a nyári konyha felé és az ajtónál már jókedvűen lépték át a küszöböt. Ilyenkor aztán mindig eltervezték újra a jövőt, álmodoztak, kergették a vágyaikat, egyik mondattal tovább a másik felé.

Andor, ahogy a faluhoz ért kitisztult a feje, gondolt egyet és nem fordult le a dűlőn, hanem továbbhajtott a főutcára a kocsmá felé.

Beugrok Csabához, gondolta. Irány a Vak komondor, közben a lábával alig nyomta a gázt. Szép lassan gördült, ezt próbálgatta a városban is, amivel feldühített jó pár izgágát az aszfalton. A kocsmá előtti sarkon egész csődületet látott az elhagyott vasútállomás felől. Egér, Pompás, Bojsza, Szikkadt, Tollas, ott álltak Mihály Mihály körül, aki osztotta a cigarettát, azok meg beizgultak a potyán. Flaska Narkóval az ajtóban állt, de aztán ők is megindultak, mert a potyáról nem illik lemaradni. Andor egészen az ajtó előtt állt le, ahonnan előtte elhúzott egy kocsi. Kiszállt, intett a dohányzóknak és belépett az ajtón. A pultnál Feró állt, de csak a pultot támasztotta, és méteres fülekkel hallgatta az imént érkező Tarjányi Emilt, akinek már a kezében volt az üveg sör, és mondta a hírt. Körötte Fabók, Cucu, Csekó, B. Kiss, Galamb meg a Szabó testvérek álltak kezükben a hosszúlépéssel. Csaba a pult végén állt, akihez Andor is csatlakozott.

- Hallottad már? – kérdezte.

- Mert kellett volna hallanom?

- A hírhozónk állítja, hogy nincs polgármesterünk.

- Elutazott? – kérdezte Andor. - Neki is jár pihenés – tette hozzá.

- Most nem erről van szó Andor – mondta Csaba kissé emelkedetten.

- Figyelek – mondta Andor.

- Hallgasd Emilt! Állítólag egy erdőben találtak rá.

Erre Andor is közelebb lépett az önkormányzati képviselő felé és figyelt.

- Ismertétek mind, nem? Nem volt vaddisznó, szóba állt veletek, mindenkivel, átlag beszélt irodában, úton, út félen, sőt néha már ez volt

a feltűnő, hogy mindig beszél, most már látjuk, hogy ebbe menekülhetett, az örökös beszédbe.

Andor hallgatta Tarjányi Emil előadását és közben figyelte a többieket is. Ő kevésbé ismerte ezt a környezetet, elég régen elszakadt innen, máskülönbén meg inkább tanyásinak számított, ahonnan a várost sűrűbben célozták meg, mint a rezedailatú településüket. Kért egy kávét Ferótól és hallgatta tovább a képviselőt, közben megszólalt Csaba.

- Ha emlékeztek még rá. Szavad ne felejtsd – nézett Tarjányi Emilre. - Volt egy időszaka, mikor mindenfelé járkált és alig váltott szót csak ment végig az utcákon és stírlt. Volt, hogy naponta többször is szemlézett, az sem volt normális.

- Azt a buzgóságot gyorsan kinőtte és megnyugodtunk mi is – mondta a képviselő. - Annyit észrevettünk, hogy sűrűn távol van, na de a kapcsolatokat ápolni kell, gondoltuk mi. Később, jó sokára innen-onnan hallani lehetett, hogy sűrűn jár a főváros felé. No, hát az ilyenek meg mondanom sem kell, hogy örültünk. Végre! Gondoltuk, alakulnak a kapcsolatai, bennfentesekkel parolázik, vagy legalábbis levizitál. A mai pörgésbe nemhogy belefér, de inkább ez az elvárás. Igaz, hogy nem hozakodott elő a farbával, mi meg türelmesek voltunk és várakozó álláspontra helyezkedtünk. Lényeg a lényeg, nálunk nagy bajok nem voltak és most sem hiszem, hogy volnának.

- Bajok? – szólt közbe B. Kiss. - A bajok nálunk szürkék, piszkosak, koszosak, lényegtelenek, kicsinek tűnnek, jelentéktelennek, nem is érdemes velük foglalkozni sem.

Galamb értette, hogy B. Kiss mire akar kilyukadni és ráhangolódott.

- Miről beszélsz itt a kibontakozás kezdetén? Neked lényegtelen, jelentéktelen és érdemtelen a sok lerántott uniós támogatás, a térburkolatok, a játszóterek, járdák meg a park?

- A park? – vágott közbe B. Kiss.

- Tudod, mire ment el a száz millió? Fantáziálj a jövőre! Hallgass bele, fordulj arra, a parasztság feltámadása az integrált közösségi tér varázsába. Szinte már látom is egy vizionált diszperzit kép előtt – mondta Galamb és pohárért nyúlt a pult felé.

- Jobb lesz, ha most már csak iszol – szólt B. Kiss és kért is még egy kört a biztonság kedvéért, de jól is tette, mert jöttek be a dohányosok meg egymás után álltak le a buszok, akik hozták vissza a falvakba a városi multik lejárt műszakos dolgozóit.

A dohányosok helyét újabb dohányosok vették ki itt bizományba, betartva a tisztes távolságot a jogszabályi övezet leírásához igazodóan. A nagylelkű cigarettaosztogató Mihály Mihályt követték a többiek, de már a pult körül tolongás támadt. Galamb somolyogva topogott mindkét kezében az itallal egy asztal felé, de már az üvegeket meg a poharakat szinte leejtette az asztallapra. Intett B. Kissnek meg Tarjányi Emilnek, de a képviselőt szinte a pulthoz szegezték már a kérdések.

- Félelmetes – mondta Cucu, aki vonult Galamb után mentve a pultról az italokat.

Csaba beállt segíteni Ferónak, Andor meg figyelte az eseményeket, ahogy keverte az újabb kávéjában a tejport. A nap nagy részében üresen kongó kocsmát hirtelen meglepték az élet után sóhajtozó ingázók sóvár vágyaikkal egy kissé emelkedett hangulat reményében. Ezen a napon viszont a fantáziájukat engedték szabadon a polgármesterük halálhírére.

- Erdőben? Mit keresett ott? – álmélkodott Tollas.

- Miért ne mehetett volna az erdőbe – szólt Egér.

- Mérget inni? – kérdezte Pompás.

- Vagy beadták neki – mondta Bojsza.

- Te elhiszed ezt? – kérdezte Dunai Gogolákot.

- Itt állítólag tények vannak – szólt amaz.

- A családja tudja már? – kérdezte Kucsera.

- Már rég nem beszéltek az asszonnyal – mondta Csertő.

- Nem beszéltek, hát milyen polgármesterünk volt nekünk – morogta Bojsza.

- Kaszinókba járkált, nem érted? – magyarázott kézzel-lábbal Fabók.

A Szabó testvérek csak ittak és figyeltek.

- Te érted ezt? – kérdezte az egyik.

- Na, ígyuk meg! - és megemelte az üveget a másik.

- Állítólag nyakig eladósodott – mondta Tarjányi Emil B. Kissnek.

- Már hallottam ilyeneket úgy futólag, de úgy gondoltam, hogy csak áskálódás meg hírbehozás az ilyen szöveg.

- Minden esetre gyorsan ható méreg volt az biztos és állítólag nem sokat szenvedett, mert nem látszott az arcán sem torzulás, ami arra utalhatott volna.

- Szerintem, ez már sosem derül ki – mondta B. Kiss. – Azért mégis csak annyit mondanék, hogy sajnálom – tette hozzá.

- Csak a szenvedély vihette bele, hisz mindene megvolt – mondta a képviselő és a pohárért nyúlt. – Isten nyugosztalja – mondta és lerántott a fröccs előtt egy felest.

- Mindjárt utoléri a Galambot – mondta B. Kiss, ahogy Andorra nézett, aki szótlánul hallgatta a szövegfoszlányokat a duruzsoló zsvajban.

Még fogta a kezében a kávéspoharát és nézte Galambot, aki hadonászva ráförmedt a képviselőre.

- Ne mond nekem, hogy diszperzit, mit képzelsz te magadról. Neked hallgass, mert tudod te, hogy hol vagyunk? Az én szövegkörnyezetemben. Világos kedves uram? – mondta dadogva és kezével lesodorta az asztalról a poharakat.

Andor a pultnál fizetett, intett Csabának és komótosan kísértelt a Vak komondor falai közül. Elindult az Ország tanyára és miközben vezetett az jutott az eszébe, hogy ha ehhez a váratlan és gyors halálhoz a szenvedély vezetett, akkor milyen mélységű lehetett az, és a falura a mosolyokon kívül ugyan mennyi energiája maradhatott a polgárok mesterének. Ahogy hallotta innen-onnan az imént, nagy pénzekkel tartozott, mert mindig sikerült neki horogra keríteni a jobb egzisztenciákat, jól hangozó falszövegekkel. A kaszinók vámpírpai végül nem engedtek több egérutat, lépre szaladt a szerencsétlen. Egyáltalán mit remélhetett a monostori erdő tisztásától, a csodák már nem kísértették tovább és a rulett golyó apró kattogására leesett a feje a mellkasára. Andor elképzelte, ahogy a kísérő fogdmegek még megnézték, hogy mozdulatlan-e, aztán a napszemüvegüket megigazítva elhajtottak onnan a sűrű közötti úton vissza az esztelenség parkettjára.

18. Keserű szájjal

Az Ország tanyán igyekezett mindenki helytállni még a gazda a kórházi ágyat nyomta. Ilona mást sem csinált, csak a konyha körül forgolódott meg ellátta az apró jószágokat, összeszedte a tojásokat, igazgatta a kései kotlósokat, este meg a gyöngyösöket kellett beteretelni, mert már inkább felgallyaztak volna a fára. Máté a lábas jószágokat ápolta és az istállórendet ő tartotta fent. Turza Pista fejt, Andor bánt a hűtő körüli teendőikkel, aztán ellátta a marhákat a Jóska Pista meg ment a kecskékkal, birkákkal a legelőre. A kis Bandi reggel meg este fenntartotta magának a jogot a lovak ápolására. Katinka, ha nem piacozott gyártotta a sajtot és ment a kórházba. Egy délelőtt, ahogy hazaért becsapta a kocsiajtót és egyenesen a konyhára tartott.

- Tegyük fel egy kávét – mondta Ilonának és már meg is gyújtotta a gázt.

- Történt valami? – kérdezte Ilona, mert látta az asszonyon, hogy nagyon nincs rendbe a szénájuk.

- Annyi pénzünk van, amit a piacról hazahoztam – mondta Katinka. - Gondoltam veszek fel pénzt a takarékból, mert takarmányt kell venni, meg majd megyek a kórházba is és képzeld becsődölt a bank, vagy hogy becsődölt-e, de minden esetre megnyomták valakik a számítógépen a gombot, innentől egy fillér se be, se ki, szóval jól állunk. A gazdálkodás összes pénze ott dekkol, mi meg nyálhatjuk a szánk szélét. Az okosok odafent arról beszéltek, hogy majd lecsorog a jólét, közben nekünk elpárolog az életünk. Kírántják valakik lábunk alól a szőnyeget, olyanok leszünk, mint a partra vetett hal. Nem mondtam még nektek, de Bandit egy régi ismerőse ambicionálja, hogy ha már légies a határ lépünk új dimenziókba. Eddig én tartottam vissza, mert hogy a gyerekek is ez az igazi otthona. Ez a legtöbb, amit mi nyújtani tudunk, tévedtem volna? Ilona nem szólt semmit, csak fogta a gáztűzhely sarkát és nézte a kávéfőzőt.

- Látom, nem tudod megemésztetni, hogy Vera elment – szólt hozzá még Katinka.

Ilona bólogatott.

- A pénz, hallom a pénz, de nekünk már semmink sincs, csak ők ketten, Vera meg Andor.

Katinka átölelte a fájdalommal teli asszonyt.

- Csak ülj le, majd én szétöntöm azt a feketét – mondta és áttért más témára. - Tojnak jól a tyúkok? – kérdezte.

Ilona meg még mindig a gáztűzhely mellett merengett.

- Tudod, mikor jöttem a pulykákat kint láttam a Gondolfo birtok felé vonultak. Biztosan sok arra a sáska, viszont a gyöngyösök nem csaptak ricsajt, ahogy beálltam a kocsival, pedig azt sűrűn megcsinálják – törte meg a csendet Katinka.

- A ti madaraitok a gyöngyök meg a pulykák... - merengett Ilona. - Nálunk a galambok köröztek – mondta és leült ő is az asztal mellé, ahogy elszakadt a gáztűzhelytől.

- Látom, te is jól elfáradtál – szólalt meg Katinka némi csend után. - A legjobb lenne, ha lepihennél – indítványozta.

- Még sok a dolgom, ha lefekszem, kísért a Lili szelleme – mondta Ilona.

- Nyugodj meg, most nálunk vagytok – mondta Katinka jobb híján, mivel más nem jutott az eszébe, mert ahhoz nem volt mit hozzáfűznie, hogy megjelenik a barátnő és elviszi a lányt.

Nem látott a dolgok mögé, nem ismerte a szituációt. Nem tudhatta, hogy milyen erők, milyen érzelmek és mekkora vágyak tomboltak a lányban már a megérkezése pillanatától. Vera segíteni szeretett volna de gyorsan, erre pedig nem volt módja, mert a dolgok természete kijelölte az utat. Ő hazajött a szülői házhoz és helyette a széthullást találta. Megpihenni, erőt gyűjteni, megnyugodni jött haza a szülői házhoz, de lám füstbe ment a terv, amiben eddig ringatta magát. Ahogy Lili továbbment a Gondolfo birtokra úgy érezte magára maradt. A bizonytalanság dobálta, mintegy hajótöröttet a hullám, nem tudta, hogyan viszonyuljon, mit tegyen. Egyáltalán azt sem tudta, mit mondjon, és mit csináljon, és mit nem. Próbálta követni az anyját, de azt még nem tudta, hogy Ilona hősi küzdelme Máté szobraiért a pattanásig feszült idegállapotban maradandó nyomot hagyott. Mi több azok a percek már az összeomlás előtt felszabaduló gigantikus erők megnyilvánulásai voltak. Ahogy tomboltak a lángok, Ilonában, úgy tombolt az ősi erő és vonszolta a mázsás szobrokat a gyepre. Aztán ahogy leállt, nem esett össze, nem ült le csak állt és nézte az otthonukat, ami a szeme előtt fizikailag a múltba veszett, azaz megsemmisült. Akkor eredtek ki a könnyei, mint ahogy megered az eső, és ahogy ösztönösen karjával letörölte, felnézett az égre és meglátta a galambokat, ahogy szálltak ő meg csak állt ott földbe gyökerezve és úgy érezte, hogy

mozdulni sem tud. Az első lépés után, ahogy ment tovább menteni már érezte, hogy valami megszakadt benne. Mikor aztán később Lili meghozta Verát az anyai szeretet valami békésebb, csillapodott formája emelte karjait ölelésre. Akadoztak az érzelmi, megnyilvánulásai, a mozdulatai meg darabosak lettek, mintha még egyszer mindent átgondolna és a szemei minduntalan a távolságot mérték. Mindezt csak a gyerek vette észre azon a lényen, amelyből világra jött. Vera az Ország tanyán már megértette a változást, ami Ilonában lezajlott, de ezt magába zárta, és mint saját titkot lakat alatt tartotta. Viszont azt is felfogta, hogy neki belátható időn belül lóra kell pattannia, hogy megsarkantyúzva, száguldjon egy új világ felé.

- Vannak itthon bőven, akik a sebeket nyalogatják nem is tehetnek mást, nekem lépni kell – mondta Lilinek telefonon és még aznap elindultak svájci kerülővel Olaszországba.

Ilona nem feküdt le, mert még mindig tartott Lili szellemétől és elhessegetve maga elől a sors fintorait, kiment Katinkával az udvarra. Kikísérte a kocsiig, aztán hirtelen eszébe jutott valami.

- Nem vinnél be a városba, én is meglátogatnám a Bandit, mit szólsz hozzá?

- Neked is ki kell mozdulni néhanapján. Gyere, kapd össze magad, én is felfrissítem magam – szólt Katinka és már sűrögtek is a ruhák körül. - Gyere, válassz valamit! – mondta, mikor ránézett Ilonára, ahogy a bőröndjeiben turkál.

Katinkának is jót tett, hogy nem maradt magára a párját ritkító napokban és így ketten könnyebben derültek jobb kedvre a nyomasztó körülmények mellett is.

A kórház bejáratánál Krisztinával futottak össze.

– Ilona! – szólt Pagonynéra Krisztina. - Hogyhogy itt találkozunk? Nini, te meg az Országné vagy. Na, gyertek velem, menjünk fel együtt a Bandi bácsihoz, akinek vasból van az akaraterije.

A kórteremben Ország András felderült, hogy egész hölgykoszorú vette körül nagy hirtelenségében.

- Az előbb ment el egy látogatóm – mondta az öreg Bandi Katinkának.

- Veszem észre, tele van a szekrényed finomságokkal, milyen titokzatos mecénásaid vannak neked?

- Miklovics Lázár volt itt a titkárnőjével, ő rendezkedett, mint Puzola meg csak adta a leckét.

- Mi elmennénk egy kicsit Ilonával, addig beszélgessenek – mondta Krisztina az öreg Bandi felé, aki bólogatott a fejével.

- Persze, persze – mondta.

Krisztina jobb kezével átölelve lépkedett Ilonával és mindenféléről beszélgetett vele, de aztán rátért a kényes pontra, a tanyatűzre. De ahogy felmérte, hogy ez hirtelen sok lesz, gyorsan Andorra terelte a szót és arról kezdett beszélni, hogy azokban az időkben jókedvűen járt ide a személyzet, mindig volt valami ok a humorra. Aztán hagyta, hadd beszéljen Ilona, de csak egy pontig jutott el és kifelé nézett az ablakon. Összefüggően beszélt és értelmesen, de hirtelen leállt és az ablakon keresztül figyelte az eget.

- Mit látsz most, drága Ilona? – kérdezte Krisztina.

- Látod azokat? – mutatott a falkában repülő galambok felé. - Mi porból lettünk és csak csömpölünk, meg töredezzünk, mint az agyaggalambok, azok meg szabadon szállnak. Hát nem gyönyörű? - és nézte, nézte még a falka ki nem oldalazott egy betonháztömb mögé.

- Ők is törékenyek – mondta Krisztina Ilonának és megsimogatta a haját. – Mi meg kaptunk talentumot, és neked Ilona áldott jó családot van.

- Hát persze, persze – mondta maga elé Ilona, miközben még nézte a bárányfelhős eget az ablakon keresztül.

Egy kis idő múlva Krisztinára nézett.

- Milyen talentumról beszéltél az előbb? Nem csak a szabad akaratról lenne szó?

- Csakúgy mondtam – szólta Krisztina. - Hát nem felneveltél két szép gyereket? Andor sokat mesélt a gyönyörű tanyáról, az életmódokról a táj közepén a természetben, ahol nem remeteként éltetek, hanem kulturális bázist teremtetettek magatok köré és te mindezt kezelni tudtad kinek-kinek a szájíze szerint. Mármint ki tanított téged mind erre? Kitapostad magadnak a kuriózumhoz vezető utat, mert mindezt otthonról sem hozhattad magaddal, nem?

- Nincs ebben semmi különös Krisztina. Ilyennek születünk és Máté segített engem.

- Na látod, éppen ilyesmiről beszélek, amit hoztál magaddal már a születéseddel.

- Te pszichológus vagy kislány – mondta kerek szemekkel, meggyőzően Ilona.

- Én egy ápolónővér vagyok drága Ilona, de felszedek magamra egyet s mást. Egy hasonló beszélgetést kezdeményezhetnénk egy pszichológussal is. Milyen jókat mulatnánk rajta a végén. Én például mindig készen állok, hogy levonjam a tanulságokat és ezt nem is akarom levetkőzni.
- És ha az a pszichológus sármos drágám, ott milyen tanulságokra számíthat?
- Küzdünk. Nem adom meg magam, de megmozgatja az agyam, hogy milyen válaszokat adjak. Látod, ez már igazi kihívás, ami nem babra megy.
- Na figyelj rám, ha van egy ilyen barátod, kísértjük meg. Üsse kavics, majd résen leszek én is. Lényegében agytorna ez, csak egyre kell vigyázni...
- Mire? – kérdezte talán kissé gyorsan, kíváncsian Krisztina.
- Hogy ne legyen ablak az égre, ahol én galambokat látok meg, mert az mindég megigéz.
- Na jó, hát ez a legkönnyebb a sok emelet között, ez ma már semmiség.
- Elég ám egy kis rés is, az már a menekülés a szabadság felé – mondta Ilona és már megint az ablakra nézett... – Vera is elrepült...
- Vera? – kérdezte Krisztina.
- Igen, igen, az Andor testvére. Tudod nincs már tanyánk, de mégis egybegyűltünk, ám most már fogyatkozunk. Vera útra kelt, elvitte Lili. Messzi-messzi útra keltek.
- Hova mentek? – kérdezte Krisztina.
- Messze, messze, ahova a kitántorgók, mint a fecskék keringenek, hátha találnak egy párt, meg egy üres manzárd-sarkot a fészekrakásra.
- Drága Ilona – ölelte meg az érzelmeivel küzdő asszonyt Krisztina. – Én is elrepülök a te szavaiddal élve. Tudod Koppenhágában most én is meghúzódnék egy manzárd szoba sarkában a párommal, akivel összebújnék, mint a te madaraid.
- Ilona elnevette magát, szinte felkacagott.
- Mire gondoltál most? – kérdezte Krisztina kíváncsian.
- Tudod, volt egy életérzés hajdanán, amiben vibrált egy attitűd, úgy hívták ötperces szerelem, de nem a lelkek hosszú útján, mint egy zuhanás. Egy korszak volt az, amikor már csak a tested volt szabad. Máteval minket nem söpört el az üvöltés nemzedékének szele. Az ártatlanul szabad kísértések tékozló éjszakáit szökőnapra tettük. Rázós

kilométerek vezettek az úton, amiről mi átváltottunk a saját békénk érdekében a dűlőútra, ki a tanyára. Máténak ott voltak a gyökerei meg nekem is. A paraszti lét volt nekünk a mérőföldkő, anélkül mi elvesztünk volna. Tékozló volt épp elég, a mi gyökereink mélyre kapaszkodtak. Látod, kár volt elkezdeni, elég lett volna azt mondani, amit ma minden utcasarkon hallhatsz: hosszú. Tulajdonképpen csak azt nevettem, hogy naivitás, amire gondolsz, ezért bonyolódtam egy útvesztőbe. Emlékezz, azt mondtam: törekenyek vagyunk és lehet, hogy ahogy te mondd, kaptunk talentumot, de repülni nem tudunk.

- De Ilona, te mondtad, hogy Vera elrepült.

- Mondtam volna ilyet? – suttogta maga elé Ilona. - Szoktam metaforákban beszélni, ezek lennének a kis monológjaim útjelzői, de látod, mára már ez is meghaladott, mert félreértésre adhat okot.

A kórterem felé karonfogva ballagtak visszafelé a hosszú folyósón, ahol a linóleum burkolatot frissen mosták fel és bizonytalan volt rajta a járás. Előttük Katinka bukkant fel, aki akkor lépett ki a betegszobából.

- Sietnünk kell haza – szólott Ilonának az asszony.

- Mindig rohanni kell? – kérdezte Krisztina.

- Nekünk úgy általában, éves átlagban sem unatkozunk – mondta közlékenyen Katinka. – Gondoskodnak is rólunk rendszeren. Például, most futunk a pénzünk után. Takarékoskodunk, ami azt jelenti, hogy nem költünk, ugye milyen egyszerű, akár egy fogyókúra. Kár, hogy más dönt róla.

- Maguk nagyon tudnak rébuszokban beszélni – szólalt meg Krisztina.

- Arról beszélnek Krisztina, hogy bedöntötték a bankot és üres a pénztárcánk.

- Megőrülök, maguk olyanok, mint az eгри asszonyok – mondta az asszisztens.

- Köszönjük a segítséget – mondta Katinka.

- Semmiség – mondta Krisztina, aztán Ilonára nézett. – Ahogy megbeszéltük, jó?

- Hát persze. Sok sikert a koppenhágai fészekhez – mondta Ilona és elindultak a kijárat felé.

.

A tanyán Máté egytál ételt főzött és a kis Bandi dolgozott a keze alá. A keménylebbencs mellé azonban előkészítettek más hozzávalókat is, hogy választék gyanánt igény szerint gyorsan

elkészüljön a szeletelt füstölt sonka tükörtojással. Ahogy megérkezett a két asszony a kis Bandi kiszalad az istállókhöz, hogy szóljon Andornak meg Turza Pistának.

- Volt itt a Gondolfo – mondta Máté a sonka sütése közben az asszonyoknak.

- Na és, mit akart? – kérdezte Katinka.

- A Madár kellene neki, tele volt panasszal, hogy bonyolult erre az élet, nehezen értelmezhetőek a dolgok és kesztyűs kézzel bánunk a lókötőkkel. Leépíti a létszámot, meg új embereket is hozott. Lovas pásztorokat akar, akik értenek a hajtáshoz, a lassózáshoz, a jelöléshez. A villanypásztort a csavargók átvágták a borjúkat ellopták, de volt úgy, azt mondja, hogy a tehenet is levágták. Szóval szemet vetett a Madárra, de pénzről még nem volt szó, viszont új hírt hozott. Frodó meghalt az őrsön. Több rendőrt azonnal leszereltek és volt, akit elvittek. Hallottatok már Frodó leküzdhetetlen ellenállásairól, hát ezek most leküzdötték, bár előtte már jól megverték másutt is, már akkor, mikor elkapták a kocsmában, ahogy árulta a Bandi stíhl fűrészt.

- Akkor már nem tudok a szemébe nézni a gazembernek – mondta sziszegve Katinka.

- Már nem, de a kocsival viszont kész a szerelő.

- Na látod, ez eddig szép, hogy kész a kocsi, de arról viszont te nem tudsz, hogy felfüggesztették a takarékszövetkezet működését és pillanatnyilag pénz az ablakban.

- Kezet foghatunk, mint két nincstelen család. – mondta Máté -A biztosító úgy néz ki, hogy jegelt bennünket.

- Ha ti nem lennétek, nem is tudom, merre bolyonganánk – mondta Ilona Katinkára nézve.

Ekkor lépett be Andor is, aki feldobódva érkezett a jó illatokra.

- Már a kutyák is feszülten figyelnek, ellepte az udvart a sülték illata, apa.

- Ülhetek az asztalhoz fiam, rögtön kész van minden. Éppen erről beszélgettünk, hogy volt itt a Gondolfo vinni akarja a csődört, meg hogy kész van Bandiék kocsija, de már nem nyit ki a takaréka, ráültek a pénzre.

- Akkor én is mondom a falusi hírt – szólt közbe Andor.

- Halljuk – mondta Máté.

- A polgármestert Pest alatt találták holtan egy erdőben.

- Nem mondd? – szólt meglepetten Máté.

Andor aztán elmondta a kocsmában hallottakat.

- Az újságban holnap már biztos írnak róla – gondolom.

- Na látod, oda mégsem vihette magával a gondozási központot, ahonnan nagylelkűen kiebrudalt minket – mondta Máté rezignáltan, elcsukló hanggal.

Katinka megigazította a tányérokat, a kis Bandinak maga mellé terített, közben, ahogy arrébb lépett az asztalnál nem állta meg kezével végigsimította a gyerek fejét, aki csak úgy szívta magába ezt a rengeteg információt és próbálta rendezni, hogy apjával ezek közül melyikből csinálnának titkot. Hiába hánytavetette azonban magában a dolgokat, az volt az érzése, hogy ezek bizony nem titkok, sőt valójában talán inkább kevesebbet tudnak, mint amit igazából kellene. Katinka hallgatta a többieket és csak annyit mondott, hogy Bandi gyorsan fel fog épülni, tulajdonképpen már most is jól van, csak megfigyelésre van még odabent a kórházban. Arról viszont nem beszélt, hogy a férje milyen terveket szövöget, és hogy már a kellős közepén vannak egy tárgyalásnak. Tárustulajdonban egy nagy gazdaság intéző strómanja lenne a határon túl, és avval más dimenziókba lépnének. Nemhogy Mátééknak még a kis Bandi előtt sem akarta megpendíteni a lehetőséget, azt meg főleg nem, hogy a gyereknek magániskolába kellene járnia egy nagyvárosba, nemzetközi környezetbe. Megfosztva az eddigi szabadságától, önállóságától és a kollégium világába kellene beilleszkednie. Persze tudta, hogy eljön az idő, de ma estére így is elég a jóból, holnap hajnalban meg indulni kell a piacra, ha pénzt akar, meg egyébként is várják a vevői.

A Pagony család tagjai a Fakó csődör történetéről próbáltak meséket szövögetni. Számtalanszor mosolyra fakadtak mindannyian és így könnyebb volt Vera lelépését hallgatásba burkolni. Az esemény előszele volt a további sorsuknak és ezt mindannyian tudták, tisztában voltak vele, hogy most megint lépésváltás következik. Máté tudta, hogy ez az élet. Idáig is kegyelmi állapotban éltek alkotói időszakának teljében. Elégedett volt a sorsával és avval, hogy talán sikerült hírmondóként ábrázolni egy mesét, amely körülöttük valóság volt hajdanán, amikor még bukdácsolva ugyan, de még fent lehetett tartani az ember és természet teremtő viszonyát. Akkortájt nem ilyen körmönfont módon szerveztek kampányokat, s ha igen, azt erre már beterítette a homok. Amikor még becsülete volt a környező világnak, és ha mégis visszaéltek volna hallgatag türelmével, rögtön üzent a homok.

Üzent villámmal, esővel, széllel, hideggel, meleggel és a látható és láthatatlan organizmus azonnal mozdult, hogy az egyensúly fennmaradjon. Nem voltak ágazatok, termelési rendszerek, kukorica mérnökök meg számítógépes szoftverek, de tudták a madarak, hogy ahol állat van légy is van és jöhetnek a fecskék. Alattunk, felettünk lélegzik az élet, gondolta át Máté és tudta, hogy körülbelül száz év a határ, hogy lekopjon a kő, elkorhadjon a fa és szétegye a rozsda a vasat. Egy bő emberélet és visszaroskad minden atomjainak párába, elveszítve fenotípusát. Most érezte meg Máté, hogy tulajdonképpen az évek során csak a vésett és faragott mezsgyekarókat verte le egy út mellé, amin ő is szeretett járni. Ilonára nézett, akinek Vera járt a fejében, de nem hozakodott elő csak pakolt az asztal körül rendületlenül. Andor is elhallgatott már, fáradtnak érezte magát és nem akart beszélni a toronyról akkor este. Egy mély álmra vágyott és már csak egy ágyra gondolt, hogy vízszintesbe helyezkedjen, elfáradt, kezdett kimerülni ő is.

.

Azon az éjszakán egy zárt furgon tartott a bagolyvár felé. Az épületek mellé érve nem kellett kürtölni, sem más csöngő félét használni, úgy folyt az élet, mint más felé délutánonként. Alakok álltak a kapunál és látszott mozgolódás az udvar felé is a fénynél, ahogy a furgon leállt és kiszállt belőle Guttyán Emil. Ahogy váltott pár szót a kapuban állókkal máris érkezett egy újabb kocs. Guttyán erre már rá sem hederített, mert szerencsére rögtön bejutott a Teleképű megbízottjához. Guttyán előadta, hogy a quad, ami a kocs belsejében van, sürgősen eladó lenne. Telefon ide-oda és a virágnyelves mondatok után a tetovált nyakú közölte vele, hogy álljon tovább. Ilyenre nincs igénye, ekkora pénzért, amiért Guttyán Emil beszélt.

- Hol a főnök? – kérdezte Guttyán.

- Hívd a tudakozót – mondta flegmán a tetovált nyakú.

- Kötöttünk már üzletet ember – mondta Guttyán Emil.

- Állj be a kocsival, majd meglátjuk.

Guttyán kifelé menet majdnem ellökött egy ég felé meredező cserépléccet, mire bevibrált a világítás.

- Hoppá – mondta és megfogta az égnek meredő falécet. Ekkor vette észre, hogy evvel van lecsáklázva a légvezeték.

- Csak lassan a testtel – szólt a kapu felől valaki.

- Nem vettem észre – mentegetőzött Guttyán.
 - Írass szemüveget, vagy járkálj fű alatt – mondta a hang.
- Guttyán továbbment, beült a kocsiba és behajtott a belső udvarba.
- Nyisd kil – mondta a tetovált nyakú és elővette a led lámpáját, hogy fürkészhesse az árut. - Beszélhetsz a főnökkel is telefonon, ha ragaszkodsz hozzá, bár ennek semmi értelme nem lesz. Esetleg alkatrésznek kapsz érte egy ötvenest és akkor már túl is vagy fizetve, tekintettel a birkákra, amit a múltkor hoztál.
- Guttyán ránézett az emberre. Nem; ezt a tetovált nyakút nem emlékszem, hogy láttam volna, gondolta magában. Aztán mégis csak gondolt egyet:
- Add a pénzt és már itt sem vagyok! – mondta és már alig várta, hogy eltűnjön innen, de még a környékről is.
- Már kifelé hajtott és távolodni kezdett az épületektől máris azon járt az agya, hogy Lúciával merre vegyék az irányt. Egy biztos, hogy Fülesek most visszaadja a furgont és el kell, hogy tűnjenek. Amidala is eszébe jutott, de hát Lúcia öregecske már vadnyugati hostessnek. A rugany már kissé fárad benne, bár amúgy szemrevaló látvány. Egy biztos, futott át százszor is az agyán, innen menni kell. Tervezgette, hogy miként folytatja tovább.
- Levinnél bennünket a határra? – kérdezte Fülesek, amikor visszatért a furgonnal.
 - Meghibbantál? – csodálkozott el Fülesek. A gyereket nem hagyhatom magára ember, ezért vagyok itthon. Hova akartok menni? - és ránézett Lúciára, aztán meg Guttyán Emilre - Két kisbusz is indul ma tudomásom szerint hazafelé. Az események miatt iszkiri, szóval lepattannak a fiúk.
 - Milyen eseményről beszélsz? – kérdezte Guttyán.
 - Meghalt Frodó. Nem tudtad? – kérdezte Fülesek.
 - Én annyit tudok, hogy bevitték.
 - Bevitték, bevitték, de ő onnan már nem jön ki, csak ha viszik.
 - Mindent megtett, hogy odakerüljön – jegyezte meg Guttyán.
 - Egy biztos, szinte kiprovokálta – jegyezte meg Lúcia.
 - Tudod mit? – szólt az asszonyhoz Guttyán. - Beszéljünk Báránnyal, annak nagyon kell a pénz és mindig időben indul. Odáig elviszel bennünket ugye? – kérdezte Fülesek.
 - Na jó, ez csak pár perc. Pakolás és tűzzünk! – mondta Fülesek.

Alig pár kocsi járkált aznap éjszaka a faluban és a főúton is csendes volt a forgalom. A barométer erős változást mutatott, újra esős időt jelzett. Zsíros Misa, mintha elaludt volna. Iparkodott hát és úgy volt vele, hogy a gyorsaság miatt ma is a quadral szalad ki a határba. Két kisebb kört is megcsinált maga körül, hogy hol is tette le utoljára a quadot, de nem ugrott be hirtelen neki semmi. De aztán mégis gyorsan leesett, hogy nem látja sehol. Végül csak benézett a garázsba is, de csak a kocsit találta, quad sehol. A színeket még egyszer végigjárta, végül is keserű szájjal vette tudomásul, hogy quad nincs és úgy néz ki, hogy bottal ütheti a nyomát, mert éppen eleredt az eső.

19. Kalapom, kalapom

Ország Andrásnak a rehabilitációs korszaka azzal kezdődött, hogy Miklovics Lázár a kórház elé állt egy luxuskocsival és kirándulásként mintegy kalandra hazarepítette egy röpke órahosszára, hogy a gazdának megnyugodjon a lelke. Alig, hogy megölelt mindenkit és nagyon még szét sem nézett, már indultak is a határon túlra levizitálni a leendő birtok állapotát, amit már előzőleg felvázolt, mint nagy lehetőséget. Miklovics Lázár szerette volna elérni, hogy Ország András a munkatársa legyen egy megszervezendő nagyüzemnél, és ennek érdekében húzogatta a mézesmadzagot már jó ideje, ami bizony csábítóan hangzott. Nem tévesztette meg, hogy a gazda néhanapján piti ügyekben kereste meg, mert adott esetben azok a kisebb szívességek, vagy inkább segítségek, amit kért, egyébként is természetesek és helyénvalók lettek volna üzletileg is, ha nem durvultak volna el az erőviszonyok. Azt tudta, hogy Ország András gazdálkodásról alkotott gyakorlata konzervatív, amit már nem minden esetben visel el az új kánon, de a tapasztalatai és a szakmai múltja meg az életvitele jó reményekre adtak okot. Kissé aggódott, hogy az újonnan létrehozott kis gazdaságát nehezen adja majd fel, de nem aggasztotta azért az a körülmény túlzottan, mert ismerte már az öreg Bandi helyzetértékeléseit. Ami akadály lehet az a család, gondolta Miklovics Lázár, de tudta, hogy lélektanilag most jókor lépett. A kisebb magángazdaságok piacai a húzd meg, ereszd meg manőverekkel olyanok voltak, mint a kutya vacsorája, csak a kispiaci direkt eladásban reménykedhettek jószerével, mert a különböző integrációkkal sokan bakot lőttek. Az új típusú szövetkezetek csírájukban pusztultak el. Az adminisztráció túlterjeszkedése az öreg Bandinak még az álmait is tovaűzte és bizony néha megfosztott lélekkel hánykolódott, amin már csak a reggeli hidegvíz segíthetett. Helyben lakó munkáskézre számítani nem lehetett. Parasztság helyett merő pszichiátriai osztály volt ekkor már a vidék. Ebben a közegben az öreg Bandi dolgos mindennapjai alatt hónapról-hónapra nőtt valami üresség a lelke mélyén. Egyre lassabb szakadt az elképzelt boldog önállóság fájának ágai között. A kemény és kitartó munka tartotta benne a lelket meg a kis Bandi boldogulásáért megtett igyekezet. Katinka méltó társként állta mellette a sarat és rájött, pedig nehezen akarta elfogadni, hogy egyre több

dologban túlnőtt rajta és ezek közül az egyik legfontosabb a kitartás volt. A kis Bandival ők néhanapján megengedtek maguknak egy kis lazítást, mint ahogy azon a drámai délutánon is lóval járták a határt és leckét akartak venni Mátééknál a Bajusz Sanyitól. A kocsmába is bebetértek néha, de Katinkának a kikapcsolódásra is a munkája volt, amit az állataik generáltak. A szakadatlan és monoton munkának, na meg a piaci szívásoknak úgy gondolták véget kellene már vetni. E témában akkor szólalt meg a csengő, mikor a gyapjú ügyben az öreg Bandi felkereste régi ismerősét retro nevén Puzulát, azaz Miklovics Lázárt. Röpké idő alatt néhány esemény után, útban a határ felé a politikai és gazdasági kalandor higgadtan elővezette a terveit, miközben egyenletes tempóban haladtak az úton a cél felé.

.

Odahaza az Ország tanyán ekkor már Máténak sorvadoztak a kezei olyan régen fogott vésőt, szekercét, baltát a markában. A bicskájával azért néhány motívumot rávésett a juhászbokra, miközben állandó ráhangolódással várta a biztosító hívását.

- Apa! – szólt a fia, egy ilyen depresszió közeli pillanatban. – Vigyük be a szobraidat a toronyba, rendezünk ott neked egy kiállítást. „Kalapomkalapom, hol van a csibakom” címmel. Mit szólsz hozzá? Ha rábólintasz, én már szólok is a srácoknak és pár nap alatt átnavigáljuk a tonnányi mondanivalót.

- Üsse kő – reagált Máté. - Szólj a srácoknak, mielőtt még a csavargók felhasogatnák tüzelőnek a fába faragott múltunkat. – Egy kopjafát a plébániára viszünk – tette hozzá.

- Mire gondoltál? – kérdezte Andor.

- Visszajött a plébános a faluba, a családi ügyei otthon kimerítették, talajt vesztett, aztán meg már nem akart visszatalálni.

- Végül? – kérdezte Andor.

- Végül segítettek rajta, mert visszahívták, de neki kellett levezekelni a terhet.

- A segítő kéz? – kérdezte Andor.

- Tudod bocsánatot kért a mise után és kimondta a kérést, hogy fogadják őt vissza.

- És? – várta a folytatást Andor.

- És, a templom előtt sírva fakadtak a hívek. Egyik ember a másik után magához ölelte az atyát. Kicsordult a szeretet a földre, mert akkor már

megteltek a lelkek. Ott azokban a percekben fogant meg a gondolat István Atyában, és ezt ott frissen kimondta: - Tartsunk családi napot kint, Daruháton a jövő héten! A kimondott szó termékeny talajra találva, tovább növekedett a gyülekezet tagjaiban és csodaként egységes néplélekke egyesülve, alig felszáradt könnyekkel a szemük alatt, mosolyra fakadt szájjal egyszerre elismételték néhányszor: - Tartsunk, tartsunk! - Tudod, a Timót bácsi birkát vág. Zöldi Jóska megfőzi, Katinka sajtot visz és már nem is tudom, a hagyományőrzők hozzák a süteményeket, Csabáék az italokat, Galambék az asztalokat, a gazdakörösök az abroszokat, terítékeket, gyümölcsöket, mi meg édes fiam adjuk a kopjafát, melyet az Atya fog ezen a családi napon a megbékélés fájává szentelni, mi meg úgy gondolom hálával körülvenni a megbocsátás szellemével, ami áthatja majd a közösséget. Temetjük a gondot.

- Csibakom, csibakom, hol van a kalapom. Nem lesz a cím testhezállósabb így megfordítva? – kérdezte Andor.

- Úgy látom nem hatott meg téged ez a családi nap – mondta Máté.

- Tudod apa, neked emlékezni kellene, hogy mióta kirúgtak a hittanóráról igazságtalanul és elbujdostam, nekem ezek a megható varázslatok jobb esetben csak idegenek, rosszabb pillanatban meg drámát gerjesztenek, amit még nem tudok feldolgozni, egyelőre még nem.

- Jól van fiam, majd én Turza Pistával kiviszem és leássuk a földbe a kopjafát. Nem akartalak terhelni. Rendezd a kiállítást: „Csibakom, csibakom, hol van a kalapom”, ez jó lesz.

Andor végezte a munkáját, aztán a Turza Pistával átgördültek a tanyájukra és a „Kérges kéz”, „Szomszédjaim”, „Fény az árnyon”, „Fölégetett fagy”, „Meleg szívvel” és a „Csibakokkal” című szobrokat utánfutóra rakták.

- A gazdád már lehet, hogy Homorodszentmárton felé jár – szolt Andor Turza Pistának.

- Ezt tudva küldtem volna haza egy tarisznya portékát.

- Lázár nagyon beindult, láthattad, hogy a Bandi gazdának mennyi ideje maradt.

- Láttam hát, szinte szét se nézett, meg ha nézett is mit látott. Csak éppen lekezelt és uzsgyi.

- Nagy fába vágják a fejszét.

- Hadd lám, akkor én is megyek vele – mondta Turza Pista.

- És itt ki marad? Maga, ám nagy hóhányó – nevetett fel Andor.
- Itt vannak magik.
- Mindent a maga idejében – mondta Andor és lassan- lassan eresztette a gépet a dűlőn, vigyázva a szobrok épségére.
- Andor jól számított, időben visszaértek az állatokhoz és a kis Bandi is otthon volt már, épp a lovaktól jött ki.
- El tudsz végezni nélkülem is Pista? – kérdezte Turzát Andor.
- Délelőtt ehelyt, délután ahajt, tán csak nem macskásodik meg a lábom – válaszolt foghíjasan a Jóska Pista.

.

- Kicsit csúsztunk az idővel – szólt oda Andor Ottónak, aki a torony bejárata előtt állt tetre készen, mintegy aktivista.
- A könyvelőnek valami semmiség miatt a közjegyzőhöz kellett mennie időre. Azt mondja arra jó az egész, hogy a pecsétkopásért kifizessen pár tízezret kávéban. Ide szól, ha végzett, vagy legyen egy másik időpont? Rajtad áll főnök – mondta Ottó.
- Jó lesz egy másik időpont. Telefonon egyeztessünk. Most a szobroknak szorítsunk helyet. Gyere, körülnézünk! – mondta Andor és belépett az épületbe. - Láttad mekkorák? – szólt oda Ottónak. – Hello! – intett vissza közben Andor Franyónak.
- Ennyi az összes? – kérdezte Ottó.
- Sokszorosa – válaszolt Andor.
- Tehát most csak raktározunk – mondta Ottó.
- Egyelőre igen, aztán majd meglátjuk.
- Akkor erre főnök – mondta Ottó és kinyitotta az egyik helyiség ajtaját.
- Ide befér sokszor ennyi is – erősített rá.
- Jó lesz - állapította meg Andor miest átlátta a körülményeket. – Pakoljunk! – javasolta. - Uraim! – szólt Andor a két alkalmazotthoz. - Miest lehet, bemutatom a mestert, vagyis az apámat. Nagyon szeret beszélgetni, titeket biztos megkedvel majd. Ha úgy alakulnak a dolgok, nekem a délelőtt jobb, ha a könyvelő kérdezi. Gyorsan végzünk. A készletekről kell szót váltanunk. Az elektronikus kütyükről, no meg persze a tőkéről is. Mindent összevetve egy kis helyzetértékelésre van szükségem, persze ebbe ti is sokat segíthettek. Egyetértetek? – kérdezte Andor.
- Ámenre jöttél – mondta Ottó.
- Mire gondolsz? – kérdezte Andor.

- A pénztárgép beüzemelésére már alig van időnk. Vettünk egyet, de azt rendszerhiba miatt le kell cserélni és az új még nincs meg. Lassan ez egy fél millás, ráadásul külön internet szolgáltatást kell fizetni, hiába vagyunk a hálón – vezette elő a bajokat Ottó.

- Az előjogok eldöntik a rangsort. Az alfa hím az első, és ha jó erőben van fényezheti az agyarát – jegyezte meg Andor.

- Andor! – kiáltott fel a kis Bandi egy asztal mellől. – Láttad? – kérdezte.

- Itt az újság, nézd!

Andor kezébe vette a lapot, melyben ez állt:

- „A sértett heves ellenállást tanúsított, ennek leküzdése során mi is hevesen léptünk fel - ismerte el a rendőr.” írta a lap, majd folytatta: „A dulakodás során a rendőr a sértett mellgödrére térdelt, később viszont már látta, hogy lesz együttműködés, csakhogy akkor meg a sértett megszédült és beverte a fejét az íróasztalba, majd újból felállt, de utána álló helyzetből hanyatt esett. Ekkor már látták, hogy nincs jól, adtak neki vizet, de az lefordult a székről és nagyokat sóhajtott. Nem sokkal később meg már nem volt pulzusa. Nagyon sajnálom a bekövetkezett eseményt, egy életen át hordozom majd ezt a terhet, mondta az egyik rendőr.”- fejezte be a lap. - Kis falunk kis eseményei, ezek szerint így ért véget Frodó ámokfutása az újság szerint – mondta Andor és visszaadta a lapot kis Bandinak.

- Tankót meg Bagdit azonnal leszerelték és várj csak, azt írja, hogy vád alá helyezik őket, mert hogy különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének minősíthető a cselekményük – tette hozzá a kis Bandi. – Ennyi a történet, az apám meg majdnem ott maradt – mondta még, mikor az asztalra hajította az újságot.

- Ahogy mondd, ő lenyelheti a sérelmeit, annyit sem mond senki, hogy pardon. Tudod öcsém régen, ha tánc közben ráléptek valaki lábára, legalább annak is kijárt ennyi. Ha rám hallgatsz, gyorsan fel fogsz nőni. Na gyere, igyál a fiúkkal valamit! - és intett Ottóéknak, hogy a kontójára egy kört szervírozzanak. – A szobrokat itt gyűjtjük össze és rendezünk egy kiállítást – mondta még Andor, miközben nyalogatta a limonádés pohár széléről a cukrot.

- Anyán látom a változásokat, apám is igen hallgatóg lett, itt volt ez a balhé, előtte nálatok volt a pusztulat. Rosszat sejtek, valami nem stimmel – merengett kis Bandi.

- Mire gondolsz? – kérdezte Andor.

- Anya már nem beszél a tanyasi turizmusról. Itt-ott elejtett szavakat hallok valami üzemről, valamilyen nagygazdaságról és látom, hogy senkinek sincs jó kedve.

- Minek örülnének, látod Vera is elment, de mit is csinálna itt.

- Azelőtt mindent megbeszéltünk.

- Például? – kérdezte Andor.

- A tennivalókat, apáék az asztalnál beszéltek meg, azt is, hogy ki mit csinál, néha jókat neveltünk, anya jól főz, apámnak jó étvágya volt, most meg hol sós a leves, hol sótlan. Az öregem meg kórházba került, de már előtte is igen hallgatag lett, keveset beszélt, akár velünk, akár az állatokkal.

- Lehet, hogy miattunk. Tudod, hogy nálatok lett a menedékünk, igen zavaró is lehet ám, mi meg nem tudunk gyorsítani, mert a biztosító egyelőre még alma. Orsolyához mehettünk volna a szociális központba, de annak is vége. Orsolyát meg kirúgta a polgármester.

- Tehát ő sincs már – vágott közbe a kis Bandi.

- Nem lehet semmit visszacsinálni. Meghaladtuk a múltat, túlszárnyaltuk. Na mondjuk, ez azért túlzás.

- Mi a túlzás? – kérdezte a kis Bandi.

- Ez a szárnyalás szó, ez a túlzás. Inkább topogunk, mint a tojógalamb tanácstalanul. Na jó, ez azért durva, nem hiszem, hogy bénák lennénk. Mindnyájan csináljuk a dolgunkat, neked példának okáért az iskolára kell pörögni.

- Ott a lovam, meg el is látom őket, mindig is volt mozgásterem, máskülönben meg nem vagyok rossz tanuló.

- Még jó hogy – nevetett fel Andor. - Az hiányzik, hogy ne így legyen, máskülönben meg vannak kényszerhelyeztek, most azokat az időket éljük. Tudod, hogy nekem is megvolt a helyem Londonban, én csak elköszönni jöttem haza, és most veled rontjuk itt a levegőt öcskös. Mit szólsz hozzá?

A kis Bandi ránézett Andorra.

- Rontjuk a levegőt? – ismételte és elnevette magát, aztán megszólalt: - Tudod, apa annyi mindenre megtanított, többek között arra is, hogy miként olvassak a nyomokból, mit kell észrevennem és mit nem, mikor kell elmenni szó nélkül valami mellett, és mikor jártassam a számat. Most meg. Egyáltalán nehezen igazodok ki és másokban sem látom az erőt, de még az egyensúlyt is alig.

- Te ilyeneken gondolkodsz? – kérdezte Andor.

- Apám így nevelt, itt nem volt grund a szomszédban és pont azért többször is elolvastam a „Pál utcai fiúkat”.
- Ma már a közösségi hálón lóg a te korosztályod Bandi.
- Használok, de engem nem igézett meg. Tudod, mire én bemegyek a legtöbbször elnyom az álom a fürdés után. Bent a suliban aztán megy a nagyüzem. Látod, itt van a kezemben az iPhone, de én a suliba ritkán vihetem be.
- Én elvagyok a vizuális technikával – mondta Andor. – Van egy ajánlatom.
- Hallgatom – mondta a kis Bandi.
- Segíts megtervezni a szoborkiállítást.
- Honnan értenék én ahhoz?
- Én azt mondtam, segíts. Majd belejössz, most csak csicska leszel, mondjuk afféle segédrendező, fullajtár. Ha akarsz valamit, ezt nehéz lesz megúszni.
- Mármint, hogy fullajtár legyek, vagy csicska?
- Hát igen, mindenütt imádják táncoltatni a zöldfüلűeket, de én csak a zsargont használtam, hogy elmondhasd máshol, hogy ismered már a csicskaságot.
- Én inkább a fullajtárnál maradnék, ha lehet.
- Lehet. – mondta Andor - Kezet rá! - és összecsapták a kis Bandival a tenyerüket.

Jót nevettek a hülyeségeiken és már haza is értek.

A ház előtt az olaszok topogtak az istálló körül. Francesco a terepjáró mellett állt, az istálló felől meg Gondolfo lépkedett Mátéval, mögöttük meg Jovani. Evelin a tolmács, Máté előtt sétált és sűrűn a kutyák felé pislogott.

- Behívnám magukat, – mondta Máté Evelinnek - de én is csak vendég vagyok itt. Ott a nyári pad, foglaljanak helyet! Mit hozzak? – kérdezze meg Gondolfo urat Evelin – mondta Máté a tolmácsnak.
- No, no, no, no – szabadkozott Gondolfo.
- Azt mondja, hogy köszön mindent, de őt a fakó csődör érdekli, a Madár. Mondjon összeget Pagony úr.
- Látják, hogy nincs itt a ló – mondta Máté. - A Zsíros Mihálynál van és övé az elsőbbség. A minap úgy döntött, hogy indulna vele a Nemzeti Vágtán. Már ott tart, ha megegyezünk, befizeti a nevezési díjat. Miután Evelin lefordította a lényeget Gondolfo széttárta a karjait, mintegy jelezve, hogy mást nem tehet, megadja magát a sorsnak.

- Azt mondja, – fordított Evelin - hogy Zsírosék után legyen ő az első.
 - Ezt megígérhetem – mondta Máté.
- Erre aztán kezet fogtak és elköszöntek az olaszok.
- A kocsi mellett még mondott valamit Evelinnek Gondolfo.
 - Azt kérdezi, hogy olvasták az újságot?
 - Hogyne – mondta a kis Bandi, aki már ott topogott Andorral Máté mellett.
 - Ezért kellene nekem a lovak. A rablók már nem lesznek meg, neveltség tárgya leszünk és egyáltalán hol a kár? Vadnyugat, vadnyugat, piff-puff! – emelte fel Gondolfo a kezét, miközben beszállt a kocsiba.
 - A Bajusz Sanyi is fente a fogát a Madárra nem Apa? – kérdezte Andor Mátét.
 - Alexet is eladta a németeknek. A hollófelete csődörrel együtt ő is elindult egy szótárral a hóna alatt egy lovardába.
 - Ma már a nemzetközi lósport a táltosok világa és terápiának is ajánlják – élcelődött Andor.
 - Alex mikor makacskodik az istállófiúk is lecövekelnek – nevette el magát a kis Bandi.
 - Gyertek grízpitét enni, ráadásul Anyád sült csúsztatott palacsintát is – szólt Andorhoz Máté, miközben kis Bandi vállára tette a kezét és megindultak a konyha felé.
 - Ma egészségügyi világnapot tartunk magunknak, szinte csak tejes étel van az asztalon – szólt hozzájuk Ilona. – De azt még nem mondtam, hogy a sütőből csak ki kell venni a jénaiban melegített tepertős túrós csuszát. Ez csak az édesszájúaknak való, ami az asztalon van – mondta, és közben gondosan rakta a terítéket az asztalra.

Evés után beszélgettek egy darabig a jövőről, akkor már ott volt Katinka és Turza Pista is. Átvették a másnapi leckéjüket, hogy ki mit fog csinálni és sikerült úgy beosztani a teendőiket, hogy Andor időlegesen felszabaduljon. Katinka arcáról, ha nevetett is valamin, mindig gyorsabban lefagyott a mosoly a kelleténél.

- Látjátok, hogy még a holnap is hogy feladja a maga leckéjét, a jövő meg csak kerülget bennünket, kerülget, mi meg nem merünk vele szembesülni – mondta rezignáltan még az asztalbontás előtt, aztán felálltak és ki-ki, ment a saját dolga után.

.

Másnap a Pagony tanyánál begördült egy furgon a szobrok mellé. A kormánynál Edem ült, mellette meg Andor nézett előre a szélvédőn keresztül és csak beszélt, beszélt, majd kilépett a félg már nyitott ajtón a csataterre.

- Hát nem olyan? – kérdezett rá Edemre.

- Lefényképezem – mondta Edem és elővette a mobilt.

Dugig pakolták volna a furgont, de tudomásul vették, hogy egy-két darabonként kell elszállítani a monumentális faragásokat. Két napon keresztül csak szállították, szállították a pusztai fafaragó alkotásait a furgonnal. A végén utánfutót is vinni kellett a méretek miatt, végül is csak a pusztá maradt az eperfa környékén. Eltűntek onnan, mint ahogy a költő mondta a „faragott- vésett bibliák”.

- Mi sosem leszünk művészek – állapította meg Edem magukról.

- Mi bajod van már megint? – kérdezte Andor.

- Látod, most is az üzlet után futkosunk, Máté nem rohangált mégis ismeri a világot.

- Ismerte persze, azt amiben élt, de erről, amit már mi hajkurászunk lövése sincs, de ne is legyen, belehalna.

- Na, na, ne túlozz, viharedzett az apád, neki nem kell külön még a zuhany alá állnia, hogy tisztára mossa magát, mint sok-sok nálánál híresebbnek.

.

A könyvelőhöz iparkodtak ekkor, aki megígérte nekik, hogy segít Edemnek az adatlapok kitöltésében. A Bt-jük tevékenységét bővíteni kellett élelmiszer kiskereskedelemmel. Ez az örült ötlet akkor robbant ki, mikor forgolódtak a szobrokkal a tanyák környékén, meg néha-néha összefutottak a pusztalakóval is, aki hol ezt, hol azt kért tőlük és szinte minden fuvar közben be kellett térni valamelyik boltba bevásárolni.

Andor felszabadult már, mert közben hazatalált Ország András, Katinka fogalmazott így, elég lehangelőan. Ahhoz képest, amilyen harmóniában éltek ők azelőtt, nagyon mélyre apadt a hangulat. Katinka is tudta, hogy változtatni kell, de még nem érezte ennek a rettenetes szükségét és nem tudta felvenni ennek a táncnak a ritmusát sem. Mikor a vendégeik már aludtak Katinka még ránézett a kis Bandira, aki már lassan fiatalember volt, aztán visszament a konyhába és kiment az

udvarra. A kutyákat simogatta még, amikor az öreg Bandi jött az istálló felől.

- Nézz körül – mondta Katinka, majd kivárt. - Nem sajnálod ezt? Ezért küzdöttünk, nem?

- Van egy napunk, esetleg egy hónapunk és utána mi lesz? A gazdaság lehet, hogy önjáró, de mi nem bírunk fennmaradni. Érzékeled a piacot, nem? Azt az előnyt, amit a multik kiharcoltak, mi nem tudjuk miből pótolni. A szuper-, mega-, és gigamarketek is a kiskereskedői státuszba navigálták kolosszusaikat. Nem vagyunk egy súlycsoportban és az az életmód ám az ablakon már kopog és jön be a küszöb alatt meg a kulcslyukon is. Először mámorba taszít, táncra perdít, körbefuttatja veled a világot, aztán rád tapos és ott hagy mikor már a függőségek marják az agyad, a stressz meg végez veled. Drágám, - ölelte át Katinkát Ország András - ennek a varázsnak, amiben mi éltünk kihunynak a fényei. A csillagok alatt – nézett fel az égre az öreg Bandi - eddig sikerült megtalálnunk a mi kis paradicsomunkat, ám tudod mit vettem észre? Hogy a gyerekekkel együtt a lelkünk gyerekes lett, hogy is fogalmazzam – rágódott Ország András. – Igen, gyerekes lett, jól esett, de előre kell tekintenünk, fel kell állnunk, mert a neheze még hátra van. Bandi itt már nem tud tovább lépni a jövője felé, most előnyben van még, de ezt gyorsan elveszíti, ha nem lép tovább. Nekünk meg újra szárnyra kellene kapni, mint régen drágám, amikor ennek nekikezdtünk. Én most erőfeszítéseket tettem, már akkor is, mikor elindultunk Lázárral. Most úgy gondolom, hogy nálunk is újra fel kell nőni a mai viszonyokhoz – mondta Ország András és magához szorította ott az asszonyt a csillagos égbolt alatt, a konyha előtt, ahol a kutyák köröttük heverték.

- Én már nehezen fogom fel az újabbnál-újabb történeteket, megvallom neked, hogy a saját ügyünkkel kapcsolatban is, amiket mondasz, csak birkózom és próbálok holtpontra jutni, de csak kapaszkodom, és időnként visszazuhanok. Még odavoltál, elosztottuk a munkát, és ha rám jött valami hullám, mentem a hűtőbe, ahol mindig van mit csinálni a sajtok körül és jól lehűtöttem magam. A piac meg igen gyatra kezd lenni, a parkoló díj meg katasztrófa. Mintha büntetnének bennünket, a vevőim is már a multikhoz mennek, ott ingyen parkol, nyáron hűtik a dobozt, télen meg meleg van és akció, akciót követ. Kóstoló, kóstolót követ és a hitelkártyát szinte beléjük égetik, és addig szajkózzák,

mígnem elkezdenek vásárolni határtalanul. Ezek a kirándulók hozzám már csak majd húsvétkor meg karácsonykor térnek vissza jobb esetben.

- Te emlékszel még rá, mikor találkozót kértem Lázártól, akkor mikor a gyapjút nem tudtam eladni. Nincs már könnyűipar, de akinek mégis szüksége van ilyesmire az ausztrál mosott gyapjút, amit a tengeren adjusztálnak a hajókon, jó minőségben olcsóbb a hazainál. Miről beszélünk? Te is tudod, hogy honnan datálódik és érik az új helyzet, amiről már beszéltem neked. Bízzál bennem! – mondta Ország András.
– Hidd el lépni kell, a Bandinak is mennie kell új iskolába. Egy darabig te is Pesten lehetsz, aztán majd követsz engem.

- A mi gazdaságunkkal mi lesz? – kérdezte bizonytalanul Katinka.

- Megtartjuk – mondta Ország András.

- Ki lesz itt? – kérdezte az asszony.

- Amikor hazajövünk akkor mi, egyébként meg én sem tudom még. Ehhez is kell egy kis idő és keresünk megoldást – mondta az öreg Bandi és a konyhában még megivott egy pohár bort.

.

A következő napokban szimultán folytak a tárgyalások három család között. Végül is a Pagony család nem tudta vállalni, hogy tovább vigyék a farmon a gazdálkodást Országéknál. Egyikük sem volt már erre alkalmas. Vera elhagyta az országot, Andor egyébként is Londonba készült, Ilonának ez már nem való volt, Máté meg már beleélte magát a torony világába és már is a városban érezte magát, ahol bekapcsolódhat majd a kortárs művészek csoportjához. Mindaddig az életét nem tudta volna elképzelni a tanyája nélkül, de ahhoz meg már nem volt elég ereje és főleg pénze. A biztosító ugyan nem utasította el, de a tulajdonosnak is felróható okok miatt igen szerény összeggel kínálta meg. Máté életében nem pereskedett és alkalmatlan is lett volna rá. Andor tanácsára sem fogadott ügyvédet, így hát elfogadta a pénzt, ami semmire sem volt elég. Arra persze igen, hogy egy tetőt feltegyenek a házra, de az a tanya akkor még csak egy menekült táborhoz hasonló lesz, ahol már lehet ugyan élni, de csak annyi és kész. Andor felvállalta ezt a munkát, a többi meg a jövőre bízta. A hatóságok, és mesterek közötti futkosás közben a kiállítást szervezte, meg a szülei helyét. Edem jobb keze lett, szinte társa, úgy is számoltak, hogyha Andor Londonba megy, Edem viszi a dolgokat.

Tiszta röhej volt, ahogy először két csövessel vezetett egy szamarat. Még a rendőr is megállította őket:

- Nekünk is élni kell biztos úr – mondta az egyik, aki az állatot vezette.
- Itt az igazolványom – mutatta a másik, aki a hátul a szamarat piszkálta.
- Hova mennek? – kérdezte a rendőr.
- Ahogy látja biztos úr, evvel biztosan nem a nemzeti vágátára.
- Bevitetem magukat, ha szórakozik – mondta durvábban a rendőr.
- Legutóbb épp a rendőröket vitték el főnök – mondta a számravezető.
- Nem hallott az ügyről? Most már nem lehet ám durvulni biztos úr. De azért megmondom magának, jártatnánk a szamarat, ha hagyná, aztán a zsebébe nyúlt, ahonnan elővette a számr uniós útlevélét, melyre az volt írva, hogy ló útlevél, /öszvér-számár/.
- Legközelebb seprűt, lapátot és vödört hozzanak – mondta, mert látják – ezért már járna egyébként is ötezer forint büntetés – mutatott a számrvizetle a járda mellé, aztán továbbállt.

Andor segített beindítani Edemnek a mozgóbolt járatot is, ahova hetente kétszer kísérte ki a barátját, hogy megtanulja az útvonalat és megismerje az ott lakókat.

- Már Albin is elkalauzolna, ha én nem lennék – mondta egyszer Andor.
- Lassan már mindenkit ismerek, meg jegyzeteltem is, konzultáltam a postással, úgyhogy pontos forrásom van az összes lakott tanyáról – mondta Edem.
- Király! Nagyon éber vagy, azaz szemfüles akartam mondani – szólt Andor.
- Tudod mikor az Ország tanyáról mentem haza a zuhogó esőben és meg is álltam a viharban, mintha vonzott volna ide valami – mondta Edem.
- Van már egy pusztalakó, te leszel a mozgóboltos pusztajáró.
- A csöveseket lecseréltem diákokra, hárman járnak a várost Mukival – váltott témát Edem.
- Meg van az útvonalengedély?
- Már hogyan lenne, hárman meg azért vannak, mert egy viszi a vödört meg a lapátot, de azon is rajta van a kiállítás dátuma.
- Hallottam, hogy a szendvics számrának óriási a sikere – mondta Andor. – Persze, ütősek a grafikáid is – tette hozzá.
- A torony is körbe van pingálva, az öreged meg a graffitik mestere lesz, úgy tűnik, és ha látnád, hogy élvezi, ahogy a festékszóróval nincs idő

babrálni, azonnal és élesben dolgozik. Átképezem grafikusnak az öreg szobrászt – hülyéskedett Edem.

- Az öreg vésnök hagy játsszon csak egy kicsit, ráfér egy kis szórakozás, nehéz műfajt űzött eddig, meg az élete is az volt, viszont a fészükét be kellene már fejezni, mert ideje lenne beköltözni.

- Az Országéknál meddig maradhatnak? – kérdezte Edem.

- A Zsíros Misa veszi át a birtokot, míg odalesznek, de megtartanak mindent.

- A lovakat is?

- Azt is, a Misáék ellátják, és hogy a kis Bandit se érje trauma, majd hazajár Katinkával a hét végeken egyelőre.

- Ki sem mennek a birodalomba? – kérdezte Edem.

- De, biztosan kimennek, senkinek sem könnyű.

- Hát nem, de tudod, van, aki kirázza a kisujjából is, és van, aki vért izzad érte. Szerinted hogy van ez? – kérdezte Edem.

- Nehogy személyeskedni kezdj itt, mert akkor szabotálom a mozgóboltodat. Inkább arról beszélj, rajzolsz-e valamit? – kérdezte Andor.

- Jobbára vonalakat húzok, ami arról szól, hogy ha megsérül egy madár, és nem tud szállni, gubbaszt, kedélybeteg lesz, de és láttam már ilyet, ha formába lendülnek a rabság alatt, sűrűn kitör a kannibalizmus.

- Ezt akarod kivetíteni a magunk fajtajára, vagy csak úgy általános érvényűre akarod venni?

- Á, ez csak egy epizód, semmi általános érvény, csak egy epizód a sok zavaros álmom közül. Tudod, ha igaz az, hogy a vonalak a végtelenben találkoznak, honnan lehet tudni azt, hogy mi a végtelen melyik pontján állunk.

- Szóval lebegteted a párhuzamokat, egészen a zuhanásig.

- Madárképében zuhantatom őket a mélybe, a megtévesztő külsejükkel együtt.

- De ezek csak vonalak.

- Csak vonalak, és semmi más.

- Fordíts meg őket úgy, hogy szálljanak, a homorú felületen, de lehet, hogy a domborúra érvényesül, meglehetne ezt csinálni. Tudod mit, rajzold meg nagyban a toronyra.

- Ha Máté segít, megcsináljuk, ő biztos megérti a lényegét. Farag, farag, de ő már szerintem, belülről ismeri a természet mozgatóját.

- Nosza, akkor álljatok neki – mondta Andor, aztán felhívta Ernát, aki a belső elrendezést koordinálta.
 - Este találkozunk a tethelyen – mondta Andor.
 - Gyere – mondta vidáman Erna és szinte ujjongott örömeiben.
 - Úgy hallottam korrekt az előkészület.
 - Korrekt? Nekünk végünk, ha csak ennyi lenne Andor. Rögtön átmegyek zuhanásba, pedig már az előbb jól magasán voltam az elégedettségi skálán, az egész csapat itt van: Kraskó, Balázs, Edvard meg jön Jessica is vissza az óvodákból.
 - Óvodákból? – lepődött meg Andor.
 - Igen, az oviknak meg az iskoláknak írtunk ki pályázatot, hogy a parvánokra kitehessük a műveiket. A pályázat témája a Madár volt. Reményeink szerint a Pagony Máté szoborkiállítás színes körítéssel, humorral és a legkisebbek szárnyalásával tetőzik. Ha ezt meglátod, eldobod magad – mondta jókedvűen és derűsen Erna.
 - Alig várom, hogy leessen az állam, de Edemnek adjatok helyet a falakon kívül, belül a vonalaknak.
 - Miféle vonalaknak? – kérdezte Erna.
 - Mit mondjak, a párhuzamok lebegése a zuhanásig, szóval jó nagy felületek kellenek.
 - A beton is jó? – kérdezte Erna.
 - Hogyne, – mondta Andor - a többi technika kérdése csak – tette hozzá.
 - Akkor nyerő az ügy, király. Szia! Találkozunk, lesz meglepetés – mondta Erna és megszűnt a vonal.
- Andor rácsörgött a kis Bandira.
- Na mi a helyzet a stábbal kispajtás? – kérdezte.
 - Melyik stábról is beszélünk? – morfondírozott a kis Bandi.
 - Hogy-hogy melyikről? A szoborkiállításról van szó gyerek – mondta Andor.
 - Ott már több projekt fut, tudod én csak csicska vagyok.
 - Értek mindent a kiskésedet, akkor este bejössz velem?
 - Szólok otthon, mert tudod, hogy esténként nálunk villanyoltás van.

.

Jól felborultak az elképzeléseim, gondolta Andor, aki egy személyben volt megbízott ügyvezető a toronyban, vendéglátós, kiállítás szervező, romeltakarító és újjáépítő. Edemmel meg járta a pusztát

egyelőre rendszeresen. Az Ország tanyán a tevés-vevés már csak levezetés volt. Most kőművest és ácsot keresett, mert a leégett lakóépületet feltétlen tető alá akarta hozni, addig, amíg el nem utazik. Csak a tető, legalább a tető legyen rajta és akkor már nyeregben leszünk, gondolta. Ment, mért, kalkulált, anyagot kutatott, számolt és persze örökre pakolászott. Bontani és építeni egyszerre kellett az agyban is. Még annyi ideje volt, hogy durva méréseket vegyen fel a romok között a kalkulációk miatt, aztán elindult, hogy a kis Bandival bevegék a tornyot.

Már az ajtóban Erna lerohanta a gyereket és már húzta is magával be a térbe. Andor figyelembe sem vette a kis Bandi kitüntető szerepét, különben is először Ottóékkal konzultált. Aztán mikor belépett a térbe, fel sem fogta, hol van. Iskolában, óvodában, kiállításon, vagy játszótéren, megállt és összességében próbálta először áttekinteni a látványt. Erna ment először hozzá, aztán Edem.

- Tudod, Erna itt a motor, főleg, hogy pusztajáró lettem, most áttekintjük, hogy állnak a dolgok. Vitorlákat felhúzni! – mondta Edem.

- Tisztára megleptek, tegnap még a szobrok voltak erre, vagy mi ez egyáltalán?

- Na gyere – mondta Erna és belekarolt. – Tudnod kell, hogy van még egy főmunkatársunk és ő a Bandika – mutatott a fiú felé, aki az iskolásokkal rendezkedett már a paravánok körül, valamilyen színes meghatározhatatlan kavalkáddal.

- Kíváncsivá tettél – mondta Ernának Andor és végignézett a lányon.

Mintha kivirult volna, gondolta magában. Az mindenesetre ordított róla, hogy elemében van.

- Álljunk egy cikkely középső végpontjára – mondta Erna.

Szinte a kör alakú épület fókuszából áttekinthetően pásztázhatták ezt a megnevezhetetlen metamorfózist, ami körülöttük folyt. Andor megtudta, hogy az interneten a kis Bandi tartotta az iskolai közösségekkel meg az óvó nénikkel a kapcsolatot. A kompetenciák hullámterében neki köszönhetően elég gyors ütemben befutottak a csónakok a torony kikötőjébe, a pazarlóan sokszínű pályázati alkotásra. A madár témakörre a képzelet szabad szárnyalásainak akadálytalan és határtalan gyermeki átélése, így összességében lenyűgözően pazar háttérrel adott a szemek elé tárult térnek. A szobrok gigantikus alakjai robotsztus formái, a színes, játékos, többnyire képzeletszülte lények között, melyek képesek lehettek volna felülemelkedni a gravitáció örök

erőin is, olyan ütősek lettek, mintegy földindulás. Andor felnézett, hogy hajlanak a falak, vagy mi van, és akkor látta meg Edem alkotását a homorú körkőrön, ahogy a vonalak a párhuzamokból kilépve madárrá egyesülnek. Andor a két kezét az égnek emelte:

- Köszönöm nektek ezt a gyönyörű káoszt! Életben nem gondoltam volna erre – mondta és megindultan csak állt és nézett, aztán egy vállon ütés kimozdította az egyensúlyából.

- Na, mit érzékelsz ebből öcsi? – nézett rá Máté.

Andor, ahogy megpillantotta az apját és látta, hogy az öreg fel van dobódva, az érzelmi hatás indulatai közül kiszabadulva, megnyugodott. A kis társaság aztán a következő percekben csak fordult, fordult egy kicsit a cikkelyek végén és nézték ezt a rendezői csodát, mely szinte pulzálva lehelte ki magából az érzelmek párját és sugallta a titkot, mely körbevette őket. Önismeretük hiányzó tégláin a rés még hatalmasabbá nőtt és mégis melegebb lett a szívük, és mint a napsütésben a termés, színesedtek a gondolataik. Kraskó szakította meg a kis csapat rendező dilemmáit, mikor már a zenei közreműködésről, verselésről, muris anekdotázások listájáról beszélgettek. Kraskó azon az estén elengedte magát és kissé dülöngélve botorkált Andor felé.

- Na, mit szólnsz édesapám, mik vagyunk, mi? Esetleg személyeskedjünk, ki vagyok én, horizontális disznó vagy vertikális ember, de..., - folytatta - ha nem jöttök velem inni, átmegyek horizontális emberbe és kénytelen leszek továbbra is egymagam vedelni. Látod, én nem hajazok madárra, mert a pincérek megkoppasztanak, én egy kis veréb vagyok és félek a sasoktól. Tudjátok, – mondta és néha csuklott egyet-egyet – én is szeretnék a pusztán lakni, de inkább itt csíripelek a morzsán, mert mint említettem félek a sasoktól.

- Mi a baj kis Kraskó? - nyúlt a hóna alá Andor.

- Azt mondtad senkik vagyunk, mert nem vittünk kártyát Valér emlékére. Emlékeztek ugye, kért minket, hogy majd szórjunk ki a sírja körül egy pakli kártyát, egy hazard élet emlékére.

- Vigyünk egy Jokert, hozzákötve masnival egy csokor virághoz – mondta az időközben odaért Jessica.

- Ez nem ugyanaz – mondta a vele érkező Balázs.

- Menjünk józanul holnap – javasolta Andor. - Holnap délben itt és Kraskó hozza a paklit – tette hozzá.

- Legyen úgy, elfogadjuk – szolt Edvard, aki kissé távolabb ült egy széken.

Andor intett Ottónak, hogy kérjen taxit és aki fáradt, gyűrött, vagy túlfatolt kiengedett, vigyék haza, mert itt bizony még munka van. Aztán ő is leült közel a pulthoz Erna és a kis Bandi mellé.

- Előléptél segédrendezőnek, de azt gondolom, hogy apádék engem fenékre billentenek, mert már rám csörögtek, hogy egyáltalán merre lopjuk a napot. Azon kívül emlékeztettek, hogy iskolás vagy.

- Készíték egy listát, mi az amire várunk még, aztán mehetek. Gyere Bandi – szólt Erna és eltűntek a szobrok árnyékában.

Andor hanyatt dőlt a bőrkanyapén és lecsukta a szemeit. Már maga előtt látta apja életmű kiállítását ebben a gyönyörű térben, a többszintű galériák között, ahol megerősítik a gyerekek és ifjak alkotásai, hogy vágyunk valami megfoghatatlan csodára, amit nem tudunk kifejezni nap, mint nap, sőt utolérni sem bírunk, de mégis megpróbálunk ráutaló jelekkel műveket létrehozni lelkünk ünnepnapjain, de akár az álmatlan éjszakáinkon is. Látta már az elmúlt napokban Erna meghívóit. Megjelennek kortársak, jönnek fognak falusiak, élükön a lelkesüklökkel, de itt lesznek a csövesek, a szerencsevadászok, a kártyások és kocsmások, műkedvelők és gyűjtők, néhány politikus kíváncsiskodó voksvadász, meg a sok gyerek, akik munkája itt-ott még a paravánokon is repülni vágyik. Andor félálomban még látta, ahogy Edem vonalai már életre keltek, mikor a performance zenész ütői kicsalták a hangokat a vas szobrok feszültségeiből „tisztelgés az alkotónak” címmel. Tudta, hogy Zénó és Krisztina megérkezik Koppenhága gyertyával világított függöny nélküli ablakai közül és nem vágnak át a hosszú hídon szigetről-szigetre, meg lemondanak a komp vámszabadterületű szeszvásárlásairól is az időhiány miatt és repülővel landolnak majd a Liszt Ferenc repülőtér betonján. Úgy gondolta, hogy taxival fognak megérkezni, szóval itt lesz mindenki, csak Vera nem, akiről bizonytalan híreket hallott és akkor még nem vette komolyan, hogy eljegyezte magát egy svájci síoktatóval. Ugyan mit kezd ott egy alföldi lány, akinek tériszonya van, gondolta és még látta, ahogy lassan elsötétedik az ég, csak a porhó paplanjának csillámai villannak meg a hold fényeinél. Aztán észrevétlenül belealudt a várva várt kiállítás hallucinált vaskor zenéjébe, a csengésébe, bongásba, amit a gumiverők halkuló, tompuló zaja csillapított már a régről ismert hangokká, mintha golyók kepeltek volna körülötte. Igen-igen, ő is utazni fog nemsokára és gyülekezni kellene, de nem látta csak Ernát maga körül, aki átölelte, és amikor ő is meg akarta simogatni a hosszú fényes haját, a keze csak lassabb és

lentebb csúszott a tehetetlen, elérhetetlen végtelenített gondtalanságba. Majd a pusztát látta még szétterülve, amelyen Albin kóválygott, aztán ő maga felemelkedett, majd besétált egy arra járó gépbe. Amikor lenézett Erna szaladt már rég elhagyva a pusztalakót és két kezével az égbe kapaszkodott volna, de csak a semmit tudta elkapni. Andor ledobott egy kötelet és lányt méterről-méterre fentebb húzta és mikor már közlelről egymásra néztek, úgy tűnt, egyszerű lesz beemelni, de a gép megbillent és ő is kizuhant a térbe. Erna és ő még görcsösen szorították a kötelet, de aztán ráfeküdtek a levegőre és egymás kezét fogva, lábukat szétterpesztve úsztak és zuhantak a levegőben, de amikor egymás szemébe néztek, úgy érezték, hogy csak lebegnek. Ezt a pillanatot keresték még jó ideig görcsösen. Amit Andor később elmesélt azt Erna is magáévá tette.

- Nekem is voltak már veled álmaim, csak azok földhöz ragadtabbak voltak – mosolygott rá Erna.

- Testközeli? – nézett rá Andor.

- Hát igen – mondhatnánk úgy is, szerénykedett Erna.

- Nem jönnél ki velem Londonba? – kérdezte a festő.

- Mit csinálnék én ott? – kérdezte a lány.

- Talpra állunk, szénézünk, és pénzt keresünk, de te azért tudjad, nekem az első, hogy részt vehessek egy munkában és kipróbálhassam magam menő stúdiókban. Kicsit parázok is, de mint a mesében. Egy életem, egy halálom.

A lányt a következő napokban a saját aggodalmai feszélyezték. A magabiztos határozottságról gyorsan lekopott a máz, és a szorongás nyomásai alól egyre inkább Andor jelenléte tudta csak kimenteni. Ő maga sem gondolta volna, hogy a gyerekkori stressz ilyen fokon megkísértheti még, azt meg főleg nem, hogy a függés formálódott. A kiállítást még a siker mámore vette körül, mikor ők ketten a legrövidebb útvonalon eltávoztak a szigetországba, a hol volt, hol nem volt hangulatban és belevetették magukat a metróból sodródó tömeg magával ragadó vonzásába. Ettől a ponttól aztán Andort már egyáltalán nem érdekelte, hogy otthon a faluban még mindig nem működik a pályázatos tejüzem, meg a baromfivágó, mint ahogy a tésztaüzem sem és bedőlt az Integra szövetkezet, hasonlóan a takarékszövetkezethez. Sodorta őket az élet a világvárosi rengetegben, ahol majd bizonyítani kell és csak egy későbbi terv lehet az otthoni emlékek ápolása. Innentől már a kiállítás is csak egy viccnek tűnt és csak metróztak, buszoztak

meg gyalogoltak GPS-szel a kezükben egy kis londoni szoba felé, ahol találtnak majd maguknak egy ágyat. Valahogy minden nagytnak és idegennek tűnt, aztán megfoglák egymás kezét, mikor letették a csomagjaikat és becsöngették a vakolatlan, piros téglás ház kapuján, ahol a litván házi néni kinyitotta az ajtót. A küszöböt már úgy lépték át, mintha sok-sok éve együtt térnének nyugovóra és ismernék egymás lélegzetét is. Igazolták magukat, letették a kauciót a következő két hónapra és beléptek a szobájukba.

- Itthon vagyunk! – szakadt fel Andorból.

Elkapta a lányt és úgy, ahogy voltak ráestek az ágyra.

- A néni majd azt hiszi nászutasok vagyunk – nevetett fel Erna.

- Persze, hogy azok, csak sajnos szegény nászutasként szakadtunk ide Londonországba – mondta Andor, már angolul, hogy gyakorolja a nyelvet.

- Mától angolul érintkezünk? – vidámkodott Erna.

- Ha, akarsz valamit, vagy mehetünk haza üres zsebbel – bölcsekedett Andor, aztán egymáshoz bújtak az idegen világvárosban.

Andort a pénztelenség gondolata még jó ideig nyomasztotta. Az otthonukat, a tanyát újra működőképesse akarta tenni. Az apjától ezt már nem várhatta el. Máté kirázta a zsebeit, mikor készen lettek a tetővel az ácsok és Andornak is csak az utazásra és a kaucióra való zseton maradt a zsebében. Ernával otthagytak csapot-papot, mert ha most nem indult volna el, mutogatni kellene az állatkertben, gondolta el néha önmaga igazolására. Szorongással teli napok következtek mindkettőjük számára egy idegen környezetben, ismeretlen világban, amiről ugyan már sokat tudtak, de mégis csak más volt szembesülni egy másik kultúrával, mint egyszerűen csak tét nélkül beszélni róla. Ők ketten nem turistaként érkeztek, hogy elmerengjenek a történelmi emlékek sokaságán, meg a múzeumi tárgyakon, hogy aztán beleveessenek valami laza fesztiválba. Ha tetszik, életre-halálra szólt ez a kihívás a keringőre. Andor minden idegszála érzékelté tudatának eszenciáját, hogyha nem áll helyt, szárnyaszegetten hullhat alá a lét törött agyaggalambjai közé.

Erna naprakész otthoni hírekkel rendelkezett az elektronikus eszközök jóvoltából. A digitális lábnyomaik jelentették most az otthoni kapcsolatot és mire Andor este hazaért Erna mihelyt meghallgatta a történeteit máris mesélni kezdte a hálózat hazai híreit.

- Edem ambíciói megtorpantak – mondta Erna.

- Mi történt vele? Ködbe veszhetett a szerencsecsillaga? Mert ez a kis plusz azért kell a mindennapokhoz is – jegyezte meg Andor.

- A mozgóbolt! Tudod, hogy az utolsó viskóig elmegy, ha lakik ott még valaki. Egy ágrólszakadt megkérte, hogy vigyen neki dohányt, ezt meg legújabban, tudod, hogy csak a nemzeti dohánybolt árulhatja. Nos, a közút mellett két südő osztagos áttúrta a készletét és a vezetőülésről kiemelték a cigit. Elkoboztak mindent és ripityommá szedték a kocsit. Az állami banditák, írja a barátunk, sok millió forintra büntették, és most ügyvédet keres. Közben foglaltak az apja házánál, amit csak tudtak.

- Az ifjú titánok túlteljesítettek. Szegény Edem befutott a csőbe. Tudod helyi csetepaték, ám ezek, de azért életre-halálra megy, tévedés ne essék. Ha egy kicsit érzékenyebb lenne már, verte volna a szöget a gerendába. Az életbe ki nem fizeti az ilyen büntetéseket a naiv csóka – jegyezte meg Andor.

- Hogy-hogy naiv? – kérdezte Erna. - Hát nem a te tanácsodra lett mozgó pusztajáró – csodálkozott Erna.

- Ki gondolta volna akkor, hogy ilyen kis halat szigonnyal vadásznak majd buzgó akarnokok, vaktában, válogatás nélkül – elmélkedett Andor. – A többiek? – kérdezte még.

- Mátéről azt írja, hogy zavarba hozza a többieket olyan dinamikus, az üzlet is megy, mert mindig kitalál valamit, amire összefutnak. Na jó, vékony a fogyasztás, írja, de a sűrű forint jobb, mint a ritka font. Ilona meg kinőtte a pszichológust, vagy ahogy írja, kilőtte, és könyveket gyűjt a határon túliaknak. A kis Bandi magániskolába jár mindenféle diplomata gyerekkel, de már feltalálja magát, lovagolni jár. Katinka a sajtutakat járja, követve a borutakat. Otthon a Misa kezel minden birtokot és most indulni fog a polgármester választáson.

- Ezek szerint csak rábeszéltek – mondta Andor.

- Ambicionálták, finoman kifejezve mobilizálták a társadalmi folyamatok befolyásolására a közösség érdekében – nevette el a falu híret Erna.

- Az a gyanúm, hogy az öreg Bandi azért sűrűn hazajár – mondta Andor.

- Persze, nem mondtam, – szólt Erna - hogy legtöbbször Miklovics Lázárral mennek arra és Zsíroséknál szoktak ebédelni, aztán irány a főváros.

- Akkor biztos, hogy Misa lesz a polgármester, segíti összesöpörni a szavazatokat a hátszél – mondta Andor. – De az a lényeg, hogy anyám ezek szerint egyre jobban összeszedi magát, az öregem meg elemében van. Király, most már csak Verát kell felkutatni meg a te családodat – tette hozzá.

- Jó nekünk itt Londonban – mondta Erna és elütötte a szót. – Talán javulnak az én kilátásaim is – tette hozzá.

- Miről van szó? – kérdezte Andor.

- Majd elmesélem az úton – mondta és kiléptek a házból, hogy elinduljanak egy kocsmá felé, ahol ilyenkor már nagy volt a nyüzsgés és látszólag olyan önfeledten nevetgéltek, mintha itt a whisky és a sör között megállt volna az idő.

Tartalomjegyzék

1.	Agyaggalambok.....	7
2.	Telihold.....	19
3.	Az érzések ellobognak.....	30
4.	Földönfutók.....	43
5.	Ég a víz.....	55
6.	Kocsmahivatal.....	68
7.	Vakrepülés.....	81
8.	Szállásadók.....	96
9.	Fészekrakók.....	115
10.	Ki mint veti ágát.....	127
11.	A reggeli könnycsepp.....	139
12.	Fehéren feketén.....	151
13.	Vadnyugati nappalok.....	165
14.	Forgószeélben.....	177
15.	Felhők árnyékában.....	189
16.	A lókikötőnél.....	215
17.	Lapjárások.....	229
18.	Keserű szájjal.....	247
19.	Kalapom, kalapom.....	258

A Szerző korábbi művei

Menyhei József

Parasztmonológ - ALL-01-es kavics

Kisregény

2011.

Menyhei József

Kakukk Ranch

Kisregény

2012.

Menyhei József

Konzumnyitány

Kisregény

2013.

Menyhei József

Múltbanéző

Versek

2013.

“A távolból egyenletesen közelített a corvette, megközelítve a mélyebb nyomvonalat. Zénó megkönnyeb-
bült, már nyomasztotta a magány. A felelősség még a romok között is agyonnyomta, már-már érezte a kezét a kormányon, lábát a gázpedálon. Csak el innen, el, és bele a sűrűbe, ahol szétterülnek a gondok, belepnek a vágyak, a csajok taktikáznak és a színpadokról érzelmek trombitálnak. Fények, hangok, színes füstök, mámor és sikítések. Mintegy kábító ütés járta át

a lényét a nosztalgia és egy pillanatra a lábai előtt hevert a város szíve, a tomboló erő, mely pazarlóan hullámozott a térben, mintegy végtelenített akarát. Aztán érezte, hogy a ritmus halkul, majd akadozik és a fejről is már folynak a kották, a hajszálairól is szakadnak le a fények és ellepte a csurgalék, a test tömény párája, ahogy már az izzadságban tocsogott. Az átöltözés, az átöltözés, - dacolt magában - és ahogy lépett egyet, visszazökkent a portára, ahol már a corvette-ből kiszálltak Andorék.

- Mi a pálya haver? – ütött a vállára Andor.”

